

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

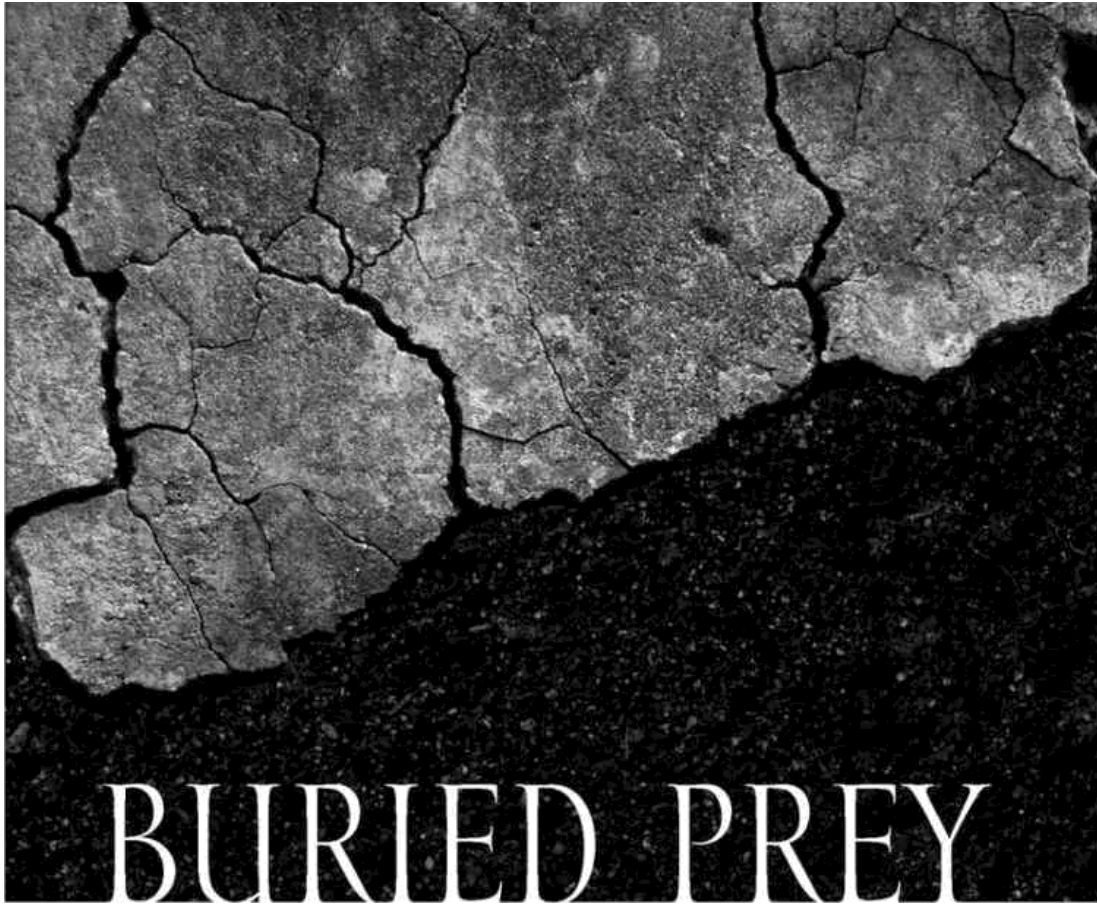
JOHN SANDFORD

FIRST TIME IN PAPERBACK

"Edgy and taut,
inventive, and intense."
—*Richmond Times-Dispatch*

BURIED PREY

A LUCAS DAVENPORT NOVEL

JOHN SANDFORD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[SONRA](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[ŞİMDİ](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları
Gölge Av Avın
Gözleri Sessiz Av
Kış Avı Gece Avı
Zihin Avı
Ani Av
Gece Mürettebatı
Gizli Avı
Belirli Avlar

Kolay Av
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Ölü İzle
Görünmez Av
Fantom Avı Kötü
Av Fırtına Avı

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Ayin Karanlığı

Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York
10014, ABD - Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East,
Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada
Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL,
İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group
(Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya - (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin
Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New
Delhi-110 017, Hindistan - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive,
Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand
Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee
Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL,
İngiltere

Telif Hakkı© 2011 John Sandford

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz,
taranması veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda izinsiz
dağıtılması yasaktır. Lütfen aşağıdakilerin korsanlığına katılmayın veya
teşvik etmeyin

yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyaller. Yalnızca
yetkili baskıları satın alın. Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Sandford, John, tarih.
Gömülü Av / John Sandford.
s. cm.

eISBN : 978-1-101-51503-7

1. Davenport, Lucas (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Özel dedektifler-Minnesota-Minneapolis-Kurgu. 3. Soğuk vakalar (Suç soruşturması)-Kurgu. 4. Seri cinayetler-Kurgu. 5. Seri cinayet soruşturması-Kurgu.
6. Minneapolis (Minn.)-Kurgu. I. Başlık. PS3569.A516B 813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Her ne kadar yazar telefon numaralarını ve internet adreslerini doğru vermek için her türlü çabayı göstermiş olsa da yayınlanması durumunda, ne yayıncı ne de yazar herhangi bir hatalardan veya yayımlandıktan sonra meydana gelen değişikliklerden sorumlu değildir. Ayrıca yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

<http://us.penguin.com>

Michele için

Sahadaki ilk makineler, elik gibi yıkım makineleriydi. dinozorlar, bacaları, kiremitleri, çatıları ve saçakları, fıçı tahtası ve tuğla ve taş ve duvarları, kirişleri ve merdivenleri ve balkonları ve kirişleri, başlıkları ve kapı sövelerini koparan eneleriyle evleri koparıp çekiyorlardı. Eski hayaller, ölü tutkular ve kayıp hayatlar, hatıra gülleri ve bahar leylakları hep birlikte çöp kamyonlarına gitti.

Enkaz kaldırma işi bittiğinde kepçeler içeri girdi ve siyah-tan rengi toprakta bir şehir bloğu boyunca uzanan bir yarık açtı. Bir düzine ağır ekipman, Bobcat'ler ve Caterpillar D6'lar ve Mack kamyonlar ve bir turuncu Kubota, homurdanarak ve ham toprakta mücadele ederek.

Şimdi ölüm kadar sessiz.

Ekipman operatörleri ikişerli ve üçerli gruplar halinde, sarı baretleri ve geyik derisinden iş eldivenleri, kot pantolonları ve kaba gömlekleriyle durum hakkında konuşmak üzere toplandılar. Hendek etrafında beton levhalar ve

bir zamanlar bodrum katları ve duvarları olan yerler. Elektrik telleri çemberler içinde toplanmış, deliğin bir köşesine itilerek çıkarılmayı beklerken; ölçüm kazıkları yeni betonun gireceği çizgileri işaretliyordu.

Bugün bunların hiçbirisi olmuyor.

Yarığın bir ucunda, on iki erkek ve dört kadın, bir zamanlar şeffaf, şimdi ise yaşlılıktan pembemsi sarıya dönmüş bir plastik örtü demetinin etrafında toplanmıştı. Hala toprağa gömülüydü ama üstündeki toprak elle süpürülmüşü. İnsanlardan birkaçı

Sarı, beyaz ve turuncu baretli inşaat amirleri. Diğerleri polisti. Adı Hote olan ve Minneapolis'in tek faili meçhul olay araştırmacısı olan polislerden biri, yüzü plastiğe beş santim yakın olacak şekilde destenin ucunda diz ökmüşü.

İki ölü kız plastiğin arasından ona sırtıyordu, kurumuş derileri yanak ve çene kemiklerini, alınlarını sıkıca sarmıştı; gözleri siyah çukurlar, dudakları düzleşmiş yara izleriydi,

Ama dişleri öldürdükleri günkü kadar beyaz ve parlaktı.

Hote başını kaldırdı ve "Bunlar onlar. Oldukça eminim. Orada mühürlenmişler."

GÜN SICAKTI, gökyüzünde neredeyse tek bir bulut yoktu, Temmuz güneşi yakıp kavuruyordu; ama toprak serin ve nemliydi, çürümüş kökler ve çukurdan çıkan yırtık kanalizasyon hatlarından gelen biraz lağım kokuyordu. Çukurun içine alçak topuklu ayakkabılarıyla giren bir başka kadın

İki yüz dolarlık siyah yün pantolonu artık ten rengi toprakla beneklenmişti, "Ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu. Öldüler mi? mühürlendiklerinde?"

Hote ayağa kalktı ve kot pantolonundaki kiri fırçalayarak, "Sanırım öyle. Bana asılmışlar gibi geldi."

"Boğulmuş mu?"

"Asılmış," diye tekrarladı Hote. "Her iki kızda da boyun omurgasında yukarı doğru bir yer değiştirme var gibi görünüyor ama bu Bir sürü plastiğin içinden. Kolları yanlarında durmak yerine arkalarında duruyor, bu yüzden bağlanmış ya da kelepçelenmiş olacaklarını düşünüyorum. Her neyse, onları ME'ye götürelim."

"Başka ne var?"

"Marcy . . ." Hote, kişisel bir özellik olarak, tüm gerçekleri bilmeden kendini bu işe adanmak konusunda her zaman isteksiz olmuştur. Çoğu polis bu konuda istekliydi.

Uzaylılar tarafından kaçırılma ve şeytani tarikatlar da dahil olmak üzere olasılıklar hakkında durmadan saçmalıyor.

"Bir şey var mı?"

Hote, "Çok fazla doku kalmış," dedi. "Mumyalaşmışlar - sanki plastiğin içinde dondurularak kurutulmuşlar gibi."

"Katilden geriye organik bir şey kalacak mı?" Kadın meniye kastetmiş ama o kelimeyi kullanmamış. Meniyi bulabilirlerse DNA'ya da ulaşabilirler.

Hote, "Eğer başlangıçta bir şey varsa, hala izler olması mümkün," dedi. "O zamanlar DNA'yı neredeyse hiç kimse duymadığından, üzerlerinde katilin saçını bulabiliriz. . . . Ama ben Bilim adamı. Kim bilir? Onları ME'ye götürelim."

Arkadaki polislerden biri "Marcy? Davenport aşağı geliyor."

Minneapolis Cinayet Masası'nın başındaki Marcy Sherrill dönüp omzunun üzerinden baktı. Lucas Davenport, siyah pantolonlu, Fransız mavisi gömlekli, takım elbise ceketini omzuna bir parmağıyla asmış, siyah saçlı, geniş omuzlu bir adam, toprak rampadan aşağı, plastik mezarın etrafındaki gruba doğru ilerliyordu. Sanki bir Salvatore Ferragamo reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

Gözleri, gömleği ve kravatı şık bir mavi titreşime karışmıştı.

Dedi ki, "Tamam. Bu benim günümü güzelleştirdi."

Yaşlı bir adam, "Üzerinde çalıştı. Bu." Plastiği işaret etti.

"Sanmıyorum," dedi Sherrill. "Çok genç olurdu."

"Hatırlıyorum," dedi yaşlı adam. "Her şeyin üzerindeydi. Sanırım bu onun sivil giysiler içindeki ilk davasıydı."

SHERRILL olay yerindeki en kıdemli aktif Minneapolis polisiydi; otuzlu yaşlarının sonlarında, kuzguni saçlı, sert, beyaz bir gülümsemeye sahip ve eski nesil polislerin "iyi bir figür" dediği bir kadındı. Yumruk yumruğa kavgadan korkmayan bir polis olarak ün yapmıştı ve hala anahtarlığında kurşun ağırlıklı bir sap taşıyordu. Sherrill, kadınların hala şüpheli olduğu bir dönemde polis teşkilatına girmişti.

sokakta çalışmaya gelmişti. Bu tavrını çabucak silmişti ve şimdi bir polis olarak değil, bir polis-polis olarak kabul ediliyordu.

Kadın polis, ya da hala ara sıra söylendiği gibi, Dickless Tracy. Rütbesi yükseldikçe pek yumuşamamıştı.

Çoğu kişi bir gün Minneapolis'in başına geçeceğini ya da siyasete atılacağını düşünüyordu.

Etrafındaki grupta, ilk soruşturmada çalışmış olan beş emekli polis vardı. Cesetler bulunur bulunmaz polis çağrılmış ve buluntu haberi dışarı sızmaya başladı. Metro bölgesinin dört bir yanında, yaşlanan polisler ve eski polisler arabalarına binip şehir merkezine doğru yola çıktılar; kendilerini aramak, kızları görmek ve o günlerden bahsetmek için: sıcak yazlar

Soğuk kışlar, yüksek teknoloji, bilgisayarlar, cep telefonları ve DNA gelmeden önce hep kaldırımlarda.

DAVENPORT GELDİ ve gri saçlılar ona başlarıyla selam verdi - hepsi onu Minneapolis'te geçirdiği zamandan tanıyordu - ve birkaçıyla tokalaştı ve ondan hoşlanmayan bir çift uzaklaştı ve Sherrill, "Nasıl duydun?" diye sordu.

"Viral oldu, en azından polis dükkanlarında," dedi plastik kaplamaya bakarak. Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışıyordu ve valiyle olan yakın ilişkisi nedeniyle muhtemelen eyaletteki en etkili polisti. Minneapolis

Teknik olarak yetkisi dahilindeydi ama kibardı. Başparmağıyla örtüyü gösterdi ve "Bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Devam et," dedi Sherrill.

Hote eliyle işaret ederek, "Yüzleri yukarı dönük, kafaları şu uçta," dedi. Lucas, Hote'un plastiğin ucundaki diz izlerine çömeldi, Tam otuz saniye boyunca solmuş yüzlere baktı, sonra yünlü pantolonundaki düzgün kırılganlığa aldırmandan dizlerinin üzerine çöktü ve yüzü plastikten bir santim uzakta olacak şekilde bohçanın uzunluğunca aşağı doğru yavaşça süründü. Bir süre sonra homurdandı, ayağa kalktı, dizlerini fırçaladı ve "Soldaki Nancy, sağdaki Mary" dedi.

"Kesin olarak bilmek zor," dedi Hote. "Büyük olasılıkla onlar - boyutları doğru, saç renkleri ..."

Lucas dedi ki, "Bunlar onlar. Nancy daha uzun olanıydı. Nancy Sevgililer Günü'nde babasından aldığı, üzerinde küçük kırmızı kalpler olan bir bluz giyiyordu. Bu ona verdiği son hediye idi. Bu kalçalarının arasına sarılmış. Kalpleri görebiliyorum."

Sherrill hendeğin kenarlarına baktı ve şöyle dedi: "Acaba buradaki adres neydi? Bazı antenleri çekip hangisinin hangisi olduğunu bulmamız gerekiyor. Bunu yapan adamın ..."

"Terry Scrape," dedi Lucas. "O yapmadı."

Kadın ona baktı: "Bunun çözüldüğünü sanıyordum. Öldürüldüğünü ..."

kemikli göz çukurlarıyla ona bakmayan bir yer arıyordu. "Biliyor musunuz? Ona bakarken tüylerim ürperdi. Bakmaya başlamadan önce kötü bir şey olduğunu hissetmişim."

Lucas ona başını salladı, "Kötü bir gün," dedi ve sonra Sherrill. "Ben olsam levhaları etrafta tutardım. Betonun onların üzerine dökmüş olmalı. Parmak izleri ya da bazı izler bulabilirsin. Bir şeyler."

Başını salladı. "Bunu yapacağız."

"Ve Jones'ları, aileyi bulup hemen haber vermelisin. Haberler yayılmadan önce. İstersen, onları bulabilecek bir araştırmacı var ve telefon numaralarıyla birlikte seni aramasını sağlayabilirim. Çocuklar öldürüldükten birkaç yıl sonra boşandıklarını duydum ... ama bundan emin değilim."

"Bunu yapabilecek biri varsa... ama beni arasın."

"O," dedi Lucas. Ve, "Yapacağım."

SHERRILL VE DAVENPORT gruptan uzaklaştı ve

Sherrill sordu, "Seni bir süredir görmedim. Nasılsın?" diye sordu.

"Meşgulüm ama çılgınca bir şey değil," dedi Lucas. Ona dokundu. ve ekledi, "Bu Jones şeyi. İnanılmazdı, eğer işe yaradı. Büyük haber. Küçük, sevimli sarışın kızlar böyle ortadan kayboluyor. Şu anki haliyle kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Ama bunu yapan adam hâlâ ortalıkta. Bu işin peşini bırakamayız."

"Bu işin peşini bırakmayacağız," dedi.

"Ama senin de benim gibi yapacak başka işlerin var. Ve kızlar öldü."

Sherrill, "Özel bir ilgi alanınız varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Lucas plastikle sarılmış cesetlere baktı: "Biliyor musun, yıllar önce Her şeyi berbat ettim. Bunu hep düşünmüştüm ve şimdi... işte burada, tekrar karşımda."

Bir Kanal Üç TV kamyonu yarığın uzak ucundaki açık caddede yavaşladı. Yaşlı polislerden biri "Medya var" diye seslendi.

Lucas, mezarın etrafındaki gruba geri döndüklerinde Sherrill'e, "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Ben sana getiririm."

Jones'larla ilgili bu bilgiyi."

"Geçen sefer için hâlâ biraz kızgınım" dedi.

Bir önceki kış Lucas, Minneapolis'te başlayan bir dizi cinayetle ilgili bir soruşturmayı ayaklar altına almıştı.

Hastane. Her şey Sherrill'in uygun bir şekilde davet edilmediğini düşündüğü bir kar fırtınasındaki çatışmayla sona ermişti. El bombaları dahil.

Lucas sırtarak, "Evet, zor iş tatlım. Dinle, bu şey hakkında çok şey hatırlıyorum. Bana ihtiyacın olursa ara. Gerçekten."

Kadın yumuşadı ama sadece yarım santim -Lucas'la bir keresinde yatakta bir ay kadar zaman geçirmişlerdi ve o ay, o zamandan beri aralarındaki ilişki kadar çekişmeli geçmişti. "Yapacağım." Ve, "Hava nasıl?"

"İyiye gidiyor; geçen ay oldukça huysuzdu." "Benden selam söyle."

Lucas yapacağını söyledi, son bir kez deliğe baktı ve plastikle sarılmış cesetler: "Dostum, sanki bir ay önceymiş gibi geliyor. O yıl Madonna yılıydı. Herkes Madonna dinliyor. Ve Prince çok büyüktü. Soul Asylum geliyordu. Ne zaman Seventh Street Entry'de çalsalar Soul Asylum konserlerine giderdim. Geceleri etrafta dolaşır, fahişelere bakar ve "Like a Virgin" ve "Crazy for You" ve "Little Red Corvette. O yaz çok sıcaktı. Madonna o zamanlar çok gençti."

"Biz de öyleydik," dedi eski polislerden biri. "Eskiden dans ederdim."

Bir diğeri "Bu konuda ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Yakalamamız gereken bir adam daha var," dedi Lucas. "Bu saksocunun o zamana kadar neler yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Fransızcam için kusura bakmayın."

LUCAS kuzeydeki BCA binasında bulunan ofisine geri döndü.

St. Paul tarafında. Sağlam, modern bir binaydı ve bir polis merkezinden çok bir banliyö ofis kompleksini andırıyordu. Tırmandı ikinci kattaki ofisine çıkan merdivenlerden inerken, elini hızlı bir şekilde

koridorda bir arkadaşı vardı. Sekreteri "Merhaba, ihtiyacım var" dedi, o da "Sonra" dedi ve ofisine girip kapıyı kapattı.

Ölü kızların görüntüsü gözlerinde asılı kaldı, taş gibi gülümsemeleri "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

Lucas masasının yanındaki çöp sepetini çekip ayaklarını üzerine koydu, sandalyesini arkaya yatırıp gözlerini kapattı ve kendini Jones davasının ilk günlerine bıraktı. Elindeki

Hatırlayabildiği kadarıyla günü gününe araştırıyordu ve unuttuğu pek bir şey yoktu.

Ve incelemenin sonuna geldiğinde, daha en başta, daha önce yaptığı her şeyden daha kötü bir şey yaptığına karar verdi.

O zamandan beri yaptığı bazı şeyler teknik olarak suç teşkil etse de.

Suç, ama ahlaksızlık değil. O zamanlar yaptığı şey ahlaksızcaydı: boyun eğmişti.

Sivil polis olmaya hevesli, henüz yeni yetme bir çocuktu ve ona bir yol çizilmişti. Bu yol, kariyerinin ilk günlerini çok zeki ve zaman zaman oldukça kötü bir adam olan Quentin Daniel'in ellerine bırakmak anlamına geliyordu. Daniel, polis şefi olmak istiyordu.

polis ve belki de belediye başkanı.

Jones davası çirkin bir davaydı, her türlü korkutucu ve şiddet suçları -cinayet- müdürü olarak Daniel sıcak koltuktaydı.

Güçlü ve meşru bir şekilde

Ancak kendini savunamayacak ve aleyhinde önemli kanıtlar bulunan bir şüpheli ortaya çıktığında Daniel onu yakalamış ve sıkı sıkıya tutmuştu.

Sonra şüpheli kendini öldürttü ve bir adamı öldürdüğünüzde, iyi ya da kötü, ona sahip olursunuz. Eğer masumsa ve onu öldürürseniz, kariyeriniz sona erebilir; eğer suçluysa, o zaman zarar görmezsiniz.

Sıyrık, diye düşündü Lucas, o anda bile ona masum görünmüştü.

ve şimdi, neredeyse kesinlikle öyle. Daha fazla bastırabilirdi, *Star Tribune*'e daha fazla bilgi sızdırabilirdi, Scrape hakkındaki karara kamuoyu önünde meydan okuyabilirdi ... ama yapmadı.

Etrafı biraz kurcalamıştı ama Daniel'in ekibinin en genç üyesi olarak tekneyi sallamamıştı. Daniel onun araştırmaya devam etmesini yasaklayacak kadar aptal değildi, ama çabaları hakkında sadece şaka yapmıştı ve onu sürekli tetikte tutmuştu.

günlük soruşturma işleriyle uğraşmak zorunda kalmıştı- ve Lucas sonunda Jones davasının peşini bırakmıştı.

Pes etmişti, pes etmişti. Jones'un kızlarını kişisel sepetine koymuştu.

Katilin bundan sonra ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu. Tüm dünyaların en iyisinde, kendini o kadar kötü korkutmuş olabilirdi ki bir daha asla suç işlemeyebilirdi. Ama gerçek dünyada Lucas'ın korktuğu şey

Kendi ihmali, katilin çocukları kaçırmaya ve öldürmeye devam etmesine izin vermişti. Bu adamlar genellikle böyle yaparlardı. başladı.

Lucas'ın düşüncelerinin üzerine ince, soğuk bir depresyon örtüsü çöktü.

Elini saçlarında gezdirdi, bir kez, iki kez, tekrar ve tekrar.

düşünce treninin başka bir yere gitmesini sağlar.

Jones kızları, yeniden bir araya geldikleri yaz turnesi için geri döndüler.

SONRA

Dövüşten hemen önce Lucas Davenport'un kilolu partneri, "Dikkat et, geliyor," diyerek copunu çekti ve Lucas'ın ayaklarını yere basacak zamanı oldu. Sonra Carlos O'Hearn, dökülen biralara, sosisli sandviçlerin ve büyük boy kavanozlardaki haşlanmış yumurtaların kokusu arasından geçerek bardan aşağı indi. sağ elinde bira şişesiyle bar taburelerini devirirken, barmen eğilip "Hayır..." dedi.

On adım ötede O'Hearn şişeyi Lucas'ın kafasına fırlattı. Lucas başını sağa doğru eğdi ve şişe barın yanından geçip aşağıya sekti, giderken bardakları, kül tablalarını ve gümüş takımları alıp götürdü, bu yüzden sanki biri mutfak tepsisini düşürmüş gibi bir ses çıktı. A Kadın çığlığa benzer bir ses çıkardı ama tam olarak çığlık sayılmazdı çünkü dehşete düşmekten çok *ilgileniyor* gibiydi. Lucas'ın dikkatini çekmemişti.

Çünkü O'Hearn'e odaklanmıştı.

bir süre Altın Eldiven dövüşçüsü olarak çalışmış.

O'Hearn, güney yakasında çalışan polisler arasında pislik kardeşler olarak bilinen üç kardeşten biriydi. Ayrıca pislik bir anneleri vardı ama kimse babadan emin değildi. Anne O'Hearn'den kaçmak, onu öldüren kişi tarafından basit bir kendini koruma onu üç kez hamile bırakma hatasına düşmüştü, çünkü o da oğulları kadar vahşi, çarpık ve genel olarak çürümüş ve iyi değildi.

O'Hearn'ler genellikle küçük çaplı soygunlar yaparlardı ama hırslanmışlar ve bir True Value hırdavat dükkanının arkasına girerek bir yığın elektrikli alet çalmışlardı.

Herkes *ne* çektiklerini tam olarak biliyordu çünkü göt herif kardeşlerin fark etmediği video kameralar tavanda gümüş kubbelerin arkasındaydı.

Kameralar Ansel Adams'ı gururlandıracak fotoğraflar çekmişti, eğer Ansel Adams pisliklerin fotoğraflarını çekmiş olsaydı.

Enzo ve Javier zaten Hennepin County hapishanesindeydi ve bar sahibi 911'i arayarak Carlos'un içeri girdiğini ve

Bu da genelde kavgaya ve tabak çanak kırılmasına yol açardı. Lucas ve ortağı yuvarlandılar ve işte buradaydılar, O'Hearn Altın Eldiven yumruğuyla bardan aşağı iniyordu. Lucas ayakları, şişeden kaçtı ve yaklaşık dokuz inç daha uzun bir erişimle Golden Glover'inkinden daha fazla, fazladan seksen kilo kadar ve bir tomar bozuk parayla dolu yumruğuyla O'Hearn'ü Alnına.

Yumruk burnunu hedef almıştı ama O'Hearn de O'Hearn yumruktan kaçtı ve yumruk gözünden kaçsa da ivmesi onu yakalamaya devam etti ve çarpıştılar ve yere düştüklerinde O'Hearn Lucas'ın kaburgalarına iki güzel darbe indirdi, Lucas onun kollarını sıkıştırdı ve ortağı copuyla O'Hearn'ün sırtında ve sağ bacağında Minnesota Dövüş Şarkısı çalmaya başladı.

O'Hearn ilk seferinde sızlanmadan önce yaklaşık altı vuruş aldı, sonra Lucas burnuna vurmak için yeterince geri çekildi. Ağırlıklı yumruk ve kan barın zemininde patladı ve O'Hearn yere yığıldı. Ondan sonrası rutindi.

TÜM BUNLAR, Lucas yataktan kalkıp gerindiğinde, o iki hızlı Altın Eldiven'den aldığı kırık kaburga kemikleri yüzünden sol tarafına şimşek gibi bir ağrı saplanması neredenini açıklıyordu.

Yumruklar. Tekrar gerindi, daha dikkatli, sonra aşağı baktı sarı saçlı bir kadının yumuşak yuvarlak kışını okşadı ve "DeeDee. Kalk ve parla."

"Ne?" Sesi uyuşturulmuş gibiydi. Avukatlık işi ve iki erkeği mutlu etmek arasında pek uyuyamadığını söyledi.

Lucas, "Kalk. Konuşman gereken acılı bir kadın var."

DeeDee McAllister inledi ve "Git buradan," dedi.

Kızın poposuna bir şaplak attı ve "Hadi ama. Uyumana izin vermememi söylemiştin. Gidelim hadi. Bir müşterin var. Saat 3'te randevun var."

Ayağa kalktı ve komodinin üzerindeki saate baktı: saat iki. Geri çekildi ve "On dakika." dedi.

"On dakika," diye kabul etti Lucas.

Minneapolis'in Uptown semtindeki eski bir tuğla evin birinci katındaki dairesinde buluşmuşlardı. İki odası vardı, ve üç-Çeyrek banyo, oturma odasının bir ucunda kompakt bir mutfak ve cılız bir televizyona bakan büyük boy bir deri koltuk.

Banyoya yöneldi -duş, küvet yok- yüzünü ovdu, dişlerini fırçaladı, duşa girdi, köpürdü, durulandı ve beş dakika içinde çıktı.

Durup yatak odasının kapısının arkasındaki boy aynasında kendine baktı: uzun boylu, siyah saçlı, geniş omuzluydu, Son birkaç yılını Minnesota Golden Gophers'ın birinci defans oyuncusu olarak geçirdiği yirmi yıllık hokey hayatından dolayı oldukça kaslı.

Mezuniyetinden bu yana biraz kas kaybetmişti ama sorun değildi. O takım antrenörlerinin tavsiyesi üzerine takıntılı kas geliştirme antrenmanlarını bıraktı ve dayanıklılık için daha fazla zaman harcamaya başladı daha hafif ağırlıklarla ve daha fazla tekrarlar çalışıyordu. Ve daha fazla koşuyordu.

"Sence aletim ortalamadan daha mı büyük?" diye sordu kendine bakarak.

McAllister kendini yukarı itti, onu aynada poz verirken gördü, "Tanrı aşkına" dedi ve tekrar yere düştü.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Tüm hayatını soyunma odalarında geçirdiğin için benden bir milyon kat daha fazla penis gördün," dedi. "Ben dört civarında gördüm."

"Dört mü?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Tamam, altı. Ya da sekiz. Sekizden fazla olmasın. Bir milyon tane gördün." "Evet, ama bilirsin işte, ereksiyon halinde değillerdi," dedi Lucas. Baktı.

tekrar aynaya baktı. "Sanırım oldukça büyüğüm."

"Ortalamanın büyük tarafında olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Şimdi son dakikamı kullanmama izin ver."

"Benim büyük olduğumu düşünüyorsun," dedi.

"Ortalamanın büyük tarafı. Olabilir. Şimdi bana lanet olası bir dakikamı ver."

Yan duruyordu: Büyük.

Yatağın yanındaki hokey malzemeleri yığınının etrafından dolaştı, yeni bir şort ve tişört çıkardı. Tişörtünü çekerken, McAllister doğrulup, "Bir şey var ki, vücudun beni tahrik ediyor," dedi.

"Beni de azdırıyor," dedi Lucas. Eliyle meme uçlarını ovuşturdu. avuç içleri.

"Ah, Tanrım." Yüzünü ovuşturdu. "Kendi memeleriyle oynuyor." Onun giyinmesini izledi, dudaklarını şapırdattı ve kıcını kaşdı.

"Hadi," dedi. Dairenin yatak odasında da küçük bir dolap vardı. büyüyen giysi koleksiyonu için küçüktü, bu yüzden kullanılmış bir mobilya mağazasından eski bir meşe giysi rafı satın almıştı. İçinden bir tane seçti. temiz bir çift üniforma pantolonu ve bir gömlek. DeeDee yataktan kalkıp banyoya gitti, lavabonun üstündeki aynada yüzüne baktı ve sonunda, "Neredeyse mutlu görünüyorum," dedi.

"Bu çok iyi."

"Keşke Mark da beni bu şekilde görebilseydi," dedi.

"Burada durmak zorunda mıyım?" Lucas sordu. Mark onun kocasıydı; McAllister ise boşanma avukatıydı. Bazen Mark'ın silah koleksiyonundan bahsederdi.

"Bunu düşünmek zorundayım," dedi. Yatak odasına geri döndü ve külotunu aldı. "Çok sinirli biri ve sen beni koruyabilirsin. İki erkeğin benim için kavga ettiğini görmek beni azdırır. Bir prenses gibi."

"Her şey sizi kızdırır. Aile içi koruma emri seni azdırır," dedi Lucas. İkisi de onun doğruyu söylediğini biliyordu.

"Öte yandan," diye devam etti, "benim gibi prestijli bir boşanma avukatının mütevazı bir polisle yatarken yakalanması biraz sınıf dışı kabul edilir. Ortalama bir aleti olan biriyle bile."

"Büyük." Lucas aynada kendini kontrol etti: Saçları hâlâ nemliydi, Omuzları sıkı, beli bol tek tip gömlek, sıkıca ütülenmiş pantolon. Piliçler ütülü pantolonları severdi, hippiler bile; ya da en azından öyle olduklarından şüpheleniyordu. Kadınları incelemeye devam etti.

"Yani dayak yemeyi mi yoksa sınıf dışı olarak görülmeyi mi tercih edeceğinize karar vermelisiniz."

"Evet. Hangi yöne gideceğimi düşünmekten nefret ediyorum," dedi. "Dayak yemek sadece bir süreliğine acıtır." Döndü ve onun giyinmesini izledi: giysilerini tahta elbise askılarına düzgünce asmıştı ve bir perde çubuğuna asılmıştı: bir kadın iş kıyafeti, beyaz bir bluz üzerine lacivert ceket ve etek, ceketle büyük pedler omuzlar, dar kırmızı kurdele kravat. Oldukça geniş, kadınsı kalçaları, omuzlukları ve kalçalarının birleşimi onu arkadan bir ördek gibi gösteriyordu.

Lucas öyle demedi. Kadınlar üzerine çalışması *o kadar* ileri gitmişti. Vakvak.

Onun yerine görev kemerini alıp beline bağladı, Glock'u kılıfından çıkardı ve otomatik bir kontrol yaptı. Silahı pek sevmemişti -kendisine göre fazla beyazdı- ama Ona verilen ve taşınması gereken şey buydu. Dedektiflik yaptığında, daha klas bir şeye geçerdi. Avrupalı ya da bir şey.

McAllister banyoya geri döndü, aynada kendini kontrol etti ve dışarı çıktı, gülümsedi, utangaç değildi ama "Beni öpme, rujumu mahvede" dedi.

"Seni yatağa geri atmak ve bir kez daha yapmak istiyorum." Lucas yalan söyledi. Çekici bir kadındı, tamam, coşkusu da eksik değildi ama arabaya binmek için can atıyordu. Lucas'ın hoşuna gitmişti. geceleri çalışıyordu ve bu gece ilginç olacaktı. Ağustos ayının başları, sokağın her yerinde insanlar vardı ve sıcaklık bir haftadır artıyordu. Rock-out. "Ya da belki iki kez."

"Kendine sakla," dedi. "Gidip acılı kadınla konuşmam gerek."

Lucas parmağını Venedik perdesine sokup dışarı baktı: Gökyüzü açık, mavi ve nemle parıldıyordu. Kocasından iz yok. Parti zamanı.

LUCAS üç yıldır polisti. Minnesota Üniversitesi'nde beş yıl okuduktan ve dört yıl hokey oynadıktan sonra -ilk yıl kilo ve kas almak için nadiren kırmızı gömlek giymişti- Amerikan çalışmaları bölümünden mezun olmuştu.

okula geri dönmek için yeterli olduğunu keşfetti. Hukuk okumayı düşündü, Ama birkaç hukuk öğrencisiyle konuştuktan sonra hayatın çok kısa olabileceğine karar verdi.

AmStud profesörlerinden biri ona hukuk okumasını önermiş. zorlama. "Benim babam polis," dedi profesör. "Sende bu tavır var. Bence seversin. Birkaç yıl yap, *sonra* hukuk fakültesine bak."

Annesi buna karşı çıktı: "Vurulacaksın. O zaman kimse kalmaz."

Aileden kimse kalmadı demek istemişti. Babası hastalıktan ölmüştü. Lucas beşinci sınıftayken doğuştan kalp hastasıydı. Annesine meme kanseri teşhisi konmuştu ve Lucas'ı başaramayacağını düşündü.

Lucas üniversitenin tıp kütüphanesinde otururken bunu araştırmış ve muhtemelen haklı olduğunu düşünmüştü. Bu sonucun üzerinde durmamaya çalıştı çünkü bu konuda yapabileceği bir şey yok gibiydi.

Ona göre kanseri durdurmak, vücudunuzu suyu durdurmak için. Ağlayabilir, çığlık atabilir, talep edebilir, araştırabilir ve dua edebilirdiniz ama hiçbir şey yardımcı olmuyor gibiydi. Bulduğu tek yardım inkar etmektir: bunu düşünmüyordu, özellikle de kadın remisyonda olmak.

Kendi kalbi için de endişelenmiyordu - babasının annesinin hamileliği sırasında Alman kızamığı geçirdiği söylenmişti ve bu Sonunda onu öldüren kusurdan sorumlu. İşin içinde genetik yok.

LUCAS polis akademisine gitti, sınıfının en iyisi oldu - herhangi birinin girebileceği herhangi bir sınıfta en iyisi olabilirdi Hatırlayın, birkaç hafta devriye gezmiş, altı ay uyuşturucu işinde çalışmış, sonra tekrar devriyeye çıkmıştı.

Uyuşturucu ilginçti ama fazla araştırma yapamadı. Çoğunlukla takılırdı, üniversite sporları hakkında her zaman bilgi sahibi olan mektup ceketli beyaz bir adamdı ve reklamlarda uyuşturucu satın almaya çalışırdı.

tanıştığı satıcılarla arkadaşlık kurarak miktarlar. Satıcılar

Her yerdeydiler, onlarla tanışmak sorun değildi. Sorun, bazılarının kötü adam gibi görünmemesiydi. Daha çok gerçek bir iş bulamayan onun yaşındaki çocuklar gibiydiler. Böylece bir kilo ya da yarım kilo mal bulabiliyorlardı ve sonra gerçek narkotikler devreye girip satıcıyı yakalıyorlardı. . .

Her şey çok fazla ihanet kokuyordu. Arkadaşlar edindiniz, onlardan uyuşturucu aldınız, onları tutukladınız. Biriken Kötü bir zevk onu devriyeye geri götürdü, bu da eski bir sporcu, bir hokey savunmacısı için eğlenceliydi. Biraz heyecan, yeni manzaralar, yeni içgörüler ve değerli bir şey yaptığı hissi vardı.

Ama üç yıl sonra, bu işi daha fazla yapamayacağına karar vermişti. Ya onu hemen dedektif yapacaklardı ya da yapacak başka bir şey bulacaktı.

Ne olduğunu bilmiyordu.

Hukuk fakültesi. Bir şeyler. Askeriye mi? Görünürde iyi bir savaş yoktu. . .

Ortağı Fred Carter nihayet ortaya çıktığında LUCAS dışarıda, kendisine tahsis edilen ekibin kaputunun üzerinde oturuyordu. Carter'ın kaçırdığı ikinci vardiya brifinginde, trafiğe yakalandığını söyledi ama İtalyan köfteli sandviç kokuyordu.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Her zamanki gibi," dedi Lucas. "Homer sana çok kızgın."

"Onunla konuşacağım. Bu kaçınılmazdı," dedi Carter.

Lucas, "Dudağının altında biraz domates sosu var. Yerinde olsam onunla konuşmadan önce silerdim."

Carter taksi şoförüne benzeyen, etli butlu, boğa boyunlu bir adamdı, yüz hatları ve parmakları küttü ve bağırsakları giderek büyüyordu. Aptal değildi ama polis departmanında hiçbir yere gidemezdi. Bunu biliyordu ve umursamıyordu. Yirmi dakika içeride kaldı, sonra çıktı. O almıştı On dört yaşındaydı ve şimdi asıl derdi yaralanmaktan kaçınmak ve emeklilik maaşına ikinci bir dalış yapmak için devlet yönetimine geçme planları yapmaktı.

Bu tavır aralarındaki asıl anlaşmazlık konusuydu: Lucas ara sıra kavgadan hoşlanıyordu ve bir adamı kovalamaktan çekinmiyordu.

karanlık arka bahçelerde. Carter, "Dayak yemen umurumda değil ama sorun şu ki *beni* de bu işin içine çekiyorsun. şunu yapmayı kes."

"Biz polisiz," dedi Lucas.

"Biz barış memuruyuz," diye tersledi Carter. "Biraz huzurlu olmaya çalışın, tamam mı?"

Evet, biraz huzurlu ol. Ama bir adamın hayatı boyunca futboldan -arter büyük bir Vikes taraftarıydı- ve emekli maaşından başka bir şey düşünmemesi ne anlama geliyordu? Nasıl bir hayattı bu?

BU AKşAM ve ÖĞLEDEN SONRA, ekiplerini kontrol ettiler ve Minneapolis'in güneyinde dolaşmaya, manzarayı seyretmeye başladı; şehirde her şeyin geç saatlerde olduğu öğleden sonralarından biriydi. erimiş Juicy Fruit, dökülmüş Orange Crush ve sıcak katran gibi kokuyordu. Sonra Red Lake'ten gelen sarhoş bir Ojibwa, bilinmeyen bir nedenle bir yangın musluğuna tırmandı, bir konuşma yaptı, düştü ve kafası st somunun üzerindeydi. Bir an için vurulduğunu düşünmüşler, ta ki bir tanık açıklayana kadar. Ambulans çağırıp onu Hennepin General'a götürdüler ve tekrar yuvarladılar.

Carter'ın o ayki trafik cezası kotası dolmamıştı, bu yüzden bir tepenin dibinde saklandılar ve kırk dakika içinde üç hızlı sürücüyü hakladılar. Beş dakika, bu da onu geri götürdü. Bu bir kota değil, bir performans ltyd. şef de öyle söyledi.

Lyndale'de bir markete girdiler, oradan uzaklaşan uyuşturucu satıcılarına kaşlarını attılar ve Carter kızarmış vişneli turta ve Pepsi. Onlar uzaklaştı ve uyuşturucu satıcıları da geri döndü. Yarım saat sonra, bir barın otoparkında kavga olduğuna dair bir ihbarı kontrol ettiler. Bir kavga olmuş, tamam, ama herkes kaçmış. Ortada ne ceset ne de kan vardı ve kimse bu işe kimin karıştığını bilmiyordu.

Birkaç meşrubat daha aldılar, Lucas'a diyet kola, Carter'a bir Pepsi daha ve kolaya karşı Pepsi'yi tartışarak yollarına devam ettiler, bir başka kavgayla ilgili bir telefon aldılar, bu seferki bir antika dkkanındaydı.

Oraya vardıklarında, biri iri yarı diğeri zayıf, ikisi de son moda sarı sa kesimli iki kadın kaldırıma oturmuş, aralarında satıcı, altın varaklı masadan bakan bir tezghtar

kapı aralığından. Kavga henüz gerçekleşmemişti ve Lucas ile Carter iki kadını ayırıp biri diğerine anlattı,

"Polisler geldiği için şanslısın, yoksa o şifoniyeri koca kışına sokardım."

"Evet, kaltak surat, sana söyleyeyim. . ." Kadının ona söyledikleri daha iyi ev mobilyalarının hiçbirinde yer almadı.

Lucas, George Carlin'in televizyonda kullanamayacağını söylediği yedi kelimeden dördünü içerdiği için dergiler, diye düşündü. Şişman olan kesinlikle gitmeye hazırdı, ta ki Carter, "Eğer seni içeri almak zorunda kalırsak,

Orada ne kadar şifoniyerin varsa bulacaklar. Buna vücut boşluğu araması deniyor ve bundan hoşlanmayacaksınız."

Bu onları serinletti ve kendi Mercedes'leriyle ayrıldılar. Carter antika satıcısına, "Bunu yapan sıcaktır," diye gözlemde bulundu. "Belki de değildir," dedi satıcı. "Bu muhteşem bir şifoniyer."

"Şifoniyer de neyin nesi?" Lucas onlar uzaklaşırken sordu. "Şu kahve servis eden şeylerden biri," dedi Carter. "Bilirsin işte, şu daireler çizmek."

Lucas bir süre onu inceledikten sonra, "Şifoniyerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Bu doğru."

"Ama bunu ele alış şeklini beğendim. O çıplak arama repliği," dedi Lucas. "Hemen içlerinden çıkıverdi."

"Dediğim gibi: barışı koruyun," dedi Carter.

"Gerçekten mi? Polis falan olmalıymışsın."

Saat beşte Lucas, yaşlı karısını çok sık dövmüş olan Justice Johnson adında bir adam buldu; hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı. Onu bir çilingir dükkanının girintili girişine hapsettiler.

Dükkan. Çiğ bir soğanı sanki elmaymış gibi yiyordu ve onu kelepçelediklerinde soğan oluğa sıçradı. Dövüşme zahmetine girmedi ve kadını hakkında söylenip durdu, ona sataşmaktan başka bir şey yapmadı.

Johnson ekibin arka koltuğundan, "Kaltak bana aptal olduğumu söyledi," dedi. Soğan dumanı soluyordu, ki bu da Drakkar Noir'a aşırı düşkünlüğü yüzünden herhangi bir şekilde azaldı. Carter, "Sen tam bir aptalsın, Justice," dedi.

"Hey, bunu söylememesi gerekiyordu," dedi Johnson. "Benim tarafımı tutması gerekiyor ama hiç tutmuyor. Tek yaptığı "Şunu yapmadın, bunu yapmadın" diye söylenmek."

"Yani onu dövdün," dedi Lucas.

"Ona tokat attım."

"Burnunu kırdım," dedi Carter. "Bunu yapmak istememiştim."

"Kapa çeneni aptal," dedi Lucas. "Ve üzerimde nefes almayı bırak." Yapmadı. Bir dakika pencereden dışarı baktı, sonra "Sanırım altıma işiyorum" dedi.

"Ah, Tanrım, yapma bunu," dedi Lucas.

"Yakaladım seni polis," dedi Johnson. Bir an güldü, huh- huh-huh dedi, sonra "Ve benim adım Jesus değil. Sence Porto Rikolu gibi mi görünüyorum?"

Carter, "Kelepçeleri daha sıkı yapmalıydın," dedi.

Lucas, "Onları lanet olası nefes borusunun etrafına koymalıydım," dedi. Onu Hennepin İlçe hapisanesine götürdüler.

Saat altıyı yirmi dakika geçe, iki kişiyi aradılar. Kayıp kızlar. Hava hâlâ aydınlıktı ve görevliler onları Mississippi'ye, I-94 köprüsünün altına gönderdi. İki kız aileleri tarafından uyarılmış olmalarına rağmen nehir boyunca oynadıkları bilinmektedir.

Lucas polislik yaptığı üç yıl boyunca bir devriye arabasından görebileceği şeylerin çoğunu görmüştü: cinayetler, işlenmiş ve işlenmeye teşebbüs edilmiş cinayetler, soygunlar ve hırsızlıkların ardından yaşananlar ve hatta birkaç tanesi devam etmekte olanlar, intiharlar, kavgalar, mini isyanlar, araba ve yaya kovalamacaları, hatta arka koltuktan yardım isteyen kadının çığlık attığı acil bir hamilelik koşusu. Lucas arabayı acil servisin kapısına koyduktan bir dakika sonra bebek geldi, bir doktor ve birkaç doktor tarafından doğurtuldu.

hemşireler sedyenin üzerinde. Söylentilere göre bebeğe, araba yolculuğundan sonra Otto adı verilmişti.

Carter, "Söylenti hep böyledir. Ona Otto derlermiş." "Bu oldukça iyi bir söylenti," dedi Lucas. "Ben de bunu herkes."

Yıllar içinde birkaç kayıp çocuk olmuştu ama çabucak bulunmuşlardı. Bu ikisi dört ila beş yaşlarında ortadan kaybolmuştu.

Çocuklar akşam yemeği için eve yürürken, nehre doğru gitmezken.

Arabayı park ettiler ve yamaçtan aşağıya doğru ilerlediler. Mississippi. O noktada nehir birkaç yüz metre genişliğinde, asık suratlı koyu yeşil renkteydi ve hemen yukarısındaki şelaleden köpükler akıyordu. Nehir. Suya inen kıyı dikti ve çalılarla kaplıydı, yamaçtan aşağıya doğru yürüyenlerin kullandığı kaygan toprak patikalarla kesiliyordu, Atılmış yiyecek ambalajlarıyla işaretlenmiş ve orada burada, çalılıkların arkasında bir tomar tuvalet kağıdı.

Nehrin kenarı boyunca uzanan beton bir yürüyüş yolu hem kuzeye hem de güneye doğru uzanıyordu ve Lucas ile Carter'ın geldiği gayri resmi bir plaj alanı vardı.

Nehre doğru. Şort giymiş şişman bir kadın dizlerine kadar suya girmiş, kot pantolon giymiş bir çocuk ise daha uzakta, elinde bir spin-olta atıyor, daha derin sulara açılıyordu. Birkaç kişi daha suyun kenarına dağılmış, oturuyor, yüzüyor ya da yüzüyordu.

Hiçbiri kızları görmemişti.

Sahildeki insanlarla konuşmayı bitirmişlerdi ki, başka bir ekipten polisler de onlara katıldı ve dördü, ikisi kuzeye, ikisi güneye, Mississippi'nin yukarısına ve aşağısına, kızların denize ulaşacakları patikaya doğru ayrıldılar. Akıntının üç yüz metre aşağısında Lucas ve Carter gey plajında bir grup geyle karşılaştılar. Adamlardan biri kızları ne kıyıda ne de suda görmediklerini ve bütün öğleden sonra orada olduklarını söyledi.

Lucas ve Carter nehrin yukarısına doğru yürürken Carter geyler hakkında söyleniyordu: "Siktiğimin ibne orospu çocukları, günün ortasında jokey kayışlarıyla dolaşan lanet olası ibneler. Şu adamı gördünüz mü? Umurunda bile değildi....."

"Bu konuda heyecanlı gibisin Fred," diye gözlemlledi Lucas. "Biraz tahrik olmuş gibisin."

"Canın cehenneme, patenci çocuk," dedi Carter. "Bilmek istediğim şey, seks adamlarının hangi cehennemde olduğu."

"Çocukları görmediler," dedi Lucas. "Eğer çocuklar suya girmiş olsalardı, onları göreceklerini düşünürdünüz. Çocukların yüzebildiğini söylüyorlar."

"Evet." Carter başparmaklarını kemerinin üzerinden geçirdi ve alçak, düz ve sazan kokan suya baktı. "Pek değil Burası da derin. Bu konuda içimde kötü bir his var, Lucas. Nehirde olduklarını sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Sanırım birileri onları kaçırdı," dedi Carter. "Bence şu anda, biz burada başparmaklarımızı kışımıza sokmuş dururken tecavüze uğruyorlar."

"İçgüdüler mi?"

"Evet."

Carter iyi bir polis değildi, ama içgüdülerini iyi ihbarlar konusunda kayıtlıydı. On dört yıl boyunca sokaklarda dolaşmak ona -ya da en azından içgüdülerine- belirli bir davranışın doğruluğuna dair bir his vermişti. İçgüdülerini Lucas'la yanlış yaptıklarını söylüyorsa Muhtemelen öyleydiler ve Lucas da bu gerçeğin farkına varmıştı. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Şuraya bakıyorum," dedi Carter, bankanın tepesini işaret ederek ama genel olarak güney tarafını kastederek. "Çocuklar geçiyordu İçinde bir sürü tuhaf insan olan bir sürü ev var. Onları dışarı çıkarmalıyız."

"Birileri bunu yapıyor," dedi Lucas.

Carter, "*Herkesin* bunu yapıyor olması gerekir," dedi.

Nehrin yukarısına doğru yürüyen diğer iki polis de Rapor edecek bir şey yoktu. İçlerinden biri Carter'a "Meyve pazarına indin mi?" diye sordu.

"Evet, hiçbir şey görmediler," dedi Carter. "Bir avuç baldırı çıplak sapık ..."

I-94 köprüsünün altından çıkan bir serseriyle konuşuyorlardı ki, zayıf, çilli, kızıl saçlı bir adam koşarak kıyıya geldi ve "Onları buldunuz mu?" diye seslendi. Onları gören var mı?"

Lucas, "Sen kimsin?" diye sordu.

"George Jones. Ben onların babasıyım, ben onların babasıyım. Kimse onları gördü mü?" Otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı, nefes nefese kalmıştı ve Kolları omzundan yırtılmış eşofman üstü terden sırılsıklamdı ve kokusu dalga dalga ondan geliyordu. Üzerinde muharip piyade rozeti olan yeşil bir beyzbol şapkası takıyordu, ve zor nefes alıyordu. Diğer polislerden biri öne çıktı ve "Sakin olmalısın, onları bulacağız" dedi.

"Bunu hiç yapmadılar," dedi Jones, gözleri ve sesi onlara yardım etmeleri için yalvarıyordu. "Asla. Her zaman zamanında gelirler. Üç saat geç kaldılar, kimse onları görmedi ..."

Carter, "Burada olduklarına inanmıyorum, Bay Jones. Buradaki insanlarla konuştuk; onları görmemişler. Sıcak bir cumartesi günü burada epeyce insan var, görülmeleri gerekirdi."

Jones, "Pekâlâ. Pekala, teşekkürler. Muhtemelen . . . Lanet olsun, döndüklerinde kışlarına tekme basacağım; muhtemelen bir arkadaşlarının evindedirler." Hâlâ kendi kendine konuşarak bankaya doğru koşmaya devam etti ve gözden uzakta birine bağırdığını duydular, "Aşağıda değiller. . . kimse onları görmedi."

Diğer polislerden biri karanlıkta sürüklenen nehre bakarak, "Bir deliğe basıp altında kalabilirdim..." dedi.

Carter başını salladı. "Burada değiller," dedi. "Zamanımızı boşa harcıyoruz."

Kızların babası GEORGE JONES solcu bir eski asker örgütüne üyeydi ve yardım çağrısında bulunmuştu. Savaşa Karşı Vietnam Gazileri'nin üyeleri saat yedide gelmeye başladı.

saat, hala karanlık değil: muhtelif bir hauntedlooking koleksiyonu

Savaş karşıtı düğmeler ve yamalarla karışık askeri üniforma parçaları giyen erkekler. Sayıları birkaç düzineyi bulan grup, Jones'un evinin yarım mil yakınına kadar ara sokaklardan ve arka bahçelerden ilerlemeye başladı ve birbirlerini arayarak iletişim halinde kaldılar.

Hava iyice kararmadan hemen önce, Lucas ve Carter Otuz Dördüncü Cadde'de bir veteriner tarafından durduruldu. Durduklarında veteriner arabanın camına doğru eğildi ve "Bir kız bluzu bulduk. Hiç kimse dokundu, ama birinin bakması gerekiyor."

Arabayı park edip içeri çağırıldılar ve Lucas bir grup veterinerin bir çitin yanında, sanki biri arabanın camından atmış gibi duran bir paçavraya benzeyen şeyin etrafında toplandığı bir sokağa doğru yürüdü. Lucas yanına çömeldi ve el fenerini üzerine tuttu. Bir kız bluzu, evet, mavi ve küçük beyaz benekleri vardı. İçeri seslendi tekrar, omuz setinde. Sonra ayağa kalktı ve "Dedektifler geliyor. Bir şey var mı bilmiyorum ama iyi işti çocuklar."

Carter, "İyi gözler." dedi.

"Umarım onun değildir, umarım onun değildir," dedi ince, deli görünümlü bir adam.

Altı günlük sakalı olan bir adam. Kolları bir çavuşun siyah-yeşil şeritlerinin hemen altından kesilmiş askeri üniforma gömleği giyiyordu. "Kendi kızlarım var, yani ..."

Sokağın ağzında bir araba döndü ve içinden bir adam indi: Harrison Sloan, devriyeden yeni çıkmış genç bir dedektif. Ara sokaktan aşağı doğru yürüdü ve Lucas işaret etti. Sloan da Lucas gibi çömeldi, Lucas el fenerini bluzun üzerine tuttu. Sloan bir dakika baktı ve sonra, "Lanet olsun," dedi.

"Onlardan biri mi?" diye sordu veterinerlerden biri.

Sloan, "Olabilir." dedi. Ayağa kalkıp etrafına bakındı ve sonra sordu: "Kim buldu? Tam olarak kim?"

Veterinerlerden biri elini kaldırdı.

Sloan grubu inceledi, notlar aldı ve birkaç sivil polis daha geldi, sonra Quentin Daniel, Cinayet Masası

Teğmen ve Carter Lucas'a mırıldandı, "Bu onun gömleği. Bunu biliyorlar. Gittiler."

Daniel gömleğe uzun uzun baktı, başını salladı, şu anda veterinerlerle konuşan üç dedektife birkaç kelime söyledi ve sonra

Dönüp Lucas ve Carter'a doğru yürüdü. "Bütün bu bloğu adım adım incelememiz gerekiyor. Carter, Phil'le konuştum bile" -Phil Blessing üniforma bölümünün başındaydı- "ve buraya gelip bu işi halletmeleri için yirmi adam topluyor. Sence yapabilir misin?

Bunu organize etmek mi?"

"Elbette, sanırım," dedi Carter.

Daniel Lucas'a döndü. "Bu bir karmaşa olacak. Seni ödünç alıyorum. Eve git ve bir gömlek giyip kravat tak. Gömleğin ve kravatın var mı?"

"Elbette."

"Pekala. Seni Sloan'a bağlayacağım. Kapı kapı dolaşmanızı istiyorum. Yarım mil boyunca her sallanan sikle görüşeceğiz. etrafta. Ekibi al: Yirmi dakika içinde buraya dönmenizi istiyorum."

"Anlaşıldı, Şef," dedi Lucas.

Akademiden yeni çıktığında, uyuşturucu işindeyken Daniel onun patronuydu. Daniel, Lucas'ın kısa bir süre eşcinsel olup olmadığını merak etmesine neden olacak kadar ilgisini çekmişti. Ama bir süre sonra Daniel'in diğer insanların dünyayı nasıl gördüğüyle ilgilendiğini fark etti; yeni polisler de dahil diğer insanların. Ayrıca Daniel'in bir gün şef olmayı beklediğini ve böyle anılmaktan rahatsız olmadığını da öğrenmişti.

Ve Lucas terfi ettirilmediğini biliyordu. Davada çalışan dedektiflerin sayısını artırmak için kullanılıyordu. Gece bitmeden etrafta gömlek ve kravatla dolaşan dört ya da beş devriye daha olacaktı.

Bunu daha sonra düşünebilirdi. Araca bindi, ışıklara ve sirenlere basmadan önce bloğun sonuna kadar sürdü ve uzaklaştı, trafik önünden çekildi, yayalar parmak uçlarıyla kaldırımında durup onun geçişini izlediler. Belki de merak ediyorlardı, Yüzündeki gülümseme hakkında.

Altı dakika içinde dairesine geri döndü ve başka bir
Bir çift açık haki pantolon, kısa kollu beyaz bir gömlek ve şarap rengi kravatlı lacivert keten bir spor ceket giymek için altı dakika düşündü. Kısa kollu gömlek konusunda tereddüt etti, çünkü *Esquire* dergisi onları hor görüyordu; ama *Esquire* editörleri muhtemelen doksan derece sıcakta gecekondlu mahallelerinde yürümek zorunda değildi.

Aksesuar olarak siyah mokasen ayakkabılar, baldır üstü lacivert çoraplar ve çekmecesinin arkasından çıkardığı Smith & Wesson Model 40 kemer kılıflı bir tabanca. Aynada kendini tekrar kontrol etti.

Lucas giysileri severdi, hep sevmiştir. Ona göre onlar Bir kişinin bireyselliğinin ya da eksikliğinin seçilmiş sembolleri; önemsiz bir mesele değil. Bunlar aynı zamanda üniformaydı ve bir polisin muhatap olduğu kişinin üniformasını anlaması, onu ayırt etmesi Mesela uyuşturucu satıcısı, hippi, çeteci, motorcu, patenci, sanatçı ve serseri arasında.

Entelektüel ilgisinin yanı sıra iyi görünmeyi de severdi. Öyle olduğunu düşündü ve kapıdan çıktı.

Kısa kollar konusunda hâlâ biraz endişeliyim.

Lucas gece geç saatlere kadar Sloan'la çalıştı, bir aşağı bir yukarı koşturdu.

karanlık, çökmekte olan konut sokaklarında kapıları yumrukluyorlardı. Normalde, etrafta yeterince kötü insan olabilirdi - kokain o bahar gelmişti ve kontrolden çıkmaya başlamıştı - işe biraz daha stres katmak için. Bu gece sokakta o kadar çok polis vardı ki kötü insanlar yer değiştirdi.

Sloan, "Crack'le ilgili garip bir şey oldu," diye gözlemledi, evler ve evlerin arasındaki karanlık gölgeler arasında yürürken. sokak lambaları ve karaağaçlar. "Pezevenkler kovuldu. Eskiden fahişelerin köle olduğunu düşünürdük. Meğer durum bundan daha karmaşıkmiş."

"Söylemem gerek, çocuklardan bazılarını ortalıkta görmedim," dedi Lucas. "Gittiler. İşten çıkarıldılar. şapkalarını satmak zorunda kaldılar," dedi Sloan. dedi.

Lucas, "Ben uyuşturucu işindeyken kimse kokainin adını bile duymamıştı. Birkaç kişi serbest uyuşturucu kullanıyordu ama onun dışında kimsenin burnu bile kanamıyordu."

"Dışarıda bir yerlerde bir kimya dehası var," dedi Sloan. "Satış dehası," dedi Lucas. "Sıradan insanlar için."

Lucas'tan birkaç yaş büyük olan Sloan, JCPenney'den aldığı toprak renkleriyle giyinen, dar yapılı bir adamdı. O giydiğinde Gösterişli bir şey, genellikle muhtemelen karısı tarafından seçilen bir kravattı; ve genellikle ışıltılı, geko yeşiliydi. Eskiden şüphelilere karşı takındığı tuhaf, sevecen, yumuşak konuşma yaklaşımı nedeniyle bir sorgucu olarak ün kazandı. O da muhafazakâr bir yaşam tarzına sahipti.

Lise aşkıyla on sekiz yaşındaydı. Yirmi bir yaşına gelmeden iki kızı oldu ve sigorta konusunda endişeliydi. Ne kadar farklı olsa da Lucas onu sevmişti. Sloan'ın bir espri anlayışı ve kim olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Sessiz, soğukkanlı ve zekiydi.

Sloan, "Söylenenlere göre hemen sivil polisliğe geçiyorsunuz," dedi. Bir bloğun karanlık ucunda ilerlerken, yola çıkmaya hazır olduklarını söyledi.

başka bir ev çemberi. "Devriyeye kıyasla, bu farklı bir dünya. Devriye futbol gibidir; sivil polisler ise satranç gibidir."

"Ya da hokey gibi," dedi Lucas.

Sloan ona şüpheyle baktı. "Bunun senin mizah anlayışın olduğunu varsaymak zorundayım," dedi.

"Nedenmiş o?" Lucas sordu.

"Hokey oyuncularının neredeyse beyzbol oyuncuları kadar aptal olduğu iyi bilinir."

"Bunu bilmiyordum," dedi Lucas.

"Bu doğru," dedi Sloan. "Büyük üniversite sporlarında futbol, istihbarat reytinglerinde en üst sırada, sonra güreş, sonra basketbol, sonra golf, yüzme, hokey, beyzbol ve tenis, sırasıyla."

"Tenis en altta mı?"

"Evet, sadece bu da değil, ne kadar batıya giderseniz sporcular o kadar aptallaşılıyor," dedi Sloan. "Orta Batı'ya gittiğinizde tenisçiler bir kutu taş kadar aptal oluyor. Rockies'i geçince mi? Hiç sormayın bile. Oradaki tenisçiler insan değil, topraktır."

"Kir mi?"

"Pislik."

"Bilmediğim başka bir şey daha var," dedi Lucas. "Sen bir hokey oyuncusuydun."

Zincirlerle çevrili bir çitin üzerindeki kapıdan geçerek, üzerinde kırık dökük bir kanepenin durduğu dar bir ön verandası olan ve bir penceresinde ışık yanan fıçı tahtası bir eve doğru ilerlediler. Sloan eliyle

el fenerini yan bahçeye, demir bir kazığının etrafındaki toprak çembere tuttu ve "Kötü köpek" dedi.

"At nalı çukuru olabilir," dedi Lucas. Sloan güldü. "Öyleyse önce sen başla."

Lucas kapıya doğru ilerleyip kapıyı çaldı ve kapının arkasında bir köpek çılgına döndü.

"Kötü köpek," dedi Sloan arkasından. "Şu boğa teriyerlerinden birine benziyor."

Bir dakika boyunca kimse cevap vermedi, sonra iki. Lucas tekrar vurdu, ve evin arka tarafında bir ışık yandı. Bir dakika daha ve bir

Adam belirdi, kapıyı bir santim kadar açtı ve ağır zincirli kilidin üzerinden onlara baktı. "Siz kimsiniz?"

Sloan açıkladı ve adam açıklamanın yarısında başını sallamaya başladı. "Hiçbir beyaz kızın bir şey yaptığını görmedim," dedi. Köpek adamın pantolonunun paçasını kokluyordu, ayak tırnakları endişeyle muşambayı tırmalıyordu. "Yatmam lazım. Saat beşte kalkmam lazım."

Kaldırımında geri yürürken Sloan, "Park Brubaker'a ne olduğunu duydun mu?" diye sordu. Brubaker Koreli-Amerikalı bir dedektifti, şu anda görevden uzaklaştırılmıştı ve federal uyuşturucu suçlamasıyla yargılanıyordu.

"Evet. Aptal bok."

"Sorunları vardı," dedi Sloan.

"Benim sorunlarım var," dedi Lucas. "İnsanları Apple Jack'leri için soymaya gitmiyorum."

Otuz beşinci caddede bir kapıya geldiler. Hemingway sakallı, terli bir alnı ve büyük bir burnu olan iri yapılı beyaz bir adam. Şişman bir burun. Dedi ki, "Hiçbir şey görmedik. Televizyonda olanlar hariç." Arkasında duran bir kadın şöyle dedi, "Onlara John'dan bahset." "John

kim?" Lucas sordu.

"Kenny'nin yerindeki adam," dedi adam isteksizce. "Soyadını bilmiyorum."

"Bir şüphelisi var," dedi kadın.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı ve Lucas bastırdı: "Peki ya John?"

"Adam bunu muhtemelen deli bir adamın yaptığını söyledi," dedi adam. "Deli adam mahallede dolaşıp duruyormuş."

"Deli adamı tanıyor musun?" Sloan sordu.

"Hayır. John'un onun hakkında konuştuğunu duyduk."

"Yine de onu etrafta dolaşırken gördük. Deli adam," dedi kadın.

"John bunu neden o deli adamın yaptığını düşündüğünü söyledi mi?"

Lucas sordu. "Adamın sürekli aradığını ama hiç bulamadığını söyledi. Dedi ki

"Adamın sabıkası vardı, bilirsin, seks olaylarından." "Polisleri mi aramış?" Sloan sordu.

"Bilmiyorum. Adamı tanımıyorum. Deli adamı da tanımıyorum, sadece bazen sokakta görüyorum."

Sloan, "Bunu bildirmek zorundayım," dedi.

Yanında bir ahize vardı ve Lucas adamla konuşurken kaldırımından aşağı doğru yürüdü.

Kadın. "John hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Onu *gerçekten* bulmamız gerek. Eğer bir şey biliyorsa . . . Yani, bu iki kızın fazla zamanı olmayabilir. "

Eşkalini aldı: John orta boylu, kilolu bir adamdı, zeytin tenliydi ve koyu renk saçları alına doğru kıvrılıyordu. "İtalyan görünümlü," dedi kadın.

Lucas, "Yakışıklı mı demek istiyorsun?" dedi.

"Hayır. O çok şişman. Ama esmer ve şu daracık tişörtlerden giyiyor. gömlekler -İtalyanların giydiği türden, omuzların üzerinde askıları olan gömlekler- açık giydiği normal gömleklerin altında. Altın bir zinciri var."

Onu son gördüklerinde üzerinde kot pantolon ve mavi uzun kollu bir gömlek vardı, eşinin kazağının üzeri açıktı. Kadın, adamın Gelen kızlardan bazılarını beğendi ve "kızlar" kelimesini biraz değiştirdi.

"Çalışan kızları kastediyorsun," dedi Lucas. "Kenny'nin yerinde takıldıklarını bilmiyordum."

"Gelmiyorlar ama caddenin karşısında bir masaj yeri var," dedi. "Bazen müşterileri olmadığı zaman geliyorlar. Ben de onları orada görmekten hoşlanmıyorum. Yani, ya birisi onlardan biri olduğumu düşündüm."

Adam "Bir masaja hayır demem" deyince kadın koluna bir yumruk atmış ve adam da "Ah" demiş.

Başka bir şeyleri yoktu. Bir süre sonra Sloan yürüyüşe geri döndü. "Cherry ve McGuire buraya geliyorlar," dedi.

"Ne için? Elimizde ne varsa aldık," dedi Lucas.

Sloan, "Çünkü elimizde bir şey olmadığını düşünüyorlar," dedi.

"Onlar gelene kadar beklememiz, sonra da birkaç kapı daha çalmamız gerekiyor."

"Boş ver onu," dedi Lucas. "Kenny'nin evine gitmemiz gerek."

"İki saat önce kapandı," dedi adam.

"Hâlâ orada biri olabilir," dedi Lucas.

Herkes omuz silkti ve Sloan, "Kapıları çalmayı bitirmemizi istiyorlar," dedi.

CHERRY VE MCGUIRE ortaya çıktı, kırk yaşlarında iki emektar ve işi devraldılar. Lucas ve Sloan bloğun aşağısına doğru ilerlediler ve hiçbir yere varamadılar, Lucas aldıkları tek olumlu ipucundan mahrum bırakıldıkları için öfkeliydi.

"İşi biz yaptık dostum, almamıza izin vermeliler."

"Buna alışın," dedi Sloan. "Profesyonel olman yaklaşık dört yıl sürer. Bana böyle söylüyorlar. Daha üç yılım var."

"Dört yıllıkların canı cehenneme," dedi Lucas. Yaşlı dedektiflere John'u tanıyor olabilecek masaj salonundaki kızlardan bahsetmemiştii. Bırakalım kendileri bulsunlar.

İki saat daha çalıştılar ve Sloan nihayet vardiyasının sonunda işi bırakıp eve, karısının yanına gitti. "Ne yaptığımızı bile bilmiyorum," dedi. "Kaçıranın kapıya geleceğini düşünüyoruz. ve itiraf et?"

"Biri bir şey görmüş olmalı," dedi Lucas. "Çocukların arabaya bindiğini görmüş. Onları bir kapıdan geçerken görmüş. Öylece çekip gidemezler."

Sloan, "Konuşacak olsalardı birileri arardı," dedi. "O bluzu bulduğumuzda... bakmalıydık. ve sivilceli kafasını öksürene kadar sıktı."

Lucas başını salladı. "O bluz doğru değildi." "Ne?"

"Doğru değildi. Neden bir bluzu arabanın camından dışarı atarsın ki? Kimse bakmıyorsa, kızı dışarı atmayı anlayabilirim. Ama neden bir bluzu dışarı atarsın ki? Bana bir sebep söyle."

Sloan bir an düşündü ve şöyle dedi: "Adam onu öldürdü ve bluzunu ganimet olarak aldı. Cesetler çoktan bir çöp konteynerindeydi ve o da bluzunu yüzüne kapatarak etrafta dolaşıyor, hatunu kokluyor ve bundan zevk alıyordu. Bir noktadan sonra

bıktı ya da artık kokusunu alamıyor, bu yüzden pencereden dışarı atıyor."

Lucas ona sırtarak, "Bu çok sapıkça. Hoşuma gitti."

GECE, ağustos ayına göre hâlâ sıcaktı ve durgun havada bir parça yağmur vardı. Sloan'ın Dodge'uyla Lucas'ın evine dönüyorlardı, kollarını yan camlardan dışarı çıkarmışlardı, Lucas şehrin ne kadar sessiz olduğunu düşünüyordu ve bildikleri tek şey, şehrin sessiz kalbinde bir yerlerde iki küçük kızın bir canavar tarafından işkenceye uğruyor olduğuydu.

Sloan onu bıraktı ve yoluna devam etti. Lucas içeri girdi, bir bira aldı, mutfak masasına oturdu ve kâğıtlarla dolu mavi, üç halkalı bir klasöre baktı. Okuldayken, bir apartman dairesinde yaşamıştı. çoğunlukla bilgisayar merkezindeki inekler tarafından. Sporcu statüsüne rağmen, onların bazı rol yapma oyunlarına çekilmişti. Sonra bir modül yazdı ve bu inekleri etkiledi, ticari modüller kadar iyi olduğunu söylediler.

Bilgisayarcılarla konuşurken, yetmişli yıllarda popüler olan savaş oyunlarına benzer, ancak bilgisayarda oynanacak futbol tabanlı bir strateji oyunu fikri geliştirdi. Bir bilgisayarçı, Lucas senaryoları yazabilirse onu programlayacağına söz vermişti. İş beklediğinden daha zordu ve ertelenmişti.

istatistik dersi almak zorunda kaldığında: oyunun *gerçek* olmasını istiyordu.

Oturdu ve kağıda baktı.

kızlar, *aptal* bir *kağıt* gibi görünüyordu. Oyunlar. Dışarıda korkunç bir şey oluyordu ve o mutfak masasında oturmuş *aptal kâğıtlara* bakıyordu.

Bir süre koçluk modülleriyle oynadı, sonra vazgeçip ikinci bir bira aldı ve saate baktı. Saat sabahın ikisiydi. Cherry ve McGuire'ın Kenny'nin evine gidip gitmediklerini ve ne bulduklarını merak etti.

Huzursuz bir şekilde spor ceketini aldı, cipine tırmandı ve şehir merkezine gitti, arabayı kaldırıma bıraktı ve belediye binasına girdi. Burası karanlık ama kalabalıktı, koridorların her yerinde polisler vardı. Lucas, Morgan adında üniformalı bir adamı durdurdu ve ne olduğunu sordu.

oldu. "Hiçbir şey," dedi Morgan. "Onlardan bir iz yok. İnsanlar yine nehir hakkında konuşuyor."

"Orada olduklarını sanmıyorum," dedi Lucas. "Kaç kişi çalışıyor?"

"Şu anda mı? Yarım düzine. Daniel hala burada, ama insanlar çıldırmaya başladılar - televizyoncular kamyonlarıyla dolaşıyorlar. Bir sirke dönüşüyor."

"Cherry ya da McGuire'ı gördün mü?" Lucas sordu. "Bir süredir görmedim."

Lucas Cinayet Masası'na gitti, kafasını ofise soktu, Daniel'i ayaklarını masaya uzatmış, birkaç dedektifle konuşurken gördü. Lucas içeri girdi, Daniel, "Davenport. Neler oluyor?"

"Cherry ve McGuire'ın Kenny'de bir şey bulup bulmadıklarını merak ettim."

Daniel başını salladı ve "Senden fazla değil," dedi. Masasının üzerindeki bir kâğıt parçasına baktı. "Yer kapalıydı ama müdürle konuştular. John adında bir adam olduğunu söyledi.

Kimse nerede yaşadığını ya da ona nasıl ulaşılacağını bilmiyor.

Sadece bir adam." Lucas, "Demek ki başarısız oldular," dedi.

"Bu da bir şeydir," dedi Daniel.

"Doğru," dedi dedektiflerden biri. "Elimizde 'John' adında bir şüpheli var. Bu da olayı daraltıyor."

Daniel onu görmezden geldi: "Nasıl oluyor da hâlâ etrafta koşturup duruyorsun?" diye sordu Lucas'a.

"Uyuyamadım," dedi Lucas. "Düşünüyordum da, bilirsin, eğer senin için sorun değilse . . . Kenny'nin yerinin karşısındaki masaj salonuna gidebilirim. Tabii Cherry ve McGuire çoktan gitmedilerse."

"Hayır, yapmadılar," dedi Daniel. "Neden yapsınlar ki?"

"Bunu anlamadılar mı? John'un o kızlardan bazılarını tanıdığını? Belki de bu yüzden ona John diyorlar. Belki de öyledir," dedi Lucas.

Daniel'in yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Sanırım bunu anlamadılar. Bundan bahsetmedin mi?"

"Bize bir yürüyüşe çıkmamızı söylediler," dedi Lucas. "Yani . . . Pek bir şey yapmıyorum."

Daniel ayağa kalkarak, "Benimle dışarı gel," dedi.

Koridorda, sessizce ama dişlerini göstererek, "Bizimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Şansını denemek için bilgi mi saklıyorsun? Bu iki kız varken, puan kazanmanın sırası değil."

"Tabii ki hayır," diye yalan söyledi Lucas. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Cherry ve McGuire'a kadının söylediklerini anlatmalıydın." "Bunu duymak istemediler," dedi Lucas. "Şöyle diyorlardı, 'Hı-hı, git kapıları çal, çaylak.'"

Daniel bir süre ona baktıktan sonra, "Sana fazla mesai ödeyemem. Ama oraya gidersen, bir şey çıkarsa sana destek olurum."

Lucas başıyla onayladı. "Tamam. Burada ne kadar kalacaksın?"

"Fazla uzun sürmez. Ciddi bir şey olmadıkça beni arama.

-Ama ararsan beni ara." Lucas'a ofis ve ev telefon numaralarını verdi.

"Bu gece bir şey bulabildik mi? Herhangi bir şey?"

Daniel başını salladı. "O bluzu aldık ve Mary'nindi.

Oraya nasıl geldiğini kimse bilmiyor. Çocukların Andy's Cleaners'ın önünden geçmiş olabileceklerini düşünüyoruz. Masadaki kızlardan biri Onlar. Evlerinden sadece bir blok ötede, belki de o yapmıştır. Onlar kaybolmadan önce erkendi."

"Ama birlikteydiler?"

Daniel, "Kız da öyle diyor," dedi.

"Evlerine doğru mu yürüyorlardı, yoksa uzaklaşıyorlar mıydı?" "Uzağa."

"Bluzda kan var mı?" Lucas sordu.

"Emin değilim. Küçük bir renk değişikliği var, birinin yıkamaya çalıştığı kan olabilir. Yarın sabah öğreneceğiz."

"Öldüklerini mi düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Muhtemelen henüz değiller. Ama yakında ölecekler."

PAUL'S THERAPEUTIC MASSAGE'in son dükkânında
bir film kiralama yeri, bir jetonlu çamaşırhane içeren beş iş şeridi,

bir köpek kuaförü ve bir tıbbi oksijen servisi. Lucas masaj salonunun önüne park etti. Bir pencereden ışık sızıyordu ama kırmızı bir neon "Açık" tabelası kapatılmıştı.

Lucas cipten inip kapıyı çarptığında, penceredeki perde kıpırdadı ve bir adamın soluk parıltısını yakaladı.

kadının yüzü. Girişe doğru yürüdü, kolu denedi: ağır çelik kaplı kapı kilitliydi. Kapıya vurdu, cevap alamadı. Daha yüksek sesle vurdu, yine cevap alamadı, bu yüzden birkaç kez tekmeledi, kapıyı çerçevesi içinde salladı ve bir kadının bağırdığını duydu,

"Kapalıyız. Gidin buradan."

Lucas tekrar vurdu ve bağırdı, "Polis. Kapıyı açın."

Bir dakika bekledi, sonra kapıyı birkaç kez daha tekmeledi - hala mokesen ayakkabı giydiği için topuğuyla dikkatlice-.

Kilidin diğer tarafında bir sürgü tıkırtısı duyunca durdu. Kapı birkaç santim açıldı, aradaki boşlukta bir zincir vardı ve dar sarışın bir kadın "Polis mi?" diye sordu.

Lucas rozetini kaldırdı: "İki kayıp kızı arıyoruz. Tanıdığınız bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Hangi adam?"

"Adı John. Bazen onunla Kenny'nin yerinde takılıyorsunuz. Tek bildiğim bu," dedi Lucas.

Kapı birkaç santim daha açıldı. "O mu yaptı?"

"İnsanlara kimin yaptığını bildiğini söylüyordu," dedi Lucas. Parmak uçlarıyla kapıyı itti ve kadın kapının biraz daha açılmasına izin verdi. "Peki kim o?"

Omzunun üzerinden geriye baktı ve "Sally" diye bağırdı.

Lucas kapıyı tekrar itti ve kadın kapının açılmasına izin verdi. Bunu bir davet olarak algıladı ve Formika tezgahı ve sararmış beyaz alçı duvarları olan on ayak uzunluğunda bir odaya adım attı.

kuru temizleme dükkânı. Birkaç sandalye pencere duvarına yaslanmış, aralarında alçak bir ahşap masa, bir kül tablası ve bir tarafında yanık lekesi olan gölgeli bir masa lambası bulunuyordu. A Sakız makinesi bir köşede yarı boş ya da yarı dolu bir şekilde duruyordu. İnsanların uzun süre oyalanacağı bir yer değil, diye düşündü Lucas.

Kısa boylu, esmer bir kadın arka taraftan, tezgâhın arkasından çıkıp Lucas'a baktı ve "İşim bitti," dedi.

"O bir polis," dedi sarışın. "Şu John denen adamı arıyor... bilirsiniz, *John*, şu şakacı."

Sally başını salladı: "Onun nerede olduğunu neden bileyim ki?"

Sarışın dedi ki, "Sen benden daha iyi bilirsin. O iki kızla ilgili olarak onu arıyorlar."

Sally'nin sağ eli boğazına gitti: "Onları *o mu* aldı?"

"Kimin yapmış olabileceğinden bahsediyor," dedi Lucas. "Onunla konuşmamız gerek."

"Onu gerçekten tanımıyorum," dedi Sally. "Birkaç kez geldi, ona masaj yaptım. Biraz komik biri. Şakalar falan."

"Nerede yaşadığını hiç söyledi mi? Sana gelmeni istedi mi? Sana herhangi bir ipucu verdi mi?"

Başını iki yana salladı: "Hayır, ama sana ne diyeceğim. Geçen sefer masajı o yaptırmıştı. İddiaya girerim slipi biz almışızdır."

Lucas parmağıyla onu işaret etti: "*Teşekkür ederim*. Fiş için kimi görmeliyim?"

"Ben," dedi sarışın. "Ama soyadını bilmediğimiz için nasıl anlayacağımızı bilmiyorum..."

Sally avuçlarını gözlerine bastırarak, "Bir düşüneyim," dedi ve bir dakika sonra, "Dört Temmuz. Havai fişeklerle ilgili şaka yapıyordu, bilirsin işte, ne zaman ... neyse. Her neyse, 4 Temmuz gecesi. Don'un radyoda beyzbol maçı vardı, o yüzden çok geç kalmış olamaz."

Sarışın tezgâhın etrafından dolaştı, metal bir kutu çıkardı ve ücret fişlerini incelemeye başladı. Lucas Sally'ye, "Onun iyi olduğunu söyledin. Bu ne demek oluyor? Tuhaf bir şey istemedi mi?"

"Hey, bu terapötik bir masajdı."

"Eminim öyledir," dedi Lucas. "Bak, onun ne istediği ya da senin ne yaptığın umurumda değil. Ben bu kızları anlamaya çalışıyorum ve onun

garip olabilir. Bunu bana söyleyebilir misin? Garip biri mi?"

Sally omuz silkti: "Üçlüyü istiyor, el işi ile başlayıp oral seks ile bitirmek istiyor. Bu garip mi? Bilmiyorum. Yüz yirmi artı bahşiş. Bahşişi hatırlamıyorum ama değildi ..." Bir kelime aradı ve bir tane buldu: "Unutulmaz."

"Yani biraz parası var."

"Zaten *biraz* var," dedi kadın. "Ama hatırlayamadığım bir bahşış için Vegas'a gitmem."

Sarışın, "Cuma günü sekiz kırk beşte bir kırklık aldım ... muhtemelen bu kadar. Adının John olduğunu söylüyor."

"Bu o olmalı," dedi Sally.

Lucas kâğıdı aldı ve masa lambasının yanına götürdü. Mürekkep Künye titrekti -adının John Fell olduğunu düşündü Lucas, ama numara açıktı. Lucas bilgileri not aldı ve sonra sordu, "Fotokopi makinen var mı?"

"Hayır..."

"Bunu alacağım," dedi, kâğıt parçasını sallayarak. "Suçlama yapmak için bilgiye ihtiyacınız var mı?"

"Biz çoktan yaptık," dedi sarışın. "Siz hâlâ odadayken gönderiyoruz."

"Tamam." Lucas not defterinde bir sayfa çevirdi: "İkinize de ihtiyacım var.

isimler. Ehliyetlerini görmek istiyorum. Ne sıklıkla geldiğini bilmem gerekiyor."

Sarışın söze başladı, "Dediniz ki..."

Lucas başını salladı: "Kimseyi tutuklamıyorum. Eğer biri olduğu ortaya çıkarsa, kiminle konuştuğumu bilmem gerekir."

Sarışının adı Lucy Landry, Sally'nin adı ise Dorcas Ryan'dı. John Fell son on gün içinde en az bir kez gelmiş, neşeli, hatta komik davranmış, hizmetten memnun kalmış ve nakit ödeme yapmıştı. Ryan onu daha sonra Kenny'nin yerinde görmüş ve ona bir içki ısmarlamıştı.

"Sana bir içki ısmarladı ama sohbet etmedi mi? Sana kendinden bahsetmedi mi?"

Ryan kaşlarını çattı: "Biliyor musun? Neredeyse tek yaptığı şaka yapmak.

Mesela, 'Bir rahibin bir kadını yakaladığını duydun mu? orospu çocuğu?' Yaptığı şey bu. Ondan bir milyon tane var."

Lucas evlerindeki telefonu kullanarak Daniel'ı aradı, Daniel açtı ve Lucas kendini tanıttince, "Bu iyi bir şey olsa iyi olur," dedi.

"Adamın adı John Fell ve elimde kredi kartı slipi var.

Kredi kartından adresi nasıl çıkarabilirim?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Daniel, "Genelde yaptığım şey Harmon Anderson'ı aramaktır ve o da

bilgisayar."

"Yani o gelene kadar beklememiz mi gerekiyor?"

"Hayır, hayır, onu yatağından kaldıracağım," dedi Daniel. "Neredesin sen?" "Masaj salonunun aşağısındayım," dedi Lucas.

"Şehir merkezine git. Anderson'a seninle orada buluşmasını söyleyeceğim."

Telefonu kapattı ve Ryan Landry'ye şöyle diyordu: "...Papa şapkasını çıkardı, ayaklarını masanın üzerine koydu ve 'Biliyor musunuz? Siz piçler iyisiniz' dedi."

Landry sadece yarı gülümsedi: "O kadar da komik değil."

"Harika olduğunu söylemedim," dedi Ryan. Lucas'a baktı. "Ona John'un *orospu çocuğu* şakasını anlattım."

Lucas omuz silkti: "Kaçırdım. Bir dolar bozabilir misin? Bir sakıza ihtiyacım var."

SONUÇ Lucas şehir merkezine giderken şöyle düşündü: Kredi kartı için nasıl adres alacağını bilmiyordu. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. O sakızı iki dakika içinde çiğnedi, sakız tomarını camdan dışarı attı ve daha hızlı sürdü.

Oraya Anderson'dan önce varmış ve beklemek zorunda kalmıştı. Anderson yirmi beş dakika sonra uykulu ve sinirli bir şekilde geldi, masasına oturdu.

ve bilgisayarını açtı. Lucas omzunun üzerinden ona bakıyordu ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kredi kontrolü," dedi Anderson. "Tüm kredi bilgileri bilgisayarlarda. İçeri girip kredi kartı sahiplerinin bazı bilgilerine bakabilirim. Adresler ve benzeri bilgiler de dahil."

"Harika," dedi Lucas. "Bir Macintosh almayı düşünüyorum."

"Biraz bekleyin, bu sonbaharda 512K'ya geçeceklerine dair söylentiler var.

128K yeterli değil."

Lucas, "Zaten bir süre için buna gücüm yetmez," dedi.

Anderson, "Siz devriyedekiler bütün uyuşturucu manyaklarını tanıyorsunuz," dedi. "Toptan bir tane bulabilirsiniz."

"Oldukça komik," dedi Lucas.

"Alınma ama," dedi Anderson.

Sesi samimiyetsiz geliyordu, diye düşündü Lucas. Çenesini kapadı ve Anderson çalışıyor. Başladıktan beş dakika sonra, Anderson'ın bir ismi vardı.

ve adres: "Bu bir posta kutusu."

"Bu hiç iyi değil." Henüz bir dedektif değildi ama bu kadarını biliyordu.

"Postanede kiracı için bir isim ve adres bulunacaktır."

Anderson şöyle dedi. "Ama şu var ki, kredi kartı şirketleri genellikle posta kutularını kabul etmez. Fahişelere ödeme yapıldı mı?"

"Öyle dediler," dedi Lucas.

"Huh. Şey, bir şeyler doğru değil."

POSTA OFİSİ yedi gün yirmi dört saat çalışıyordu.

hafta. Ön taraf kapalıydı ama Lucas arka taraftaki yükleme iskelesinden içeri girmenin yolunu buldu ve bir kamyon dan kanvas posta torbaları atan birkaç adama kimliğini gösterdi. İçlerinden biri içeri girdi ve bir bürokratla geri döndü.

"Bunu size söyleyemem," dedi. Şişman, ufak tefek bir adamdı, sürekli gece vardiyası yapıyor olmalıydı. "Bu özel bir bilgi."

"İki kızımız kayıp-"

"Üzgünüm, ama size bunu vermem yasalara aykırı. bilgi," dedi bürokrat. "Arama izniyle geri gelin ve bunu posta müdürüne verin."

"Bu adam onları öldürüyor olabilir," dedi Lucas.

"Kanun diyor ki-"

"O zaman bana posta müdürünün numarasını ver," dedi

Lucas. "Bunu yapamam. Gecenin bir yarısı."

Lucas bir noktada adamın eğlendiğini fark etti, Polislere yapışmak. Posta kutularının isimlerinin yayınlanmasıyla ilgili bir yasa ya da yönetmelik olması mümkün ve hatta muhtemeldi. Kiracılar; ama, diye düşündü, gecenin bir yarısı bile olsa posta müdürünü aramakla ilgili bir yasa olmadığından emindi.

Lucas yüzünü bürokratin yüzüne yaklaştırdı. "Bak sana ne diyeceğim. Öyle ya da böyle, o ismi kutudan çıkaracağım. Ve eğer bu kızlar öldürülürse, bu konuşmayı gazetelere taşıyacağım. ve onu ölü bir kokarca gibi boynuna asacağım. Ne zaman

Bu kızların cesetlerini bulduklarında, ön bahçenizde durup size bağırarak gazoteciler olacak."

Adamın yüzü kızardı: "Beni tehdit edemezsiniz. Kanun-"

Lucas daha da yaklaştı: "Yasalar posta müdürünü uyandıramayacağınızı söylemiyor. Öyle mi? Kanun böyle mi diyor?"

Adam öfkeleni ve "Kellene" dedi.

"Seninkinde," dedi Lucas. "Şimdi ne yaparsan yap bir pislik gibi görüneceksin."

Bürokrat, "Burada bekleyin," dedi ve postanede gözden kayboldu.

Kamyon yükleyicilerinden biri, "O bir pislik. Onun işi bu." Lucas, "Evet ama buna ayıracak vaktim yok," dedi.

BÜROKRAT BİR DAKİKA SONRA GERİ GELDİ ve "Posta müfettişi telefonda" dedi.

Lucas, posta müfettişiyle konuştu ve o da "Bu davada gizlilik kuralından feragat ediyorum çünkü

Acil durum, ama şefinizden sorunu özetleyen bir mektup almam gerekecek. Bunu dosyalamam gerekiyor."

"Anlayacaksın," dedi Lucas.

"Gene'i tekrar hatta bağla."

Lucas on dakika sonra elinde gazeteyle postaneden ayrıldı: John Fell, Minneapolis, Altıncı Cadde SE'deki bir adreste. Beş dakika ötede, güneş St. Paul üzerinden doğuyordu.

Polisliğinin ilk yılında, devriye gezerken ve sonra kısa bir süre uyuşturucu satıcısı olarak çalışırken, her şeyi hızla öğrendiğini hissetmişti:

Sokak, yaşam, ölüm, seks, aşk, nefret, korku, aptallık, kıskançlık, kaza ve vatandaşları polislerle karşı karşıya getiren diğer tüm şeyler hakkında.

Sonra öğrenme hızı azaldı. Ayrıntıları biriktirmeye, yüzleri görmeye, hareketleri yorumlamaya devam etti, ama ilk on ya da on iki aydaki hızına hiç benzemiyordu.

Şimdi, araştırırken, o his geri gelmişti: bilgisayarlardan kredi kartı numaralarını almak - havalı. Fahişeleri manipüle etmek. Tehdit etmek

Bürokratlar. Kaba biriydi ve bunu biliyordu ama ilginçti ve bu konuda daha iyi olacaktı.

Birkaç dakika sonra hayal kırıklığını da öğrendiğini fark etti.

Altıncı Cadde'deki adres, altı posta kutusu olan, çürük ve mikrodalga yemek kokan, eski püskü,    katlı bir Viktorya eviydi.

verandadaki gri fıçı tahtasına  ivilenmi . Biri hariç hepsi

Posta kutularının isimleri vardı ama hiçbirinin adı Fell değildi. Hiçbirinde John ya da J yoktu.

Etiketsiz tek posta kutusu Be  Numaralı Daire'ye aitti. Bir sahanlığı trabzana zincirlenmi  bir bisiklet tarafından yarı yarıya kapatılmış uzun zikzaklı bir merdivenden yukarı kıvrıldı ve Be  Numaralı Dairenin kapısına vurdu.

Kadın altıdan bağırdı, "Orada kimse ya amıyor. Gidin buradan."

Koridoru adımladı ve kadının kapısına vurdu: "Polis. Kapıyı açar mısınız lütfen?"

"Hayır, ben deli değilim," diye bağırdı kadın. "Ne istiyorsun?"

"John Fell'i arıyorum," dedi Lucas.

"Burada John Fell adında kimse yok. Ya da Fell diye bir şey," diye bağırdı.

"Yani dairenizde mi yoksa evde mi?"

"Evde. John Fell adında kimse yok. Git yoksa dokuz-bir-bir'i ararım."

"Dokuz-bir-bir'i ara. Onlara kapınızda Lucas Davenport adında bir polis olduğunu   leyin. Onları telefonumdan arayacağım. "

Bunu yaptı ve    dakika sonra kapıyı açtı, yirmili ya larının başında, kötü uyku saçları olan bir kadın. "*Sensin*. Sen oynadın bir arkada ımla hokey oynuyordum. Jared Michael? Seni buzda görmek isterim." "Ah, evet," dedi Lucas. "Onu son zamanlarda görmedim, belki bir

birkaç yıl"

"General Mills'te pazarlama bölümünde çalışıyor," dedi. "Günde yirmi iki saat  alı ıyor. O kızları mı arıyorsun? Artık polis olduğunu bile bilmiyordum."

"Evet, öyleyim ve John Fell adında birini arıyoruz," dedi Lucas. Fell'i tarif ederken kadın başını sallıyordu.

"Bu evdeki herkes öğrenci. Üç daire Asyalılar, tek başımayım, Beş boş ve bütün yıl boş kaldı - kötü bir koku var, dışarı çıkaramıyorlar. Önceki kiracılar duvarların içine fare zehiri koymuşlar çünkü farelerin koştuğunu duyabiliyorlarmış ve sanırım tüm fareler ölmüş ve şimdi duvarların içinde çürüyorlar ve onları dışarı çıkarmanın bir yolu yok."

"Güzel hikâye," dedi Lucas.

"Evet, şey." Saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için bir an durdu. "Son daire, Bir, Bobby ve Vicki Arens, ve Bobby'nin kızıl saçları var ve yaklaşık altı yaşında." "En uzun süredir burada olan kim?"

"Şey, ben ... ve Lees, in Four. İkimiz de buraya iki yıl önce geldik. Lees'ler Çinli, biliyorsunuz, tıp okuyorlar. Gerçekten çok iyiler."

"Tamam. Kahretsin. Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi Lucas.

"Dinle, içeri gel de biraz pirinç patlağı ye," dedi. "Bunu düşünebiliriz. Nasıl olsa tekrar uyuyamayacağım."

"Huh," dedi. Saatine baktı. Saat beş buçuğu biraz geçiyordu, bir şeyler atıştırabilirdi ve kadın da güzeldi. "Pekâlâ."

Bir kase pirinç patlağına ek olarak, eğitiminde bir santim daha ilerledi. Kadının adı Katie Darin'di ve bir öğrenci evinin sahte kredi kartı ya da posta kutusu yerleştirmek için mükemmel bir yer olacağını öne sürdü.

"Kimse kimin gelip gittiğini bilmiyor - insanlar sürekli taşıyor," dedi. "Postane, yıllardır burada yaşamayan insanların postalarını hala benim kutuma teslim ediyor. Yani, sahte kimlik istiyorsanız, buraya teslim ettiriyorsunuz. Postanenin haberi yok. Postacı geldiğinde herkes derste oluyor. Saat onda geliyor ve burası bomboş oluyor."

Lucas, "Aradığım adam Visa hesabını iki yıl önce açmış," dedi.

"Posta kutusunu ne zaman kurdu?" diye sordu.

"Altı ay önce."

"Yani bir buçuk yıldır postalarını buradan mı alıyordu?"

"Sanırım," dedi Lucas. "Fazla para almazdı ama zaman zaman alırdı."

Darin, "Posta Beş Numaralı Apartman'a ya da her nereye gönderiliyorsa postacı da umursamadan Beş Numaralı Apartman'ın kutusuna atıyor," dedi. "Muhtemelen şu anda içinde posta vardır. Bu adam muhtemelen Visa faturasının hangi gün geleceğini biliyordur ve gelip alır. Hiç sorun değil."

"Asıl soru, neden sahte bir kimlik düzenlesin ki?" Lucas sordu.

"Çünkü o bir tür suçlu," diye cevap verdi. "Ya da belki politik."

"Siyasi mi?"

"Evet, bilirsin işte, yeraltından biri," dedi. "Yetmişli yıllardan kalan biri."

Lucas burnunu kaşıdı: "Bunu düşünmem gerek." "Ne zamandır dedektiflik yapıyorsun?" diye sordu kadın.

Lucas saatine baktı: "Yaklaşık sekiz saattir."

Gülümsedi ve "Demek derinlere atıldın" dedi.

"Bir yolunu bulacağım," dedi. "Fell gibi birini hatırlamıyor musun? Sence Lee'ler hatırlıyor olabilir mi? Bir buçuk yıl çakıştılar."

"Onlara sorabiliriz." Sobanın saatine baktı. Saat altı. "Kalkmış olacaklar."

LEES ikiz gibi görünüyordu, aynı boy, aynı saç kesimi, aynı kıyafet; içlerinden birinin göğüsleri olması dışında. Göğüslü olan Fell'i hatırlıyordu. "Posta almaması gerekiyordu. Burada yaşamıyordu. Bir keresinde ona sordum, neden posta alıyorsun? Postanenin yanlışlıkla getirdiğini söyledi. Ama sorduktan sonra onu bir daha görmedim."

Bunun yaklaşık altı ay önce olduğunu tahmin ediyordu. İki ayrıntı ekledi:

-Fell'in sol elinin küçük parmağı yoktu. "Posta kutusunu açtığında gördüm."

-Siyah bir panelvan kullanıyordu.

Lucas'ın minibüsün bir minivan olmadığını anlaması birkaç dakika sürdü ama Bayan Lee gayet açıktı. Bir panelvan kullanıyordu. Yanlarda pencereler vardı. Lucas bunu söylememişti ama aklına kızları kaçıran kişinin bir aracı olması gerektiği geldi ve bir panelvan mükemmel olurdu. Mükemmelden de öte, neredeyse gerekli. Üstü açık bir arabayla birkaç çocuğu kaçırmak zor olurdu.

Ayrıldıklarında Darin, Lucas Fell'i bulmayı takıntı haline getirdiyse, gözünü toptan ayırmış olduğunu öne sürdü. "Onu arıyorsunuz çünkü deli bir adam hakkında bir şeyler söyledi ve diğer insanlar deli adamı tanıyor. Belki diğer insanları bulmak daha kolay olur. bulun."

"İyi düşünmüşsün," dedi Lucas. Sadece güzel değildi, aynı zamanda Akıllıca. Saatine tekrar baktı. Altıyı on geçiyordu. Sekiz saat içinde üniformasını giymesi gerekiyordu. "Gitmem gerek. Her şey için teşekkürler. Belki daha fazla tavsiyeye ihtiyacım olursa diye bana telefon numaranı vermelisin."

Gülümsedi, sonra da "Pekâlâ" dedi.

Belediye binasına, ruhsat departmanına geri döndü, birileri gelene kadar beklemeye hazırды. Ama oraya vardığında Kapıdaki cam panelden baktığında bir ofisten ışık geldiğini gördü. Bir an için kapıya vurdu, ta ki pazen gömlekli bir adam ofisten çıkıp başını sallayarak ona el sallayana kadar. Lucas rozetini kaldırdı ve adam yanına geldi.

Camın arkasından, "Ne?" diye sordu.

"Bir isme ihtiyacım var."

Adam doğru kişi değildi ama bilgisayarı nasıl kullanacağını biliyordu ve Fell'in takıldığı Kenny's barının sahiplerini Eagan'dan Steve ve Margery Gardner olarak gösterdi. Yarım saat sonra Lucas garaj yoluna girdi ve Steve Gardner evin arka tarafından bornozuyla çıkana kadar kapıya vurdu.

"Bu da ne?" diye sordu.

Lucas rozetini kaldırdı: "İki kayıp kızı arıyoruz. Fell adında bir müşteriniz var.

guy "

Evin girişinde konuştular ve Margery bir dakika sonra dışarı çıktı. İkisinin de Fell'in kim olduğu hakkında bir fikri yoktu. Steve Gardner, "Müdür Kenny Katz ile konuşmalısınız," dedi. "Altı barımız var, Haftada üç kez bir saatliğine Kenny'nin evindeyiz. Kenny ile konuş."

Deli adamı görmüşlerdi. "Bütün yaz buralardaydı. Uzun boylu, zayıf, basketbol topunu sürüyordu. Onu gördüm.

Birkaç kez nehrin aşağısında, I-94 rampasının yanında elinde bir tabelayla durup para isterdi. Evsiz bir veteriner olduğunu söylüyordu ama veterinerlere benzemiyordu. Onu nasıl bulacağınızı bilmiyorum, sanırım arabayla dolaşabilirsiniz."

Lucas cipine geri döndü. *Sanırım sadece etrafta dolaşıyordu.* Devriye polisleri -onun gibi adamlar- bunu *yapabilirdi* elbette ve daha iyi bir şey bulamazsa muhtemelen bunu yapacaktı.

Gardner'ın evine baktı ve bir gerçeği daha dosyaladı: Sırf olası bir bilgi kaynağını bulduğunuz için ve sonra onları nasıl bulacağımızı bulduk ve sonra onları ...tek bir şey bilecekleri anlamına gelmiyordu. Bunu öğrenmek için bir saatini harcadı.

Aklıma bir fikir geldi: postane. Muhtemelen her gün sistematik olarak mahallede dolaşan bir adam vardır. . . .

Tekrar şehir merkezine, postanenin arka tarafına doğru yöneldi. Eski bürokrat saat yedide gitmişti. Yeni bürokrat herhangi bir yönetmeliği çiğnemeyeceğine karar verdi.

Lucas'ın postaları adres raflarına dizen posta dağıtıcılarıyla konuşmasına izin verdi. Yeni bürokrat, Lucas'ı posta bölümünün bir kanadına götürdü. postaneye gitti ve onu yakın güney tarafını taşıyan dört posta taşıyıcısıyla tanıştırdı.

İkisi deli adamı görmüştü. Biri nerede yaşadığını biliyordu.

Bir ikilem: Lucas bilgiyi Cinayet Masası'ndaki gece görevlisine verebilir ya da kendi başına araştırmaya devam edebilirdi. Zaten bir dedektif olsaydı, ihbar eder ve yardım isterdi. Geçici olarak sivil kıyafetler giymiş bir devriye olarak -geçici olarak bile değil, çünkü anlık da olsa- muhtemelen her şey elinden alınır ve bu konuda daha deneyimli kişilere verilirdi.

Soruşturma.

Bu zaten bir kez olmuştu ve tekrar olmasını istemiyordu. Bunu ancak cipine geri dönene kadar düşündü. Daniel'in henüz ofisine dönmüş olmasına imkân yoktu ve bu davadaki tek bağlantısı Daniel olduğu için Lucas, Daniel onu çekene kadar tek başına yola devam etmekte haklı olduğunu düşünüyordu.

Ya da saat üçte tekrar balkabağına dönüşene ve üniformasını tekrar giymek zorunda kalana kadar.

Yirmi saattir ayaktaydı ama hâlâ kendini oldukça temiz hissediyordu. Cipine atladı ve bir gün önce çocukları aramak için gönderildiği noktadan Mississippi'ye doğru yola çıktı.

Postacının dediğine göre, basketbol topu olan deli adam Bir meşe ağacının altındaki yıkanmış bir alana sıkıştırdığı birkaç plastik kaplı Amana buzdolabı kutusu. Kalın budaklı ağaç kökleri kutuları tutuyor, örtüyor ve gizliyordu ve plastik örtüler yağmur yağdığı anda suyu uzak tutuyordu.

Taşıyıcı, alanın bulunmasının yeterince kolay olacağını, zira alanın birkaç yüz metre kuzeydeki tel örgünün hemen karşısında olduğunu söyledi.

Lake Caddesi. "Büyük sarı bir ev var, oradaki tek ev ve kırk elli metre kadar güneyindeki çitin altında bir delik var, altından sıyrılabilirsin. Orada gördüğüm tek adam o. Tek serseri."

Güneş ısınmaya başlamıştı, yine sıcak bir gün vaat ediyordu. Lucas arabasını West River Parkway'den aşağıya, eski bir mahalleye sürdü, Çiçek bahçeleri ve sarkan uzun ağaçlarıyla dikkat çeken, özenle korunmuş zengin evler. Cipini park yasağı olan bir alana park etti. sarı evin güneyinde, gösterge paneline bir polis kartı koydu. Dışarı çıktığında, kaldırımında bir adam, bir *Star Tribune*, "Oraya park edemezsiniz." dedi.

"Ben bir polisim," dedi Lucas ona doğru yürürken. Kayalığa doğru başıyla işaret etti. "Eskiden buralarda bir ağacın altında yaşayan evsiz bir adam vardı. Çitin diğer tarafında."

"Gitmiş," dedi adam. "Buraya park polisleri geldi ve onu kaçırdılar. Üç ya da dört hafta önce."

Lanet olsun. "Neredeydi?" Lucas sordu. "Bir bakmam gerek."

"Bakabilirsin ama o gitti," dedi adam. Başarılı bir avukatın özenle bronzlaştırılmış yüzüyle biraz fazla kiloluydu. Kaldırımdan aşağı indi, sandaletleri betonun üzerinde sallanıyordu.

üzerinde bir tişört ve spor şortu vardı, siyah saçları geriye taranmıştı. Lucas'a biraz Jack Nicholson'ı hatırlatıyordu. "Bu taraftan."

Lucas onu sokağa kadar takip etti ve adam "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Onunla kayıp çocuklar hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Lucas. "Kızlar mı? O mu?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Lucas. "Adamı hiç çocukların yanında gördün mü?"

"Hayır, hiç gömedim. Ama onu pek görmedim," dedi adam.

"Genellikle saat sekiz gibi buradan çıkmış olurum ve eve ancak altıda gelirim. Karım sabahın ortasında dışarı çıktığını, çitin altından geçtiğini ama geri döndüğünü hiç görmediğimizi söylüyor. Hava karardıktan sonra geri döndüğünü düşündük."

Adam sokağın karşısındaki yaşlı, çok dallı bir meşeyi işaret etti: "O ağacın altında yaşıyordu. Yolun hemen aşağısında çitin altından kayabileceğin bir yer var. Kıyafetlerin yırtılabilir."

Lucas adamın adını ve telefon numarasını defter: Art Prose. "Karınla konuşmam gerek, adamın iyi bir tarifini almam lazım," dedi Lucas. "Buralarda olacak mı?"

"Oh, tabii. Geleceğinizi söylerim. Adım Alice. Yarım saat kadar daha burada olacağım."

LUCAS sokağın aşağısındaki ağaca doğru yürüdü. Ağacın arkasından Çitin arkasındaki yamaçta tuvalet kâğıdına benzeyen bir şey, yiyecek kartonlarının plastik ambalajları ve beyaz plastik bir çatal görebiliyordu. Karton kutuların köşelerini görebiliyordu ama Çok fazla.

Biraz daha aşağıya indiğinde, kaldırımdan gelen suyun kayalıktan nehre doğru aktığı kaydırak yerini buldu. Altına girerse kirleneceğini düşündü, ama ne fark ederdi ki. O

Ceketini çıkardı, çitin arasından çıkan bir ağaç dalına astı ve telin altından olabildiğince dikkatli bir şekilde kayd.

Bir ayak genişliğinden fazla olmayan dar bir toprak patika, kayma yerinden ağaca doğru uzanıyordu. Nehre inen yamaç dikti ve dengesini korumak için çalılara tutunması gerekiyordu.

Ağaç çok büyüktü ve nehre doğru hafifçe eğilmişti; nehrin kenarındaki kökler havadaydı ve altlarına iki boş kutu sıkıştırılarak kartondan bir mağara yapılmıştı. Onlar

Boyacıların kullandığı türden ama daha ağır olan yarı saydam bir plastik tabakayla kaplanmıştı. Plastiğin bir kenarı, kutuların tepesindeki suyu toplayıp yamaçtan aşağıya boşaltacak bir boru şeklinde kıvrılmıştı.

Kutulardan biri yatay olarak içeri itilmişti ve içinde uyunabilecek kadar uzundu. Diğerleri daha kısaydı ve dikti, ama içinde uyunabilecek kadar yüksekti.

Oturun. Kutuların etrafı plastik ve kâğıt çöplerle, dergi ve gazete kalıntılarıyla doluydu. Yeşil plastik bir Bic çakmağı yamacın aşağısındaki bir çalılığa dolanmış, görünüşe göre atılmıştı. Yokuşun dibine yakın bir yerde, muhtemelen adamın tuvaleti olan bir çalı kümesinin etrafında çürümüş tuvalet kâğıdı tutamları görebiliyordu.

Lucas, ağacın altında yıkanan su sığ bir çukurda toplanır ve zaman zaman tuvaleti temizler, diye düşündü.

Yani: kutular.

Görecektek pek bir şey yoktu ama ihbar etmesi gerekecekti; belki parmak izi ya da başka bir şey olabilirdi. Daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

kutuların içine baktı ve yatak kutusunun arkasında bir yarık ve bir kat olduğunu fark etti. Dolap gibi, diye düşündü. Kısa bir süre kutunun içine sürünerek girerse hastalık kapıp kapmayacağını düşündü, sonra aşağı indi ve sürünerek içeri girdi.

Bir ay sonra bile adamın kokusunu alabiliyordu. Ağzından nefes almayı denedi ama pek işe yaramadı. Elleri ve dizleri üzerinde kutunun içine girdi, arkaya uzandı ve kapağı açtı. Bir dolap ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündü, toprağın içine oyulmuş bir delikti ama şimdi boştu.

Sürünerek biraz daha içeri girdi ve karton kapağı çekerek biraz daha açtı ... ve birkaç yaprak kağıdın kenarını gördü.

kutu ile arkasındaki toprak duvarın arasından aşağı kaydı. Çarşaflardan birini çekti ve bir an için çarşaf ters çevrilmiş halde ne bulduğunu tam olarak anlayamadı. Döndürdü ve

dedi ki, "Yüce İsa."

Elinde kötü basılmış bir dergiden koparılmış pornografik bir fotoğraf tutuyordu. Fotoğraftaki kadın-kız ya çok gençti ya da çok genç görünüyordu. Bir erkeğin üzerine oturmuş, başını arkaya atmış, adamın penisi gözle görülür bir şekilde içine giriyordu.

Lucas kâğıdı kutunun zeminine koydu ve dikkatlice geri çekildi.

Ellerinin tozunu aldı, biraz titrediklerini fark etti: adrenalin.

"Yüce İsa," dedi tekrar. Ve: Bir şey bulmuştu. Araştırmış ve kendi başına önemli bir şey bulmuştu. Hokeyde Wisconsin'e tekme atmak gibiydi.

Aceleyle çitteki deliğe geri döndü, altından geçti, ceketini çalılıktan aldı ve yarı koşarak Proses'lerin evine geri döndü. O kapıyı çaldı ve Prose üzerinde bornozla kapıya geldi ve Lucas, "Telefonunu kullanmam gerek. Ve karınla konuş. Mesela hemen şimdi."

DANIEL'i evden aradı. Daniel geldi ve dedi ki, "Davenport? Kahvaltıyı bekleyemez mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "O sokak adamının kaldığı yeri buldum. İçinde gerçekten genç kadınların olduğu bir porno zulası vardı. Kızlar gibi. Genç kızlar."

"Neredesin sen?" Daniel sordu.

Lucas ona adresi verdi ve Daniel dedi ki, "Birazdan orada olurum. On beş dakika. Oraya oturacaksın, kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceksin. Anladın mı? Üzerine otur."

"Üzerine oturacağım," dedi Lucas.

Aslında Prose'ların verandasında oturmuş, Alice Prose ile konuşuyordu. İngiliz okul müdürü ve Proses'in portakal suyundan bir bardak içti. Alice ona sokaktaki adamın ayrıntılı bir tarifini yaptı: uzun boylu, yaşlı değil ama yanmış, hava koşullarından kırıışmış bir yüzü, ensesine kadar inen kahverengi ve gri saçları, dolgun bir sakalı vardı. Beyzbol şapkası giyyordu.

Şapka, faturanın üzerinde bir logo vardı, ama logonun ne olduğunu görece kadar yakın olmamıştı. İçinde giysi ya da yatak takımları olan naylon bir sırt çantası taşıyordu. Ağacın etrafında ara sıra yemek pişirme kokusu ve bazen de dışkı kokusu vardı.

İnsanlar kalacak başka bir yer bulmasının daha iyi olacağını düşünmüşler. Banyosu olan bir yer," dedi.

Onu kadın ya da erkek başka biriyle hiç görmemişti. "Her zaman basketbol topunu sektirirdi ama bunda pek iyi görünmezdi. Sürekli kaybediyor ve peşinden koşuyordu."

Lucas, "O sadece bir serseri değil," dedi. "İnsanlar onun deli olduğunu söylüyor." "Sanırım şizofren," dedi Alice. "Onun bağırdığını duyabilirsin.

Bazı geceler. Bir tartışma gibi geliyordu, şiddetli bir tartışma gibi, ama tek başınaydı, bağılıyor ve zıplıyordu, sanki biriyle kavga ediyormuş gibi. Görünmez bir adamla dövüşüyormuş gibi. Eğer görmeden sadece duyduysanız, oldukça ikna ediciydi. Kavga ediyor gibiydi. Küfür eder ve bağıırdı."

"Onu hiç kızlarla ya da kadınlarla görmediniz mi?"

"Onu hiç kimseyle görmedim. Asla."

"Hiç arabayla geldi mi? Ya da bir kamyonla?" "Asla.

Gördüğüm kadarıyla hayır."

LUCAS her şeyi not defterine yazdı ve Daniel'la konuştuktan on beş dakika sonra sokakta beklemek üzere aşağı indi.

Daniel'in gelmesi neredeyse yarım saat sürdü; oraya varmadan önce plakasız bir araba durdu ve içinden John Malone ve Frank Lester adında iki cinayet masası dedektifi indi. Lester sordu, "Nerede bu şeyler?"

Lucas çitlerin arasından ağacı işaret etti. "Tam orada. Yıkanmış köklerin altında."

Malone, Lester'a "Daha iyi bir erişime ihtiyacımız olacak" ve Lucas'a "Her yere parmak izini mi bulaştırıyorsun?" dedi.

"Bir kısmında," diye itiraf etti Lucas. "Kutular çoğunlukla boştu, ortalıkta bir sürü ıvır zıvır vardı. Komşulara göre birkaç haftadır burada değilmiş. Park polislerine onu kovalatmışlar. Arkada kesilmiş bir dolap gibi bir şey var. I

İçeri girip içinde bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyordu."

Malone, "Umarım bir suç mahallini mahvetmemişsinizdir," dedi.

"Bırak onun yakasını," diye tersledi Lester Malone'a. "Sen de aynı lanet şeyi yapardın." Lucas'a: "İyi iş çıkardın, çaylak."

"Umarım," dedi Lucas.

Malone, "Hâlâ erişime ihtiyacım var," diyerek konuyu zımnen kabul etti. "Bir kaç çitçit alacağım."

Arabasından bir çağrı yaptı ve beş dakika sonra bir ekip geldi. Willis adında üniformalı bir polis arabadan inip, "Hey," dedi.

Lucas, bagajdan ticari bir cıvata kesici aldı. Kesicinin neredeyse bir beyzbol sopası kadar uzun çelik sapları vardı ve çoğunlukla asma kilitlerin zincirlerini kesmek için kullanılıyordu. Willis çitte adam şeklinde bir delik açmaya başladı ve işini bitirmek üzereydi ki Daniel on yaşında sarı bir Corvette'le gelmişti. Daniel, Lucas'a başıyla selam verdi ve Lester'a, "Neyin var Frank?" diye sordu.

"Daha aşağı inmedik," dedi. "Şimdi gidiyoruz."

Willis kesilmiş teli delikten çıkardı ve Lucas yamaçtan aşağı, meşe ağacının dibine doğru ilerledi. "Sanki bok," dedi Malone.

"Bok gibi," dedi Lucas. "Tuvaleti yokuşun hemen aşağısında."

İki kutunun ağzına geldiklerinde hepsi çömeldi ve Lucas arkadaki boşluğu işaret etti. "Toprağın içine oyulmuş küçük bir dolap gibi. Kâğıtlar orada, sadece bir tanesini çıkardım. İşte orada."

Daniel dizlerinin üzerine çöktü, birkaç metre sürünerek uyku kutusu, gazeteyi aldı ve geri çekildi. Hepsi gazeteye baktı ve Lester şöyle dedi: "Bu *Playboy* ya da *Penthouse* değil. Bu gerçekten sert. Bu bir çocuk."

"Göğüsleri yok," dedi Malone. "Ama görüldüğünden daha yaşlı olabilir."

Daniel, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Mesele şu ki, bir çocuğa benziyor ve çocukları becermek isteyen insanları hedefliyor."

Hepsi birkaç saniye daha baktı, sonra Daniel Lester'a "Eldivenlerin var mı?" diye sordu.

"Evet." Cebinden cerrahların kullandığı türden bir çift beyaz lateks eldiven çıkardı.

"Onları Davenport'a ver," dedi Daniel. Ve Lucas'a: "İçeri gir ve gazetenin geri kalanını al."

Lucas eldivenleri aldı, giydi, sürünerek kutunun arkasına geçti, kapağı indirdi ve kâğıt destesini aldı. Kutudan çıkarken Daniel sordu, "Parmak izlerini aldık, değil mi?"

"Evet," dedi Lucas.

"Bu pisliğin burada bıraktığı izlerden ayırmak için onlara ihtiyacımız olacak. Şunlara bir bakayım."

Porno daha çok aynıydı: genç görünümlü kızlar yaşlı erkeklerle seks yapıyordu.

Daniel Lucas'a dedi ki, "O bizim adamımız. Bu işin üstesinden gelmeliyiz. Onu bulmanı istiyorum."

"Saat üçte çıkıyorum."

"Bunu düzelttim. Bir süre benim için çalışacaksın," dedi Daniel. "Bu adamı bulmanı istiyorum."

Lucas başını salladı ama, "Biliyor musun, ben, uh"

"Bunu *düşünmeni* istiyorum," dedi Daniel. "*Bunu* bir *düşün*. Belki de gidip sosyal yardım görevlileriyle falan konuşurum. Bize bir Açıklama, sahip olduğun her şeye ihtiyacımız var. "

"Elimde bir tarif var ama asıl önemli olan onun bir sokak adamı olması. Etrafta basketbol topu sürerek dolaşıyor," dedi Lucas.

"Komşuları onu her gördüklerinde elinde top olduğunu söyledi. Bunu yaptığını duyduğum tek sokak adamı bu. Devriye ekiplerinin onu aramasını sağlarsanız, bu bizim en iyi şansımız olur."

Daniel, "Bunu yapacağız." dedi. Lester'a, "Buraya birkaç adam getirmeliyiz; bu nehir kıyısında bir aşağı bir yukarı yürümeliyiz. Eğer onları öldürdüyse, buralarda bırakmış olabilir. Bölgeyi biliyor, burada kendini güvende hissetmiş olabilir. Kutuların içine bakıp kan olup olmadığına bakmalıyız. Suyun aşağısındaki eski menfezleri kontrol etmeliyiz, mağaralar, delikler aramalıyız. . . tüm nehir kıyısının taranması gerek."

"Peki ya çocukların babası?" Lucas sordu. "Sadece meraktan soruyorum." "Ne olmuş ona?" Daniel sordu.

"Biri ona yakından mı bakıyor?"

"Evet. Birileri öyle," dedi Daniel. "O güzel küçük kafanı bu konuda yorma. Şehir merkezine git, bu adamı ve nerede olduğunu bilen birini bul. Onu istiyoruz."

"Kızlar gitti," dedi Lester.

"Belki de değildir," dedi Daniel. "Kızı tuvalete zincirleyen bir adam vardı. Bir hafta boyunca onu öldürmedi."

"Bir adam," dedi Malone. Sonra Lucas'a, "Acele edip onu bulsan iyi olur," dedi.

Baskı. Lester ona sıırttı: "Hayat adil değil, değil mi?"

Olay yerinden ayrıldığında Lucas kendini biraz bitkin hissediyordu.

Giyisileri kirlenmişti ve biraz uykuya ihtiyacı vardı.

Yirmi iki saat önce şiddetli bir seks, ardından devriye gezilen bir akşam, sonra gece boyunca kapıların çalınması ve sonra

... ve şimdi Daniel tarafından yargılanıyormuş gibi hissediyordu.

Ama hoşuna gitti: baskıyı sevdi.

Yavaşlama hissinden hoşlanmıyordu. Hayatının büyük bir bölümünü yüksek seviyede hokey oynayarak geçirmiş ve pek de keskin olmayan bir hisle büyümüştü. Böyle hissettiğinizde -çok fazla değil

kapalı, ama biraz bulanık bir kenarla - kötü bir oyuna bakıyordunuz.

Bunu halletmenin yolları vardı. Doğruca şehir merkezine gitmek yerine eve saptı, hızlı bir duş aldı ve saçlarını yıkadı. Saçları kururken, dairenin küçük mutfağına gitti, çekmecedен düz uçlu bir tornavida çıkardı, girişe gitti ve dikkatlice bir süpürgelik açtı. Tahtanın arkasından, yolda bulduğu kehribar renkli bir reçeteli hap şişesini çıkardı.

sokakta iki Dexedrine tableti salladı, birini boğazının arkasına attı ve yuttu.

Süpürgeyi yerine koydu ve diğer hapi yatak odasına götürdü, orada mavi bir oxford kumaş gömlek, chino pantolon ve mavi blazer ceket giydi. İkinci hapi gömleğinin cebine attı: o

Üç tane almaktan hoşlanmıyordu, çünkü onu çok uzağı itiyorlardı. Ama bir ya da iki tanesi iyiydi: Jeep'e geri döndüğünde zaten yeni bir sınır inşa ediyor.

Sonraki birkaç saati boşa harcadı: Sosyal yardımla ilgili dört ayrı kurumda çalıştı ve basketbol topu olan bir sokak adamını tanıyan ya da gören kimseyi bulamadı. O da

İşlerinin çoğunun ofislerde yapıldığı ve konuştuğı insanların sokakla çok az düzenli teması olduğu izlenimini edindi.

Daha sonra 911 merkezine gitti ve devriye arabalarını aramaya başladı. Hepsi adamı aramak için alarma geçirilmişti ve onu bir zamanlar gördüğünü hatırlayan iki devriye buldu.

Genellikle nehre komşu mahallelerde, I-94 köprüsü ile Marshall Gölü köprüsü arasında olduğunu kabul ettiler.

Güneyde. "Sanırım güneyde bir yerde kamp kurmuş olabilir.

Brackett Park'ın arkasındaki demiryolu rayları, ama oraya gittik ve bir kamp izi yok. Belki de kaçmıştır," dedi polislerden biri.

Öğlen vakti, sandviç almak için Hennepin Caddesi'ne yürüdü, ama daha çok Belediye Binası'ndaki bürokratlardan uzaklaşmak ve

Düşün. Daniel ona bunu yapmasını söylemişti ve o da bunu yeterince yapmıyordu.

Yanına sokaktaki insanlarla ilgili tutuklama raporlarının olduğu bir dosya almıştı: Adam o kadar kaybolmuştu ki Lucas'ın aklına hapiste olabileceği geldi. Eğer öyleyse ve bu daha sonraki bir tarihte ortaya çıkarsa, hepsi utanacaktı. Bunu kontrol etmesi gerekiyordu. . . .

Henry's adlı salaş bir bar-restoranda oturmuş, iyi bir çizburger yiyor, gazeteleri karıştırıyor ve hiçbir şey bulamıyordu ki Birisi "Tanrım, polisleri içeri alıyorlar." dedi.

Yabani sarı saçlı ve kâğıt gibi ince kot pantolonlu zayıf bir adam ön kapıdan gelen loş ışıktaki durmuş, parmak uçları kot pantolonunun ceplerinde, sırtarak ona bakıyordu.

Lucas yarı yarıya ayağa kalktı ve ellerini tokatlayarak, "Sizi Yedinci Cadde'de yakaladım. Kontrolden çıkmışsınız."

"Seni kalabalığın içinde gördüm. . . ." Adam güldü ve "Seni dans ederken izlemeye bayılıyorum. Bir ayının elektrikle çarpılmasını izlemek gibi."

"Hey . . . Fiziksel olarak yetenekliyim."

Dave Pirner, Soul Asylum grubunun solistiydi. Lucas'tan birkaç yaş küçüktü. Rock kulüplerinde tanışmışlardı. Minneapolis'in Hennepin Caddesi boyunca Lucas üniversitedeyken. Pirner kabine doğru kaydı: "Ee, ne yapıyorsun?"

"Kayıp kızlarla ilgili şu şey üzerinde çalışıyorum," dedi Lucas. "En azından bir süreliğine sivil kıyafetlerle."

Pirner, "Çocukları okuyun," dedi. Bir garsona el salladı. "Öylece çekip gittiler mi? Yoksa kaçırıldılar mı?"

"Sanırım kaçırılmışlar," dedi Lucas. "Bazı insanlar nehre düştüklerini söylüyor." Pirner kaba bir ses çıkardı ve Lucas başını salladı: "Ben de öyle düşün."

Garson kız geldi ve Pirner'a "Saçınıza bayıldım" dedi ve Lucas konuşmaya eğilerek "Teşekkürler, kendim kestim" dedi.

O da gözlerini devirdi ve Pirner ona sırtarak, "Bana bir Tahıl Kemerini ver. Parasını o ödüyor."

"Grain Belt için para ödemeyeceğim," dedi Lucas. "Ona bir Leinie's ver."

Oturup bira içtiler, Prince ve *Purple Rain* hakkında konuştular ve Morris Day'in Prince'le kavgası ve Madonna'nın ateşlenmesi hakkında.

Pirner, Prince'in maiyetiyle birlikte Yedinci Cadde'ye geldiğini söyledi ve "Yaklaşık bir araba büyüklüğünde bir koruması vardı. dağ; kalabalığın içinden okyanusta giden bir gemi gibi geçti"; ve Prince'in ilginç olduğunu söyledi ama "gerçekten bizim müzik türü, anlıyor musun?" İlk Soul Asylum albümünün yeniden yayınlanması üzerinde çalıştığını söyledi.

Lucas ona kayıp kızlarla ilgili soruşturmayı anlattı. "Şüpheli yok mu?"

"Bir adam bulmaya çalışıyorum," dedi Lucas. Ona basketbol topu olan şizofreni hastasından bahsetti.

Pirner masaya doğru eğildi ve elindeki Leinie şişesinin ucunu Lucas'a doğrulttu. "Bir piliç var... adı neydi? Bir çeşit hayran."

"Kimin hayranı?"

"Bizim için, wickdick."

"Artık yalan söylediğini biliyorum. "

"Karen . . . Mavi saç. Düşüneceğim. Birisi için sosyal hizmet görevlisi. Vakıf gibi bir şey. Her şeyi biliyor.

Minneapolis'teki lanet olası sokak adamı. Neredeyse onlarla birlikte yaşıyor. Bir adam var, o. . . ." Doğruldu ve parmaklarını şıklattı.

"Karen, uh, *Foster*. Ya da *Frazier*. Onun gibi bir şey. Frazier, oldukça eminim. Bir vakıf için çalışıyor ama uzun bir süre üniversiteye gitti. zaman. Yıllar gibi. Mavi saçlı. Her gösteride o var."

Lucas ismi bir kâğıda karaladı. "Onunla konuşacağım. Başka bir şeyimiz yok."

"Adamı tanıyacak," dedi Pirner. "İsa'ya yemin ederim."

İkinci birayı bitirdiler, Pirner yakında başka bir konserleri olduğunu söyledi ve Lucas da orada olacağını söyledi. Pirner atış yapmak için Rifle Sport'ta birkaç arkadaşıyla buluşacaktı ve Lucas'ı da davet etti.

Lucas ayağa kalkarak, "Yapamam dostum, bu şey devam ediyor, duramam," dedi.

Masaya biraz para bıraktı ve Pirner dışarı çıktı.

Lucas bir telefon bulmak için barın arkasına gitti. Kontrol etti sosyal yardım departmanındaki birkaç amir aracılığıyla

Karen Frazier'ın Lutheran Sosyal Hizmetler'de çalıştığını söyleyen bir adam.

Lucas bir adres aldı ve o tarafa doğru gitti.

Lutheran Sosyal Hizmetlerinde çalışan bir kadın ona Karen Frazier'in sokakta bir yerlerde olduğunu söylemiş ve Lucas ısrarcı olunca, Frazier'in St. Paul'deki bir Asya marketinde bir grup Hmong kadınıyla kültürel şiddet hakkında konuşmayı planladığını söyleyen birini bulana kadar ofisleri dolaşmış.

Xiong's, eskiyen mağazalar ve küçük mekanik dükkanlardan oluşan ve şimdi bir Hmong mahallesi olma sürecinde olan Üniversite Caddesi'ndeydi. alışveriş bölgesi. Xiong's bir zamanlar eczaneydi, sonra ikinci el dükkânı oldu, sonra terk edildi ve şimdi tekrar

Lucas'ın Batılı burnuna tuhaf gelen bir süpermarket; bir toprak yabancı kök sebzeler gibi kokuyordu. Frazier'i mavi saçlarıyla bir grup Hmong kadınının ortasında buldu.

Lucas hepsinden bir karış daha uzundu ve bazılarının dikkatini çekmişti. Mağazada çalışırken dikkatini çekti: Frazier'a parmaklarını salladı, o da kaşlarını çatarak "Ben mi?" diye sordu.

"Ben bir polis memuruyum. Sizinle hemen konuşmam gerekiyor, çok acil," dedi.

"Ben mi? Ne hakkında?"

"Minneapolis'teki bir geçici hakkında. Bana yardım edebileceğinizi söylediler," dedi Lucas.

"Kim tarafından?"

"Dave Pirner. O benim bir arkadaşım."

"Dave arkadaşın mı?" Şimdi ilgisini çekmişti. Hmong kadınlarından ayrıldı ve konserve reyonuna doğru ilerlediler. Mallar.

"Etrafta zıplayarak dolaşan bir sokak adamı arıyorum. basketbol," dedi Lucas. "Dün gece kaybolan iki kız hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini düşünüyoruz. Onunla gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Sence onları o mu aldı?"

"O yönde bazı şeyler duyduk," dedi Lucas. "Ve bir ağacın altında onun eski bir kampını bulduk..."

". . . Batı Mississippi açıklarında. Oraya gitmiştim," dedi.

"Yani onu tanıyor musun?"

"Evet, ama neden onun bu işe karıştığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir adamın söylediği bir şey, onu tanıdığını düşündüğümüz bir adam. Sonra o ağacın altını kazıyorduk ve gerçekten genç kızların olduğu bir sürü porno bulduk."

"Ah, oğlum," dedi. Ondan uzaklaştı ve burnunu kaşdı, özkaynaklar üzerinde çalıştı, karar verdi ve "Tamam ... tamam. Adı Terry Scrape. S-c-r-a-p-e. Buralarda doğmuş ve yazın geri geliyor. Yılın büyük bölümünde Kaliforniya'da. Los Angeles'ta. Şizofreni hastası.

kendini aktör sanıyor, film yıldızlarını görüyor.

Her yerde. Onu son gördüğümde Harrison Ford ve Michael J. Fox'la ilgileniyordu."

Lucas notlar alıyordu: "Şiddet geçmişiniz var mı?"

Frazier, "Bildiğim kadarıyla hayır ama siz onu marihuana suçlamasıyla birkaç kez tutukladınız," dedi. "Kullanıyordu, satmıyordu. Kendi kendini tedavi ediyor. Bıçak taşıyor ama çoğu bir yerlerde taşıyor."

"Seni hiç tehdit falan etmedi mi?"

Başını iki yana salladı: "Hayır. Bazen çıldırıyor. Sanki uyanıkken kabuslar görüyor. Birine zarar verebilir.

ama kötü bir adam değil. Şüphelidir, bazen paranoyaklaşır. İlaçlarını almıyor, ilaçları onu çok kötü etkiliyor."

"O şimdi nerede?" Lucas sordu.

"Bir odası var. Bir odası vardı. Onu birkaç gündür görmedim. Muhtemelen hâlâ oradadır ya da Los Angeles'a dönmüştür. Her neyse, büyük şirketler -Target, Norwest- çalışanlarını evsizleri barındırmak için para topladı ve o da yerlerden birini aldı. Bir Target çalışanı parayı idare ediyor ve odaları buluyor."

Çantasını karıştırdı, yıpranmış siyah bir adres defteri çıkardı, "Hedefteki adamın adı Mark Chakkour.

. . ." İsmi heceledi ve Lucas'a bir telefon numarası verdi.

Birkaç ayrıntı daha verdi ve Lucas ona teşekkür edip bir telefon numarası aldı ve dükkânın arkasındaki telefonu kullanarak Chakkour'u aradı. Onu geç bir öğle yemeğine giderken yakaladı: "Evet, bir Terry'miz var.

Kazıyın. O ne yaptı?"

"Bir şey yapıp yapmadığını bilmiyoruz ama yerini tespit etmemiz gerekiyor."

Lucas söyledi. Biraz daha kaçındıktan sonra bir adres aldı ve o yöne doğru ilerleyerek bir sonraki adımını düşündü.

Tıpkı sabah olduğu gibi kendisi de içeri girmek istiyordu; cesaret yoksa zafer de yoktu. Öte yandan, Daniel zaten

Lucas'ın kendi başına çalışabilmek için bilgileri sakladığından şüpheleniyordu. Belki de biraz takım ruhu göstermenin zamanı gelmişti.

SCRAPE'İN DAİRESİ Minneapolis'in güneyinde, nehrin bir mil batısında, Lucas'ın Uptown'daki dairesinden çok da uzak olmayan bir mahalledeydi. çoğunlukla okulu yeni bitirmiş ve çalışan insanlar yaşıyor Şehir merkezinde. Lucas evi gördü, ön verandadaki posta kutularını saydı, sonra bir alışveriş merkezine gitti ve Daniel'a telefon.

Başka bir polis telefonu açtı ve Daniel'a Lucas'ın hatta olduğunu söyledi: "Onu hâlâ bulamadın mı?" Daniel söze girmeden sordu.

Aldım.

"Adı Terry Scrape," dedi Lucas, sesini soğukkanlı tutmaya çalışarak. "Uptown'da bir hayır kurumu var, şu apartmana dönüştürülmüş eski evlerden biri. Dışarıda duruyorum. Henüz henüz girmedim."

"İçeri girmeyin. Biz orada olacağız. Terry Scrape mi diyorsun?"

"Evet. S-c-r-a-p-e. Onun hakkında bir sayfamız olmalı. Kaynağım birkaç kez yakalandığını söylüyor. Marihuana bulundurmak.

. . . bıçak taşıyor. Paranoyak, şizofren, uyanıkken kabuslar görüyor. İlaçlarını almıyor."

Daniel adresi not aldı ve "On beş dakika" dedi.

Bu sefer on beş dakikası *vardı*. O ve diğer iki dedektif iki plakasız araçla geldi, Daniel tek başına, ikinci aracı ise

Sloan, Lucas'ın bir gece önce birlikte çalıştığı dedektif. Üçüncü adam, John Kennedy modayı değiştirmeden önce erkeklerin taktığı gri fötr şapkalardan takan Hanson adında uzun süredir çalışan biriydi; kenarlı bir şapka.

Sloan Lucas'a, "Tek başına girmekten korktun mu?" diye sordu. Lucas, "Zaferi sizinle paylaşmak istedim," dedi.

"Akıllıca bir hareket," dedi Daniel.

Apartmandan bir blok ötede park etmişlerdi.

Sloan'ın arabasının burnu ile Daniel'in arabasının bagajı arasında. "Orada hareket eden bir şey gördün mü?" Hanson sordu.

"Hayır. Buraya geldiğimden beri gelen ya da giden tek bir kişi bile olmadı.

Kendisi F dairesinde. Onun için alan adam birinci katta, arka tarafta olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Bu bilgiyi nereden aldın?" Daniel sordu.

"Her şeyi yazdım," dedi Lucas. "Döndüğümüzde sana bir liste vereceğim. Sosyal hizmet görevlisi en önemlisiydi."

"*Star Tribune*'de bir kütüphaneciyle yattığına dair bir söylenti vardı," dedi Hanson.

Lucas başını iki yana salladı. "Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyorum."

"O zaman yanlış iştesin, sık kafalı," dedi Sloan. "'Kütüphaneci' demek istemiştin," dedi Lucas.

Hepsi güldü, biraz gergin bir şekilde, bir giriş yapmak, hatta belki Jones kızlarını ölü ya da diri bulmak için sabırsızlanıyorlardı. Daniel, "Lanet olsun," diyene kadar caddeye biraz daha baktılar. O da baktı Lucas. "Çelik parmaklarını mı

giyiyorsun?" "Hayır. Neden?"

"Kapıyı tekmelemenin isteyebilirim ve bende plantar fasciitis var. Hadi oraya gidelim."

Caddede ikişer ikişer yürüyorlardı, yoldan geçen bir bisikletlinin onları kontrol etmesine neden olacak kadar polis gibi görünüyorlardı.

Polisleri kontrol edin. Evin ön kapısının tam karşısına gelene kadar sokağın karşı tarafında kaldılar, sonra karşıya geçip merdivenlerden verandaya tırmandı. Lucas F işaretli posta kutusuna baktı ama üzerinde isim yoktu. Açtı: posta yoktu.

Daniel onları içeri götürdü ve küçük bir fuaye, yukarı çıkan bir merdiven ve arkaya giden bir hol buldular; haşlanmış lahana ya da belki brokoli kokuyordu. Her iki yanlarında da ön tarafa açılan kapılar vardı.

Lucas diğerlerine bir parmak kaldırarak onları durdurdu ve koridorda dikkatle ilerledi, ahşap zemin ayaklarının altında gıcırıyordu. Koridorun yarısında C ve D'yi karşılıklı olarak buldu ve sonunda E ve F'yi gördü.

Parmak ucunda geri döndü ve "Koridorun sonunda, sağda" dedi.

F'nin karşısına gelene kadar koridorda parmak uçlarında ilerlediler, zemin gıcırıyordu ve Lucas, "Kapıyı çalmak mı, tekmelemek mi?" diye sordu.

"Tek atışla alabileceğini mi düşünüyorsun?"

Lucas kapıya baktı. Bazı kapılar bir düğmeyle açılabilirdi. öksürdü ama diğerleri balyozlara bile direndi. Bu ev bir rehabilitasyon merkeziydi ve kapısı en azından bir süreliğine sorun çıkaracak gibi görünüyordu.

Tekme: Kilit moderndi. Başını salladı ve "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

Sloan ayağa kalktı ve "Kapıyı çalacağım." dedi.

Lucas da Hanson gibi elinde bir silah olduğunu fark etti. Silahını unutmuş, elini tekrar üzerine koymuş, sonra da bırakmıştı. İki silah yeterliydi. Sloan üçüne de baktı, sonra kapıyı çalıp seslendi, "Bay Scrape? Bir paketiniz var. Bay Scrape?"

Bir an hiçbir şey duymadılar, sonra topuk sesleri duydular, yalınayak ya da çoraplı biri kapıya doğru geliyordu. Lucas, "Geri çekilin." dedi.

Diğerleri onun arkasına geçti ve Scrape kapıyı açtığında -bu Scrape'ti, Alice Prose'un ona tarif ettiği adamın resmiydi- Lucas kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi. Kapı kırılarak açıldı ve Scrape'in suratına çarptı; adam acı, korku ve şaşkınlıkla çığlık atarak yere yığıldı ve Lucas ile Hanson onun üzerine çıktılar.

Hanson'ın şapkası fırladı ve çıplak zeminde yarım daire çizerek yuvarlandı.

Scrape orta boylu bir adamdı, belki 1.80'in bir santim altındaydı, uzun, erken kırılmış sakalı ve soluk mavi gözleri vardı; son derece zayıftı ve polislerle boğuşurken bağları kollarında duruyordu. Çığlık atıp çırpınıyordu ve Lucas Kelepçelerini çektiler ve çırpınışlarına aldırmadan onu yuvarladılar ve eğildiler.

kollarını ve Lucas kelepçeleri taktı; ve Scrape'in duman, ekşimiş tereyağı ve kirin garip bir karışımı gibi kokuyordu.

Lucas onun üzerini aradı ve bir zamanlar içinde ot olabilecek boş bir plastik torba buldu. Hanson yatağın yanındaki cılız masanın üzerinde deri bir kılıf içinde bir kasap bıçağı gördü. "Bıçak, orada." dedi.

Hepsi zor nefes alıyordu, Scrape yüzükoyun yerde yatıyordu, şimdi ciyaklıyordu ve Daniel boş odada hızlı bir tur attı, Kızlarla ilgili bir şey arıyordum. Hiçbir şey bulamadı. Daniel başını salladı ve "Onu merkeze götürelim" dedi.

Sloan ve Hanson Scrape'in kalkmasına yardım etti ve Sloan gömleğini fırçalayarak yumuşak bir sesle, "Eğer hala sendeyse, onları verebilirsin. Herkes için büyük bir yardım olur."

Scrape "Kim? Kim?" diye sordu.

Lucas onun ses tonunu hatırlayacaktı: sesindeki şaşkınlığı.

SLOAN, Scrape ile sinirli bir adamla konuşur gibi konuşmaya devam etti. Hanson'la birlikte onu kapıdan çıkardılar. Daniel'in gözleri Lucas'a kaydı ve, "Arama emri için vaktimiz yoktu, bir çeşit sıcak takipte olduğumuzu düşündüm. Ortalığı dağıtmadan önce arama izni almalıyız."

Lucas bunun kulağa biraz titrek geldiğini düşündü ama etrafına bir göz attı: bir oda, bir yatak, bir şifonyer, bir komodin ve bir kurtarılmış olabilecek ahşap masa ve sandalye Goodwill. Komodinin üzerinde, içinde bir sürü anahtar olan bir anahtarlık duruyordu. Üstü açık ve içi giysilerle dolu bir sırt çantası komodinin üzerinde duruyordu.

Yerin ortasında bir basketbol topu vardı. Koridora açılan kapıdan başka iki kapı daha vardı: Biri yarı açıktı ve boş bir dolabı gösteriyordu. Diğeri ise dörtte üçlük küçük bir banyoya açılıyordu.

Daniel'e, "Sence işesem sorun olur mu?" diye sordu.

"Eğer kan görmüyorsanız ve gerçekten gitmeniz gerekiyorsa ..."

Lucas banyoya girdi, kapıyı kapattı, ecza dolabını kontrol etti -boştu- ve duş kabinini kontrol etti.

sadece bir parça sabun gösterdi, otellerdeki gibi minyatür bir kalıp. Tıraş kremi ya da diş macunu bile yoktu. Lavabonun arkasındaki çıkıntıda bir rulo mumsuz diş ipi vardı.

Tuvaletin sifonunu çekti ve dışarı çıktı. Daniel, hiçbir Tanık, dolabı, yatağın altını, çekmeceleri ve komodini kontrol edecek zamanı bulmuştu. Çantadaki giysiler çıkarıp geri soktu. Daniel dedi ki, "Bıçağı al ve gidelim. Çantasını kontrol etmek için birkaç adam getireceğiz."

Yani hiçbir şey bulamamıştı.

Lucas başıyla onayladı. Bıçağı ve anahtarları komodinden aldı. Dışarı çıktılar ve Lucas en yeni görünen anahtarı seçip çalıştığını gördükten sonra kapıyı arkalarından kilitledi.

Daniel, "Diğer anahtarların ne işe yaradığını bilmek güzel olurdu" dedi.

Lucas onları şingirdattı; çoğu eski moda iskelet anahtarlardı ama bazıları da moderndi. "Ona sormamız gerek. Ve kibarca değil."

Korkmuş ve paniklemiş Scrape'i polis merkezine götürdüler, fotoğrafını çektiler, parmak izini aldılar, bıçağını etiketlediler ve Sloan'ın yanına oturtular.

Masa ve Sloan onun üzerinde çalışmaya başladı, Hanson da Scrape'in, yani kötü adamın yanında toplanmıştı. Lucas, Daniel ve diğer birkaç polis arkalarına yaslanıp izlediler.

Scrape korkmaya başlamıştı ama Sloan ona kızlar hakkında soru sorduğunda neden bahsettiklerini bilmediğini söyledi: ve onun Kafa karışıklığı gerçek gibiydi. Gazete okumuyor, televizyon seyretmiyor ya da radyo dinlemiyordu. Sloan ona kızlarla ilgili haberleri verdiğinde sinirlendi, sandalyesinde dönerek her birinin yüzüne teker teker baktı, sanki bir müttefik arıyormuş gibi -ya da sadece Anlayış.

"Ben asla öyle kızlara dokunmam," dedi. "Ben asla iyi kızlara dokunmam. Herkese sorabilirsiniz."

"Yine de kizlardan hoşlanıyorsun, değil mi? İbne değilsin," dedi Sloan ona doğru eğilerek.

"Kahretsin hayır, ben ibne değilim. Sorunlarım var." Bir daire çizdi işaret parmağıyla şakağına doğru bir hareket yaptı. "İlaçlarım işe yaramıyor. Ama ben ibne değilim. Sadece ... bunu pek yapmıyorum."

"Neyin çoğu?"

"Bilirsin işte. Kızlar," dedi Scrape.

"En son ne zaman yaptın?"

Scrape sandalyesine çöktü ve gözleriyle polisleri taradı, bir cevap hesaplıyordu. Sonunda, "Nehirde bir kadın vardı..." dedi.

Durdu ve Sloan sessizce sordu, "Nehrin neresinde? Ağaçların olduğu yerin aşağısında mı?"

Scrape bir an için yine şaşırdı, sonra sanki bir şeyle karşılaşmış gibi homurdandı

Şaka yaptım ve o da dedi ki, "Bu nehir değil. Los Angeles nehri. TVR tarafından oradan kovuldum ama nehir buydu."

"TVR nedir?" Hanson sordu. "Bir tür televizyon kanalı mı?" Scrape başını eğdi. "Hangi TV kanalı?"

Hanson, "'TVR tarafından kaçırıldım' dedin. TVR nedir?" diye sordu.

"Bunu herkes biliyor," dedi Scrape, biraz üstün bir tavır takınarak. "Toonerville Rifa. Kötü adamlar, dostum. Oradan defolup gittim."

Los Angeles'taki bir sokak çetesinden bahsettiğini ve daha önce hiç bir kadının yanında bulunmadığını anladılar. Mississippi.

"Demek bir çete adamına karşı geri adım attın," diye alay etti Hanson. "Sarı mısın? Korkak mısın?"

"Ben iri kemikli bir adam değilim," diye yalvardı Scrape. "O iri kemikli bir adamdı. Geri çekilmemin tek nedeni, benden daha iri kemikli olmalarıdır, o zaman çekilirim."

Hanson, "Aşağıda, o kutunun yanında bağırıp çağırdığını duyarlardı," dedi. "Kızlara bağırıyor muydun? Onları orada mı tutuyordun?"

"Hiç kız arkadaşım olmadı; hiç olmadı. Kötü bir gün geçirdiğimde biraz bağırabilirim. Üzerime geliyorlar ve bunu kendime saklamaya çalışıyorum ama bazen yapamıyorum. Bir yerde bağırmak zorunda kalıyorum.

."

"Kim içeri doluştuğunda?" Hanson sordu. "Kızlar içeri doluştuğunda mı?" "Ben hiç kız tanımıyorum," dedi Scrape, sefil, sarı dişli bir sesle Yüzünü buruşturdu.

Sorgulama Scrape'in hastalığı nedeniyle daha da zorlaştı: Düşüncelerini - "Bu polisler beni öldürecek"- bir soruyu yanıtlamanın ortasında sözlü bir parantez olarak dile getirdi. O sabah Los Angeles gibi bulunamayacağı yerlerde bulunduğunu ve daha önce konuşmadığı kişilerle -Michael J. Fox ve Harrison Ford- konuştuğunu iddia etti. Sloan bir noktaya değindiğinde

konuşmaların fantezi olduğunu anlayan Scrape'in kafası daha da karıştı.

"Ama Harrison'la daha bu sabah konuştum. Ya da belki dün.

Gidiyordu ..." Durakladı, sonra dedi ki, "O

bazı arkadaşlarla geliyor. Bira getirecekti." "Harrison Ford, film yıldızı," dedi Sloan.

"Evet, o iyi bir arkadaş. Bazen bana borç para verir."

Yaptıklarındaki mantıksal tutarsızlıklar kafasını karıştırmaya başlamıştı. diyerek; Los Angeles'ta değil de Minneapolis'te olduğu gerçeğiyle kafasının karıştığını, ancak diğer zamanlarda Minneapolis'te olduğundan emin olduğunu söyledi.

Nehrin yukarısındaki kutulardan aldıkları pornoları getirdiler. Onlara zar zor bakabildi. "Benim değil. Benim değil. Başka birinin" dedi, gözlerini başka yöne çevirerek, sanki Utanç.

"Onları senin evinde bulduk," dedi Sloan. "Kutularınız, nehrin aşağısında."

"Yapmadınız," dedi Scrape.

"Yaptık," diye ısrar etti Sloan.

"Bunu nereden alacağım?" diye sordu. "Posta kutuma getirsinler diye postayla mı göndereceğim? İyi para harcayacağım para mı vereceğim? Bu boku nereden bulacağım?"

Sonra mantıklı bir şey söyledi: "Hey, eğer bunlar benim kutumda olsaydı, üzerlerinde parmak izlerim olmaz mıydı?"

"Belki," dedi Sloan.

"Elbette yaparlar," dedi Scrape. "Benim eldivenim yok. Şu resimlere bak, üzerlerinde parmak izi yok. Benim parmak izlerim yok. Sen bak."

"Bakacağız," dedi Sloan. "Bakacağız."

"İşte kanıtı, tam burada," dedi Scrape. "Parmak izi yok."

SLOAN DÜŞÜNCELİYDİ, bağışlayıcıydı ve yumuşak huyluydu, sigara, kola ve kahve ikram etti. Hanson kaba, talepkar ve şüpheliydi.

Aralarında, her şeyi yırtıp attılar.

Üç şey hariç: pornoğu hiç görmemişti, kızları hiç görmemişti ve Harrison Ford'un arkadaşydı.

Kızları tanıımıyordu, onları hiç görmemişti, onlara hiç dokunmamıştı.

O kadar öfkeliydi ki titriyordu, yüzü bir boğa güreşçisinin pelerini gibi kıpkırmızıydı, ellerini indirdi ve hikayesini düz tuttu: "HAYIR: ASLA GÖRMEDİM

ONLAR."

Anahtar yüzüğünü biriktirdiğini söyledi: "Anahtarlar buluyorum, onları yüzüğe takıyorum. Geceleri onları dinlemeyi seviyorum. Çanlar gibiler. Kim bilir ne zaman ihtiyacım olur? Belki bir tane satabilirim ya da bir şey."

Aşağı yukarı iki saat sonra Daniel, Scrape'le oturması için başka bir polis getirdi ve o, Sloan, Hanson ve Lucas Daniel'ın ofisine girip kapıyı kapattılar.

"Onun yaptığını sanmıyorum," dedi Sloan. "Ama deli olmasaydı daha emin olurdu. Sizce bunu yapmış ve sonra da yaptığını unutmuş olması mümkün mü?"

"Öyle görünmüyor," dedi Hanson. "Bazı şeyleri karıştırıyor ama hepsini hatırlıyor."

Daniel, omuz silkmış olan Lucas'a baktı. "Öyle görünüyordu ki Sloan ona onları ilk sorduğunda gerçekten kafası karışmıştı; bana kimden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi geldi. Numara yapacak kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Ya da yeterince akli başında. O zaman pornodaki parmak izlerini merak ediyorum. Ona mı bakıyoruz?"

"Yapacağız," dedi Daniel. "Yani, bir sorunumuz var. Yani, elimizde hiçbir şey yok. Onu tanımadığımız bir adamın başlattığı bir söylentiden Davenport da bu adamın sahte adresler ve sahte kredi kartları kullanan bir tür dolandırıcı olduğunu düşünüyor. Scrape'i bıçaktan bile tutuklayamayız, çünkü kendi odasındaydı ve kimseyi tehdit etme şansı olmadı."

"Kampında başka bir şey buldular mı?" Lucas sordu.

Daniel başını salladı: "Yirmi dakika önce Lester'la konuştum. Nehir kıyısını her iki yönde de yarım mil boyunca taramışlar ve hiçbir şey bulamamışlar. Hiçbir şey."

"Onu serbest bırakacak mıyız?"

Daniel, "Eğer Sloan ondan bir şey koparamazsa," dedi. O Sloan'a baktı ve "Onu bir saat daha tutmanı istiyorum. Her şeyi tekrar gözden geçir ve bir şey çıkmazsa onu serbest bırak. Onu takip etmesi için birkaç adam bulacağım. Eğer

"Çocuklarla konuşursa her şeyi berbat eder, hem de çok çabuk." "Ya sadece kaçarsa?" Hanson sordu.

"Ona izin vermiyoruz. Otobüse binmeye ya da otostop çekerek şehir dışına çıkmaya çalışırsa onu yine yakalarız," dedi Daniel. "Otobüse binmesine ya da her yerde."

Sloan, "Eğer Los Angeles'a giderse, hemen hemen gitmiş demektir," dedi.

Hanson Daniel'in telefonunu aldı ve birkaç numara tuşladı, dinledi, kendini tanıttı, sonra sordu Kayıp kızlar olayında tutuklamalarla ilgili sorular? Uh-huh. Hayır, burada bir şey yok. Yine de beni uyanık tut."

Telefonu kapattı ve dedi ki, "Gazeteler onu aldığımızı bilmiyor. En azından henüz değil."

Daniel, "Bir saat kadar sonra onu serbest bırakıp etiketleyeceğiz," dedi. "Evin önüne ve arkasına birilerini yerleştirin. Sweatshirt'ünün içinde olmak istiyoruz."

Lucas sordu, "Peki ya ben? Onu takip etmemi mi istiyorsun?"

Daniel dedi ki, "Hayır. Eve git, biraz uyu. İşimiz bitti. Seni buralarda göreceğimizi umuyorum."

GÖREVDEN ALINAN LUCAS, Daniel'in ofisinden biraz üzgün ayrıldı. Scrape'le bir şeyler yapabileceğini düşünmüştü ama Daniel'in dediği gibi yapmışlardı,

"Hiçbir şey." Jeep'e gitti, bir süre oturdu ve Scrape hakkındaki söylentiye çıkaran adamı düşündü. Fell'i bulmak istiyordu, Yapıp yapamayacağını görmek için. Orada neler olduğunu görmek için.

Dexedrine'in etkisi azalmaya başlamıştı ama Lucas hala uyuyakaldı. Eve gitmek yerine Kenny'nin barına gitti ve arka ofiste oturmuş eski moda mekanik bir toplama makinesinin başında çalışan müdür Kenny Katz'a kendini tanıttı. Lucas'ın rozetine bakıp ona bir sandalye gösterdi ve Lucas ona John Fell ile Scrape adındaki dilencinin hikâyesini anlattı.

Katz, "John genellikle altı ya da yedi gibi gelir, bir saat kadar kalır," dedi. "Üç hafta ya da bir ay önce buraya geldi ve o zamandan beri belki de her gece. Genellikle altı ya da yedi civarı. Tam olarak müdavim diyebileceğim biri değil ama... tam olarak uyum sağlayamıyor."

"Neden olmasın?"

Katz tereddüt etti, sonra dedi ki, "Bilmiyorum. Onda merkezin dışında bir şeyler var. İçeri giriyor, birkaç kadeh içiyor, insanlarla konuşuyor. Ama sanki bu onun doğasında yokmuş gibi. Saçmalık. Sanki bir kursa gitmiş gibi. Bir sürü fıkra anlatıyor ve sanki bir fıkrası varmış gibi.

okuduğu kitap. Ona fıkra anlatan arkadaşları yok ki." "Huh." Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Lucas

"Bu serseriye hiç gördün mü? Elinde basketbol topu olan adamı?"

"Ah, tabii. Arada bir gelir ve benimle konuşmak isterdi. tuvaleti kullanırdı. Onu teşvik etmedim ama günün erken saatleri ve etrafta fazla müşteri yoksa Ne diyeceksin ki?"

"Son zamanlarda onu görmedin mi?"

Katz, "Belki iki hafta önce uğradı, bir yerde oda tuttuğunu ve artık bizim banyomuza ihtiyacı olmadığını söyledi," dedi. "Teşekkür etti. Beni biraz şaşırttı. 'Rica ederim' dedim ve bu onu mutlu etmişe benziyordu."

"Sence o kızları o mu kaçırdı?"

Katz, "Bilmiyorum. Yani, bilmiyorum işte." "John Fell bizi onun peşine taktı."

Katz başını salladı, gıdıları sallanıyordu: "Bu bilmediğim başka bir şey. Neden böyle düşünsün ki? Serserilerle konuşacak birine benzemiyor."

"Fell caddenin karşısındaki masaj salonuna giderdi ... ve kızlar bazen buraya gelirdi . . ."

Katz, "Burada reklam *yapmıyorlar*," dedi. "Burası bir mahalle mekânı. Onlar daha iyi bilirler."

"Ama içeri giriyorlar," dedi Lucas. "Fell'le takılıyorlar mı? Onun için mi geliyorlar?"

"Özellikle değil. Ama size şunu söyleyeyim, düzenli olarak bir fahişeye giden bir adam pek doğru değildir," dedi Katz. "Biliyor musun ben ne demek?"

Lucas başını salladı. "Sanırım öyle."

"Demek istediğim, eğer gerçekten çirkinseniz ya da engelliyseniz ve normal bir kadın bulamıyorsanız, o zaman belki. İçinizi dökmeniz gerekir," diyor Katz.

"Ama John, onun fiziksel olarak hiçbir sorunu yok."

görebiliyorum. Tamam, biraz şişman ama artık pek çok erkek şişman. Ama onda bir sorun varsa, o da burada." Katz şakağına vurdu.

"Saat altı ya da yedi gibi burada olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Çoğu gün," dedi Katz. "Geri dönmeyi planlıyor musun?"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Lucas. "Elimizdeki tüm düğmelere basıyoruz ve o da bunlardan biri."

"O çocukları geri alabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Katz sordu.

Lucas, "Tecrübeli adamların çoğu öyle düşünmüyor. Pes etmek için çok yeni ve aptalım."

LUCAS sokağına geri döndü ve cipine oturdu. Güneş hâlâ tepedeydi, hava sıcaktı ve ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda eve gitti, klimayı çalıştırdı ve uyuyamayacağından emin bir şekilde yatağına uzandı.

Yarım saat boyunca hiç konuşmadı: zihni sürekli hareket halindeydi, bulabileceği herhangi bir çatlak, yapabileceği herhangi bir şey arıyordu. Fazla bir şey yoktu: Kazıma ipliğini çektiği sürece, üzerinde çalışabileceği bir hattı vardı. Ama o ip bitmişti ve Fell'de çıkmaza girmişti. Fell'e ulaşmanın başka bir yolu olmalıydı ama orada kendi cehaletini hissedebiliyordu. Daha uzun süre çalışmış olsaydı bir şeyler düşünebileceğini biliyordu.

Bunun yerine, kendini cehaletle marine edilmiş hissetti.

TELEFON ONU ŞAŞIRTTI: Onu uykuda yakaladı, hem de uzunca bir süre, diye düşündü. Karanlıkta, gömleği boynuna dolanmış bir halde, ellerinin üzerinde, yarı kalkık, kafası karışmış bir halde uyandı.

Telefonu buldu ve hattın diğer ucunda Sloan vardı: "İlgilenebileceğinizi düşündüm. Dokuz-bir-bir'e gelen bir ihbara göre yaşlı Scrape dün hava kararmak üzereyken Lyndale'deki Tom's Pizza'nın arkasındaki çöplüğe bir kutu malzeme atarken görülmüş. Dalış yapmak ister misin?"

"Ah, dostum, hayır," dedi Lucas. Devriye gezerken birkaç kez çöplüğe dalmıştı. "Yani, orada olmak isterdim."

"Daniel içeri girmek için bizden birini arıyor," dedi Sloan. "Bilirsin, onun adamlarından biri. Bu işi genelde küçükler yapar."

"Ben yapmazsam küçük kim olacak?" diye

sordu Lucas. "O ben olurum," dedi Sloan.

Lucas telefona gülümsedi. "Senin için değeri ne?"

"Hadi ama dostum. Güzel kıyafetlerim var, üzerimi değiştirecek vaktim yok," dedi Sloan. "Evdesin, eski bir şeyler giyebilirsin."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Lucas. "Umarım boşuna değildir."

"Bir el feneri getir," dedi Sloan. "Dinle, dün gece o asker adam bluzu bulduğunda sen orada değil miydin?"

"Evet, o bizdik."

"Tom'un yeri şu sokağın iki blok yukarısında. Sanırım bu bir şey olabilir."

"Yirmi dakika," dedi Lucas. "Walgreens'te durup biraz Vicks almam gerek."

Eski bir kot pantolon ve yüksek topuklu bir yürüyüş ayakkabısı giydi. botlar, koltuk altları ölümcül derecede lekeli bir tişört ve hala sert olacak kadar yeni olan bir yıllık kanvas balıkçı gömleği.

En büyük korkusu çöp konteynerinin pisliği değildi; AIDS'ti. AIDS hastalık Şehirlerde patlıyordu ve gazeteler hastalığın yayılmasında eşcinsel seksin yanı sıra keşler tarafından kullanılan iğnelerle kandan kana temasın da önemli bir rol oynadığını yazıyordu.

Ve iğneler çöp bidonlarına atıldı.

Sloan'ın aramasından beş dakika sonra cipine geri dönmüştü. Walgreens'te hızlıca durdu ve en kalın gözlük çiftini aldı. sarı plastik mutfak eldivenleri ve bir kavanoz Vicks VapoRub vardı.

TOM'S PIZZA, düşük fiyatları ve sulu mavi şişe sinekleriyle öne çıkan, başarısız bir vitrin pizzacıydı. Sinekler, yüksek fiyatlı ticaret için Tom'un pizza malzemelerine biraz fazla benziyordu, ancak bazıları peynirli ve mantarlı spesiyale belirli bir *je ne sais quoi* eklediklerini savundu.

Lucas binanın yan tarafındaki sokağa park edip eldivenlerin, Vicks'in ve ağır gömleğin olduğu çantayı taşıyarak arka tarafa yürüdü ve Sloan, Hanson, Lester ve Tom's'un sahibi Jack Lacey'yi ara sokakta durmuş çöp kutusuna bakarken buldu.

Parlak hareket sensörlü ışık çatıdan aşağıya, mağazanın arka girişinin etrafındaki boşluğa doğru parlıyor ve çöp kutusunu yarı yarıya aydınlatıyordu. Yanında bir merdiven duruyordu.

Lucas yaklaşırken, "Hey," dedi ve Sloan, "Sana borçluyum," deyince Lucas, "Gerçekten borçlusun," dedi. Lucas koklama hatasını yaptı. çöp kutusuna baktı ve öğürerek arkasını döndü: "Lanet olsun; bu şey ne zaman atıldı?"

Lacey, "Haftada bir kez alıyorlar," dedi. "Yarın çıkıyor. Hava çok sıcak."

Lucas, "Belki de haftada iki kez yaptırmalılar," dedi. "Bu iğrenç bir şey."

"Sadece yazın. . ."

"Dinle, sohbet etmek güzeldi," dedi Lester. "O yüzden, hadi kışını içeri sokalım."

Lucas çöp kutusuna baktı, iç geçirdi, ağır kanvas gömleğini çekti, Vicks kavanozunu açtı ve her burun deliğine bir damla sürdü.

"O lanet olası bir profesyonel," dedi Sloan sahte bir içtenlikle.

"Giydiğim her şeyi mahvedecek," dedi Lucas.

Lester dedi ki, "Başvurunu yap. Ben onaylayacağım." "Evet, evet."

Lucas merdivene tırmandı ve çöp kutusuna baktı.

Görünüğü de kokusu kadar kötüydü. İçerideki pisliğin temel bileşeni çürümüş peynirdi, çürümüş et, çürümüş

kabuklar, çürümüş yağlar, çürümüş yağlı kartonlar ve sinekler. Sineklerin geceleri nereye gittiğini hep merak etmişti ve artık biliyordu. Bir zamanlar içinde domates sosu olan birkaç silindirik karton görebiliyordu; ve bir sıçan, küçük siyah bilyeler taşıyan gözleriyle, her biri tepedeki sokak noktasından bir vurguya sahip.

Fare onun geldiğini gördü ve uzak köşeye doğru koşarak yan tarafa geçti. Lester, "Dostum, şu orospu çocuğunun büyüklüğüne bak," diye bağırdı ve Hanson, "Isırılma. Kuduz olabilir."

Hanson tabancasını çıkarmış, fareyi takip ediyordu. Sloan bağırdı, "Ateş etme, ateş etme, sekme . . ."

Lester: "Hatırlat da yaşlı karımı akşam yemeği için buraya getireyim." "Hey. *İçeride* hiç fare yok....."

Heyecan dindiğinde ve Hanson silahını bıraktığında, Lucas "Ah Tanrım" dedi, kalçalarını çöp konteynerinin kenarına dayadı, döndü ve kendini içeri bıraktı. Mukavva yığını -çoğunlukla mukavvaydı- çeşitli sıvılarla doymuştu ve yumuşaktı.

Ayaklar kaygan, neredeyse yosun üzerinde yürür gibi.

Ağızından nefes alıyordu ama burnu Vicks'le dolu olduğu için zaten pisliğin kokusunu pek alamıyordu. "Çekil önümden" dedi ve eğilip yan tarafa karton atmaya başladı, parmaklarını nereye koyduğunu dikkatle izliyor, iğne arıyordu. İki dakika içinde eldivenleri ve alt bacakları çürüten iğnelerle kaplanmıştı. peynir ve domates sosu, ve başka bir sıçan kaçmaya çalıştı, Dışarıdakiler yine bağırdı ve Lucas kenara daha fazla çöp attı.

Beş ya da altı dakikadır kazıyordu ki bir devriye arabası ara sokağa döndü ve ışık çubuğu parladı ve Lester etrafta dolaşp "Kapat şu lanet ışığı" diye bağırdı ve ışık söndü. Devriye polislerinden biri bağırdı: "Sizinle ilgili bir ihbar aldık. . . Neler oluyor?"

Lester, "Çöp konteynerini kontrol etmem gerekti," dedi.

Lucas çöp konteynerinin kenarından arabaya baktı ve içerideki polislerden biri, "Hey, bu Davenport," dedi.

Diğer adam gülmeye başladı ve sonra "Hey, sivil polisler" diye seslendi.

"Siktir git," diye bağırdı Lucas ve daha fazla ıvır zıvır atmaya başladı.

Araba gitti ve Sloan "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Siktir git."

Hepsi güldü.

Yarı yolda Lucas kutuyu buldu.

Çöp konteynerinin içine dikkatlice yerleştirilmiş gibi dümdüz duruyordu, taşımak için kullanabileceğiniz bir kutu

kitaplar, üst kapakları dikkatlice birbirine geçirilmiş. "Bir şey buldum," diye rapor verdi.

"Çıkar şunu," dedi Lester.

"Burada sıkışmış gibiyim. . ." Kenara daha fazla çöp atarak etrafını kazdı. Kutunun bir tarafı çamura batmıştı.

-çoğunlukla yağ, biraz da domates sosu- ve zayıflamıştı.

Etrafında bir boşluk açtı, sonra bir elini altına soktu ve onu kaldırdı.

Kutuyu merdivenin tepesine koydu, kendini çöp konteynerinin kenarına çıkardı, bacaklarını salladı ve kutuyu aşağı taşıdı. Kutuyu kapının ışığının altında yere koydu, güve gölgeleri kutunun üzerinde çılgınca uçuşuyordu ve diğer dört kişi etrafına toplanmıştı, kanatları ayırdı.

İçinde dikkatlice katlanmış iki küçük kot pantolon, küçük bir sutyen ve beyaz bir bluz vardı.

"Orospu çocuğu," dedi Lester.

"Onlar öldü. Sana öldüklerini söylemiştim," dedi Hanson.

Sloan'ın elleri saçlarındaydı, düşüncelerine dayanamıyormuş gibi tutunuyordu. Lacey bir sigara içiyordu ve arkasını dönüp sigarayı sokağa bıraktı ve sanki izmarite kızmış gibi ezerek söndürdü.

Lucas ıslak kutuyu Hanson'ın arabasına kadar taşıyıp bagaja koydu ve "Bay Jones'u ne zaman aşağı indireceksin?" diye sordu.

Lester, "Daniel'le konuştuktan sonra onu ofisten arayacağım," dedi.

"Orada olmak istiyorum," dedi Lucas. "Ama temizlenmem gerek. Beni bekle."

"Bekleyecek kadar önemli değilsin," dedi Hanson. "O yüzden acele etsen iyi olur."

Lucas cipine yöneldi ve Lacey arkasından seslendi, "Bu pisliği kim çöp kutusuna geri atacak?"

"Ben araştıırım, temizlik yapmam," diye bağırdı Lucas ve sonra cipine binip yola koyuldu.

Dairesinde çırılçıplak soyunmuş, çizmeleri ve yeni kanvas gömleği dışındaki tüm giysilerini bir çöp torbasına koyup kapıya. Gömleği başka bir çöp torbasına koyup mutfak masasının üzerine bıraktı; çamaşırhaneye götürüp bir saat kadar yıkayacaktı. Botları duşa geri götürdü ve temiz görünene kadar sabun ve sıcak suyla yıkadıktan sonra kurumaları için yere bıraktı. Ovalandı, saçlarını yıkadı, kurulandı, giyindi, kapının yanındaki çöp torbasını aldı, çıkarken çöpe attı ve şehir merkezine doğru yola koyuldu.

Kutu Daniel'ın masasının üzerinde, bir gazete yığınının üstünde duruyordu. Daniel masasının arkasında oturuyordu, Sloan ve Lester ise iki misafir sandalyesinde oturuyordu. Hanson ortalıkta yoktu. Lucas içeri girdiğinde Daniel'ın yüzünde eğlenen bir ifade belirdi ve "Bana kutudan daha kötü koktuğunu söylediler," dedi.

"Haklıydılar," dedi Lucas. "Botları kurtarmayı başarabilirsem yaklaşık elli dolar değerinde giysiyi mahvettim. Faturayı sen ödeyeceksin."

"Devam et ve botlar için para yatır," dedi Daniel. "Küçük bir ikramiye."

"Jones yolda mı?" Lucas sordu.

"Beş dakika önce onunla konuştum," dedi Sloan. "Geliyor."

"Ama bu onların," dedi Daniel. "Kızların." Sesinde hiç şüphe yoktu.

Hepsi bir süre sessizce oturduktan sonra Lucas, "şu dokuz-bir-bir başışı hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum," dedi.

Daniel'in söylediğine göre, ihbar, kimliğini tespit eden birinden gelmişti. Kendisini olaya karışmak istemeyen bir komşu olarak tanıttı. Arabasını çekmek için ara sokağa girdiğini ve elinde silah olan adamı gördüğünü söyledi.

basketbol topu ve bir kutu görmüş, durup kutuyu çöp kutusuna attığını ve sonra Tom's'un köşesinden döndüğünü görmüş. Basketbol topunu mahalle dedikodusundan bildiğini, polislerin basketbol topu olan adamı aradığını söyledi.

"Yani dünyadaki herkes Scrape'i tanıyor," dedi Lucas.

"Tüm dünya değil," dedi Sloan. "Ancak Matthews Park'ın etrafındaki mahalle oldukça sınırlı ve bir pedofilden bahsediyorsanız, haber hızla yayılıyor."

Lester: "Scrape'in tek yaptığı şey yürümek. Yürüyor.
Her gün oradaki her sokakta. Hepsi kim olduğunu biliyor.

öyle."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi Lucas. "Scrape'in giysileri çöpe attığına dair isimsiz bir ihbar alıyoruz ve onun peşine düşmemizin tek nedeni bulamadığımız, sahte bir isimle çalışan bir tür pislik olabilecek bir adamın ihbarı." Sonra hatırladı ve saatine baktı: saat sekizdi. "Kahretsin."

"Ne?"

"Bu akşam yedide bir randevum vardı. Telefon etmem lazım."

"Lester, "Soruşturmalara girdiğinizde her türlü tuhaf şeyin olduğunu göreceksiniz" dedi.

"Bunu zaten öğrendim," dedi Lucas. "Sokakta da tuhaf şeyler olur ama bir *tuhafılık* vardır, bir de *tuhafılık* vardır. Çok tuhaf olduğunda biraz daha düşünmen gerekir. Bir telefona ihtiyacım var."

Dış ofise, boş bir masaya gitti, operatörden Kenny'nin numarasını aldı ve aradı. Katz'ı sordu, ona ulaştı ve kendini tanıttı. "John Fell geldi mi? John Fell mi?"

"Bu gece olmaz. Şimdiye kadar değil."

George Jones, ardından Lucas'ın gazetelerden karısı Gloria olduğunu tanıdığı korkmuş görünümlü bir kadınla birlikte ofise girdiğinde, onları kapıda karşılamaya gittiği anlaşılan Hanson da arkalarından geliyordu. Hanson, "Bu Dedektif Davenport, kutuyu bizim için kurtardı," dedi.

Ekisi Lucas'a belli belirsiz başlarını salladı ve hep birlikte Daniel'in ofisine girdiler. Daniel, Lester ve Sloan ayaktaydı ve Daniel her şeyin ne kadar zor olduğu hakkında birkaç kelime söyledi ve sonra kutunun üstünü açtı.

Kızıla boyanmış saçlarıyla biraz fazla kilolu bir kadın olan Gloria Jones titremeye başlayınca kocası onun koluna girdi. Birlikte kutuya baktı ve sonra Gloria kutunun içine uzanıp sütyeni aldı ve "Kedicik sütyeni" dedi ve bayıldı.

Lucas onu kollarının altından yakalayıp bir sandalyeye oturtmasaydı düşecekti ama bilinci yerinde değildi ve Daniel ambulans diye bağırıyordu, Lucas ve George Jones dışında herkes koşmaya başladı.

Daniel birkaç saniye içinde geri döndü ve "Ambulans yolda; bir dakika içinde burada olacak" dedi.

"Sanırım bayıldı," dedi Lucas. "Geri geliyor."

"Bunu şansa bırakamayız," diye tersledi Daniel. "Bu onun kalbi olabilir."

Geri geldi, ama sonra sağlık görevlileri onunla ilgilenmek için oradaydı ve polislerin hepsi dış ofise taşındı. George Jones dedi ki, "Kedicik sütyeni Nancy'nin ilk sütyenydi. Önünde bir kedi yüzü var."

Ve öyle de oldu.

GLORIA JONES bir dakikalık acil servis yolculuğu için ambulansa götürüldü ve George da onunla birlikte gitti. Polisler Daniel'in ofisinde toplandılar ve Daniel, "Şu anda çifte cinayetle karşı karşıyayız. Bundan şüphesi olan varmı?"

Hepsi başını salladı.

"Muazzam bir sıcaklık olacak," dedi Daniel. "Scrape'i hemen geri getirmeliyiz. Mahallenin altını üstüne getirmemiz gerekse bile dokuz-bir-bir'i kimin aradığını bilmemiz gerekiyor. Adam bu işe bulaşmak istemiyorsa umurumda değil, onu bulacağız."

Hanson: "Bunu şimdi yapmak en iyisi, herkes işten eve dönmüş ama hala uyanık..."

Sloan: "Bu sefer Scrape'i almak için bir giriş takımı almalıyız."

Daniel emir vermeye başladı ve dedektifler harekete geçti, Hanson Daniel'in masasına dönüp kutuya baktı ve kendisine hiçbir şey söylenmemiş olan Lucas, "Ben neyim? ne yapıyorsun?"

Daniel ona baktı ve "Uhhh ... dedi. Lucas, dostum, gerçekten iyi iş çıkardın. Ve seni birkaç gün daha yanımda tutacağım. Ama senin için başka bir şeyimiz var."

Lucas anlamamıştı. "Başka bir şey mi? Bu da ne demek oluyor? Ben bunun üzerindeyim," dedi.

"Ama bu sefer sadece adamı kovalıyoruz. Bunu yapmana gerek yok. O yüzden şimdi diğerinin üzerine gideceksiniz."

Daniel dedi ki. "Ve bu önemli. Smith cinayeti. Capslock yakalandı

bu sabah, ama Sandola tatilde, ve biz istemiyoruz Capslock tek başına dolaşıp çete üyeleriyle görüşüyor." "Smith cinayeti mi? Smith cinayeti nedir? Sen neden bahsediyorsun? ne hakkında?" Lucas yorgundu ve şimdi biraz da kızgındı.

Daniel bir morona gerçek dünyayı anlatır gibi ellerini iki yana açtı: "Hayat devam ediyor, çocuklar kaçırılsa bile. Billy Smith, bir küçük pislik çete üyesi ve uyuşturucu satıcısı, kışından bıçaklanarak öldürüldü. Onu bu sabah bulduk. Şu anda adli tabibin ofisinde. Temiz beyaz bir yüze ihtiyacımız var ve o kişi sensin."

"Temiz beyaz bir yüz mü?"

Hanson devreye girdi: "Bak, Billy'nin bazı arkadaşları vardı. ve eğer biz adım atmaz ve ciddiye almazsak, belediye başkanını ve meclis üyelerini arayacaklar, şefi arayacaklar ve şef de QD'yi buraya çağırarak. . ."

"Ve bundan nefret ediyorum," dedi Daniel. "Aranmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden

Biri bizi aramazsa katili yakalayamayacağımızı bilsek de, bu konuda ciddiymişiz gibi görünmeliyiz. Bu da oraya iyi giyimli beyaz adamlar gönderip insanlarla konuşmak ve söylediklerini not almak anlamına geliyor. Capslock onu yakaladı ve bir ortağa ihtiyacı var."

"Sik beni," dedi Lucas ellerini kalçalarına koyarak.

"Dün elinde fenerle dolaşıp sarhoşları yakalıyordun. Bugün bir cinayeti araştırıyorsunuz. Sadece al," Daniel dedi. Ve: "Capslock XTC'de akşam yemeği yiyor. Oraya gitmeli ve kendini tanıtmalısın."

"Lanet olsun," dedi Lucas.

Daniel: "Alacak mısın?"

Lucas ellerini saçlarında gezdirdi, ofisin etrafında dar bir daire çizdi ve sonra, "Evet, kabul ediyorum, kabul ediyorum," dedi. Tam şurada. Göt. Kızların üzerinde olmalıydım, çünkü ben her şeyin üzerindeyim. Ama alacağım."

Sloan geri geldi: "Takımı bir araya getiriyoruz. Onlar geliyor. Dick ve Tim kapısında, yani sekiz ya da on kişi olacağız; bir adam için yeterli olmalı."

Lucas Daniel'a, "İzin ver de giriş için geleyim," dedi.

Daniel, "Lucas, bana yardım et. Şuraya git. XTC. Onu aldığımızda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Sen de orada parmağını kışına sokmuş dikilen başka bir adam olurdun. Git Del'i gör."

HÂLÂ KIZGINDI.

XTC, Minneapolis'in St. Paul'e döndüğü bir ara sokakta eskiden striptiz kulübü olarak kullanılan bir centilmenler kulübüydü. Gün boyunca, mor boyalı beton bloklardan oluşan bir bok çuvalına benziyordu. genellikle asfalt üzerinde birkaç kullanılmış lastiğin piştiği çatlak asfalt bir otoparkı olan katlı bir bina. Geceleri Sadece biraz daha iyiydi. Lucas birkaç kez oraya gitmişti, bir beyefendi çok taşkınlık yaptığında ya da Silah taşıyor ya da şampanya faturasına şiddetle itiraz ediyordu.

Oraya hiç sivil kıyafetlerle gitmemişti ve geçmişteki, şimdiki ya da gelecekteki kadın arkadaşlarının onu görmemesini umarak sokaktan aşağıya, girişe doğru süzülürken kendini biraz kalitesiz hissetti.

Striptiz kulübü bir beyefendiler kulübüne dönüştüğünde, sahibi NUDE-NUDE-NUDE kırmızı yanıp sönen neonları indirdi ve yeşil "Beyler" yazıyordu. Bunun dışında pek bir şey değişmemişti; kapının yanındaki ilk bar taburesinde hâlâ vinil kaplamadaki bir yarığı kapatan bir koli bandı şeridi vardı ve hâlâ ucuz bir dezenfektan kokuyordu, üzerine daha da ucuz leylak parfümü sürülmüştü.

Del arka tarafta, uzun boylu, iri yapılı, beyaz Sparkle Drywall şapkasının altında sarhoş kırmızısı bir suratı olan bir adamla shuffleboard bowling oynuyordu. Arkalarındaki masanın üzerinde bir düzine boş Bud şişesi duruyordu. Lucas üç ana direğin yanından geçti, ikisi de aktif dansçılardı, biri G-string'ine kadar inmişti. Diğer Lucas yanından geçerken bir pastili soydu, sonra göğüslerini avuçlayıp ona doğrulttu.

"Yapıştır onları," dedi.

Devam etti, eğlenmiyordu.

Del shuffleboard makinesindeki altı-yediye bakarken Lucas geldi, kollarını kavuşturdu ve kafasının arkasına baktı. Capslock'la birkaç kez uyuşturucu tuzağı olarak çalışmıştı ve o da biraz dışarıdan biri gibi görünüyordu.

Birkaç alıştırma vuruşundan sonra, Del diskin kaymasına izin verdi, altıyı çıkardı ve yediye temiz bir şekilde ıskaladı, "Sıçan kakası" dedi ve arkasını dönmeden birasına uzandı.

Alçıpancı adam sarhoş gözlerle Lucas'a bakarak, "Neye bakıyorsun, üniversiteli çocuk?" diye sordu.

Jones'un kaçırılması davasından alınmasına hâlâ kızgın olan Lucas, "Sen değil, şişko adam. Benim zevkim daha iyi."

Alçıpancı adam birasını bırakıp Del'in etrafında dönmeye başladığında Del doğruldu, Lucas'ı gördü, kolunu diğer adamın göğsüne koydu ve "Dur bakalım. Yavaş ol Earl. O bir polis, üçüncü takımdaydı-Hokeyde Big Ten, üç yirmi beş basabiliyor ve dövüşmeyi seviyor."

"Eğer gelmeye devam edersen kışını büyük bir çürüğe çevirir, sonra da hapse atarım," dedi Lucas. "Şu anda hiç iyi bir ruh halinde değilim."

Earl bunu Lucas'ın gözlerinde gördü ve yavaşladı. "Bu kadar sarhoş olmasaydım kışına tekmeyi basardım," dedi.

"Git buradan," dedi Lucas. "Bu palyaçoyla işim var."

Earl birasını aldı ve bir direk dansçısına bakmaya gitti. Del, "Palyaço mu?" dedi.

"Üçüncü takım mı?"

Del gülümsedi, dişleri loş ışıktaki hâlâ sarıydı: "Yani ödeştik."

"Şişman adamın senin polis olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordum," dedi Lucas. "Yoksa sana Ossifer Capslock derdim."

"Peki, teşekkür ederim."

DEL İNCE, orta boylu, erken dökülmüş gibi görünen tuzlu biberli saçları ve kısa, düzgün kesilmiş sakalı olan bir adamdı. Yüzü yıpranmıştı ve kolları güneşten kararmıştı. Kot pantolon ve yakası yırtık antika bir Bob Dylan tişörtü giymişti, bir bileğinde gümüş bir Rolex vardı. Bardan çıkıp evine giden yolu gösterdi.

Araç, birinin fırçayla beyaza boyadığı 77 model üstü açık bir Scout pikaptı. Koltuğuna yerleşti ve "Dört röportajımız var-arkadaşlar ve akrabalar." dedi.

"Neden gecenin bir yarısı?"

"Çünkü o zaman evde oluyorlar ve biz de onları bulabiliyoruz," dedi kamyonu vitesine takarken. "Düzgün işleri yok."

Arkadaşlarını ve akrabalarını buldular ama kimse cinayet hakkında bir şey bilmiyordu ve Lucas da onlara inanma eğilimindeydi. Smith'in dışarıda kendi işiyle uğraştığını söylüyorlardı, bu da çoğunlukla etrafta dolaşıp ev arkadaşlarıyla konuşmaktan ibaretti. Herkes onun uyuşturucu kullandığını, bazen sattığını ve sık sık elinde tuttuğunu biliyordu. Yani inanç şuydu,

Birinin biraz uyuşturucu ihtiyacı vardı ve onlar da aldı.

Bir adam öfkeyle onlara "Bu bok her yerde ve herkesin canına okuyor ve siz bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz. Hiçbir şey."

Del ona dedi ki, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı sen söyle." "Bir şey yap," dedi adam. "Ne olursa. Tutuklayın onları. Onları içeri atın.

Hapishane. Onlar bir grup hayvan, bütün mahalleyi mahvediyorlar. Eğer beyaz olsaydık, her yerde olurdunuz."

Karısı arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, başını sallıyordu.

Del ile dolaşmak garip hissettiriyordu.

Üniformalı bir polis olarak Lucas, aksi kanıtlanana kadar genellikle temas ettiği insanların düşman olduğunu varsayıyordu. Trafik kazalarını takip ederken ya da trafik durdurmaları yaparken, kavgaları ayırmak, soyguncuları veya hırsızları kovalamak, aramak Ambulanslar, kurbanlarla konuşmak, üniformalıların gerçekten de fazla empati göstermesine gerek yoktu. Ordu gibiydiler: arkadaş edinmek için orada değillerdi.

Ve bazen, karanlıkta yuvarlanarak düşmanca

Silahlar, telsizler ve ışıklarla dolu bir arabanın içindeki mahallelerde kendini bir orduda ve düşman topraklarında *gibi hissediyordu*.

Del ise yardım istedi, dikkatle dinledi, büyük bir sabır gösterdi ve adam uyuşturucu hakkında konuştuğunda

Başını sallayarak onayladı ve adam sözlerini bitirdiğinde, "Bunu söylediyimi patrona söyleme ama sana katılıyorum" dedi.

Lucas, muhtemelen kimsenin elinde bilgi olmadığı için, biraz işbirliği yaptı ama gerçek bir bilgi alamadı, diye düşündü.

Saat onda Del, bir zamanlar Smith ve annesinin gittiği kiliseyi yönetmiş olan bir papazla karmaşık bir tartışmaya girmişti. Lucas sokağın aşağısına, park ettikleri köşeye doğru sürüklenmişti ki, aynı köşeye doğru, dik açılı sokaktan yürüyen zayıf, genç, beyaz bir adam gördü. Adam

Adam polislerin pezevenk şapkası dedikleri, disko modasının öldüğü yetmişli yıllarda modası geçmiş, geniş kenarlı, tüylü bir şey takıyordu. Uzun düğümlü Rasta örgüleri şapkanın altından dışarı taşıyordu ve Lucas yüksek sesle, "Randy," dedi.

Adam durdu, Lucas'ı gördü, bir iki adım attı, döndü ve koşmaya başladı. Lucas elli metre arkasından onun peşinden gitti.

Randy Whitcomb sıksa insanların sık sık yapabildiği gibi toynak kullanabiliyordu. Atletik olarak Lucas'la aynı sınıfta değildi ama onun kadar kilo da taşımıyordu. Lucas, Del'in bağırdığını duydu, "Hey! Hey!" diye bağırarak köşeyi döndü ve yarış başladı. Lucas her kısa blokta on metre kadar yaklaşabiliyordu ama trafik vardı. Bazen yanlış yakalıyor, caddenin karşısına geçiyor ve Randy farkı açıyordu, bazen de Randy yanlış yakalıyordu,

ve zemin kaybetti. Beş blok ve Lucas yaklaşıyordu, on beş metre gerideydi ve Randy bir ara sokağa saptı ve dönerken,

Lucas bir çitin üzerinden geçen plastik bir ışık yakaladı; Randy Lucas'ın görmemesini umarak kokainini, esrarını ya da otunu boşalttı.

Bloğun sonuna doğru Lucas bir metre arkasındaydı, sonra iki metre: Randy ayak seslerini duyarak çaresizlik içinde arkasına baktı ve bakarken bir ayağını daha kaybetti ve Lucas ona kürek kemiklerinin arasından vurdu. Randy yüzüstü yere düştü ve Lucas onun üstüne çıktı, bir eli Randy'nin boynundaydı, ağırlığı Randy'nin üst kısmındaydı. Geri.

"Seni küçük saksocu, sana benim bölgemden defolup gitmeni söylemiştim," dedi Lucas. Randy'nin yüzünü sokağın betonuna bir kez vurdu, sonra kelepçeleri takmak için manevra yaptı. "O çantaya ne attın Randy? Evet, gördüm. İçinde küçük bir çatlak mı var? İçinde beş yıl mı var?"

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu," dedi Randy. "Taşaklarını keseceğim senin."

Randy Whitcomb St. banliyösünden gelen yirmi yaşında bir mülteciydi. Paul. Zenci bir pezevenk olduğuna inandığına dair her türlü işareti verdi, O kadar solgundu ki sokağın karanlığında neredeyse parlıyordu. Sadece siyah olduğuna inanmakla kalmıyordu, aynı zamanda klişeleşmiş bir TV gangsteri siyahı olduğuna da inanıyordu; tüylü şapkası, kokainli tırnakları ve

örgüler ve hatta MTV'den alınmış bir getto aksanı. Bu kadar şeytani bir piç olmasaydı, kaçak kızları kendisi için çalıştırmaya çalışmasaydı, onları dövmeseydi, gülünç olabilirdi.

başarısız oldular ya da yeterince sıkı çalışmadılar ya da ondan uzak durdular.

Lucas kelepçeleri takıp Randy'yi ayağa kaldırdı ve onu ara sokaktan aşağı, çantayı attığı çitlere doğru yürütmeye başladı. "Çantada ne var biliyor musun, sık kafalı? Bir buçuk gram ot var, bu da bana hapiste yaklaşık bir saat kazandıracak.

bok parçası," dedi Randy. "İyi gidiyorsun, Davenport, sen gerçekten lanet bir ... bilirsin ... şapkalı adam."

"Ne?"

"Siktiğimin ters şapkalı polisi."

"Siktir git Randy," dedi Lucas, Randy'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

bahsediyordu. Ama eğer doğruyu söylüyorsa, ot peşinden koşmaya değmezdi.

Sonra Lucas, "Bana kalırsa o otu alıp kışına sokabilirsin. Billy Smith cinayetinden içeri gireceksin, seni küçük pislik."

"Ne? Ne oluyor lan?"

"Senden bıktık artık," dedi Lucas. "Bıçaklandığı bıçağı bulduk ve bilin bakalım üzerinde kimin parmak izleri olacak? Dostum, üç yıldır bu günü bekliyordum "

"Bunu yapmazsın," dedi Randy, Lucas'ın yüzünü görmek için dönmeye çalışarak.

"Saçmalık, yapmazdım," dedi Lucas. "Güney yakasındaki diğer polisler de öyle. Bir cinayeti çözersek, seni on sekiz yıl hapse atarız ve yakamızdan düşersin."

"Ama ben yapmadım," dedi Randy. "Ben yapmadım."

"Ama sen başka türlü şeyler de yaptın. Ödeştik diyelim," dedi Lucas.

"Sen bundan paçayı sıyrırırsın, biz de suçu senin üzerine atarız.

Herkes mutlu. Özellikle şu üç yüz kiloluk

Stillwater'da halterci homolar. Senin küçük kırmızı kışına bayılacaklar."

Çitin Randy'nin çantayı attığı noktasına geldiler ve Lucas onu kasırga çitinin kapısından geçirdi.

Çantayı karanlık bir evin arka bahçesinde buldu. Lucas onu iki parmağının arasına aldı, üzerinde parmak izi yoktu: ottu, tamam ve muhtemelen yarım gramdan fazla değildi. Onu Randy'nin arka cebine soktu. "Bak, ot hâlâ onda."

"Seni lanet olası."

"Ve o zavallı Billy Smith denen çocuğu öldürdün."

Sonra Randy dedi ki, "Davenport, dinle, lanet olsun. Senin için bir şeyim var. Rice'ın geçen hafta bıçaklandığını biliyor musun? Kimin yaptığını biliyorum."

"Rice mı?" Lucas, Ronald Rice adında bir adamın kendi bölgesinin dışında, kuzey tarafında bıçaklandığını biliyordu ama bu konuda daha fazla şey duymamıştı.

"Evet. Bunu kimin yaptığını ve sana kimin söyleyeceğini biliyorum. Gitmeme izin ver. Bu küçük ot parçasıyla bir şey yapamazsın. Gitmeme izin verirsen, sana ismi veririm. Sadece sen ve ben."

"Randy, hapse giriyorsun. Şu anda. Sen-"

Randy ilginin kokusunu aldı. "Hayır, hayır, hayır, dostum, bu isimler bende var.

İyi isimler, gerçekten. Sadece bu gece hapse girmek istemiyorum ve zaten bu pisliği sevmiyorum, bana çok fazla

Bu yüzden ismi sana vereceğim. Ve onu destekleyebilecek hatunun adını da."

Lucas ara sokakta durmuş bunu düşünüyordu. Sonra, "Senden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da benimle dalga geçmendir," dedi Lucas. "Benimle oyun mu oynuyorsun Randy? Eğer öyleyse, yemin ederim seni bulup boğarak öldüreceğim ve cesedini Mississippi Nehri'ne atacağım."

Randy anlaşmanın yaklaştığını hissetti: "Tamam. Tamam. Tamam. İşte isim: Delia White. Cornwall ve Onsekizinci Cadde'nin köşesinde, büyük kırmızı bir evde yaşıyor. O büyük kırmızı evi biliyor musun?"

Lucas yaptı. "Delia White."

"Bu doğru. Rice'ı bıçaklayan adam onun kayınbiraderi, Adı El-Ron Parker. Ve konuşacak, çünkü El-

Ron iki yıl önce kız kardeşini öldürdü."

"Öldürdü mü?"

"Ben nereden bileyim? Ve kimin umurunda?"

Lucas bir an Randy'ye baktıktan sonra, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Çünkü Delia ve arkadaşlarına biraz ilaç satıyorum."

"Çatlak mı?" Lucas sordu. Bir esrarkeş pek de iyi bir tanık sayılmazdı.

"Kokain değil, sadece biraz ot."

"Eğer benimle oyun

oynuyorsan ..."

"Yapmıyorum, yemin

ederim."

Lucas ona bir süre daha baktıktan sonra, "Güney yakasından çık. Nereye gittiğin umurumda değil. Kuzeye git, St. Paul'e git. Seni benim bölgemde görmek istemiyorum."

"Ben gidiyorum," dedi Randy. Kelepçeli ellerini adama doğru uzattı. Yan. Lucas uzun bir süre daha ona baktı, onu sokak lambasının ışığına doğru götürdü ve kelepçeleri çıkardı. Randy bileklerini ovuşturarak uzaklaştı, sonra dönüp koşmaya başladı. Lucas ışığın altında biraz daha ilerledi, elindeki kâğıda "Delia White" ve "L. Ron Parker" yazdı. not defteri, onları daire içine aldı ve "Ronald Rice "a bir çizgi çekti.

Caddenin bir blok aşağısında Randy tekrar döndü ve bağırmaya başladı: "*Seni saksocu ... seni saksocu ...*"

Lucas, Del'in kamyonetinin caddeden aşağı indiğini gördü ve dışarı çıkıp işaret verdi. Randy'nin arkasından baktığında, Randy gitmişti.

Lucas kamyonete bindi ve Del, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Kurtulmaya çalıştığım küçük pislik," dedi Lucas. "Ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Muhtemelen hayır," dedi Lucas. "Bir şey oldu mu?"

"İsiliğim var. Sanırım iç çamaşırım çok dar."

Saat on birde işi bırakmaya hazırdılar ve Lucas'ı bırakmak için nehre doğru geri döndüler; arabalar hakkında konuşuyorlardı.

Del, Camaro IROC-Z'yi her gördüğünde kalbinin biraz daha hızlı çarptığını itiraf etti. "Sıfırdan altmışa yedi saniyede, on üç bin

garaj yoluna koy."

"Biz onlara U'da ahmak-otomobiller derdik," dedi Lucas. "Ne?"

"Evet. Dork-mobiller. Bir tane alırsan kefal uzatman gerekir." "Şimdi benim için mahvettin," dedi Del.

"Ben Porsche düşünüyorum," dedi Lucas. "Lanet olası bir IROC-Z yiyeceklerdi."

Del, "Önümüzdeki on yıl için maaş çekinizle birlikte," dedi. O da Sağ tarafını işaret ederek, "Smith üç blok ötede öldürüldü." dedi.

Lucas kaşlarını çatı. "Orada mı?"

"Evet, tam şurada."

"Hadi gidip görelim," dedi Lucas.

"Karanlık, dostum," dedi Del. "Görecek bir şey yok. Zaten görülecek pek bir şey de yoktu."

"Görmek istiyorum," dedi Lucas. "Ne kadar sürer, iki dakika mı?"

Del omuz silkti ve bir sonraki sağa döndü, bloğun etrafından dolaştılar, sola döndüler, dört blok daha aşağı indiler ve bir sağa daha döndüler, sonra bir sağa daha döndüler ve dar bir sokağa girdiler ve birkaç araba boyu yuvarlandılar. Del küçük bir koşu yaptı, böylece farları bir garajın yanından ve bitişikteki bir çitin üzerinden oynadı. "İşte bu kadar. Garaj kapısının hemen yanında bıçaklandığını ve çitin içine atıldığını düşünüyoruz."

garajın yanında."

"Çöpçüler onu bu sabah altıda buldular ve adli tabip uzun süredir ölü olduğunu söyledi ama nasıl öldüğünden emin değillerdi. çünkü çok sıcaktı." "Evet."

Lucas, "Ve ağır bir bıçağı olan uzun bir bıçakla bıçaklanmış," dedi.

"Bununla nereye varacağız?"

"Jones kızlarının evinden yaklaşık beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeyiz. Katilin bu adam olduğuna dair bir ihbar aldık-"

"Basketbol topu olan serseri. Crank ya da adı her neyse." "Kazımak. Üzerinden uzun bir bıçak aldık. Kasap bıçağı."

Del ortamdaki ince ışıktaki ona baktı ve "Ah... sik beni" dedi.

Bir süre bu ifadeyi düşündüler, sonra Del ekledi: "Bu Smith denen pislik, başka bir pislik tarafından altı dolar için öldürüldü. kokain değerinde."

Lucas, "Muhtemelen. Ama ihtimalleri de göz önünde bulundurmalısınız. A

adam uzun bir kasap bıçağıyla bıçaklanır ve *tam* olarak aynı yerde bir kaçırma cinayetinin şüphelisi olan çılgın bir adam aynı zamanda uzun bir kasap bıçağıyla alınıyor. Muhtemelen bir tesadüf ama yine de bakmak lazım. Haksız mıyım?"

Del dedi ki, "Bu lanet departmanda çok fazla soruna neden olacaksın. Biriyle konuşmamız lazım."

Lucas not defterini çıkardı. "Daniel'ın ev telefon numarasını aldım. Eğer bir telefon bulabilirsek, onu arayacağım."

"Sen benden daha cesur bir adamsın," dedi Del. "Ama eğer onunla konuşursan, şehirdeki bütün ankesörlü telefonların yerini biliyorum. Minneapolis'te ve Çirkin Sopa'nın arka duvarında bir tane var. İki dakika içinde orada olabiliriz."

"Bir çeyrekliğin var mı?" Lucas sordu.

DANIEL telefonunu karısından aldı ve "Davenport... lanet olsun. Neredeyse gece yarısı oldu. Neden sana bu numarayı verdim ki? Gerçekten uyumam lazım."

Lucas ve Del, Lake Sokağı'ndaki bilardo salonu Ugly Stick'in arka odasındaydılar. Del duvara yaslanmış, kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Lucas telefon ederken onu dinledi. Lucas, "Scrape'ten aldığımız bıçağı ne yaptık?" diye sordu.

"Kanıt dolabında. Del'le takıldın mı, takılmadın mı?" "Del burada, aramamız için ısrar eden oydu," dedi Lucas.

Arkasında, Del bir elini alnına götürdü. "Dinle: Scrape hapiste, değil mi?"

Bir anlık ölüm sessizliği oldu, sonra Daniel, "Hayır. Kaçtı. Gizlice kaçtı. Nasıl olduğunu bilmiyoruz -muhtemelen bir yan pencereden- ama onu yakalayamıyoruz. Mağarasını kontrol ettik, orada değil. Onu arıyoruz ama konuşmak istemiyorum.

Gecenin bir yarısı bu konuda. Ne halt ediyorsun sen?"

Lucas şaşkına dönmüştü. "Kaçtı mı? Onu izlemiyor muyduk? Sweatshirt'ünün içinde olmasıyla ilgili şey neydi?"

"Davenport . . ."

"Smith, kızların kaybolduğu sırada öldürüldü ve uzun, ağır bir bıçağı olan bir kasap bıçağıyla bıçaklanarak öldürüldü."

Lucas dedi ki. "Jones'ların evinden dört blok ötedeydi. Burada değilseniz ne kadar yakın olduklarını göremezsiniz. Kızlar Lake'teki mağazalara doğru yürüyorlardı, orada çocukların alabileceğı her türlü şey vardı. Ve bu sokaktan g e ç e r l e r d i . Ya da içinden. Bıçakta Smith'in kanını aramalıyız."

Daniel, "Tanrı aşkına..." dedi. Del orada mı? Del'le konuşmama izin ver."

Lucas telefonu Del'e doğru itti: "Seninle konuşmak istiyor."

Del telefonu aldı ve bir dakika dinledikten sonra şöyle dedi. "Tamam. Yarın konuşuruz." Telefonu kapattı ve Lucas'a, "'Del ısrar etti' saçmalığı için çok teşekkürler," dedi.

"Sorun değil," dedi Lucas. "Ne dedi?"

Del, "Geri dönüp evin ışık gösterdiği her kapıyı çalmamızı söyledi," dedi.

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Şimdi gazla pişiriyoruz."

"Daha önce yemek yapıyordum," dedi Del. "Şimdi sabahın ikisine kadar burada olacağız."

"Ben derim ki ışıklı olsun olmasın her kapıyı çalalım," dedi Lucas.

"Sana hiç git kendini becer diyen oldu mu?"

"Her zaman," dedi Lucas. "Hemen hemen her lanet gün."

Cinayet mahalline en yakın evden başladılar, Lucas hep öndeydi, Del'den çok bir dedektif gibi görünüyordu, Del ise etrafta dolanıyordu. takip eden sorularla kenarları. İkinci evde, Lucas'ın açıklamasını dinledikten sonra onlara iki şey söyleyen bir çifti uyandırdılar: iki kızı simaen tanıyorlardı, buna inanıyorlardı. "Eğer aynı iki kızsa, yemek masasında bunun hakkında konuşuyorduk," dedi karısı. Ama onları birkaç gündür görmemişler. Kızlar bazen evin önünden geçiyorlardı ve kocanın söylediğine göre onları ara sokaktan geçerken gördüğünü düşündü.

"Sence o siyah adamın öldürülmesinin kızlarla bir ilgisi var mı?" diye sordu karısı. Artık uykulu görünmüyordu ama korkmuş görünüyordu. "Kızlarımız var."

Del, "Bilmiyoruz ama hakkında konuşamayacağımız bazı göstergeler var," dedi. "O kızları sıkı tutmalısın."

Lucas onların isimlerini ve konuşmanın detaylarını not aldı. ve sokağı en iyi kimin görebileceğini sordu. Onları başka bir çiftte verdiler ve uykulu bir sorgulama için yataklarından kaldırdılar. Bu iki kişi de ama son birkaç gündür değil. Ve onları kesinlikle ara sokakta görmüşlerdi.

Karısı, "Sanırım sık sık oradan geçiyorlardı," dedi. "Onları birden fazla kez gördüm ve oraya çok fazla gitmiyorum."

Lucas bilgilerini not aldı ve dışarı çıktıklarında Del'e, "Dostum, burada bir şey bulduk," dedi.

Del dedi ki, "Heyecanlanma. Henüz elimizde bir şey yok. Kayboldukları öğleden sonra onları kimse görmedi."

"Sence bir şey bulduk mu, bulmadık mı?"

"Belki bir şey bulmuşuzdur," diye kabul etti Del. "Daniel'i aramakta ısrar ettiğim için memnunum. En azından övgüyü ben alacağım."

Lucas dedi ki, "Alabilirsin. Sırada kim var? Belki de tüm aydınlıkları yapıp karanlıklardan sonra geri dönmeliyiz."

Sokağı dolaştılar ve kızları görmüş olan yaşlı ve bekâr bir kadın buldular. Onlar ayrılırken, kadın

"Biliyor musun, garajıma park etmek için aşağı iniyordum ve o zenci çocuğun öldürüldüğü yere bakmak için yavaşladı. Sanırım oradaydı. . . Sanırım sokakta küçük bir zori gördüm, sanki biri onu atmış gibiydi. Bir kızın zori'si gibi."

"Bir ne?" Del sordu.

"Bir zori. Parmak arası terlik. Plastik duş ayakkabısı gibi. Birkaç kez ezilmiş gibi görünüyordu, ben de çöp kutusundan düşmüş olabileceğini düşündüm. Ama çocuklar giyiyor."

Del, Lucas'a bakarak, "Çocuklar parmak arası terlik mi giyiyorlardı?" diye sordu. "Bilmiyorum. Kimsenin parmak arası terliklerden bahsettiğini duymadım."

Lucas dedi ki. "Olay yerini incelerken bir şey buldunuz mu?"

"Parmak arası terlik yok . . ."

Lucas kadına, "Teşekkür ederim, hanımefendi." dedi. Ve sokağa çıktıklarında Del'e, "El fenerlerine ihtiyacımız var." dedi.

Sokakta on beş dakika boyunca çalıştılar, ta ki başladıkları evin karşısındaki bir evin arkasından bir adam bağırana kadar, "Çıkın oradan. Polisleri çağırdık."

Lucas bağırdı, "Biz polisiz. Seninle konuşmamız gerek."

Yandaki evin ışıkları yandı ve Del evi işaret ederek "Ben gidip bu adamlarla konuşacağım" dedi.

Bağıran adamın adı Mayer'di ve oda arkadaşıyla birlikte kızları evin önünden geçerken gördüklerini kabul ediyorlardı. hiçbir şey söylemediler. Lucas'ın sorusuna cevap olarak, cinayetin işlendiği ve kızların kaybolduğu gün Eau Claire'de olduklarını ve o sabaha kadar geri dönmediklerini söylediler.

Mayer, "Çok ince bir nokta koymak istemem ama kızlarla pek ilgilenmiyoruz," dedi.

Del ön basamakları hızla çıkıp verandayı geçti ve sonra kapıyı çalıp kafasını kapıdan içeri uzatarak Lucas'a, "Hadi gel," dedi. Yandaki çocuklar parmak arası terlik bulduklarını söylediler."

Lucas Mayer'a teşekkür etti ve Del'in peşinden yaşlı bir adamın elinde fenerle beklediği kapıdan çıktı. Onu evinin yanından aşağıya doğru takip ettiler ve bir kapıdan geçerek arka bahçeye girdiler.

ve çöp kutusuna baktı. İçinde kötü bir şekilde dövülmüş tek bir parmak arası terlik vardı.

"Kahretsin," dedi Del.

"Ama bu iyi bir şey," dedi Lucas. "Belki de."

"Bu Daniel'ı tekrar aramamız gerektiği anlamına geliyor."

"Tamam, bu hiç iyi değil." Ama sonra Lucas güldü ve Del'in omzuna bir tokat attı. "Çok ateşliyim," dedi. "Çok ateşliyim."

Yaşlı adam, "Bence buna gülmemelisin. O küçük kızlar, o çocuğun ölmüş olması falan."

DANIEL dedi ki, "Tamam, Davenport, dikkatle dinle. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Bir devriye arabası çağırın, suç mahalli bandı alın ve garaja bantlayın. Parmak arası terliği çöp kutusuna bırak, garajı mühürle ve eve git. Tamam mı? Git biraz uyu. Yarın sabah saat dokuzda garajda görüşürüz. Anladığınızı mı sanıyorsunuz? Yoksa tekrar etmemi mi istersiniz?"

"Anladım, Şef," dedi Lucas.

"Davenport, ben şef değilim."

"Olacaksın," dedi Lucas.

"Tamam. Ve aslında yalakalık hoşuma gidiyor, bu yüzden sana durmanı emretmeyeceğim," dedi Daniel. "Ama sen: evine git."

Lucas'ın arabasına dönerken Del, "Aklıma bir şey geldi," dedi.

"Karmaşık mı?" Lucas sordu. "Bana anlatırken araba kullanmayı bırakmak ister misin?"

"Bir dakikalığına bana akıl vermeyi bırak," dedi Del. "Eğer çocuklar gerçekten o sokakta kaçırıldıysa ..."

"O zaman kaçırılan kişinin bir arabası ya da kamyoneti olması gerekirdi ve Scrape adındaki paçavracı araba kullanmayı bile bilmiyordur. Bunu ben de düşündüm."

Bir blok daha sürdükten sonra Del, "Başka ne düşündün?" diye sordu.

"Tanımadığımız ve bulamadığımız insanlar tarafından bize verilen ipuçlarına göre hareket ediyoruz. Konuştuğumuz diğer herkes ne düşünürlerse düşünsünler - tek bir kişi bile yardım etmeye isteksizdi. Fahişeler bile bildiklerini açık açık söylediler. Ama elde ettiğimiz iyi şeylerin hepsi İsimsiz ve mükemmel zamanlanmış ve hepsi bizi Scrape'e götürüyor."

"Çok kolay görünüyor," dedi Del.

"Ve Smith'in kaslı, şiddet yanlısı genç bir çete üyesini etkisiz hale getiren biri tarafından iz bırakmadan öldürüldüğü gerçeğini düşündüm. Scrape basketbol topunu sürmekte zorlanıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Lucas, "Muhtemelen Smith, arkadaşı olduğunu düşündüğü başka bir şiddet yanlısı genç çete üyesi tarafından öldürüldü ve bunun kızlarla bir ilgisi yok," dedi.

"Başka ne var?"

"Bu büyük bir tesadüf olurdu, kocaman bir tesadüf.

Smith'in kızların kaçırıldığı sırada, kızların kullandığı bir ara sokakta öldürülmesi ve bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olmaması tesadüf. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Başka ne var?"

"Yarın yapmamız gereken ilk şey, parmak arası terliğin kızlardan birine ait olup olmadığını ve kızların o sokakta nereye gittiklerini bulmak. Bir yere gidiyor olmalılar, belki de bir şeyler almak için Lake Street'e gidiyorlardır. Buzlu şeker ya da başka bir şey. Ding Dongs."

"Ho Hos." "Sno

Balls." "Ay

turtaları."

"Sekiz top mu?"

"Sekiz top değil," dedi Del. Sekiz top, bir buçuk onsluk sarılmış kokain şekerlemeleriydi.

Bir süre sonra Del, "Düşündüklerinizin yarısı kendi içinde çelişkili," dedi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Lucas sordu.

"Hayır, ama düşündüğünüz şeyin yarısının gerçek olduğunu vurguluyor, *ipso facto*, saçmalık."

"*Quid pro quo*." "*Nolo contendere*."

"*Post hoc Ergo propter hoc*."

"Saçmalık," dedi Del. "Öyle bir şey yok."

"Elbette var. Mantık bir-oh-one. *Bundan sonra, dolayısıyla bunun yüzünden*. Araştırın," dedi Lucas.

"Boş ver onu. Bunu araştırmakla vakit kaybetmektense taşaklarımın patlamasını tercih ederim."

DEL LUCAS'ı sokakta bırakıp saatine baktı. Sabahın bir buçuğu. Yatmaya hazır olmalıydı ama öğleden sonra uykusu ve normal gece vardiyası hayatı onu uyanık tutuyordu. Birkaç kulübe gidebilir ya da üniversitede bir parti bulabilirdi; öte yandan ...

XTC'ye geri döndü, telefonu buldu ve hafızasından bir numara çevirdi. Catherine Brown açtı: "Kütüphane."

"Gazeteleri mi kesiyorsun?" diye sordu.

"Ben de bunu yapıyorum. Ve burası çok soğuk ve yalnız." "Eminim sıkıcıdır da," dedi.

"Ama bana bağlılar," dedi. "Muhabirler, benim onlar için kırpmam yerine kendi haberlerini kendileri yapmak zorunda kalsalardı ne olurdu?"

"Bunun korkunçluğunu düşünmeye bile başlayamıyorum," dedi Lucas. "Mantar sever misin?"

"Mantar ve sucuk severim. Açlıktan ölüyorum. Ama bir buçuk saat sonra ineceğim."

"Dört dilim alıp bir saat içinde orada olabilirim," dedi Lucas.

"Saat tam üçte kapının önünde olacağım."

Öldürecek bir saati vardı, yapacak fazla bir şeyi yoktu: Pizzayı istediği zaman Hennepin Caddesi'ndeki Red's adlı pizzacıdan alabilirdi. Saatine baktı, sonra cebinden not defterini çıkardı. Kırmızı ev, Cornwall ve 18. caddenin köşesinde. Karşıya doğru yöneldi.

Kasaba, Del'le birlikte çalıştıkları yerin biraz daha güneyinde ve batısındaydı. Trafik hafifti ve on beş dakika içinde Cornwall'a varmıştı.

dakika: büyük kırmızı evin ışığı yandı. Sadece bir tane, ama bunun kapının çalınması için yeterli olduğunu düşündü.

Evin önündeki kaldırıma park etti, sokağa bir aşağı bir yukarı baktı, sonra çimenleri geçti, verandanın basamaklarını tırmandı ve kapıyı çaldı; bir radyo ya da müzik setinin çaldığını duyabiliyordu. Sonra birinin bir şey söylediğini duydu ve kapıyı tekrar, daha yüksek sesle çaldı.

Güzel bir kadın kapıya geldi, cam ekleri örten perdeyi çekti, ona baktı, sarı böcek ışığını yaktı, tekrar ona baktı, belli ki Lucas'ın sabahın ikisinde kapısını çalması ve camın arkasından "Ne?" diye sorması gibi.

Lucas rozetini kaldırdı ve "Delia White'la konuşmam gerek. Sen misin?"

"Delia ile neden konuşmak istiyorsun?"

"Bir soruşturmada bana yardımcı olabilir," dedi Lucas. "Saat sabahın ikisi."

Lucas saatine baktı, kaşlarını çattı ve "Tanrım, zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım," dedi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve dönüp eve doğru seslendi: "Anne!"

Başka bir kadın çıktı, ilki arkasını döndü ve kapıdan birkaç adım ötede onunla karşılaştı. Lucas artık onları göremiyordu. ama konuştuklarını duyabiliyordu ve sonra ikinci kadın perdeyi geri çekti, ona baktı ve "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Ben bir polis memuruyum. Delia ile konuşmam gerek." "Ne hakkında?"

Lucas içeri girmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu, o yüzden sadece söyledi: "Anladığım kadarıyla Delia, L. Ron Parker'ı Ronald Rice'ı bıçaklarken görmüş. I onunla konuşmam gerek."

Perde camın üzerinden geriye doğru kayıyordu ve Kadın konuşuyordu ama ne dediğini anlayamıyordu. Sonra perde tekrar geri kaydı ve yaşlı kadın, anne, ona uzun uzun baktıktan sonra kapının kilidini açtı.

İçeri girdikten sonra ön odadaki kanepeye oturan Lucas geç kaldığı için özür diledi ama onlara Jones soruşturmasından bahsetti ve "Bir adamla konuşuyordum ve Miz White'ın L. Ron Parker konusunda bana yardım edebileceğini söyledi," dedi.

"El-Ron polisle konuştuğumu düşünseydi beni sopalardı," dedi güzel kadın ve Lucas onun Delia olduğunu anladı.

"Bu pek olmaz," diye güvence verdi Lucas ona. "Kendi kararını kendin vermelisin -asla olmaz demeyeceğim- ama biz Genelde adamı köşeye çekip kulağına fısıldarsan seni rahat bırakır. Tabii deli değilse."

"El-Ron *kafayı* yemiş," dedi yaşlı kadın. Kızına baktı. "Ama senin peşine düşecek kadar deli olup olmadığını bilmiyorum."

"Özellikle de kız kardeşine yaptıklarından sonra," diye önerdi Lucas.

İki kadın ona döndüler, yüzleri sertleşmişti ve annem sordu: "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Ben de duymuştum," dedi Lucas. Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi ve Lucas not defterini çıkarıp, "Peki... başlangıç olarak, L. ne anlama geliyor?" dedi.

"Ne L'si?" Delia White sordu.

"L. Ron Parker mı?"

"Harf gibi L değil," dedi Delia. "El. E-L. Adı El- Ron Parker. E-L-dash-R-O-N. Adı bu."

"Kız kardeşini o mu öldürdü?" diye sordu

Delia'ya. Delia, "Kanıtlayamam ama o yaptı," dedi. "Adı neydi?"

"CeeCee."

"Bay Rice'ı bıçakladı mı?" Lucas sordu.

Hikaye yavaş yavaş ortaya çıktı. Delia ve George Danner adında bir adam taco almak için dışarı çıkmışlar ve El-Ron Parker aceleyle yanlarından geçerken Taco Bell'in yanındaki otoparka girmiş ve orada bela aradığını anlamışlar. Onlar Taco Bell'in etrafından dolandılar ve Parker'ın Rice'a yaklaştığını gördüler. İki arabanın arasında. Daha yaklaşılmadan tartışmaya başladılar ve sonra Parker diğer adamın peşinden gitti. Onun Ona vurdular ama Parker arabaların arasından koşarak çıktığında elindeki bıçağı gördüler.

"Onu gördüğünü biliyor mu?"

"Öyle. Ertesi gün geldi ve benimle tekrar arkadaş olmaya çalıştı."

"Peki ya arkadaşın, şu Danner denen adam?" Lucas sordu. "Ona karşı tanıklık etmez miydi?"

"George St. Paul'e geri döndü ve o zamandan beri onu görmedim. Oldukça huzurlu bir adam."

"Ama El-Ron'u tanıyor." "Evet, tanıyor."

Lucas, "Peki ya Bay Rice? Kendisini bıçaklayan kişinin Parker olduğunu teşhis etti mi?"

"Ona bayım demeyi kes," dedi yaşlı kadın. "Ronald Rice sadece başka bir aptal. Ama henüz uyanmadı. Gazetenin söylediğine göre uyanmayabilir de."

Lucas saatine baktı: pizza alma vakti gelmişti. Dedi ki, "Bu Burada bulunma sebebim bu değildi. Ama bunu araştıracağım. Seni koruyacağız. Muhtemelen seni hatırlamayacak bile. Hapisten çıktığında. El-Ron'un daha önce hiç tutuklanması var mı?"

"Yaklaşık yüz tane," dedi yaşlı kadın.

"Al bakalım. Eğer tanıklık etmeye istekliysen uzun bir süre tatile çıkacak," dedi Lucas. "Kız kardeşini düşün. geri gel ve seninle biraz daha konuşalım. CeeCee'yi düşün."

Star Tribune'ün yükleme iskelesine ON DAKİKA geç kalmıştı.

Brown, "Unuttun sandım. Geri dönmek üzereydim

Yukarı çıkın," dedi ve pizza kutusuyla birlikte arka merdivenleri

tırmandılar. Orta kilolu bir sarışındı ve üzerinde ince mavi bir

Pamuklu, rengârenk bir elbise, neredeyse bir hippie elbisesi ama tam olarak değil, vücudunun yuvarlaklığını ortaya çıkarıyordu. Adam onun kalçalarını izledi.

merdivenlerden yukarı çıktılar ve tırmanışın gerektirdiğinden biraz daha fazla nefes almaya başladılar.

Binada neredeyse hiç kimse yoktu ve birkaç karanlık koridordan geçerek tek bir koridordan çıkan ışığa doğru yürüdüler.

Lucas polis telsizlerinin sesini duyabiliyordu.

Telsizler koridorun sonundaki küçük bir odadaydı ve onları dinleyen kör adam onlar geçerken "Tekrar merhaba Catherine" dedi, o da "Evet, benim" dedi ve kütüphaneye geçtiler. Catherine Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi, ancak binada kalan muhabirler varsa, izleme odasındaki adam onları içeri sokabilirdi.

Pizzayı içeri götürdüler ve birkaç dakika oyalandılar. dakikalarca sıktı ve okşadı, sonra sütyenini ilikledi ve pizzayı yemek için tezgâhın arkasına yerleştiler. Catherine, "Neler yapıyorsun?" diye sordu.

Lucas sucuk ve mantarın etrafında, "Bu anonim bir kaynaktan geliyor olmalı," dedi.

"Seni zaten altı kez gazeteye çıkardım."

"Hayır, hayır. Bu sefer gazeteye çıkmak istemiyorum," dedi Lucas. "Aslında, benim isimden bahsedemezsiniz. Belki de gazeteyi radyocu adam?"

"Ne oldu?"

Ona, kızları aramak için nasıl sivil kıyafetler giydiğini, Smith soruşturmasına nasıl atandığını ve iki soruşturmanın nasıl tek bir soruşturma haline gelebileceğini anlattı.

Smith'in kızları kaçıran aynı kişi tarafından öldürülmüş olma ihtimali.

"Bunu *sen* mi çözdün? Vay canına," dedi. Gözleri büyümüştü. "Bekle bir dakika, az önce hikayeyi kestim"

Ertesi günkü gazeteden kesilmiş haberlerden oluşan bir dosyayı karıştırdı ve "İşte . . ." Taradı ve sonra yukarı baktı: "Şüpheli hakkında tek bir kelime bile yok. Sokaktaki adam hakkında."

"Her şeyi sıkı tutuyoruz. Ama şöyle bir şey var: Muhabire her şeyi anlatmak yerine şu soruyu sormalarını sağlayın: Bir suçluyu tutukladınız mı?

Bir serseri, bir geçici, ve sonra gitmesine izin mi verdin? Onu arıyor musunuz? Elinizde fotoğrafı var mı? Smith cinayetiyle ilgisi olup olmadığını da sor."

"Senin bundan çıkarın ne?" Lucas

ona sıırıttı: "Arkadaşlık mı?"

Kızardı ve "Biraz arkadaşlık işime yarayabilir. Ama kupürleri bitirmem gerek."

LUCAS onun kalan kâğıtları kesmesini, günün hikâyelerini küçük yeşil zarflara doldurmasını izledi ve ona verdiği şeyleri düşünüp kendi kendine gülümsedi. Scrape hakkında birkaç soru

baskıyı artırabilir, tutuklandıktan sonra nerede olduğu ve nasıl kaçtığı hakkında bazı ipuçları getirebilir ve Lucas'ı işinin başında tutabilirdi.

Devriye arabasına geri dönmeyi gerçekten istemiyordu. Bu olaydan sonra

tat almıştı; ve Daniel'ın önünde olabildiğince uzun süre kalmak istiyordu.

Catherine kupürü bitirdiğinde Lucas gazete kütüphanesinin bir iç odası olan kasaya girdi ve raftan bağlı bir tomar kâğıt çıkardı. Hubert Humphrey hakkında tarihi bir sayı, manşetlere bakılırsa. Hubert Humphrey'nin canı cehenneme. Gazeteleri yere yaydı, bir inç kadar kalındı.

Geri döndüğünde, "Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Hubert Humphrey bir trajedi yaşadı," dedi. "Sadece eğitilmiş bir kütüphaneci bunu düzeltebilirdi."

Kasaya bakmak için geldi, ona döndü ve "Bu bir rezalet" dedi.

BİR SAAT SONRA, binadan çıkarken, Catherine telsiz odasının kapısına eğildi ve "Roy . . . dinle, bir adamla konuşuyordum-"

"Yanındaki adam mı?"

"Hayır, hayır. Bu sadece bir arkadaş," dedi. Radyocu "Merhaba, arkadaşım." dedi.

Lucas: "Selam."

Catherine, "Her neyse, bu adam bu gece yarısı mahallesinde bir kargaşa olduğunu söylüyor. Orada bazı polisler varmış-"

"Anladım. Mill'deki kavga mı?"

"Hayır. Dinle, olay şu. Adamım, birilerinin polislere, bu olayda bir geçiciyi tutukladıklarının doğru olup olmadığını sorması gerektiğini söylüyor.

Jones'un kızlarını kaçırdı, sonra da gitmesine izin verdi ve şimdi de onu geri almaya çalışıyor. Ve geçen gün Bobby'nin anlattığı siyah çocuğun öldürülmesinin doğru olup olmadığını, o adamın da kızları kaçıran aynı kişi tarafından aynı anda öldürölüp öldürölmediğini sormalılar."

"Polisler Smith'i bir göçmenin öldürölüğünü ve kızları kaçırdığını mı düşünüyor?" Kör adam şüpheliydi.

"Adamım öyle duymuş. Gece yarısı Smith'in öldürölüğü sokağı arıyorlarmış ve Smith'le ilgili kanıt aramıyorlarmış, kızlarla ilgili kanıt arıyorlarmış. Ve bazılarını bulduklarını söylüyor. Smith'in kaçırma olayına karışmaya çalışmış olabileceğini söylüyorlar. O bir kahraman olabilir, öölü bir uyuşturucu satıcısı değil."

Kör adam, "Eğer doğruysa oldukça ağır bir iş," dedi.

Catherine, "Bunu iletirsen biraz itibar kazanırsın diye düşündüm," dedi.

"Öyle yapacağım. Teşekkürler, Kate."

Arka merdivenlerden indiler ve Lucas onu binanın karşısındaki otoparkta bulunan arabasına kadar götürölü. Dedi ki, "Evime hiç gelmiyorsun. Sanırım bunun bir ilişkiye dönüşmesinden korkuyorsun."

"Bu tamamen yanlış," dedi. "Benim çalışma saatlerimle . . ."

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "O yüzden beni takip et." "Kate . . ."

Ama o çoktan yuvarlanmaya başlamıştı.

Lucas ertesi sabah cipini sokağın girişine park ederken, BÜYÜK KIZLARLA İLGİLİ ŞEY, diye düşündü, bazen vermeye hazır olduğunuzdan daha fazla ceza alabilirler. Yarı topallayarak köşeyi döndü ve Daniel, Sloan, Hanson ve Del'i açık garaj kapısından çöp kutusuna bakarken buldu.

"Tanrım, ne oldu sana?" Del sordu. "Pencereden düşmüş gibi görünüyorsun."

Lucas başını iki yana salladı: "Sadece yorgunum. Çok çalışıyordum." O garaja baktı; adamın biri çöp kutusundan parmak arası terliği çıkarıp plastik bir torbanın üzerine koymuştu ve şimdi çöpün derinliklerini araştırıyordu. "Bu ... Jones'larla konuştu mu? Parmak arası terlik giyiyorlar mıydı?"

"Mary öyleydi," dedi Daniel. "Kırmızı ve beyazdı, tıpkı bunun gibi, diye düşünüyor Miz Jones. Kmart'tan almışlar, bedenini, markasını ve tarzını kontrol edeceğiz."

"Lanet olsun, bu onun takla atması," dedi Lucas. "Şansı nedir ki?"

"Olmama ihtimali her zaman vardır," dedi Hanson. "Sorun şu ki, o kutuyu aldık."

"Ve?"

"Üzerinde bazı parmak izleri var. Scrape'inkilere benziyorlar."

Daniel kutudan bir düzine kısmi parmak izi aldıklarını, hiçbirinin iyi olmadığını söyledi ama bir gün önce Scrape'ten aldıkları parmak izleriyle karşılaştırıldığında, birkaç belirgin eşleşme var gibi görünüyordu.

Lucas kulağını kaşıdı ve "Huh," dedi.

Daniel Lucas'a, "Bu terliği Bayan Jones'a götürüp baktıracağız ve Sloan da Kmart'ı kontrol edecek.

Bağlantı. Senin için, Scrape'in nerede yaşadığını bilen hatun için. I Onu tekrar bulmanızı ve gitmiş olabileceği tüm yerleri gezdirmenizi istiyorum."

Hanson, "Kaliforniya yolunu yarılamış olabilir," dedi.

Daniel: "Olabilir, ama bundan şüpheliyim. Onu aldığımızda dört doları vardı ve gece kaçtı. Sanırım saklanıyor. Otoyol devriyesi ve Minnesota'daki tüm polisler onu arıyor. otostopçular."

"Trenlere bak," dedi Lucas. "Ne?"

Lucas, "Birileri üniversitenin yanındaki tren yollarını kontrol etsin," dedi. "Serseriler hala trenlere biniyor - geçen yıl bacakları kesilen bir adamdan sonra bir demiryolu güvenlik görevlisiyle konuşuyordum. Dedi ki hala yük vagonlarına binen her türlü serseri var. Özellikle de Batı Yakası'na."

Daniel Hanson'a şöyle dedi: "Şunu kontrol et. Hemen şimdi. Demiryolu güvenliğine gidin."

Lucas, "Not defterimde bir telefon numarası var." dedi.

Daniel Del'e şöyle dedi: "Onun yaşadığı yere gitmeni istiyorum. Tüm kapıları çalın, sakinlerle konuşun. Her şeyi ..." Del başını salladı ve Daniel, "Hadi gidelim. Herkes gitsin. Gidin buradan."

Lucas birkaç telefon görüşmesinden sonra mavi saçlı Karen Frazier'ı ofisinin hemen aşağısındaki otobüs durağında buldu. Durağa yanaştı, eğildi ve kapıyı açıp, "Seni bırakayım," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, içeri girmeden.

"Daha fazla yardım," dedi. "Hadi, bin. Isırmayacağım." İçeri girdi ve kapıyı kapattı: "Ee?"

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Eve döndüm. Uptown'da yaşıyorum."

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Ama dinle, bu gizli bir konu. Dün gece içinde kızların bazı kıyafetlerinin olduğu bir kutu bulduk. Anneleri görünce bayıldı."

"Oh, hayır." Elleri yüzüne gitti. "Onların mıydı? Emin misin?"

"Kesinlikle. İçlerinden biri üzerinde kedi suratı olan bir sütyen giyiyordu." "Ah, Tanrım. Bunu duymak istemiyorum," dedi Frazier.

"İhtiyacım olan şey, Scrape'in

saklanmaya gidebilirdi. Biz onu bıraktıktan sonra gece kaçtı. O Parası yoktu, otostopçuları ve yük trenlerini kontrol ediyoruz ama muhtemelen bir yerlerde saklandığını düşünüyoruz. Karanlıkta ulaşabileceği bir yerde."

Bir dakika düşündü, sonra dedi ki, "Scrape bu işte oldukça iyidir. Saklanıyor. Diğer geçicilerin gittiği yerlere gitmiyor. Onlarla takılmıyor, Görev'i kullanmıyor. Aptal da değil - sadece gerçekten şizofren, bu da onu aptal gibi gösterebilir ama değil. Eğer saklanmak istiyorsa..."

Bir dakika daha düşündü ve sonra şöyle dedi: "Tren fikri . . . Trene bindiğini sanmıyorum. Bunu söylediğini hiç duymadım. I

Sanırım otobüs parası için ortalıkta dolanıyor. . . . Ama Üniversite Caddesi'nin kuzeyindeki o bölgenin her yerinde terk edilmiş barakalar ve binalar var,

Bazıları kazıklar üzerine inşa edilmiş ve altlarına girebiliyorsunuz. Ve her yerde içine girebileceğiniz eski nakliye konteynırları ve bazı kamyon şirketlerinde eski kamyon römorkları var.

. Trenlere binen adamlar saklanmak için oraları kullanır, tren polisleri çoğunu tanır ama orası tek bir yer olabilir. Odasından oraya birkaç saat içinde yürüyebilir."

"Başka neresi olabilir?"

"Şey, o ağacın altında yaşıyordu. Açık havayı seviyor ve nehir boyunca olabileceği her türlü küçük mağara, kuytu ve delik var. İçine girebileceğiniz bazı kanalizasyon tünelleri var ve bunlar eski mağaralardan falan geçiyor. Bazıları bu yerleri biliyor; Scrape biliyor. Ama çoğu lağım ve gaz yüzünden çok kötü kokuyor, o yüzden uzak duruyorlar. Eğer orada saklanıyorsa, onu çıkarmak çok zor olur. Bir keresinde birine girmiştim.

yanından geçip gider ve orada olduğunu asla

bilmezsiniz." "Başka nerede?"

"Şey, diğer yerlerde - insanlar gelip gittiğini görmedikçe onu asla bulamazsınız. Evlerin altına, eski garajlara girerler, çatısı olan ve görünmeyen herhangi bir yer. Daire Üniversitenin oradaki gibi eski evlerin olduğu mahalleler. Ana otoyol köprülerinin altında çeteler bulursunuz; kamp kurup birlikte takılırlar."

"Scrape olsaydınız ve polislerin peşinizde olduğunu düşünseydiniz nereye giderdiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu tam olarak söylemenin bir yolu yok," dedi. "Bu yerlerden herhangi birine gidebilir."

"Hadi."

İç çekti. "Ben olsam nehre giderdim. Bu daire gibi bir iş bulabildiği zamanlar dışında hep orada yaşar. Bir mağaraya yerleşirsen, özellikle de suyu olan bir mağaraya, güvende, kuru, gizli olabilirsin ve hatta kendini temiz tutabilirsin. Scrape elinden geldiğince temiz kalmayı sever."

Lucas, "Nerede bu mağaralar ve kanalizasyon şeyleri?" dedi.

"Tüm nehir kıyısı boyunca. Yapılacak en iyi şey, şu anda orada yaşayan insanları bulmak" dedi. "Onlara sorun. Onlar bilecektir."

"Peki ya benimle konuşmak istemezlerse?"

Yan camdan dışarı baktı ve "Sana bunları söylemekten nefret ediyorum" dedi.

"Neden? Kızlar ..."

"Kızlar için kendimi çok kötü hissediyorum, zaten bu yüzden sizinle konuşuyorum. Ama polislerle konuşmak, eğer adamlardan biri beni görür ve muhbir olduğumu anlarsa... bu işime yardımcı olmaz ve hatta bela. Çoğu zararsızdır, ama bazıları delidir. *Hem de çok* çılgın. Polislerle çalıştığımı düşünselerdi ne yaparlardı bilmiyorum."

"Tamam, anlıyorum," dedi Lucas. Bir süre bekledi ve sonra, "Bana istemediğin bir şey söyleyecektin," dedi.

Ona geri döndü. "Hapse girmekten nefret ediyorlar. Engelleri nedeniyle orada iyi değiller, hiç iyi değiller. Birini bulmak için çaresiz olsaydım ve birinden bilgi almak isteseydim onları tehdit ederdim. Bilirsiniz-'Hapiste birkaç hafta geçirmeye ne dersiniz?' Bu tür şeyler."

"Güzel," dedi Lucas. "Özellikle de nehir kıyısı..."

"Hennepin Bulvarı'ndan başlayıp güneye doğru ilerlerdim. Dediğim gibi, o aptal değil: Nehir kıyısında daha önce bulunduğu yere geri döneceğini sanmıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi. "Sizi nerede bırakabilirim?"

Kapıyı açtı. "Yine de teşekkürler, otobüse bineceğim."

On dakika sonra, Lucas Mississippi'nin kenarında duruyordu. Nehre, kayalıklara bir aşağı bir yukarı baktı ve burayı kendisinin arayabileceği fikrinin saçma olduğunu fark etti. Ayrıca polislerden kaçıyor ve birkaç gün saklanması gerekiyorsa nehre doğru gideceğini de fark etti.

Polis merkezinde Daniel'a söylediği de buydu.

"Bütün o köprüler var, her birinde iki açıklık var. Köprünün altında en az bir yaya geçidi görebiliyordum, bu da insanların yukarıda, yolun hemen altında yaşıyor olabileceği anlamına geliyor. Eğer bir arama yapacaksak, yirmi adama ihtiyacımız olacak. En azından birkaç gün sürer. Muhtemelen St. Paul'den insanlara ihtiyacımız olacak-"

"Şefle konuşmam gerekecek," dedi Daniel. "Sorun şu ki *Strib* her yerde bizi arıyor. Bir şeyler olduğunu biliyorlar. Birini alıp tekrar serbest bıraktığımızı biliyorlar. Sanırım Jones'lar onlarla konuşuyor olabilir. Yani ortalık karışmak üzere."

"Tek başıma dışarı çıkabilirim..." Lucas esnedi.

Daniel, "Hayır, hayır, nehir hakkında söylediklerinizi anlıyorum," dedi. "Demiryolu güvenliğinin demiryolu sahasını kontrol etmesini sağladık ama nehir kıyısı çok büyük."

"Belki de gazeteyle konuşmalı, bir basın toplantısı düzenlemelisin," diye önerdi Lucas. "Kendine biraz yayın zamanı bul. Elimizde iyi bir kupa Scrape var, onu oraya koy. Ne kadar çok göz olursa o kadar iyi."

Daniel bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bu iyi bir fikir. Ben şefle konuşacağım. Sen eve git. Biraz uyu. İki gündür ayaktasın."

"Bir süre idare edebilirim."

"Ah, oldukça iyiydin. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Lucas kendini tekrar üniformalı olarak nehir kıyısında polislerin arasında ararken gördü: "Dur bir dakika. Bu işi bırakmak istemiyorum. Elimizde bu var.

Scrape'in yapmamış olma ihtimalini de düşünmeliyiz. Çocuklar bir araçla alındı. Aradığım bir adam var. İçimde bir his var . . ."

Daniel başını sallıyordu. "Bunu halledebiliriz. Bu bir yılan avına dönüşüyor. Scrape'i bulduğumuzda-"

Lucas öne doğru eğildi: "Dinle, Şef, tatil günlerini kullanacağım. Bedava çalışırım. Sadece şu diğer adamı vurmam için bana destek ol."

Daniel dudaklarını büzdü, kaşlarını kaldırdı ve sonra, "Pekâlâ. Yine de tatile çıkma. Seni üç gün tutacağım. Del hala Smith üzerinde çalışıyor; onunla buluş, bu konuyu konuş ve Siz ikiniz, Smith'i bulun ve şu kayıp adamı bulun. Onun kim olduğunu ve ne halt olduğunu bilmek istiyorum. ne yapıyorsun?"

"Ben buradan gidiyorum," dedi Lucas.

"Hey, bekle," diye arkasından seslendi Daniel. "Del geç saatlere kadar alışıyor. Biraz uyu. Gerçekten bok gibi görünüyorsun."

LUCAS DEL'i aradı, sekizinci ya da dokuzuncu alışta açtı. "Ne?"

"Ben Davenport. Uyanık mısın?"

"Tanrım, daha öğlen bile olmadı," dedi Del. "Ne istiyorsun?"

"Mysterio'yu aramak için takılıyoruz," dedi Lucas. "Ne zaman buluşuyoruz?"

"Ah . . . saat altıda. Altıda buluşalım. Hayır, bekle: yedi. Şehir merkezinde.

Geri arama."

Beş saatlik uyku yeterli değildi -yedi saat uyumak için can atardı- ama alarm beş buçukta onu yatağından fırlattı. Lucas temizlendi, Haki pantolon, siyah golf gömleği ve spor ceket, nizami siyah çelik burunlu üniforma ayakkabıları giydi ve Model 40'ı omuzuna taktı.

Şehre indiğinde Daniel'ı ofisinde, masasını temizlerken ve eve gitmeye hazırlanırken buldu. "Ne oldu?" Lucas sordu.

"Şef basın toplantısını yaptı, biz hala Scrape'i arıyoruz." Daniel dedi ki. "Sokakta on beş adamımız var ve Lanet olsun. Nereye gitmiş olabilir bilmiyorum. Yüzü televizyonun her yerinde."

"Onu serbest bırakma konusunda zor anlar mı yaşayacağız?" Lucas sordu.

"Henüz değil, ama er ya da geç yapacağız," dedi Daniel. Sandalyesinde geriye doğru tekmeledi, ayaklarını masasının üzerine koydu. "Ama şef step dansı yapabilir. İlk seferde onu yakalamasını, mükemmel bir polis işi gibi gösterdi. zaman. O zaman, gitmesine izin verdiğimiz için sivil özgürlük kahramanlarıydık. Şimdi ise halk ve polis el ele vererek onu geri almak için hep birlikte çalışıyoruz."

"Keşke ben de görseydim," dedi Lucas.

"Bana bir şey öğretti: Step dansı yapmayı öğrenmeliyim," dedi Daniel. "Burada ne yapıyorsun?"

"Del'i bekliyorum. Yine Smith olayına giriyoruz.

Bu sefer farklı bir açıdan. Smith bir kahraman mıydı? Belki bazı insanları gevşetir. Ve Fell hakkında ne bulabileceğimize bakacağız."

"İyi şanslar. Orada bir şey olduğunu sanmıyorum ama iyi şanslar."

DEL saat altı buçukta geldi, esniyordu, tıraşsız yüzünü elinin tersiyle ovuyordu. "Cocker spaniel cinsi bir köpeğe benziyorsun. Dil takılıyor," dedi Lucas'a. "Bir yerden kahve alalım. Yiyecek bir şeyler. Patates kızartması. Ne yapacağımıza karar verelim. Belki biraz şınav falan çekersin."

"Bizim için birkaç kadın çekebilirim," diye teklif etti Lucas. "Sadece sana kişisel bir iyilik olarak."

"Kahve. Patates kızartması. İstedğin zaman hayal kurabilirsin."

"Kıskançlıkla yaşamak zordur," dedi Lucas. "Ama bazı engelliler için hükümet programları. Belki senin için bir tane bulabilirim."
....."

Little Wagon'a gittiler, kahve ve patates kızartmalı iki yirmi bir karides sepeti sipariş ettiler ve Lucas birkaç dakika oturdu Sally adında üniformalı bir polisin yanında, son romantik travmasını atlatmaya çalışıyor ve yemek geldiğinde Del'e geri dönüyor.

"Sen lanet olası bir köpeksin," dedi Del.

"Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum," dedi Lucas. "Erkek arkadaşı biraz uyuşturucu içiyor ama şimdi onun perakende işine girebileceğini düşünüyor. Onu yakalaması gerekip gerekmediğini ve eğer yakalarsa bunun ilişkilerini olumsuz etkileyebilir."

Del, "Bunu yapmadan önce son bir müthiş kış parçası alırdım," dedi, bir yığın patates kızartmasının üzerine çeyrek şişe ketçap döküyor. "Tabii ki bu erkeklerin bakış açısı. Ve adamın yatakta harika olduğunu varsayıyor. Tabii çoğu uyuşturucu satıcısı öyledir. Benim duyduğum bu."

"İşte bu yüzden biriyle yatamıyorsun. Her şeyi erkek bakış açısıyla görüyorsun," dedi Lucas, bir lokma karidesin etrafında ekmek ve çok fazla karides yok. "Bu tür şeyleri kadınların bakış açısından görmeye çalışıyorum. Bu yüzden kadınlar üzerime üşüşüyor. Bu ve yakışıklılığım ve karizmam."

"Bir: Ben her zaman birileriyle yatarım ve iki, bu on beş yaşında ya da kaç yaşında olursan ol, bir çocuk için oldukça alaycı bir ifade."

"Alaycı değilim. Samimiyim," dedi Lucas. "Olayları gerçekten onların bakış açısından görmeye çalışıyorum."

Del şüpheli görünüyordu.

"Gerçekten mi?" dedi Lucas. "Ben ciddiym. Deniyorum."

Oturup konuştular, tanışmaya başladılar. Del iki yıllık üniversite eğitiminin ardından dokuz yıldır polis teşkilatında çalışıyordu ve sadece altı aydır devriye görevindeydi.

"Ekim'de gittim, Nisan'da çıktım. Son yirmi yılın en soğuk kışydı" dedi. "Yemin ederim, geceleri o kadar soğuk olurdu ki araba ısınmazdı. Sokakta yürürdüm ve taşaklarım bilyalı rulmanlar gibi birbirine çarpıyordu. Bir gece şehir merkezinde büyük bir yangının etrafında trafiği yönlendiriyordum, hava sıfırın altında on dokuzdu. Saatte 30 mil hızla esen rüzgar. İtfaiyeciler binaya sprey sıkıyordu ve *buz sarkıtları* üzerimize geri geliyordu."

Lucas gibi o da akademi dışında uyuşturucu tuzağı işinde çalışmıştı, ama Lucas'tan farklı olarak bu işi sevmiş ve devam etmişti. Devriyedeki kısa görevinden önce istihbarat ve seks biriminde çalışmış. "Uzun vadeli kötü bir istihbarat işi çıktı. Ben de kabul ettim ve karşılığını istihbaratta kalarak aldım" diyor.

Lucas ona devriyede geçirdiği zamandan ve ne kadar erken çıkarsa o kadar iyi olacağından bahsetti: "Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde Aylar sonra, gelecek yıl için hukuk fakültesine başvuracağım. LSAT sınavına çoktan girdim ve başarılı oldum."

"Gerçekten lanet bir avukat olmak istiyor musun?" Del sordu. "Sarı sayfalara bak. Binlercesi var. Sıçan gibiler."

"Evet, biliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Eskiden savunma avukatı olabileceğimi düşünürdüm ama şimdi, bilirsiniz, dört yıllık pisliklere baktıktan sonra belki de olamayacağımı düşünüyorum," dedi Lucas. "Sonra savcı olmayı düşündüm ama sonra birlikte çalıştığımız savcılar ve katlandıkları siyasi saçmalıkları gördüm ve düşündüm ki ..."

"Belki de değil," diye bitirdi Del.

"Ama orada bir şeyler olmalı," dedi Lucas. "Belki hukuk diploması alırım, FBI'a gidebilirim."

"Ah, FBI'ı istemezsiniz. Belki ATF ya da DEA, bunun için de hukuk diplomasına ihtiyacın yok," dedi Del. "FBI... orada pek bir şey yok. Çoğunlukla birbirlerini telefonla ararlar. Eğer avlanmak istiyorsanız, büyük bir şehirde polis olmanız gerekir."

"Üniversitedeyken bir rol yapma oyunu yazmıştım," diyor Lucas. "Bilgisayar bilimlerine giriş gibi bir inek sınıfındaydım ve bu çocuklar Dungeons and Dragons oynuyordu. İlgimi çekti ve Onlar için bir modül yazdım, oynadılar ve beğendiler. Bunun içinde biraz para var. . . . Bir tane daha yazıyorum. Futbol. Bilemiyorum. Dışarıda yapabileceğim bir sürü şey var."

Sanırım bir dedektif olabilirim ama devriyede daha fazla zaman geçirmem gerekiyorsa, bunu yapmayacağım."

"Daniel senden hoşlanıyor ve nüfuzlu biri," dedi Del. "Onunla ciddi bir konuşma yap. Bir şeyler yapılacaktır."

Üniformalı polis SALLY çıkarken durdu, Lucas'ın omzunu sıvazladı ve, "Her şey için teşekkürler. Düşünmem lazım. Belki bir fincan kahve içebiliriz."

"Ne zaman istersen," dedi Lucas. "Ama hey: gevşek kal. Ve yardıma ihtiyacın olursa ara."

Kadın tekrar omzunu okşadı ve kadın gittiğinde Del, "Buna zar zor dayanabiliyorum," dedi.

Lucas sırtıtarak, "Samimiyet. Hepsi bu kadar. Ben sana John Fell'den bahsedeyim, sen de bana onu nasıl bulacağımı söyle."

Lucas Fell hakkındaki fikirlerini açıklamayı bitirdiğinde Del şöyle dedi: "İlginç. Yani onu tanıyan, gören bir sürü insan var. Gidip onlarla konuşalım."

"Onlarla konuştum-"

"Ama bana söylediğine göre, onlarla hiç *konuşmamışsın*."

Del dedi ki, "Onlarla görüştünüz, elinizde bir sürü gerçek var. Bizim istediğimiz, gördükleri ve bildikleri tüm pislikler. Onu mahallede görmüşler mi? Ne tür bir araba kullanıyor? Uyuşturucu içiyor mu? Kokain mi çekiyor? Eğer içiyorsa, bir şeyler bulabilirim.

Adamlarımla birlikte şehirde. Anderson'ı tekrar içeri aldık ve kredi kontrolü yerine Visa faturalarını aldık. Parasını nereye harcadığını bilmek istiyoruz."

Lucas, "Bu iyi." dedi.

Del dedi ki, "Hayır, değil, sadece bir sürü kelime. Burada oturmuş saçmalıyoruz."

Bilgisayarcı Anderson'ı aradılar ve Fell'in Visa faturalarını bulmasını istediler. Anderson ofise dönüp ne yapabileceğine bakacağını ve sonuçları Del için işaretlelenmiş bir dosyada masasına bırakacağını söyledi.

Sonra Kenny's'e gittiler ve müdür Katz'ı buldular: "Onu görmedim, uzun zaman oldu."

"Çocukların kaçırıldığı geceden beri," dedi Lucas. "Doğru," diye onayladı Katz.

Lucas Del'e dedi ki, "Gördün mü? Bu da şablonun bir parçası. İhbarcılar bulamıyoruz. Ya da ihbarcı, belki de sadece bir tane vardır."

"Onunla başka kim tanıştı?" Del, Katz'a sordu. "Burada başka kimse var mı?"

On beş ya da yirmi kişi barın etrafında oturuyordu: Katz yüzleri kontrol ettikten sonra şöyle dedi: "Evet, burada tanıdığım birkaç kişi var. onu. Onları işaret etmemeyi tercih ederim, bilirsiniz ..."

"Bir duyuru yapsam sorun olur mu?" Del sordu. Katz omuz silkti. "Buyurun."

Del yan masadan bir sandalyeyi barın ortasına sürükledi ve üzerine çıktı: konuşma durdu ve etrafına bakarak, "Ben Minneapolis polis dedektifim, adım Capslock, ortağım ve ben iki kişinin kaybolmasını araştırıyoruz.

Jones kardeşler. Burada yarı düzenli olarak çalışan John Fell ile temasa geçmemiz gerekiyor. Kilit şüpheli hakkında çok faydalı bilgiler verdi, ancak şimdi Bay Fell'i bulamıyoruz. Ondan rica ediyoruz.

Onu tanıyan herkes benimle ve dedektifle sohbet etmeye gelsin.

Davenport, arka kabinde. Önemli bir şey değil, sadece sohbet. Yardıma çok ihtiyacımız var. . . . Eğer televizyon izliyorsanız, neden bahsettiğimi biliyorsanızdır. Her neyse, arka tarafta."

Sandalyeden indi ve Lucas'la birlikte barın arka tarafına doğru yürüdü. Bir dakika içinde yanlarına dört kişi yanaşmıştı. ve beşinci kişi de barın sonuna, izleyip dinleyebileceği bir yere taşınmıştı.

"Her şey yardımcı olur: hiçbir şey çok küçük değildir," diye tekrarladı Del.

Bu kişilerden ikisi Fell'i siyah bir ticari minibüse binerken gördüklerini söyledi; bir tanesi minibüsün kargo kapıları olan bir Chevy olduğunu düşünüyordu. Bu iki kişiden biri Fell'in elektronik işinde çalıştığını düşündüğünü söyledi.

bununla ilgili bir şeyler söyledi. Ancak üçüncü bir kadın, onun bir öğretmen -şimdi eski bir öğretmen- olabileceğini düşündüğünü söyledi.

"Okuldan ayrıldıktan sonra öğretmenlik yapmayı denediğini ama lise öğrencilerine katlanamadığını fark ettiğini söyledi. Kendilerinden başka hiçbir şeyi düşünmediklerini, bir avuç küçük pislik olduklarını ve onlara öğretmenin imkansız olduğunu söyledi."

"Yani üniversite mezunu," diye önerdi Lucas.

"Sanırım öyle."

"Nerede öğretmenlik yaptığını biliyor musun?" Lucas sordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi. "Bu konuda pek bir şey söylemedi."

"Minnesota aksanı var," dedi adamlardan biri. "Kanadalı gibi 'a- boat' diyor."

"Ama onun Kanadalı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Lucas sordu.

"Hayır, Linda'nın hissettiğinin aynısını hissettim - buralı olduğunu."

"Kendisi hakkında pek konuşmazdı. Çoğunlukla Şakalar," dedi dördüncü adam.

Beşinci adam bar taburesinden kayarak indi ve elinde birayla yanına geldi. "Sanırım okuldan kovulmuş olabilir."

"Nedenmiş o?" Lucas sordu.

"Bir keresinde okul yöneticileri hakkında atıp tutmuştu. Bu Kovulduğunuzda söylediğiniz şeylere benziyordu. Bilirsiniz, ne yaptıklarını bilmiyorlardı, beceriksizlerdi,.. kıskançlık, bunların hepsi. Kovulduğunuzda olduğu gibi."

Del başını salladı: "Tamam. Bu çok iyi. Onu hiç sokakta gören oldu mu? Barın dışında?"

"Olabilir," dedi kadın. "Sanırım onu üniversitenin aşağısında, caddede yürürken gördüm."

"Sadece yürüyor musun?" Lucas sordu.

"Evet, sanki yemeğe gidiyormuş ya da yemekten dönüyormuş gibiydi. Elinde bir şey yoktu, sadece yürüyordu. Ama o olduğundan tam olarak emin değilim. Sadece bana öyleymiş gibi geldi. Bunun hakkında düşünmedim."

"Kadınlarla birlikte oldu mu?"

"Sokağın karşısındaki kızlar," dedi adamlardan biri. "Fahişeler." "Burada mı takılıyorlar?"

"Bir şeyler içmeye gelecekler. Bilirsin işte. Kenny dolandırıcılığa falan izin vermez. Ama onu tanıyorlardı," dedi adam.

"Buralı olduğunu hissediyorum," dedi Lucas. "Sokağın karşısındaki kızları görüyor, burada takılıyor."

"Buraya pek takılmaz," dedi bir adam. "Buraya ilk kez belki bir ay önce geldi." Diğerleri de başlarıyla onayladılar. "O zaman

Buraya çok sık gelirdi. Yine de onu birkaç gündür görmedim."

"Şu geçiciyi gördüğünden bahsediyordu-" diye başladı Lucas.

"Sıyrık adam," dedi kadın.

"Evet. Scrape hakkında ne dedi? Aranızda bunu duyan var mı?"

"Scrape'in bir tür seks kaydı olduğunu söyledi," dedi adamlardan biri. "Bu doğru mu? Sizler bilmelisiniz ki....."

Lucas, "Yaklaşık yüz kez tutuklanmış ama şimdiye kadar seksle ilgili bir şey bulamadık," dedi. "Çoğunlukla sadece, bilirsin işte, aylaklık etmek ya da dışarıda uyumak, esrar, bu tür şeyler."

"Tuhaf görünümlü bir adam," dedi adamlardan biri. "Ve garip davranıyor."

"John Fell de öyle," dedi kadın.

Del üzerine atladı: "Neden?" diye sordu ona. "Neden böyle söylüyorsun?" "Beni sadece ... geriyor," dedi. "Oturmaktan hoşlanmıyorum

onunla birlikte. Sürekli sana gizlice bakıyormuş gibi hissediyorsun. Ve sonra, caddenin karşısına geçiyor. Ve bu, bilirsin . . . bu biraz garip."

Biraz daha vardı ama Fell'i yakalayacak bir şey değildi. Del, Lucas'a, "Hadi gidip kızlarla tekrar konuşalım," dedi.

Kapıdan çıkarken, bıyıkları ağdalı bir adam muttonchops parmağını kaldırdı ve "Hey, Dr. Fell'i biliyor musun?" dedi.

Del: "Ne?"

Adam dedi ki, "Bu bir tekerleme: 'Seni sevmiyorum, Dr. Fell / Nedenini söyleyemem / ama şunu biliyorum ve çok iyi biliyorum / Sizden hoşlanmıyorum, Dr. Fell.'"

Lucas, "Teşekkürler," dedi.

Adam omuz silkti. "Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. John Fell adında bir adam hakkında yazılmıştı."

Del kaşlarını çattı. "Ama bir tekerleme gibiydi, değil mi?"

"Evet. Bir profesör hakkında. Çok eskiden, yüzlerce yıl önce. İngiltere'de. Dr. Fell."

Lucas, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ben İngilizce öğretmeniyim."

"Tamam. John Fell ile hiç konuştun mu? Bu John Fell'le mi?" Öğretmen başını salladı. "Hayır, hiç konuşmadım."

"Pekâlâ." Adama başıyla onay verdi ve dışarı çıktılar. Del'e "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"John Fell diye birinin olmadığını, bunun sahte bir isim olduğunu söylüyorsunuz. Sahte isim kullanan bir adam suçludur. Bu yüzden kendine bir isim seçti.

. . . ve Dr. Fell'i kim bilebilir ki?"

"Belki tekerlemeleri seviyordur ... ya da belki öğretmendi." "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Del. Kırmızı ışıktaki geçtiler.

"Belki de..." diye ekledi. Bilmiyorum. Adamın söylediği tekerlemede pek bir şey yoktu. Belki de bir tesadüftür."

"Tesadüflerden nefret ederim," dedi Lucas.

"Ben de öyle. İlginç bir şey: Fell'in yanına oturmaktan hoşlanmayan o hatun. Kadınların ucubelere karşı bir hisleri var. Bu da onu daha ilginç kılıyor."

Karşıdan karşıya geçerken Del geçirdi ve "Affedersiniz." dedi. "Ne bekliyordun ki? Yirmi bir yemeğimin yaklaşık on beşini yedin. karides, seninkilerin hepsi ve iki sipariş patates kızartmasının çoğu." "Hâlâ büyüyorum," dedi.

Lucas, "Göt gibi konuşmak istemem ama patates kızartması nedir biliyor musun? Bir çubuk nişasta, yani şeker, Ağzınıza yağ bulaştırmak için tasarlanmış. Bu karidesler çoğunlukla nişasta olan ve yine ağzınızı yağlandırmak için tasarlanmış ekmeklerdir. Ve tabii ki karides mükemmel bir kolesterol kaynağıdır."

"Tam bir pislik gibi konuşuyorsun," dedi Del.

"Bir ara bana sigarayı sor," dedi Lucas. "Mmm, Marlboro," dedi Del.

Masaj salonunda çalışan DÖRT KADIN vardı: Üçü müşteri bekliyor, biri de bir müşteriyle birlikteydi. Lucas geri döndü ve dördüncü kadının müşteriyle birlikte olduğu kapıyı çaldı.

ve aradı, "Polis, konuşmamız gerek. Aceleye gerek yok. Acele etmeyin."

Ön odaya döndüklerinde Del huysuz bir sesle, "Çok komik," dedi ama sonra neredeyse öksürür gibi kısık bir kahkaha atmaya başladı ve üç kadın da onunla birlikte kıkırdadı. Kadınlardan biri Lucas'ın daha önce görüştüğü Dorcas Ryan'dı; diğeri Lucy Landry, kapalıydı.

Ryan, "Seninle konuştuğumuzdan beri onu düşünüyordum. Size şunu söyleyebilirim, sanırım elleriyle çalışıyor, çünkü elleri sert ve tırnaklarının temizlenmesi gerekiyor. Temizlemediği gibi değil ama her gün yeniden kirleniyorlar." "Ne iş yaptığını hiç söylemedi ama."

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi Ryan.

"Sizi korkutuyor mu çocuklar?" Del sordu. "Burada yalnız olsaydınız ve o gelseydi, onu içeri alır mıydınız?"

Ryan, "Ben değil" dedi. Kızlardan bir diğeri, "Onu sadece birkaç kez gördüm ama ... acımasız bir dudağı var. Bilirsiniz, üst dudağı: gerçekten sıkı ve acımasız görünüyor. Ben olsam onu içeri almazdım."

"Ama hiç bir şey yapmadı mı? Sert bir şey?" Lucas sordu. Ryan başını salladı: "Ovalamasını yapar ve yoluna devam eder."

Dördüncü kadın arkadan çıktı ve "Tamam, bu çok kabaydı. Zavallı adamı ölesiye korkuttun."

"Gitti mi?" Ryan sordu.

"Evet, arkadan çıkmasına izin verdim." Zayıf bir kadındı, yirmi beş yaşından fazla olmasa da bronzlaşmış yüzü kırışmaya başlamıştı ve Farrah Fawcett saç modelinin modası geçmişti. Önce Lucas'a, sonra da Del'e baktı: "Polislerin nesi var? Biraz parlatılmaya mı ihtiyacın var?"

"John Fell'i arıyoruz," dedi Lucas.

"Ben de duydum," dedi. "Sanırım Letter Man'de çalışıyor."

"Letterman nedir?" Del sordu.

"I-35'in yukarısında, Stacy'nin orada bir serigrafi dükkânı var. Okula giderken oradan geçerdim. Letter Man tişörtüyle geldi ve ben Eskiden orada yaşadığımı ve gömleği sevdiğimi söyledi ve istediğim kadar alabileceğini söyledi. Bana hiç getirmedi, Yine de."

"Bu ne zaman oldu?" Lucas sordu.

"Bir ay önce, belki . . . Hayır bekle, ondan daha uzun. Belki de . . . Mayıs. Tişörtler için hala biraz serin olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama o soğuğu hissetmeyen sağlam adamlardan biri."

"Letterman tek kelime mi? Yoksa iki kelime mi?" Del sordu.

"İki," dedi kadın. "Mektup Adam. Harfleri olan bir adam gibi. Bilirsiniz, reklam tişörtleri, şapkalar falan yaparlar." "Sana hiç sert davrandı mı?" Lucas sordu.

"Hayır, ama yapsaydı da şaşırmazdım," dedi. "Hoşlanıyor gibi görünüyordu ama kendini tutuyordu. Bence kötü bir piç olabilir."

Letter Man'i aramak için masaj salonundaki telefonu kullandılar ama görünüşe göre salon akşam için kapalıydı ve salonu bilen kadın da kimin işlettiğini bilmiyordu.

Konuşma bittiğinde Del Lucas'a baktı ve "Gidip Anderson'da bir şey var mı bakalım," dedi. Kadınlara kartvizitini verdi: "Bu adama bulaşmayın. Eğer gelirse beni ara. Seni ele vermeyeceğim, onu daha sonra sokakta yakalayacağım. Ama arayın.

Tehlikeli olabileceğini düşünüyoruz."

Lucas dışarıda "Tehlikeli" ve "Kartvizit almam lazım" dedi.

"Adamdan kötü bir elektrik alıyorum," dedi Del. "Sadece onu görmek istiyorum. Birkaç kelime konuşmak. Bence bir şeylerin peşinde olabilirsin."

"Hemen şimdi Stacy'ye gitmeliyiz," dedi Lucas. "Yarım saat, kırk dakika içinde orada olabiliriz. Yeterince kapı çalarsak Mektup Adam'ı işleten adamı buluruz. Bir saat içinde onunla konuşuyor oluruz."

"Anderson-"

"Döndüğümüzde Anderson'ın eşyaları orada olacak," dedi Lucas. "Hadi gidelim."

"Anderson'ı kontrol etmek beş dakika sürer ve iletişim merkezinden bizim için Stacy polislerini araştırmasını isteyebiliriz; kiminle konuşabileceğimizi öğrenebiliriz."

"Sence polisleri var mıdır?"

Del, "İşte bu yüzden gitmeden önce kontrol ediyorsun," dedi.

ANDERSON'IN DOSYASINDA Vize için yetmiş iki masraf gösterildi sonuncusu bir ay önce masaj salonunda olmak üzere, ömrü boyunca hesap açtırmış. Ücret listesini taradılar; Del'in üç farklı masaj salonu olduğunu söylediği bir düzine kadar yerliydi. Diğerleri görünüşe göre posta yoluyla sipariş edilen yerlerdi.

ülke.

"Van Nuys, Kaliforniya'da, farklı yerlerde bir sürü var. . . ne var biliyor musunuz? Bahse girerim pornografidir," dedi Del. "Bahse girerim kartını ismine eklenmesini istemediği seks işleri için kullanıyordur."

"Çünkü neden? Bir minibüsle dolaşıyor, önemli biri değil," dedi Lucas.

"Nedenini bilmiyorum, belki de sadece utanıyordur," dedi Del. "Ama eğer porno ise, bu da potaya atılacak başka bir şey. Porno bağımlılığı, fahişelere gitme ... ve Scrape'in bulduğunuz pornonun ona ait olduğunu reddettiğini söylediniz."

Lucas başıyla onayladı. "Fell onu kontrol ettiğimizi bilmiyor," dedi Lucas. "Postanedeki adamlarla konuşuyoruz, bir sonraki faturayı aldığı anda kutuyu izliyoruz."

"İki hafta kaldı," dedi Del.

"Ama bir şeylerin peşinde olduğunu biliyoruz."

"Yeterince iyi değil. Sahtekârlık yapan iki yüz kişi tanıyorum ama bunu kanıtlayamam," dedi Del.

"Pekâlâ. Ama kim olduğunu biliyorsak, o zaman elimizde işe yarar bir şey var demektir," dedi Lucas.

"İyi bir noktaya değindin. Oyuncuları her zaman tanımak istersiniz. Onlara karşı hiçbir şey kanıtlayamasanız bile." Del saatine baktı.

"Telsizcilerle konuşalım. Stacy'nin yanına git."

STACY'DE POLİS YOKTU: Şehirde Chicago Polis Teşkilatı devriye geziyordu.

İlçe şerifinin ofisi. İletişim merkezi, şerif departmanındaki gece nöbetçi memuruyla temasa geçti ve aralarında

Del ve Lucas'ı I-35 çıkışının hemen dışında, 19. Bölge Otoyolu'nda karşılayacak bir devriye memuru ayarlandı.

Bir şehir arabasına bindiler ve Del'in kamyonetini park halinde bıraktılar: Şanzımanın çalışması gerektiğini söyledi ve gidiş-dönüş doksan mil için ona güvenmiyordu.

Kuzeye yolculuk kırk beş dakika sürdü ve oraya varmadan hemen önce, iletişim merkezi telsizle bulundukları polisin

Buluşacakları kişinin bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu ve birkaç dakika gecikecekti. Otoyoldan saptılar ve kasabanın etrafında dolaşarak Mektupçu'nun ofisini aradılar; Stacy küçük bir yerdi, birkaç blok ötede beride, çoğu yeni, on ya da on beş yıllık evler vardı.

Del, "İnsanlar şehir dışına çıkıyor," dedi. "Uzun yol."

"Ama oldukça hızlı ..."

Köpek gezdiren bir adam gördüler, durdular ve adam onlara Mektup Adam'ın 19. Bölge'de küçük bir dükkân olduğunu söyledi. Arabayla gitmişler.

Geri döndüm, buldum. Karanlık, etrafta kimse yok.

Arabanın bagajına yaslandıklarında Lucas, "Bu o kadar da filmlerdeki gibi değil," dedi. "Ben 'hukuk fakültesi' diye düşünüyorum."

"Adamım . . ."

Şerif yardımcısı beş dakika sonra geldi.

Kendisini Ron Howard olarak tanıtan Howard, Letter Man'i kimin işlettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını ama kimin işleteceğini bildiğini söyledi: herkesi tanıyan yerel bir belediye meclis üyesi. Onu, verandasının ışığı yanan eski bir eve kadar takip etmişler ve kapıyı çalmışlar; gri saçlı bir adam kapıya gelmiş ve Howard'ı görmüş, gülümsedi ve "Hey, Ron, ne haber?" dedi.

"Dave, bu adamlar Minneapolis Polisi'nden. Letter Man'i kim yönetiyorsa onunla konuşmaları gerekiyor."

"Rob Packard ... ne yaptı?" Küçük güveler çırpınıyordu

Yaşlı adam elini kapıdan içeri soktu ve ışığı kapattı.

Del, "Bildiğimiz kadarıyla bir şey yok. Müşteri ya da çalışan olarak tanıyor olabileceği birini arıyoruz."

"Bildiğim kadarıyla sadece üç ya da dört çalışanı var," dedi adam.

"Karısı, kızı ve birkaç kız."

"Packard buralarda mı yaşıyor?"

"Evet, buranın kuzeyinde yaşıyor. Telefon rehberini getireyim."

Bir adres aldılar ve şerif yardımcısı sekiz blok boyunca kuzeye, daha yeni, banliyö tipi, çiftlik tarzı evlerin bulunduğu bir daireye doğru ilerledi. Pencerede ışıklar vardı ve dışarı çıkıp kapıyı çaldılar.

Rob Packard, John Fell değildi: Packard kısa boylu, zayıf bir adamdı, belki ellisindeydi, kot pantolon ve kolları kesik bir Minnesota Üniversitesi tişörtü giyiyordu ve John Fell diye birini tanımıyordu. Onunki de öyle. Ama adı Kate olan kızı, Fell'in tarifine bakılırsa karısının olabileceğini söyledi.

"Üç ya da dört kez gelen bir adam vardı. O Birkaç tişört satın aldı ve bana yaptırmak istediğini söyledi" dedi.

Babası, "Katie ön tezgâhta çalışıyor ve tasarım yapıyor" dedi.

Kate dedi ki, "Sanırım buralarda çalışıyor. Bana asıldı ama bilirsin, ilgilenmedim."

"Neden olmasın?" diye sordu Lucas. Konuşurken onu kontrol ediyordu: yirmili yaşlarının ortasında idi, diye düşündü, ama inceydi, beyaz-sarıydı ve küçük göğüsleri vardı: ve genç Jones kızlarını düşündü.

"O sadece Bilmiyorum. Benim tarzım değil," dedi.

"Seni ürküttü mü?" Del sordu.

"Oh, o hiçbir şey yapmadı. Ama evet, bilirsin işte." Lucas:

"Sana şakalar yapar mıydı?"

"Her seferinde," dedi. "Gerçekten aptal olanlar."

Lucas, Del'e "Bu o." dedi. Ve Katie'ye: "Şişman bir adam mı?"

"Evet, o da... genç bir Alfred Hitchcock gibi." Del, "Nerede çalıştığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Size siyah bir minibüs kullandığını söyleyebilirim, tesisatçı ya da müteahhit gibi ... ama tesisatçı olduğunu sanmıyorum. Ya da müteahhit. Öyle biri gibi konuşmuyor."

"Bir öğretmene ne dersin?" Lucas sordu.

Bir an düşündü, sonra "Belki. Evet, belki." "Ne tür gömlekler istiyordu?"

"İlk seferinde bir rock grubu için fiyatları kontrol ettiğini söyledi, Aptalca bir isim, unuttum." Durakladı, gözleri yukarı kaydı, sonra tekrar Lucas'a döndü: "Hayır, bekle: 'Baby Blue' idi. Ya da 'Bebek Blues.'"

"Adlarını hiç duymadım," dedi Lucas.

"Ben de almadım, hâlâ da almadım," dedi. "Yine geldi, bu konu hakkında, grup hakkında, sonra bir sonraki gelişinde ikinci el almakla ilgili sorular sordu. Her zaman ucuza sattığımız ikinci ellerimiz vardır. Son seferinde, bilmiyorum. Sanırım sadece bana bakıyordu. Birkaç saniye sürdü. Wyman Okçuluk içindi. Bir hedefte 'Wyman Okçuluk' yazıyor, kelimelerin altında bir av oku var."

"O bir okçu mu? Yay avcısı mı?"

Başını salladı, "Hayır, kötü görünümlü bir gömlekti. Saniye sepetinden çıkardı."

Lucas ona giydiği Mektup Adam tişörtünü sordu. "Numunelerimiz var, onları dört dolara satıyoruz. Ama ben Ona bir tane sattığımı hatırlamıyorum ama belki de satmışımdır. Birkaç gömlek almıştı."

Onu kasabada görmemişti, geldiğinde doğuya mı yoksa batıya mı gittiğini bilmiyordu. "Ne zaman geldi?" Lucas sordu. "Aynı saatte mi?"

"Öğleden sonra," dedi. "Evet. Her seferinde, iki ya da üç civarı. İki ile üç arası. Günün en yavaş zamanıdır."

Lucas Del'e, "Fabrikada çalışıyor olabilir, ikinci vardiyaya giriyordur," dedi.

Del Kate'e sordu, "Seni izlediğini hissettin mi? Biliyorsun..."

Başını sallıyordu: "Onu dükkânın dışında hiç görmedim. İçeri girerdi, giderdi. Benimle konuşmak istediğini düşünmüştüm, ama ... bu fikre kapıldı."

"Yürürken etrafta hiç siyah bir minibüs görmedin mi?" "İşte şimdi beni korkutuyorsun," dedi babası.

"Özellikle hatırlamıyorum ama her yerde minibüsler var. Sanırım onları her zaman görüyorsunuz. Onlara bakmıyorsun bile."

ARTIK HİÇBİR ŞEY YOKTU - biraz tanımlama oldu ama

Önemli bir şey yok. Packard'lar bölgede üç ya da dört montaj fabrikası olduğunu biliyordu, bunlar çoğunlukla elektronik cihazların bir araya getirildiği küçük yerlerdi,

birkaç ayda bir gelip giden türden yerlerdi. Kate, Fell'i en az dört ya da beş aydır görmediğini söyledi.

Şehirlere dönerken Lucas, "Yarın buraya tekrar geleceğim. O fabrikaların hepsine gideceğim. Eğer bir zaman kartı alırsak, artık orada alışmıyor olsa bile onu takip etmenin sekiz yolu olacak."

AMA O BUNU YAPMADI.

İkiz Şehirlere dönüş yolunda John Fell hakkında spekülasyonlar yaptılar. Lucas, "O da en az Scrape kadar iyi bir şüpheli. Baksana, Bunu bir düşün: Birinin suçluya ihtiyacı var. Kim daha iyi Scrape gibi, deli olduğu için kendini bile savunamayan bir adam mı? Ve deli gibi görünüyor, ona kim inanır ki? Yani bu adam Hem Scrape hem de kızlar, Scrape'in kullandığı eşyaları alıyor, pizza çöplüğündeki kutu gibi, sonra da dokuz-bir-bir'i arayıp bize ipuçlarını veriyor."

"Kulağa çok fazla film gibi geliyor," dedi Del.

"Öyle," diye itiraf etti Lucas.

Del, "Bu film planlarından birinin işe yaradığını hiç görmedim," dedi.

Lucas pencereden dışarı, batıya doğru tek tük ışıkların saçıldığı kırsal karanlığa baktı. "Ben de görmedim."

DEL'in elinde Smith hakkında görüşmek istediği sekiz kişinin daha adresleriyle birlikte bir listesi vardı. Geç olmasına rağmen ışıklar açıkken dördünü buldular ama yardım alamadılar. Sonuncusundan sonra Lucas, Del'i arabaya kadar takip etti ve Del, "Mükemmel suçun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bana söyleyeceksin, değil mi?"

"Çok iyi tanımadığınız bir adamın yanına gittiğinizde, cebindeki çatlağı istiyorsunuz. Etrafına bakarsın, kimse seni izlemiyordur. Silahını çekersin ve *Bam!*, onu öldürürsün. Alırsın

Kokain alıyorsunuz ve yürüyüp gidiyorsunuz," dedi Del. "Kimse bir uyuşturucu satıcısını umursamaz, bu yüzden büyük bir soruşturma olmayacak.

Belki bir hafta boyunca ellerinde defterlerle dolaşan iki adam olacak.

Milyonlarca potansiyel şüpheli var ve gerçek bir şüpheli yok.

ve cinayetten bir saat sonra kanıtlar çoktan birilerinin borusuna gitmiştir."

"Ama biri seni görebilir-"

"Eh-hayır. Ya da geri dönerler. Smith sokağın ortasında durup uyuşturucu dağıtmazdı. Bu yüzden uyuşturucu satıcıları Öldürüldüm. Her zaman öldürülürler. Çünkü savunmasızdırlar ve öldürülmeye değerler. Bunu yapan adamlar bir vurgun için çaresizdir, kaybedecek çok fazla şeyleri yoktur ve birbirine sürtünecek iki beyin hücreleri yoktur. Yani bu konuda endişelenmiyorlar, konuşmuyorlar, plan yapmıyorlar. Sadece yürürler, etrafa bakarlar, parçayı çıkarırlar, patlatırlar. ve git."

"Pekala, ama en son ne zaman bir grup evin arkasındaki ara sokakta ölü bir siyah uyuşturucu satıcısını yakaladınız? insanlar beyaz mı?" Lucas sordu.

Del işaret parmağını kaldırdı. "Bu da seni sevmemin bir başka nedeni. kendiliğinden, yarı kazara cinayet teorisi. Çatlak katilimizin var olmaması mümkün. En azından bu değil. Yani biz Yanlış adamı arıyorsun. Öyle biri yok. Belki senin adamın vardır."

"Benim adamım var, kızları kaçırdı," dedi Lucas. "Tabii Scratch yapmadıysa," dedi Del.

"Kazımak."

"Evet, Scrape. Asıl mesele şu: şu anda zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi Del. "Smith cinayetini bir cinayet masasına asacak değiliz.

Bir görgü tanığı ortaya çıkmadığı sürece, hatta o zaman bile, muhtemelen adamdan bir itiraf almamız gerekirdi. Çünkü (a) takip edilecek bir bağlantı yok ve (b) kimsenin umurunda değil. Uyuşturucu cinayetinin bir mantığı yoktur. Çözebileceğiniz bir bulmaca yok. Sadece açlık vardır."

"Beni ikna ettin," dedi Lucas. "Ama gözünü diğer toptan da ayırmamalısın."

"Ne topu?"

"Politik top," dedi Lucas. "Kimsenin umurunda olmadığı halde birilerinin umurundaymış gibi görünmesi için iki beyaz adamın siyah topluluğun etrafında dolaşmasını gerektiren top."

"O topu sevmiyorum," dedi Del.

BİR SÜRE SONRA, etrafta ışıklar sönmeye başladığında eve gittiler. Lucas dava hakkında düşünürken

uykunun onu yakalamasını bekliyordu. Kafa karıştırıcıydı ama hoş bir yol: karmaşıktı, bir bulmaca gibiydi, gerçekten muhteşem bir oyun gibiydi. Milyonlarca hamle yapabilir ve kendinizi kanıtlayabilirdiniz. tam bir aptal.

Ertesi sabah saat sekizde hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. telefonu çaldığında. İletişim merkezi bir kadının kendisine ulaşmaya çalıştığını ve bunun acil bir durum olabileceğini söylemek için arıyordu. Lucas kadının bıraktığı numarayı tanımadığı için çevirdi ve mavi saçlı Karen Frazier açtı.

"Pekala, Scrape'in adı her yerde ve tüm sokak çıldırmış durumda ve Millard adında bir adamla konuşuyordum ve o Scrape'i dün gece şelalenin karşısındaki nehir kıyısında gizlenirken gördüğünü söyledi. Doğu tarafında."

"Neredesin sen?" Lucas sordu.

"Tam orada, Main'de. Etrafta onu arıyordum."

"Tanrı aşkına, yapma bunu," dedi Lucas. "O yapmamış olsa bile hâlâ deli ve ondan kocaman, uzun bir bıçak aldık. Muhtemelen şimdiye kadar bir tane daha bulmuştur."

"Bunu ben de düşündüm. Bu yüzden seni arıyorum," dedi Frazier. "Sence o mu yaptı?"

"Bilmiyorum, başka şeyler de oluyor ama bazı kanıtlar da var. Ona karşı yani. Sen bekle, ben geliyorum. Bana yirmi dakika ver. Seninle köprü'nün sonunda buluşuruz."

Stacy'ye dönüp Fell'i aramayı planlamıştı. Onun yerine Dışarı çıktı, dişlerini fırçaladı, tıraş olmayı atladı, bir dakika içinde duşa girip çıktı ve iki dakika içinde giyindi. O Telefon orada olduğu sürece aramayı düşündü. Öte yandan, eğer Scrape'i kendi başına alırsa ...

Telefona son bir kez baktı ve en ufak bir kuşkuyla yoluna devam etti.

FRAZIER, Central Avenue köprüsünün güneyinde bir bankta oturuyordu. Lucas arabayı durdurdu ve "Polis" kartını arabanın ön paneline attı, kapıyı kilitledi ve oraya doğru yürüdü. Onun geldiğini gördü ve ayağa kalktı.

"Herkes korkuyor," dedi. "Gazetede kocaman bir Belki de siyah bir adamı bıçaklamıştır. Ve siz de herkesi rahatsız ediyorsunuz. İnsanlar şehir dışına kaçıyor."

"Hâlâ kızları düşünüyoruz," dedi Lucas. "Artık pek şansımız yok ama denemek zorundayız."

Şüpheli görünüyordu: "Gerçekten bakmaktan ziyade televizyon için yapıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Gerçekten arıyoruz," dedi Lucas. "Ve ben kimseyi ayartmadım. Smith cinayeti üzerinde çalışıyordum."

Arkasını döndü ve nehrin aşağısına baktı.

"Her neyse," dedi Lucas. "Millard adında bir adam var, değil mi? Nerede o?"

"Millard'la konuşmanı istemiyorum, çünkü ikiyle ikiyi bir araya getirir ve onun adını nereden aldığını anlar."

Lucas başını salladı: "Bilmem gerek. Seni koruyacağım. Ama onunla konuşmalıyım."

"Size ne söylediğini anlatabilirim. Dedi ki, Scrape onu gördüğünde köprü'nün altındaymış, ama sonra aşağı doğru yürümeye başlamış. banka. Millard, aşağıda bankanın altına kadar inen bir sürü eski mağara açıklığı ve kanalizasyon olduğunu söyledi. Ona göre Scrape Orada."

"Millard'la konuşmam gerek," diye ısrar etti Lucas. "Onu buraya getirmem gerek."

Bir dakika tartıştılar ama Lucas onun zayıf noktasını biliyordu. Kızların bir yerlerde hâlâ hayatta olma ihtimali vardı ve sonunda Millard'ı aramak için onunla dolaşmayı kabul etti ve onu işaret edeceğini söyledi.

Arabaya doğru yürürlerken, "Kendimi hain gibi hissediyorum," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Lucas. Ona uyuşturucu konusunda gizli görevde çalıştığını ve bundan duyduğu kötü hisleri anlattı. "Uyuşturucu insanları öldürür. Satıcıları sokaklardan uzaklaştırmak önemli. Ama ben bunu yapmak istemedim."

Birkaç dakika sonra da, "Millard onun ilk adı mı, yoksa soyadı mı?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedi. "O sadece Millard."

"Madonna gibi."

Gülümsemedi.

MILLARD'I nehrin yarım mil uzağındaki ücretsiz bir dükkanda buldular. Burası, hayır işlerine sürüklenmiş bir grup yaşlı hippinin işlettiği bir yerdi. İş. Millard mağazanın bir ucundaki basamakta, kullanılmış ayakkabılarla dolu bir masanın yanında oturuyordu. Yanındaki basamaklarda bir yığın ayakkabı vardı ve her seferinde bir çift olmak üzere onları deniyordu.

Yıpranmış bir

Sırt çantası kaldırımda onun yanına oturdu.

Lucas, Frazier'ı bir blok ötede gözden uzak bir yere bıraktı.

Bloğun etrafında dolaştı, mağazanın karşısında durdu, arabadan atladı ve cadde boyunca yürüdü.

"Hey, Millard," dedi.

Millard kaçacak bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi önce yukarı, sonra yana baktı. Lucas, "Kaçma. Seni otuz adımda yakalarım ve sonra da merkeze götürmek zorunda kalırım."

"Polis," dedi Millard. Uzun boylu, bir deri bir kemik kalmış, rüzgar yanığı, uzun gri sakallı ve beyaz kaşlarının altında soluk mavi gözleri olan bir adamdı. Kafatasının üzerinde akordeon körüğü gibi ezilmiş otuzlu yıllar tarzı gri fötr şapka ve eski bir lacivert gömleğin altında gri pamuklu bir gömlek giymişti.

mavi yün takım.

Lucas, "Evet," dedi ve sonra, "Donny White seni bu sabah Scrape'le birlikte Hennepin Köprüsü'nün orada görmüş," dedi.

Millard'ın kafası karışmıştı. "Ben hiç . . . Kim? Beyaz mı?"

"Gazeteci adam," dedi Lucas, ilerledikçe icat ediyordu.

"Seni Scrape ile gördüğünü söyledi. Gerçek şu ki dostum, eğer bu doğruysa hapse gireceksin."

"Ben ... yapmadım. Scrape'le birlikte değildim," dedi

Millard. "Görüldün," dedi Lucas.

"Onunla birlikte değildim," dedi Millard, sesi bir haykırışa doğru yükseliyordu. "Ben ... değildim."

Yaşlı hippilerden biri dükkandan çıktı; kısa boylu, kare şeklinde, kızıl sakallı bir adamdı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Minneapolis polisi," dedi Lucas. "Millard'la konuşuyorum. Sen içeri girebilirsin."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

"Elbette." Lucas kimliğini çıkarıp bir an için hippinin önüne astı, sonra tekrar cebine koydu.

"Belki de bir avukat çağırmalıyım."

Lucas omuz silkti. "Ne istersen yap ama şimdi git buradan. Bu resmi bir soruşturma."

Hippi dedi ki, "Geri döneceğim."

Lucas tekrar Millard'a döndü. "Yani muhtemelen seni tutuklamam gerekecek. En azından günde üç kare alırsın."

"Bak ... bak ... Onu görmüş olabilirim ama yanında değildim," dedi Millard. "Onu köprüden nehrin aşağısında görmüş olabilirim."

"Nereye gitti? Eğer bana gösterebilirsen, seni serbest bırakacağım."

Millard gözlerini kaçırarak yarım daire çizerek düşündü ve sonra, "Size gösterebilirim. Ama hapishane yok."

"Ayakkabılarını giy," dedi Lucas.

LUCAS ONU YÜRÜYEREK sokağın karşısına geçirdi, cipe bindirdi ve çantasını arka koltuğa attı. Millard bir süredir yıkanmamıştı ve Lucas camları indirdi. "Scrape'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Onu tanımıyorum," dedi Millard. "Sadece kim olduğunu biliyorum." "Onu hiç basketbol topuyla gördün mü?"

"Uh-huh. Bütün yıl basketbol topu taşıdı," dedi Millard. "Nereden bulunduğunu bilmiyorum. Yine de oldukça iyi bir top."

Lucas'ı nehir kıyısına, oradan da Lucas'ın beklediğinden birkaç yüz metre daha güneye götürdü. "Tam şurada," dedi Millard, setin üzerini göstererek. "Tepeden çıkan çimentodan bir şey var. Onu orada gördüm."

"Tam burada, cipin üzerinde oturmanı istiyorum," dedi Lucas.

"Kaçarsan seni yakalarım ve sonra da hapse girersin. Burada şaka yapmıyoruz Millard. Bana yardım edersen, iyi olacaksın. Benimle taşak geçersen hapse girersin. Tamam mı?"

"Evet, evet."

"Anladığına emin misin?"

"Evet, burada cipin üzerinde oturacağım."

Lucas setten aşağı, çalıların ve kırık camların arasından kayarak indi ve dengesini korumak için yabani otlara tutundu. Yolun üçte ikisi

aşağı indiğinde, nehir kıyısına yerleştirilmiş eski bir beton yağmur suyu kanalının ucuna benzeyen bir şey buldu. Çelik çubuklardan yapılmış bir bariyer betona cıvatalanmıştı ama yıllar içinde paslanmış ve bir tarafı kırılmıştı. Kanalizasyon karanlıktı ama Lucas ağzının içinde yiyecek paketlerinden kalan çöpleri ve kamp ateşi kalıntılarını görebiliyordu. Eğer artık bir gider olarak işlev görmüyorsa kuru ve güvenli ya da en azından girişin üzerindeki demir parmaklıklarla kolayca savunulabilir.

Zemin bir kum tabakasıyla kaplıydı ve yeni ayak izlerine benzeyen şeyler girip çıkıyordu. "Kazımak mı?" diye seslendi. Kazımak mı? Çık oradan."

Karanlıkta hiçbir şey göremedi, ama seslendikten bir dakika sonra bir ses duydu. Birisi daha gerilere doğru gidiyordu. Tünel.

"Kazımak mı? Seni duyabiliyorum. Gelip seni almamı isteme."

Karanlıktan başka bir şey yok.

Lucas nehir kıyısının tepesine tırmanırken Millard'ın gitmiş olmasını bekliyordu ama o hâlâ cipin üzerinde oturuyor ve endişeli görünüyordu. Lucas sordu, "Nerede kalıyorsun? Ve yalan söyleme."

"Görev," dedi.

"Pekâlâ. Sen burada takıl, seninle tekrar konuşmam gerekirse diye. Seni bulmaya gelmek zorunda kalmak istemiyorum, tamam mı? Eğer gelip seni bulmak zorunda kalırsam, seni alır ve hapse atarım, böylece istediğim zaman seni bulabilirim.

sana ihtiyacım var. Tamam mı? Saklanır ya da kaçarsan hapse girersin.

Anladın mı?" "Evet . . . İçeride miydi?"

"Birileri öyle," dedi Lucas.

"Bu o. Her yere girip çıkıyor." "Ne kadar derin?"

"Oh, çok derin," dedi Millard. "İçeride her yere gidebilirsin. Büyük bir mağara gibi. İçeride su var; yağmur yağdığında derin kısımda olmak istemezsin, su dolar."

"Pekâlâ. Sen sıkı otur."

"Kahve için birkaç doların var mı?" Millard sordu. "Lunch Box'a gideceğim."

Lucas onu cipin tamponuna kelepçelemeyi düşündü ama adam çıldırıp kamyoneti çizebilirdi. O yüzden cebini karıştırdı,

bir onluk ve bir yirmilikle geldi, bir süre onlara baktı,
Sonra onluğu Millard'a verdi ve yirmiliği cebine geri koydu. "Sen Lunch
Box'ta takıl. Sana ihtiyacım olursa, orada olsan iyi edersin."

LUCAS nehir kıyısından geri yürüdü, kanalın girişine baktı ve bağırdı,
"Kazımak mı? Beni oraya getirtme....."

Scrape'i kanalizasyona geri itmeye çalışıyordu, bir telefon bulurken hala
bekleyen biri olduğunu bildirmek için. Bunu yaptıktan sonra nehir kıyısına
geri tırmandı ve bir blok ötede Millard'ın Lunch Box'a doğru gittiğini gördü.
Caddeyi koşarak geçip Jay'in
Elektronik Hurda. Yarım düzine insan elektronik devre raflarına göz
atıyordu. Lucas arka tarafa gidip kimliğini gösterdi.
ve telefonu aldım.

Daniel masasındaydı. Lucas, "Şu Scrape denen adamla ilgili bir ipucu
buldum. Bir kanalizasyonda."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Daniel, "Kanalizasyon mu?" diye sordu.

"Evet, Central Avenue Köprüsü'nün güneyindeki büyük bir kanalizasyon
borusunda saklanıyor, şu güç şeyinin yanında. Sanırım bir tür mağaraya
geri dönüyor. Işığa ihtiyacımız olacak. Bir sürü ışığa."

"Mağara mı? Onu bir mağarada bulmak çok mu zahmetli?
Süpermarket falan mı? Bu mağara saçmalığı da ne?" Ama Daniel'ın sesi
mutluydu.

"Sanırım orada biraz su da var," dedi Lucas. "Muhtemelen botlara
ihtiyacımız olacak. Bir de lağımcılara. Kanalizasyon haritaları olan
adamlar. Bilirsin işte. Bu tür şeyler."

Daniel'e ayrıntıları verdi ve sonraki bir saat içinde, yeşil kauçuk
Wellington'lardan önü tokalı galoşlara kadar değişen botlar giyen altı
polis ve dört kanalizasyon görevlisi geldi. Daniel takım elbisesiyle
oradaydı ve
mağaraya girmeye ilgi duyuyordu. Bunun yerine aşağı indi ve girişe baktı.
"Ben daha çok bir yöneticiyim," dedi Lucas'a. "Sen daha çok mavnayı
taşıyan bir adamsın. Çöplüklere, kanalizasyonlara falan giriyorsun."

Lağımcılardan birinde Lucas'a büyük gelen fazladan bir çift Wellington vardı ama hiç yoktan iyiydi. Sloan bir çift galoşla geldi; lağımcıların çalışma lambaları ve

ölümcül gaz tespiti ve haritalar.

İçlerinden Chip adındaki biri haritaları Lucas'ın cipinin kaputunun üzerine koydu. "Burası aslında bir kanalizasyon değil. Eskiden eski enerji santralinin drenaj sisteminin bir parçasıydı. Yıllardır kapalı."

Birisi "Eğer kanalizasyon değilse, bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Chip, "Fırtına kanalizasyonları ile tüneller arasında erozyondan kaynaklanan bazı bağlantılar var. Oraya girmeyi planlıyoruz, Parayı bulduğumuzda her yeri kapatacağız. Seraserilerin nehirde yarım mil uzakta çalıştıkları ve sokağın ortasındaki bir rögar deliğinden çıktıkları oldu."

Şehirden çıkan kanalizasyon yollarını izlemeye başladı. Polisler omzunun üzerinden bakarken nehre doğru ilerliyordu. "Santral kısmı hemen hemen bu bölgede," dedi işaret parmağıyla haritaya dokunarak. "Birkaç farklı seviye ve bazı eski binalar var. Terk edilmiş makineler. Adamınız orada saklanıyor olabilir - orada kamp ateşi, çöp ve benzeri şeyler bulduk. Ama aynı zamanda yıkılmış bir dayanak ve kanalizasyon sistemine giren kayadaki bir çatlak ... burada." Küçük bir tırnağını haritaya bastırdı. "Eğer çatlaktan kanalizasyon sistemine girdiyse, o zaman epeyce geri dönebilir ve belki de bir yerlerde gevşek bir rögar deliğinden yukarı çıkabilir."

"Kanalizasyonun zemini nasıl?" Lucas sordu. "Kum mu var, su mu, yoksa başka bir şey mi?"

"Biraz su ve her zaman biraz kum vardır. . . Daha önce Yağmur yağıyor, bu yüzden dipte ince bir tabaka halinde biraz kum olacak." Sloan, "Böylece onu takip edebileceğiz," dedi.

"Eğer kanalizasyondaysa, bunu yapabilirsiniz. Gerçekten kaçacak ve izlerini örtecek bir yolu yok. Yine de, bazı eski kanalizasyonlar, erozyon özellikleri de vardır . . delikler ve boşluklar ve saklanabileceği küçük mağaralar. Ama onlara giden izler olacaktır."

"Peki ya koku? Bok içinde mi yüzeceğiz?"

"Hayır, o kadar da değil," dedi Chip. "İlk kısım enerji santrali ve bu sadece nemli. Kanalizasyon kısmı fırtına kanalizasyonları, sıhhi kanalizasyonlar değil ve şu anda o kadar da kötü değiller."

Birkaç dakika daha haritalara baktılar, sonra Daniel, "Haydi gösteriyi yola çıkaralım. Ve, en çok Önemli olan kimsenin zarar görmemesi. Tamam mı? Bu adama dikkat edin, bıçak taşıdığını biliyoruz. Onu kolayca indirin, kendinize zarar vermeyin."

Herkes başını salladı ve Chip, "Işıklarınızı kontrol edin," dedi ve herkes ışıklarını kontrol etti ve sonra Daniel, "Şimdi hep birlikte, en önemli şey ne demiştim?" dedi.

Birisi "Sakın yaralanma" dedi.

Chip banktan aşağı inerek girişe doğru ilerledi. Dokuz kişiydiler ve toprak yoldan aşağı kayıyorlardı; Lucas'la birlikte yedi polis ve Sloan, artı Chip ve bir lağımcı daha, herkes El fenerleri, Chip ve diğer kanalizasyon görevlisi de pille çalışan ağır çalışma lambaları taşıyordu. Bir süre metal ızgarayı geri çektikten sonra genişletilmiş açıklıktan içeri girdiler.

Lucas ıslak kum, ölü balık, eski beton ve lağım kokan karanlık ve nemli havaya giren üçüncü adamdı.

Öndeki polislerden biri ışığını tavana doğru tutarak, "Burada biri var," dedi. Girişin her iki yanındaki beton duvarların tepesinde bank benzeri raflar vardı. Plastik bir çöp kutusu Duvarların her birinde ağırlıktan şişmiş torbalar -görünüşe göre giysiler- duruyordu. Yer, bazıları eski, bazıları yeni kâğıtlarla doluydu: kurabiye, kraker, şekerleme paketlerinin ambalajlarının yanı sıra fast-food et, sosis, sosis plastik ambalajları da yeraltı karışımına kendi iğrenç, çürümüş yağ kokularını katıyordu. Birkaç adım İçeride beton sona erdi ve duvarlar doğal kayalarla kesilmiş mağara benzeri bir hal aldı.

Yavaşça içeri girdiler, bir göçüğe tırmandılar, kendilerini daha geniş bir bölümde buldular, üstlerinde paslanmış metal bir üstyapı vardı, pas ve hasar nedeniyle kullanımı belirsizdi. Işıklarını üzerinde oynattılar, yanlarından bir şey geçti, hepsi eğildi ve adı Russ olan ikinci lağımcı adam "Yarasalar var" dedi.

Polislerden biri, "Ödüm bokuma karıştı," dedi.

Bir başkası da "Burada silahla ateş edersen her yere seker" dedi.

Bir başkası da "O yüzden silahla ateş etmeyin," dedi.

"Tenis raketleriyle silahlanmalıyız," dedi dördüncü bir ses.

Chip, "Yarasalar kuduz olabilir, bırakın gitsinler, onlara bulaşmayın" dedi.

Lucas'ın bir adım gerisinde olan Sloan, "Bu iyi bir Öğleden sonra. Kuduz yarasalarla dolu bir kanalizasyonda bir serseriyi kovalıyorum.

Karıma söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bakın, burası bir kanalizasyon değil-" diye başladı Russ.

Sloan, "Lafın gelişi söyledim. Ya devam edelim ya da buradan gidelim."

İleride, karanlık bir delik var.

İki polisi çıkışı korumaları için bıraktılar, diğerleri ise Chip "Bakın" diyene kadar ilerlediler.

Lucas ışığını tuttuğu yere baktı. Kim bilir nereden gelen ince bir su akıntısı zemini boydan boya kesiyor, her iki tarafı da yarım santimlik ince kumla sınırlanıyordu. Nemli kuma basan tek bir iz kümesi karanlığın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Dümdüz yukarı çıkan kısa bir kuyunun yanından geçtiler. ters dönmüş bir kuyu. Kesişen bir kuyu sağa, belki de on beş metre yukarıya doğru uzanıyordu. "Eğer bir ip olsaydı, oraya çıkabilirdi ve kimse ona ulaşamazdı," dedi biri.

Ama Chip, "Evet ama... gördün mü?" dedi. Kumda, kavşağın altı metre ötesinde, tünelin derinliklerine doğru giden kısmi bir izi işaret etti. "Ve ben oraya çıkan bir ip ya da başka bir şey görmedim."

İlerlediler, sonra biri sol taraftaki duvarda bir delik gördü. Lucas deliğe doğru kısa bir yokuş tırmandı ve ışığını içeri itti: Alçak tavanlı bir boşluk vardı, içi su dolu bir tür tencere. Görebiliyordu.

daha fazla akan su sesi duyuyor, ancak odanın içinde bir yığın metal çöp ve çürüyen ahşap kirişler dışında hiçbir şey göremiyordu.

Zıpladı ve "Hiçbir şey" dedi.

Başka bir delik buldular ve bu delikten insan kokusu geliyordu. Sloan baktı ve dedi ki, "Birisi bunu teneke kutu olarak kullanıyor. Kıçlarını duvara asın ve bırakın gitsinler."

"Daha fazla iz var," diye seslendi biri ileriden.

SCRAPE onlardan çok öndeydi, elinde ucuz bir alüminyum Zayıf ampullü bir el feneri: ama nereye gittiğini biliyordu. Ama nereye gittiğini biliyordu.

ana odaya, elektrik santralinin altına girdi, ayak izi bırakmamaya dikkat ederek ıslak betonun üzerinde parmak uçlarında yürüdü, kendini bir nemli beton setin üzerine, sonra da onun üzerinde duran paslanmış çelik kirişin üzerine çıktı. Zirveye çıktıktan sonra, aşağıya doğru dar bir alana kayd.

Diğer tarafa geçip beton setin üzerine uzandı. Omuzlarını ve kalçalarını hareket ettirmek için zar zor yer vardı ama neredeyse Görünmezdi. Santrale doğru çıkan bir merdivene tırmanıp aşağıya ışık tutmadıkça onu bulamazlardı. . .

Eğer bunu yaparlarsa, işi biterdi.

Orada, karanlıkta yatarken, tünelden gelen polisleri dinlerken, kaslarının yukarı ve aşağı doğru kasıldığını hissetmeye başladı. korku ve öfke içinde. Eğer onu yakalarlarsa, bir hapis haneye koyacaklardı. ve hastanedekiler geçmişte olduğu gibi onun üzerinde deneyler yapacaklardı. Deneyler . . .

Polisler onu serbest bıraktığında geri geleceklerini biliyordu. Scrape deliydi ve bunu biliyordu, pişmanlık duyuyordu ve bunun için acı çekiyordu, bu konuda yapılacak bir şey yoktu ama aptal değildi. Onun tadına bir kez baktıklarında, küçük kızları başka biriyle bulamazlarsa geri döneceklerine inanıyordu. O çok iyi bir hedefti ve polisler kötü bir suç çözemediklerinde, suç üzerine atabilecekleri birini aramaya başladılar.

Sokakta anlatılan eski bir hikaye. Bazı insanlar bunun saçmalık olduğunu söylerken, diğerleri doğru olduğuna yemin ediyor, başlarına geldiğini söylüyordu. Scrape bunun doğru olduğuna inanıyordu. Bir sürü kez boşu boşuna tutuklanmıştı.

Polislerin dürüstlüğüne ya da etkinliğine inanmak için orada, kaldırım da, deli olmak yeterlidir.

Onu mahkemeye götürmenin ne yararı oldu? Elinde bir şey yoktu. herhangi bir para, onu hapse atmak hiçbir şeyi iyileştirmede, öyleyse neden yaptılar?

Çünkü polislerin böyle yaptığını düşünüyordu. Bir yerlerde, ne kadar tutuklama yaptıklarına dair bir kâğıtta not alıyorlardı. O kolay biriydi.

Bir gece önce onları kandırmış, hava karardıktan sonra yan pencereden kaymış, bir gölge gibi çitten aşağı ve avlu boyunca sürünmüş, yarım mil boyunca arka bahçelerde kalmış, sonra da nehir. Bir süreliğine tünellerinde güvende olacağını düşünmüştü ama biri konuşmuştu. . .

Şimdi yine onun için geliyorlardı ve onu bir hastaneye yatırıp bir yatağa bağlayacaklardı ve daha fazlasını yapacaklardı.

deneyler; kirişinin arkasına uzandı ve gözlerini kapatarak onlar yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Kabuslar orada değildi: ama bu sefer oradaydılar.

SCRAPE saklandığı yere yerleşirken, polisler aptallardan oluşan bir National Geographic mağara keşif gezisi gibi ilerlemeye devam ettiler. insanlar, su birikintilerinden sıçrayanlar, enkazlara ve çürümüş kerestelere takılanlar, küfredenler, etrafta ışıklarını parlatanlar. Birkaç köşeyi döndüler, sağa ve sola giden shaftları keşfettiler. İçlerinden birinde çekici, altın-kahverengi bir duvar görünüyordu. Sonra duvar kırıldı ve daha yakından bakan bir polis aniden geri çekilerek, "Tanrım, bunlar hamamböceği. Milyonlarcası."

"Onlarla uğraşmayın, onlarla uğraşmayın ..." Duvar parıldadı ve hepsi geri çekildi.

İlerlediklerinde daha fazla ayak izi buldular, Lucas bunları altlarındaki yuvarlak izlerden tanıdı -koşu ayakkabıları- ve onları takip etti.

Chip onları bir daldan aşağı ve bir duvarın üzerinden geçirdi, sonra da yarısı toprakla dolu dar bir doğal çatlaktan geçirdi. Şimdi dört metrelik bir tavanın altında çömelerek yürüyorlardı, bu da kuru bir fırtına kanalizasyonunun tepesindeki bir deliğe açılıyordu. Işıklarını delikten aşağı doğru tuttular ve başka bir ince su akıntısı ve daha fazla kum buldular.

Ayak izleri.

Chip, "Oraya inmiş olabilir ama suya düşüp iz bırakmamış olabileceğine inanmıyorum," dedi.

Lucas, "Öyle olsaydı, kaçabilirdi, değil mi?" dedi.

"Evet, kasabaya geri dönüp bir kanalizasyondan çıkabilirdi, eğer boş bir kanal bulabilirse. Muhtemelen birkaç tane vardır. Ya da, o olabilir Nehre kadar takip edin, ama çıkış kapalı."

Lucas iki tarafa da baktı ve, "Basketbol topunu bile süremez," dedi. Oraya atlamadı ve iz bırakmadı. Geri çekilelim."

Çatlaktan geri çekildiler ve diğer polislerin bir çıkıntıdan aşağıya doğru ilerlediklerini gördüler.

post-endüstriyel bir vampir kalesinde bir zindan olabilirdi. Bu
Karanlıkta tavan görünmüyordu ve burası devasa paslı borular, daha
tanımlanamayan üst yapı ve birkaç şaftla doluydu,
çelik merdivenler ve bilek kalınlığındaki halatlarla
kasvet. "Enerji santraline çıkıyorlar," dedi Chip. "Oraya çıkabilirsiniz
ama tepedeki giriş her zaman kapalıdır. Eskiden öyle değildi ama birkaç
yıl önce bazı serseriler oraya yerleşti.
geri."

Karanlıkta biri aradı, "Bazı izler buldum."

Gidip baktılar ve takip ettikleri parmak izlerini buldular. Odanın daha da
gerisine gittiler.

Sloan Chip'e "Buradan çıkmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Bazı tüneller var ama hepsi çıkmaz sokak ve artık çok uzakta değiller.
Sol tarafta oldukça iyi bir depo mağarası var. Muhtemelen orada
saklanıyordur. Orada küçük kuytu köşeler var."

Sloan dedi ki, "Pekâlâ millet, hâlâ önümüzde olduğunu düşünüyoruz.
Yavaş olun, ışıklarınızı önünüzde tutun. Acelemiz yok, yavaş gidiyoruz."

Dağıldılar ve büyük odanın geri kalanını kontrol ettiler, sonunda
arkadaki bir kümeye geçtiler, yedi ayak yüksekliğinde, belki yirmi ayak
uzunluğunda bir tünelin etrafında, solda, sonunda büyük bir karanlık
boşluk olan siyah bir yama görünüyordu. Lucas ve Sloan içeri doğru
ilerlediler ve mağaraya geldiklerinde sağa doğru giden daha küçük bir dal
buldular. Üniformalı bir polis sürünerek aşağı indi, birkaç saniye sonra
geri geldi.

Sonra: "Hiçbir şey. Çıkmaz sokak."

Lucas ve Sloan ışıklarını mağaranın içine tuttular. Chip'in dediği gibi,
derin ve oldukça genişti. Kare şeklindeydi, kumtaşının içine sudan ziyade
insanlar tarafından oyulmuştu. Mağaranın sonunu tam olarak
göremiyorlardı.

"Berbat kokuyor," dedi bir polis.

"Sanki bir şey bir süredir ölüymüş gibi," dedi Lucas.

"Yarasa boku," diye seslendi Chip hattın ucundan. "Bir sürü yarasa
boku.

Guano."

Polislerden biri, "Eğer içerideyse ve silahı varsa, işimiz bitti," dedi.

"Hiç silahı olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. Döndü: "Hey, Chip, Russ? Şu fenerleri buraya getirebilir miyiz?"

İki lağımcı geldi ve fazladan ışık onlara mağaranın sonunu göstermeye yetti. Scrape'den iz yoktu, ayak izleri bile yoktu. Lucas üç metre ilerideki bir kum şeridini işaret etti: "O

Ya onun üzerinden uçtu ya da arkamızda."

Kanalizasyoncu Russ dedi ki, "Solda küçük bir yan oda var. Orada olabilir. Geriye kalan tek yer orası."

Lucas başıyla onayladı ve ışıkla birlikte ilerledi. Başka bir polis silahını çekip, "Eğer peşinden bir şeyle gelirse, düz git. ve yoldan çekil."

Lucas içeri girdi ve yan deliğin yine siyah bir yama olduğunu gördü. Ona doğru yaklaştı: "Scrape? Hey, Scrape? Sana zarar vermek istemiyoruz, dostum. Çık oradan. "

Hiç ses yoktu. Kafasını deliğin kenarından uzattı, ışığı içeri tuttum. Boştu. Çatıda bir boşluk var gibi görünüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, sürünerek içeri girdi ve ışığı deliğe tuttu: sadece ayağa kalkacak kadar boşluk vardı ve delik boştu.

Su ve başka bir şey kokuyordu, çamaşır makinesinde çok uzun süre kalmış giysiler gibi. Duvar hareket etti ve yüzünün başka bir hamamböceği sürüsünden ya da her ne iseler ondan birkaç santim uzakta olduğunu fark etti. O

korktu, diz çöktü ve dışarı çıktı.

Sloan'a dedi ki: "O bizim arkamızda."

O anda bir polis, "Hey, İsa, İsa," diye seslendi ve bir yarasa sürüsü aralarından uçarak mağaradan çıkıp büyük dış odaya girdi. Lucas donup kaldı, ürktü ve onlar gidince tünele geri döndü. Dış odada iki polis bırakmışlardı,

Yarasalar içeri girerken ikisi de birbirlerine bağırarak uyarılarda bulundular.

ANA ODADA, Scrape ne olduğunu duyana kadar saklandı.

Polislerden biri şöyle dedi: "Sanırım oraya tırmanıp etrafa bakacağım. Belki şu boruların arkasındaki girintilerden birindedir."

Başka bir ses: "Kıçının üstüne düşeceksin."

"Eskiden etrafa bakmak için su kulelerinin tepesine tırmanırdım."

"Eğer yapacaksan, büyük flaşı al." "Bir bakayım. Merdiven iyi hissettiriyor."

"Dikkat et, orada . . ."

Bir polis tırmanıyordu ve iki dakika içinde bir ışık yakacaktı.

Kazıyın. Arkalarındaydı, tek şansı yere düşüp kaçmaktı. Belki dışarıda daha fazla adam vardı ama

şans, diye düşündü Scrape. Korkudan titredi: Şansını denemek zorundaydı. Eğer orada öylece yatarsa, onu yakalarlar ve ve onu bağlayıp deneylerini yapacaklardı. . . .

Polisin merdiveni teker teker tırmandığını, diğer polisin daha yüksek basamaklara ışık tuttuğunu duyabiliyordu. Sonra polisi gördü, hâlâ tırmanıyordu. El feneriyle döndüğünde, Scrape tam orada olacaktı.

Scrape kendini dirseklerinin üzerine itti, dizlerini büktü. Polis başını çevirmiş gibi görüldüğünde, kendini ayağa kaldırdı ve diğer polislere baktı. Şanslıydı: diğer polisin sırtı ona dönüktü.

Kendini desteklemek için elini bir inşaat demiri parçasına doladı, inşaat demirinin hareket ettiğini hissetti; ve kendini dik tutmak için inşaat demirine tutunarak zıpladı ve bir gümbürtüyle çarptı. Polisin döndüğünü gördü ve Scrape kaçtı, inşaat demiri hâlâ elindeydi. Onu çıkardığını fark etti, belki bir işine yarayacaktı, belki de Tanrı onu oraya koymuştu.

Tünele girerken elinde iyi bir ipucu vardı ve nereye gittiğini biliyordu. . . .

LUCAS yine üçüncü sıradaydı ve dışarı çıkıyordu. Sloan'a, "On milyon hamamböceği daha ..." dedi. Sonra bir takırtı duyuldu,

Metal metale çarpıyordu ve büyük odadaki polislerden biri "Hey, dur, dur" diye bağırdı ve bir saniye sonra, "İşte orada ... işte orada ... dışarı çıkıyor, dışarı çıkıyor. Dışarı çıkıyor. "

Lucas ve Sloan büyük odaya geri koştular, ne olduğunu görmek için çok geç kalmışlardı ama geride bıraktıkları iki polisin koştuğunu gördüler

çıkışa doğru silahlarını çekmişlerdi. Tekrar bağırdılar, "Dikkat edin, geliyor."

Sloan, "Kahretsin." dedi.

Ve üç saniye sonra, tek bir atış: *BAM*. Gürültü Mağaraların dallanıp budaklanmasıyla boğuklaşmıştı ama ne olduğuna dair bir şüphe yoktu ve polislerin hepsi lağımcıların peşinden çıkış tüneline doğru yöneldi. Daha fazla bağıriş çağırış duydular ve iki ya da üç dakika sonra çıkışta dört polisi bir cesedin üzerine çömelmiş halde buldular.

Lucas geldi ve aşağı baktı: Scrape yüzüstü yatıyor, yorgun değil de teslim olmuş gibi görünüyordu. Gözleri hareket ediyordu ama buğuluydu ve topukları sanki kendini ışığa doğru itmeye çalışıyormuş gibi kumu kazıyordu. Göğsünde el büyüklüğünde bir kan lekesi vardı.

"Lanet olası bir ambulans çağırın," dedi Lucas. Lucas girişe yöneldi ama başka bir polis oradaydı, "Ne?" diye bağıırıyordu. Ne?" diye bağıırıyordu ve silahını çıkarmıştı.

"O öldü," dedi çömelmiş bir polis, arkasından. Lucas döndü, bir adım geri attı ve tekrar baktı. Scrape gitmişti, gözleri hâlâ açıktı ama ölümcül bir şekilde hareketsizdi.

Bir diğeri, tetikçi, "Tanrım, nişan bile almadım. Elinde o demir şey vardı-"

Üçüncü bir polis "Sorun sen değilsin dostum, sen doğru olanı yaptın" dedi. "Sana doğru geliyordu."

İki ayak uzunluğunda paslı bir inşaat demiri parçası tünelin hemen aşağısında, Scrape'in cesedinin yanında duruyordu.

Sloan dedi ki, "Tanrım. Tamam. Her şeyi dondurun. Siz geri çekilin. Buraya bir ambulans lazım."

Polislerden biri, "O öldü, Sloan," dedi.

"Bunu bana bir doktorun söylemesini tercih ederim," dedi Sloan. "Çünkü bundan beş dakika sonra balon patlarsa ve gazeteler bize neden onu doktora götürmediğimizi sorarsa, Larry Plant bana öyle söyledi demek istemiyorum."

Lucas parmaklıkların arasından geçip bankın tepesindeki Daniel'ı gördü ve bağırdı, "Ambulansa ihtiyacımız var. Hemen şimdi."

Daniel, "Kim yaralandı?" diye bağırdı.

"Kazımak. Elinde demir bir çubukla dışarı çıktı. Öldü ama Sloan bir doktor istiyor."

Daniel başını sallayıp aceleyle uzaklaştı ve Lucas mağaraya geri döndü.

Bir polis şöyle diyordu: "Bunun tek kötü yanı, kızları nereye sakladığını soramayacak olmamız."

Birisi kısık bir sesle, "Tanrım, Florida'da kızın diri diri gömüldüğü olayı hatırlıyor musun?" dedi.

Hepsi bunu düşündü ve cesede baktılar ve sonra ateş eden polis, "Elinde çubukla geldiğini gördüm ve tüfek ya da başka bir şey olup olmadığını bilmiyordum ve onu kaldırdı ..." dedi.

"Beyzbol sopası gibi," dedi başka bir polis. "Eğer sana onunla vursaydı, orada yatan sen olurdun. "

DANIEL AŞAĞI İNDİ ve yarasalar dışında kimsenin müdahale edemeyeceği cesede göz kulak olması için bir adam dışında hepsini mağaranın dışına taşıdı. Birkaç dakika sonra, bir ambulans geldi. İki sağlık görevlisi nehir kıyısına götürüldü ve bir dakika sonra geri geldiler: Scrape ölmüştü.

Daha sonra olay yeri uzmanları geldi ve mağaraya indiler. Tetikçiyle konuşmakta olan Daniel, Lucas'ı kenara çekti. "Onu nasıl buldun?"

Lucas, Karen Frazier'ın kendisini evden aradığını anlattı, Millard'la yaptığı görüşme hakkında, girişte birinin hareket ettiğini duyması hakkında.

"Sence bu Millard denen adam hâlâ Lunch Box'ta mıdır?"

"Evet. Onu oldukça korkutmuştum," dedi Lucas. "Eğer korkmadıysa, onu bulmak çok kolay olacaktır. Misyon'da kalıyor."

Daniel onun sırtına bir tokat attı. "Bu işte iyi iş çıkardın Lucas. Şefle konuşacağım. Del bana bu işten kurtulmak için çok ateşli olduğunu söyledi. üniforma."

"Öyleyim," dedi Lucas. "Doğruyu söylemek gerekirse, Scrape'in kızları aldığından emin değilim. Çok fazla soru işareti var."

"Birkaç tane var," dedi Daniel. "Senden yapmanı istediğim şey, ben Düşündüğünüz her şeyi içeren eksiksiz bir ifade vermeniz gerekiyor. I

Del'den bir kısmını aldım ve bu beni endişelendiriyor. Hiçbir şeyi atlama."

"Şu Fell denen adamı bir elleyebilsek. Tek istediğim bu, sadece onunla konuşmak."

"Yapmam gereken şey o kızları bulmak," dedi Daniel. "Bunu yapana kadar rahat etmeyeceğim. Bu mağaranın içini dışına çıkarmalıyız, biz bu kayalıklardaki her mağarayı aramalıyız. . .

"Bir araç olmadan onları buraya getiremezdi," dedi Lucas. "Bu konuda tökezleyip duruyorum. Aracı nerede? Onları buraya öylece getirmiş olamaz."

Daniel dedi ki, "Evet, evet. Seni ofise geri götürmem gerek. Lanet olsun, yapacak çok iş var. Bak ne diyeceğim: aşağı in ve şu Willard denen adamı getir. Doğru mu, Willard?"

"Millard," dedi Lucas.

"Onu alın ve buraya geri getirin. Onu sıkıştırmamız gerekecek. Ah, Tanrım, şuna bak ..."

Ve işte medya geldi: Kanal 3 kamyonu. Hızlı ve yakındılar ama diğer kanallar da hemen arkalarında olacaktı.

Daniel Lucas'ı kolundan tutup yokuşa doğru yönlendirdi. "Sen Millard'ı al, ofisime geri götür. Onu orada oturt. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Ve ifadelere ihtiyacımız olacak. Bir sürü ifade."

LUCAS, MILLARD'ı Lunch Box'ın dışında otururken buldu. "Param olsa bile içeride oturmama asla izin vermezler."

"Bir açıklama yapmak için seni şehir merkezine götürmeliyim," dedi Lucas. "Hadi gidelim."

"Beni hapse atmayacaksın değil mi?"

"Hayır, hayır, sadece bir açıklama istiyorum. Kendini toparladığın sürece hapse girmek yok."

Lucas onu cipe doğru iterken, "Scrape'e ne oldu?" diye sordu. Çatışma mahallinin etrafında sekiz on ekip arabası, iki TV kamyonu ve otuz kırk seyirci vardı.

"Kendini vurdurdu," dedi Lucas. "Demir çubukla bir polisin peşinden gitti."

"Scrape gibi konuşma. O herkesten korkardı," dedi Millard.

"Evet, öyle oldu."

"Ne kadar kötü vurulmuş? İyileşecek mi?"

"Hayır, bu işin o kadar iyi sonuçlanacağını sanmıyorum."

Cinayet bürosunun önünde bir düzine polis duruyordu, ne yapacağını bilemiyordu. Lucas Millard'ı başka bir polise teslim etti, boş bir masa buldu ve ifadesini yazmaya başladı. Daniel geri geldi ve o ve başka bir polis

Millard'ı on dakika dinledikten sonra onu gönderdi. Lucas Daniel'a ifadesini verdi, Daniel ifadeyi okudu ve yarım düzine sorular sordu ve yeniden yazmasını söyledi.

Lucas yeniden yazma üzerinde çalışıyordu ki polislerden birinin Daniel'la Ronald Rice hakkında konuştuğunu duydu. Dönüp onlara baktığında diğer dedektifin bir yığın kâğıdı karıştırdığını gördü, Lucas bir şey açıklarken "Hey" dedi.

Daniel ona baktı ve Lucas, "Ronald Rice'a ne oldu?" diye sordu.

Daniel, "Bıçaklandı," dedi ve arabaya doğru dönmeye başladı.

Diğer polis.

"Bunu biliyorum," dedi Lucas. "Uyandı mı?" Daniel:

"Hayır."

Diğer adam "Nalları dikti." dedi. Lucas:

"Öldü mü?"

Daniel, "Lucas, ifadeyi yaz," dedi.

Lucas, "Ama Rice'ı kimin bıçakladığını ve görgü tanıklarının kim olduğunu söyleyen bir adamım var, ama ölmediğini söyleyerek işin içinden sıyrıldım," dedi. Ellerini "Ne oluyor be?" der gibi uzattı: "Ben de bu konuyu açacaktım," dedi.

Diğer polis "Ne?" dedi.

Lucas onlara kısa bir özet geçti ve Daniel başını salladı. "Tamam. Hepsini Dick'e ver." İlk polise döndü. "Dick, sen git

şu Delia ile konuş. Yani ..." Arkasına döndü ve kekeledi: "Tanrı aşkına, Davenport, *bu konuyu açacak* mıydın?"

Lucas sözlerini bitirdiğinde Daniel şef ve belediye başkanıyla konuşmaya gitmişti.

Del içeri girdi. "Onu yakaladığınızı duydum," dedi Lucas'a.

"Ben değildim. Ted Hughes yaptı," dedi Lucas. "Bunu kastettiğini sanmıyorum, bir tür mastürbasyon yaptı."

"Demek istediğim, onu takip eden adam sendin." Del, Lucas'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Lucas, "Biliyor musun? Daniel bana pizzacıdan aldıkları kanıt kutusundan bahsediyordu. Buna inanmıyorum. Şu Fell denen adamı bulmak istiyorum."

Del, "Belki başka bir zaman çalışabilirsin," diye önerdi.

"Düşünüyordum da, bu gece ..."

Del başını sallıyordu. "Bak, Lucas. . . Ellerinde ölü bir şüpheli ve ona karşı her türlü kanıt var. Eğer biraz daha az kanıt olsaydı ya da biraz daha az ölseydi, belki Fell'i aramanıza izin verirlerdi. Ama şimdi Scrape öldüğüne göre, kötü adam olarak ona *ihtiyaçları var*."

"Kızlar-"

"Kızlar gitti," dedi Del. "Bunu herkes biliyor. Bu bir Bluzdaki kan... dostum, Scrape'in masum olmasını göze alamazlar. Bu büyük bir solucan kutusu açardı. Birini vurmuş olurlardı. masum bir adamdı ve soruşturmayı mahvetti. Size söylediğim şey, sanırım, bu iş bitti."

"Bu doğru görünmüyor," dedi Lucas.

"Sadece söylüyorum. Doğru olduğunu söylemiyorum." Del başını salladı. "Olur böyle şeyler ve kokusunu alabiliyorum."

"Ne *düşünüyorsun*?" Lucas sordu.

"Fell'i bulmak istiyorum," dedi Del. "Onu gerçekten bulmak istiyorum. Ama Scrape'e karşı bir sürü kanıt var. O yüzden bilemiyorum. Sadece bilmiyorum."

Lucas ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bak sana ne diyeceğim. Adamı bulacağım. Kimin ne dediği umurumda değil. Onun izini sürüyorum."

kıçını indir."

Del omuz silkti. "Güzel. Bir hobi edinmek güzel. Hadi gel. Gidip bir kola alalım. Bana şu Ronald Rice olayını anlatmalısın. Ben sadece hikayeyi Roy Patterson'dan aldım. Bu konuyu açacak mıydın?" Del gülmeye başladı. "Boş zamanlarında bir cinayet davasını çözdün ve *bunu mu gündeme getirecektin?*"

Lucas alışılmadık bir şey yaptığı hissine kapıldı.

O günün ilerleyen saatlerinde bir basın toplantısı düzenlendi, Lucas kalabalığın en arkasında duruyordu ve kederli bir polis şefi şöyle dedi: "Katili yakaladığımızı biliyoruz ve küçük kızların gittiğine dair her türlü işaret var. Öldürüldüler. Onları henüz bulamadık ve elimizdeki tüm adamlarla araştırmaya devam edeceğiz. Onları bulacağız. "

AMA ASLA YAPMADILAR.

O gece Daniel Lucas'ı kenara çekip, "Şefle konuştum. Geçici olarak İstihbarat'a atanacaksın ama benimle çalışacaksın. Seni henüz terfi ettiremem, boş yerimiz yok ama sen en fazla altı ay içinde alacaksın ve o zamana kadar sivil olarak çalışacaksın. Harika bir dedektif olacaksın, Lucas. Bu davayı çözdün ve Rice davasını alıp doldurdun. İnanılır gibi değil. Daha önce hiç Herkes daha iyisini yapar ve sen bir çaylaksın."

"Adamımı hiç bulamadım," dedi Lucas, sesine biraz burukluk sinmişti. "Fell'i hiç bulamadım."

"Değerlendirmeniz gerekiyor," dedi Daniel. "Fell şüpheli bir kişi, tamam mı? Ama elimizde üzerinde Scrape'in parmak izleri olan o karton kutu var ve Scrape'in kutuyu attığını gören tanığı arıyoruz. çöp konteynerinde. Gerçekten arıyoruz."

"Evet."

"Dinle: kariyerinin geri kalanında sahip olduğun her davada yarım kalmış işler olacak. Açıklamayacağıın şeyler" dedi Daniel. "Bu, her şeyin düğümlendiğı türden bir iş değıl. "Bu iş her şeyin düğümlendiğı bir iş değıl. Sis, dostum. Arada bir, bir şeyler görebileceğın kadar dağılıyor ama sonra hemen geri iniyor. Bununla yaşamayı öğrenmek zorundasınız. Ama sana ne diyeceğim, bu daha ilginç bulabileceğınız diğerk tüm işlerden daha fazla. Daha karmaşık. Sherlock Holmes bize kıyasla, bizim yaptığımız işe kıyasla lanet olası bir serseriydi."

Sherlock Holmes, diye düşündü Lucas. O Randy'nin Whitcomb'un bahsettiğı. Arkası dönük şapkalı polis.

LUCAS, DANIEL'in söylediklerini dinledi ve ertesi gün sivil polis olarak çalışmaya başladı. Boş zamanlarında, bir süre Fell'i aradı. Anderson bilgisayarda çalışırken, Fell'in Visa kartını bir daha hiç kullanmadığını tespit etti.

Kenny'ye ya da masaj salonuna da geri dönmemişti. Lucas o zaman neden gitmediğini merak etmişti. Lucas'ın onu aradığını biliyor muydu? Biri ona tüyo mu vermişti?

Lucas yaklaşık bir yıl boyunca kontrol etmeye devam etti. uyuşturucu çılgnılığıyla biriken davalara gömülmüş bir müfettiş.

Bir yıl sonra bıraktı.

şimdi

Lucas Jones kızlarının hayalinden sıyrılıp -bu doğru kelime miydi- araştırmacısını aradı ve ona kızların ailelerini bulmasını söyledi. Onlar hakkında bildiklerini ona aktardı, sonra on dakika boyunca valinin suçla ilgili bir dizi açıklama önerisini gözden geçirdi ve genel olarak Reddedildi. Okudukça parafladı ve sekreterine bıraktı.

Araştırmacı, Jones'un kızlarının ailesinin isim ve adresleriyle geri döndü, isimleri George ve Gloria'ydı - onları unutmuştu - ve Minneapolis'teki Marcy Sherrill'i aradı.

Ona isimleri verdi ve "Onları arayacak mısın yoksa başkasına mı aratacaksın?" diye sordu.

"Bunu bir papaza yaptıracam," dedi. "John Kling. Gerçekten hoş bir tavırları var ve kızlar öldürüldüğünde buralardaydı. Onunla zaten konuştum."

"Çok çabuk televizyona çıkacak," dedi Lucas.

"Bekliyor, hemen aratacağım. Hala çok mu üzgünsün?"

"Ah, bilirsin işte. Hayatta başka bir gün."

Bütün öğleden sonra Jones kızlarından kaçamadı. Avukatlarla dolu uzun bir toplantıya gitti.

Minnesota'da rutin trafik suçları dışındaki suçlar nedeniyle tutuklanan her kişiden DNA örneği alınması. Sivil özgürlükçüler bunun vatandaşların mahremiyetine daha fazla müdahale anlamına geldiğini savunurken, bu görüşü destekleyenler ise bunun tutuklama sırasında rutin olarak yapılan sabıka fotoğrafı ve parmak izi alma işleminden farklı olmadığını savundu.

Lucas'ın pozisyonu sırtüstüydü: yani ne zaman insanların bu konuda tartıştığını duysa, uzanıp biraz kestirmek istiyordu.

Hala cesetlerin bulunduğunu düşünürken, hikayeyi anlattı. Yemek sırasında uzun ve karışık bir adli tıp tartışması başladı. Akşam, Bone adında bir bankacı eşile birlikte uğradı ve kurabiye yiyip portföyler ve hisse senetleri hakkında konuştular.

pazar ve balıkçılık hakkında.

Lucas'ın cerrah olan karısı Weather ertesi sabah çalışıyordu ve Bones gittikten kısa bir süre sonra yattı.

Lucas mahallesinde yürüyüşe çıktı, birkaç köpek gezdiricisiyle sohbet etti, bilgisayar başında biraz zaman geçirdi.

geri döndüm ve sonunda yatağa girip rüyamda Jones kızlarını gördüm.

Saat dörtte uyandığında Hava mışıl mışıl uyuyordu, rüya bir balon gibi patlamış ve sonsuza dek yok olmuştu. Bir an için onu geri getirmeye çalıştı, sonra vazgeçti, gözlerini açtı ve Weather'a doğru yuvarlandı.

Çarşafı atmış, bacaklarını uzun, yumuşak bir yastığa sarmış yatıyordu. Karın. Altı ay sonra tekrar hamileydi ve ultrasonlar, üç yaşındaki Sam ve on beş yaşındaki Letty için bir erkek kardeş yerine bir kız kardeş alacaklarını gösteriyordu.

Gabriel'den ziyade bir Gabrielle.

Lucas da en az Weather kadar heyecanlanmıştı: Başka bir kız çocuğu fikri. Kızlar her zaman iyidir. Daha fazla kız daha da iyidir. Lucas'ın zaten bir öz kızı vardı ve onu ayda sadece bir ya da iki kez, o da annesi ve müthiş ikinci ailesinin yanına yerleştiği için birkaç saatliğine görüyordu ve onu ölesiye seviyordu.

Bir de Weather'la birlikte evlat edindikleri Letty vardı. Letty ele avuca sığmaz biriydi ama Lucas onu herhangi bir öz kızı kadar seviyordu ve Letty'nin de onu sevdiğinden emindi. onu terörize etme eğilimi.

Lucas Weather'a doğru döndü ve bir süre onu izledi, kalçası yastığın üzerindeydi, küçük bedeni yatağın köşesine doğru kıvrılmıştı. İyi uyuyamıyordu ama ilk hamileliğinde de benzer bir uykusuzluk dönemi geçirmişti, yaklaşık beş buçuk aydan yedi aya kadar. Stres, endişe, her neyse... bir türlü uyuyamamıştı.

çok yardımcı oluyordu ve bu sabah onun mışıl mışıl uyuduğunu gördüğüne memnun olmuştu. Onun için endişeleniyordu: ikisi de çocuk değildi, Weather kırklı yaşlarına yaklaşıyordu, Lucas ise ellisine merdiven dayamıştı.

Gözlerini kapadı, uyukladı ve rüyası geri geldi: yine genç bir adamdı, Fred Carter'la birlikte bir ekipte dolaşıyordu. Carter'ın huysuz mizacı, çatışmadan kaçınma eğilimi ...

Lucas onu birkaç ay önce Capitol'de güvenlik görevlisi olarak çalışırken görmüştü, artık genç sayılmazdı ve hâlâ belinde bir silah taşıyordu. Carter genel olarak işinden memnundu ama emekliliğine sadece bir yıl kadar kalmıştı.

"Mesele şu ki," demişti Lucas'a, "teröristlerin bir sonraki hedefinin neresi olacağını asla bilemezsin. Ya büyük bir şehirde karar kılarlarsa, ama gözlerden uzak bir şehirde? Kimsenin beklemediği bir şehir?"

Lucas, "Minneapolis ya da St. Paul gibi," diye önermişti.

"Evet. Peki neyi vuracaklardı? Capitol'ü." Carter başını kaldırdı. "Şu büyük lanet kubbe. Adamım, onu görebiliyorum: Emekliliğime iki gün kala, elinde dinamit kemeri olan bir serseri kubbeyi kafama indiriyor."

Lucas, "En azından karın emekliliğini alacak," demişti.

Carter işaret parmağını cam sileceği gibi salladı: "Bunun şakasını bile yapma, dostum. Şakasını bile yapma."

Carter'ın tüm hayatı emekliliğe yönelikti ve üzerinde öyle büyük bir bağırsak vardı ki Lucas onun birkaç yıldan fazla yaşamasının mümkün olmadığını düşünüyordu.

Carter'ı düşününce, apartman kazısının dibindeki sarı plastiğin arasından kemikli gülümsemeleriyle sırttan ölü Jones kızlarının yüzleri yeniden canlandı. Jones kızları . . .

Gün ağardıktan hemen sonra Lucas yataktan kalktı ve boxer şortu ve tişörtüyle koridordan geçerek merdivenlerden ön verandaya indi. Ön kapıyı kırdı ve dışarı baktı. Yürüyüş yolunda üç gazete vardı; *St. Paul Pioneer Press*, *Star Tribune* ve *New York Times*.

Times, şu anda istemediği *Times*, en yakın olanıydı; *Pioneer Press* bir metre, *Star Tribune* ise onun beş metre ötesindeydi. Örneğin bir izci kız grubu geçerken şortuyla koşarak dışarı çıkmak istemiyordu. Görünürde genç kız yoktu,

Kapıyı iterek açtı, kaldırımından koşarak *Star Tribune*'e gitti, gazeteyi aldı ve geri dönerken *Pioneer Press*'i kaptı, ve kapı kapanıp kendini kilitlemeden iki saniye önce kapıya ulaştı.

Bir gün, diye düşündü, dışarıda onunla birlikte kapanacaktı. Muhtemelen kışın. Bariz çözüm kapının kilidini açmak olurdu ama Sonra herkes gibi o da kilitlemeyi unutur ve kapı sürekli açık kalırdı.

Ayrıca, iç çamaşırlarıyla kapıya vurmaktan biraz heyecan duyuyordu.

Star Tribune Jones'un haberini ön sayfada, ön ve ortada verdi. *Pioneer Press*'in iç sayfasında vardı. Kaçırılmışlar Lucas hikâyeyi muhtemelen saat on haberlerinde görmüş ve sonra da toparlanmaya çalışmış olabileceğine karar verdi. Pek iyi değillerdi.

Lucas *Pioneer Press*'i kapının yanında yere bıraktı ve *Star Tribune* gazetesini çalışma odasına taşıdı, çalışma koltuğuna yaslandı ve haberi okudu. *Strib*, Jones kızlarının anne babasına ulaşmıştı; artık boşanmışlardı, diyordu haberde, ikisi de yeniden evlenmişti, George Jones'un başka çocukları vardı ama eski karısı çocuksuzdu. İkinci bir trajik hikâyeye, diye düşündü Lucas, yatakta yatan hamile Weather'ı ve yaşlılığında onu teselli edecek olan çocuklarını düşünerek.

Haberi bitirdi, Minneapolis şefinin yorumlarını okudu, ellerinde ne varsa bu davaya yatırmışlardı. Doğru. Hala Lucas uykulu bir halde yukarı çıktı ve Weather'ı işe gitmek için hazırlanırken buldu.

"Bu sabah nerede çalışıyorsun?" Esnedi:

"Bölgeler."

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

"Hepsi ilginç... ama hayır."

"Ben yatağıma dönüyorum," dedi Lucas.

Hemen uykuya daldı, üç saat sonra uyandı, kendini Keskin, komodinden cep telefonunu aldı, açtı ve aradı.

Del geldi ve Lucas "Bu sabah gazeteyi okudun mu?" diye sordu.

"Evet. Arayıp aramayacağını merak ediyordum." "Ben de bu işe dahil olmak istiyorum," dedi Lucas.

Del, "Benim için sakıncası yok ama siyaset biraz kaba olacak," dedi. "Bu bir Minneapolis davası."

"Bunu senin ve benim kadar iyi yapamazlar," dedi Lucas. "Bu doğru," dedi Del.

"Ayrıca, onlara hemen söylemek zorunda kalmayız."

Bir an için bunu düşündüler. Suçluları Yakalama Bürosu ile polisler arasında belirtilmemiş bir rekabet vardı.

Minneapolis ve St. Paul. Minneapolis'teki bir cinayet masası dedektifine sorsanız size şöyle bir şey söyleyecektir: "BCA'daki bir adam kariyeri boyunca muhtemelen yirmi cinayetle ilgilenir. Ben yılda yirmi cinayet görüyorum."

BCA'daki adam şöyle derdi: "Evet, gangsterler. Elinde bira ve silahla kanepede oturan adamı yakalarsınız. İçeri girdiğimizde geç gireriz ve onlar her zaman zor olanlardır."

Her iki taraf da diğerine "Saçmalık" diyecekti. Lucas sordu, "John Fell'i hatırlıyor musun?"

"İsmi hatırlıyorum. Aradığınız adam buydu," dedi Del.

"Katilin o olma ihtimali çok yüksek. O zaman bile

Bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama Terry Scrape'in bu işten elendiği kesinleştiğine göre onu bulmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Lucas.

"Uzun zaman önce," dedi Del.

"Evet."

"Bir fincan kahve içmeli, oturup düşünmeliyiz."

"Bana bir saat ver, seninle kafede görüşürüz."

"Not defterini getir," dedi Del. "Bir listeye ihtiyacımız olacak."

Snelling'deki kafeye gittiler, Del için bir kahve ve Lucas için diyet kola alarak bir masaya oturdular ve Lucas

Planlama için kullandığı eskiz defteri ve listelerini yapmaya başladılar.

1. Fell seksenli yıllarda oldukça gençti, yirmili yaşlarındaydı.

"Demek ki o iki kızla işi bırakmamış," dedi Del. "Şimdiye kadar bırakmış olabilirdi - psikopatların çoğu kakalarını

kırkly yaşlarında. Ama on ya da on beş yıl boyunca devam etti. Genç ve zayıf sarışınların ortadan kaybolduğu faili meçhul vakalara bakmamız gerekiyor."

2. Bir noktada seks suçundan tutuklanmış olabilirdi, seks suçlarının çoğu öyleydi. Lucas adamın tarifiyle ilgili her şeyi hatırlayamıyordu ama kiloluydu, siyah saçlıydı, normal konuşmalar yapmak yerine şakalar yapıyordu. "Sanırım bir parmağı eksik olabilir," dedi Lucas. "Sanırım bunu hatırlıyorum." Bu kombinasyon, adamın Onu ya müfettişlere ya da hapishanede çok zaman geçirmiş seri suçlulara teşhis etti.

3. Kızların kaybolduğu sırada lise öğretmenliğinden kovulmuş olabilir. Lucas, "Çok yaşlı olmadığına göre, ben onu ararken yakın zamanda kovulmuş olmalı," dedi. "Ve eğer bu kadar çabuk kovulduysa, işin içinde bir seks olayı varsa ya da bundan şüpheleniliyorsa hiç şaşırmam. Seksenli yılların başında yerel bir okulda öğretmenlik yapmış, seksle ilgili sabıkası olan bir adamı arıyoruz."

4. Del dedi ki, "Eğer onun yazdığı eski çekleri bulabilirsek John Fell Visa hesabından DNA bulabiliriz ve eğer seks veri tabanında varsa, onu yakalamış oluruz." Lucas elini salladı. Başını: "Artık kağıt çek sakladıklarını sanmıyorum. Bakabiliriz."

5. Lucas, "O evle ilgili bulabildiğimiz tüm kamu hizmeti kayıtlarını kontrol etmeliyiz," dedi. "Adı bir yerlerde olmalı." Del başını salladı ama, "Minneapolis'in her tarafı bu konuyla ilgili olacak," dedi.

Lucas, "Acaba kapı komşularını da kontrol ederler mi?" dedi. Del: "Söyledikleri gibi gerçekten ellerinden geleni yaparlarsa yaparlar. Ama kontrol etmeliyiz."

"Sence Marcy Jones dava dosyasına bakmamıza izin verir mi?" Del sordu.

Lucas, "İstesek bizi nasıl geri çevirir bilmiyorum ama kızabilir," dedi.

Del bir baskı noktası bulabileceklerini söyledi ve Lucas

"Buna ne dersin? St. Paul'deki James Hayworth'u tanıyor musun?" diye sordu. Del başını salladı.

Lucas dedi ki, "Quantic'dan yeni döndü. O gerçekten büyük Davranış bilimiyle ilgili şeyler. Fell gibi adamların pes etmediğini bilir.

. Onu *Star Tribune*'e versek ne olur? Şu anda çok heyecanlı, kafasında bir sürü yeni bilgi var, onlara bir hikaye anlatacaktır. herkesin ödünü koparacak."

Del yarı gülümsedi ve kabine geri çekildi: "Dostum, Marcy öğrenirse seni vurur."

Lucas, "Evet, ama yapmazsa ve biz de doğru miktarda emiş yaparsak . . . Bahse girerim içeri davet ediliriz. Bilirsin, suçu yaymak için."

"Nereden başlayacağız?" Del sordu.

"Sandy'ye kayıp çocuklarla ilgili araştırma yaptırabilirim," dedi Lucas. "O bizden çok daha hızlı alırdı. Biz bunu yapmak istemiyoruz. Minneapolis'ten gelenlerle gereğinden fazla karşılaşmayalım. Sanırım okullarla başlayabiliriz."

"Ne zaman?"

"Rose Marie'ye seni bir süreliğine görev gücünden almasını söyleyeceğim ve bu öğleden sonra başlayabiliriz. Düşündüğüm şey, bu bir

Bürokratların oldukça sıkı tuttuğu istihdam kayıtları, bu nedenle bir mahkeme celbine ihtiyacımız olabilir. Belki de bu bölgedeki tüm okul yönetim kurulu istihdam kayıtları için geçerli bir mahkeme celbi alabiliriz ... kaç okul bölgesi olduğunu ve bunların nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Bunu öğren ve gazeteyi al," dedi Del. "Temizlemem gereken bazı görev gücü işleri var. Yarın sabah gitmeye hazır olacağım."

Lucas ofiste araştırmacı Sandy'yi buldu, ona Fell hakkındaki teorilerini, Fell ile uyuşturucu satıcısı Smith arasında bir ara sokakta yaşanmış olabilecek bir kavgayı anlattı ve

kayıp kızlar hakkında bilgi sahibi olması gerekiyordu; hemen başlayacaktı.

Sonra Lucas okulları telefonla aramaya başladı ve metro bölgesinde elliden fazla okul bölgesi olduğunu gördü.

tek tek peşlerinden gitmesi gerekecekti. Büyük olanla başladı, yakın bölgelerde, istihdam kayıtlarına bakmak için mahkeme celbine ihtiyacı olduğu söylendi.

İlk kayıt tutucuya sordu: "Bu süre içinde herhangi birini işten çıkarıp çıkarmadığınızı öğrenmek için mahkeme celbine ihtiyacım var mı? Yoksa sadece

bana 'evet' mi 'hayır' mı?"

"Elbette, bunu size söyleyebilirim," dedi. "Kayıtlarıma bir bakayım, bir saat kadar sonra dönerim."

Böylece beş saat boyunca oturdu, öğle yemeği için ara verdi, sabırla telefon numaralarını çevirdi, aynı gerçekleri çeşitli kayıt tutuculara tekrarladı ve sonunda on iki ilgili dönemde elli beş ilçe erkek öğretmenleri işten çıkarmıştır.

Bir adam, "Size isim veremem ama bu adamın sicilinin, herhangi bir takip olmaksızın bir ebeveyn şikayeti olabileceğini gösterdiğini söyleyebilirim ... bu da seks anlamına gelebilir," dedi.

"Heteroseksüel seks mi?"

"Ah, söyleyemem. Başka türlü olabileceği aklıma gelmedi ama bilemiyorum. Yapılacak şey, mahkeme celbini almak ve Her şeyi dışarı çıkarın ve elimizdekilere bir göz atın." "Yarın görüşürüz," dedi Lucas.

On iki ilçeden ikisi de erkek öğretmenleri belirsiz koşullar altında işten çıkarmış ya da görevlerine son vermiştir. işten çıkarmalar için cinsel bir temel olabileceğini düşündü. "Bu tür şeyler konuşulmuyor ya da yazılmıyor, çünkü yasal işlem olasılığı."

Diğer dokuzu, çoğunlukla sarhoşluk ya da uyuşturucu suçlamaları olmak üzere, açıkça cinsel olmayan çeşitli davranışlar nedeniyle işten çıkarıldı.

Günün sonunda Minneapolis'ten Marcy Sherrill'i aradı: "Jones kızlarıyla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Çalışıyoruz - işler biraz yavaş ilerliyor, bu yüzden bu işe atabileceğimiz birkaç kişi vardı" dedi.

"Medya ile işler sarpa sardı mı?"

"Belki beklediğim kadar değil," dedi. "Bütün bu olanlar Channel Three muhabiri doğmadan önce oldu ve o doğmadan önce olan herhangi bir şey açıkçası önemli değil ... bu yüzden evet, insanlar arıyor ama bu makul bir durum."

Lucas, "Yani medyayı kontrol altına aldığınızı söylüyorsunuz ama Jones davasıyla ilgili elinizde hiçbir şey yok," dedi.

"Ben öyle demedim. Henüz değil. Adli tabip kızlardan DNA alma ihtimalleri olduğunu düşünüyor."

"Ben olsam nefesimi tutmazdım," dedi Lucas.

"Eğer oradaysa, birkaç gün içinde bu adamın peşine düşebiliriz. Yani, üzerlerinde bulacağımız herhangi bir garip DNA neredeyse ona ait olmalı. İki günlüğüne gittiler, muhtemelen

Birden çok kez tecavüze uğradığına göre bir yerlerde DNA olmalı."

"İyi şanslar. Mahalledeki evlerden isim alabildin mi?"

"Birkaç tane. Elbette kamu hizmetlerine bakıyoruz ama hepsi Towne House'un sahibi Mark Towne tarafından ödenmiş gibi görünüyor. Görünüşe göre hepsi kiralanmış ve telefon hariç tüm hizmetleri ödenmiş. Ama,

o adrese ait telefonumuz yok. Bu yüzden arıyoruz. Eski komşuları falan bulmaya çalışıyoruz."

"Pekâlâ. Beni haberdar et."

"Benimle kafa bulma, Lucas," dedi Sherrill. "Orada bir şeye baktığını çok iyi biliyorum. Nedir o?"

"Biraz araştırma yapıyorum, hepsi bu. Aynı zamanda kaybolan aynı görünüşteki diğer çocukları arayan bir kadın var. Metro bölgesini araştırıyoruz, sonra ona eyaleti araştırtacağım, sonra da çevre eyaletler. Bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi Marcy. "Bu tür destekleri takdir ediyoruz. Birini bulursa bana haber verin."

"Mesele birini bulmak değil," dedi Lucas. "Şimdiden yirmi kadar olasılığı var. Muhtemelen işi bitene kadar elliye ulaşır. Sorun kimin kaçtığını, kimin diğer ebeveyne gizlice gittiğini ve kimin öldürüldüğünü bulmak. Oldukça karanlık."

"Peki, çalışmaya devam et," dedi.

Lucas telefonu kapattıktan bir dakika sonra, *öğrendiğinde gerçekten çok kızacak, diye* düşündü.

Katil ne kadar karanlık olursa olsun, diye düşündü Lucas, bu dava dün işlenmiş bir suçun aciliyetinden yoksundu: arkeolojik açıdan ilginçti. Çözmek, bir tüy gibi olacaktı.

Marcy'nin şapkası, ama *şu anda* çalışan bir adamı kovalıyor olsaydı sahip olacağı içgüdüsel güdüye sahip değildi.

Lucas biliyordu, en azından biraz.

hata yapılmıştı. Marcy ile konuştuktan sonra ofis koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak o uzakları hatırlamaya çalıştı günler. Zaman nereye gitmişti? Bazı kısımları o kadar yakın görünüyordu ki dışarı çıkıp görebilmeliydi; ama öte yandan, aynı anda eski bir tarih gibi görünüyordu.

Jones kızlarının ortadan kaybolduğu o yaz, otuzlu yaşlarının sonlarında bir boşanma avukatıyla kısa ve tatmin edici bir ilişki yaşadığını ve kısa bir süre önce kadının Florida'ya emekli olduğunu duyduğunu hatırladı.

Emekli . . .

SANDY kafasını ofise soktu: "Bir dakikan var mı?" "Elbette."

Ziyaretçisinin sandalyesini işaret etti.

"İlginç bir şey," dedi. Kumral saçları vardı.

Ne gerçekten sarışın ne de gerçekten kahverengiydi; bu yüzden iyi isimlendirilmişti, diye düşündü Lucas. Kendini hippie olarak tanımlıyordu. Biçimsiz, ayak bileğine kadar uzanan şal desenli elbiseleri ve sandaletlerinin altında Lucas'ın ilginç bulduğu bir vücudu vardı. Kehribar rengi dokunmuş kahverengi gözleriyle, yumuşak bir şekilde güzeldi. eski moda yuvarlak hippie gözlükleri. Tüm bunların altında soğuk, keskin bir bıçak gibi bir zeka vardı.

Lucas'ın ajanı Virgil Flowers bir keresinde onunla oynaşmıştı, diye düşündü Lucas. . .

Sarı bir hukuk defterini karıştırdıktan sonra, "Elimde çok ilginç bir dava var, o kadar ilginç ki özel bir bakış için çıkardım. 1991'de Anoka'da bir yabancıya taciz ya da kaçırma girişimi.

İlçe. Kızın adı Kelly Bell'di ve elimizdeki fotoğraflara bakılırsa Jones'ların kız kardeşi gibi görünüyordu. On iki yaşındaydı, zayıftı, sarışındı, bir parktan geçerken üzerine atlamışlardı.

okuldan eve. Elinde bıçak olan bir adam. Koyu saçlı, kilolu.

Onu zorla bir minibüse bindirmeye çalıştı ama kadın çılgılık atmaya başladı ve

karşılık verdi. Onu yaraladı, ellerini ve kollarını kesti, ama o

ondan kaçmış. Aracın kırmızı bir kargo minibüsü olduğunu düşünüyor ve bana bilgi verirken siyah kargo minibüsünden bahsetmiştiniz. Renkler farklı, ama kaçırılma olayının nasıl olduğu konusunda haklıysan, ve cinayet ... teknik aynı ve adamın tarifi Fell denen kişi için mükemmel."

Lucas dedi ki. "Adamın kimliğini tespit edebildiler mi?"

"Hayır. Bence bu da başka bir ilginç yönüydü. Sanki Kimsenin bir şey görmediği Jones olayını. Burada da aynı. Onun olacağını bildiği bir yer seçti ve üzerine atladı," dedi Sandy.

"Bir hata olamayacak kadar iyi planlanmıştı. Şerif yardımcıları bazı lastik izleri buldular ve bunların Firestones, yedek lastikler ve oldukça aşınmış olduğunu tespit ettiler. Minibüs yeterince eskiydi.

Lastiklerden birinde çukurlaşma vardı." "Bu kadının adı ?"

"Kelly Bell."

"Kelly Bell'in nerede yaşadığını ve soruşturmayı yapan polisleri bilmem gerekiyor. Sanırım biz bu işe karışmadık?"

"Hayır. Anoka Polisi," dedi. "Hayati kayıtlar Kelly Bell'in O-5'te evlenmiş, adını Barker olarak değiştirmiş. Kocasının adı Todd Barker. Bloomington'da yaşıyorlar."

"Adresi aldın mı?"

"Tabii ki. Ve telefon numaraları," dedi Sandy.

"Kıçına sertifika alıp polis olmayı hiç düşündün mü?" Lucas sordu. "Hem daha fazla para alırsın hem de burada sana bir yer buluruz."

Başını sallıyordu. "Hukuk fakültesine gidiyorum. Orayı bitirdiğimde belki federal olurum."

"Clarice Starling gibi . . . *Kuzuların Sessizliği*."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi utangaç, hippie gülümsemesiyle.

Günün geç saatleri olduğu ve baskı o kadar yoğun olmadığı için Lucas akşam yemeği için eve gitti; kızı Letty vejetaryenliği deniyorlardı, bu yüzden buğday bazlı Lucas'ın gizlice çok da kötü olmadığını düşündüğü fakechicken pirzoları-hamilelikle ilgili en son haberleri ve

Hastaneye gitmiş ve hizmetçi bulaşıkları bulaşık makinesine taşıırken çalışma odasına girip Kelly Barker'ı aramış.

Üçüncü çalışta telefonu açtı ve adam kim olduğunu ve 91'deki saldırı hakkında konuşmak istediğini söylediğinde, kadın

"Bunun çıkardıkları kızlarla bir ilgisi var mı?" diye sordu. "Olabilir," dedi

Lucas. "Kızları öldürdüğünden şüphelendiğim adam Jones'un kızları o zamanlar oldukça gençti ve bu tür yırtıcılar genellikle gençken pes etmezler. Yakalanmazlarsa, bunu yapmaya devam ederler ve size yapılan saldırı Jones kızlarının başına gelmiş olabileceğini düşündüğüm şeye oldukça benziyor. Adamın sesi de aynı. Kim olduğunu bilmiyoruz ama bir eşkali olabilir. Biraz oturup konuşabilir miyiz?"

"Herhangi bir televizyon kanalıyla görüşecek miyiz?" Barker sordu.

Lucas biraz şaşırılmış bir halde arkasına yaslandı. "Şey, ben olsam yapmazdım. Bu gerçekten bir soruşturma izinin parçası değil."

"Soruyorum çünkü Channel Three ile süregelen bir ilişkim var. Bıçaklandıktan sonra biyografimi çıkardılar.

Birkaç yıl önce Michael McCannlin çocuk cinayetlerinden tutuklandığında."

Lucas, üç çocuğu öldüren McCannlin'i hatırladı.

Mülk sınırlarını ve çocukların futbol maçını da kapsayan bir silahlı saldırıda iki yetişkini yaraladı.

"Ben ..." Lucas başladı, sonra, "McCannlin'in senin davanla bir ilgisi yoktu, değil mi?"

"Hayır, sadece benim saldırım nedeniyle, diğer saldırılar hakkında yorum yapmam istendi," dedi.

Lucas, "Televizyon aramıyorum, ancak Jennifer Carey eski bir arkadaşım, eğer onu tanıyorsanız," dedi.

"Aman Tanrım, onu seviyorum," dedi Barker. "Tabii, gelsene. Ne zaman yapmak istiyorsun?"

HEMEN ŞİMDİ, demişti. Lucas'ın St. Paul'deki evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta oturuyordu, o yüzden Weather'dan çıkışını aldı, Porsche 911'ine bindi ve Mississippi'yi geçerek Bloomington'a doğru yola çıktı.

Yine sıcak bir gece, Jones'un kızlarının kaçırıldığı gecelerdeki gibi bir gece, yıldızlar puslu bir kayakta süzülüyor, nem o kadar yoğun ki neredeyse havayı içebilirdiniz. Lucas çöplüğe daldığı geceye geri döndü ve bir kutu giysiyle çıkagelmişti.

Scrape'i öldürebilirdi; aynı tür bir gece.

Havaalanını ve Mall of America'yı geçerek I-494'ü batıya, Bloomington'a, sonra güneye ve daha batıya, bir Altmışlı yılların çiftlik tarzı evlerinden oluşan mahalle, çoğu hala orijinal sahipleri tarafından yaşıyor: etrafta çok fazla çocuk yok, birkaç bisiklet veya

Üç tekerlekli bisikletler, bir elektrik direğinin yanında atılmış gibi duran tek bir Büyük Tekerlek.

Barker'lar gri-beyaz bir evde yaşıyorlardı. araba yolu ve iki arabalık dar bir garaj. Araba yolundan ön kapıya kadar bir kaldırım kıvrılıyordu.

Lucas dışarı çıkıp zili çaldı ve Todd Barker kapıyı açtı. "Kabalık etmek istemem ama kimliğiniz var mı?" diye sordu.

"Elbette." Lucas kimliğini çıkardı ve uzattı. Barker şöyle bir baktı ve "Tamam. İçeri gel. . . Burada kaldıracığım bir tabanca var. Kim olduğunuzdan emin olamadık."

"Tamam."

Bir kadın kanepede oturmuş televizyona bakıyordu. susturuldu. "Todd buraya geleceğin için biraz üzgündü." dedi.

Todd, "Tam olarak üzgün değilim..." dedi. Bir Smith & Wesson Hava ağırlığını bir metre boyundaki dede saatinin yanından fırlayan bir çekmeceye yerleştirdi ve kapıyı iterek kapattı. "Daha çok dikkatli. Her zaman birinci durumda kalmaya çalışırız. Horozlu ve kilitli ... Ne taşıdığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Lucas. Ceketini geri çekerek omzundaki tabancasını gösterdi. "Colt Gold Cup."

"Müthiş," dedi Todd, coşkusu yüzünden okunuyordu. "Kurulu ve kilitli, ya da ..."

"Hayır, fişek yatağında mermi tutmuyorum; ben-" "İsrail çekişi," dedi. "O kadar hızlı değil."

Lucas, "Hızlı silah çekmeye hiç ihtiyacım olmadı," dedi. "Eğer bir şeyin yaklaştığını düşünürsem, silahımı çıkarır ve

odası."

"Evet, evet, evet," dedi Todd. "Benim de taşıma ruhsatım var ama işverenim işyerinde silah bulundurulmasına izin vermiyor; umarım asla pişman olmayacağı bir hata yapmıştır."

Her iki havlayan da otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Bu Evin yeni başlanan bir ev havası vardı; toplu pazar mobilyaları ve ucuz halılar, bir köşede eski tabaklarla dolu boyasız mobilya tarzı bir dolap. Oturma odasında, duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun altında, özenle cilalanmış antika bir büfe gururla duruyordu.

Todd Barker kanepede karısının yanına çöktü ve Lucas'a oturması için bir sandalye işaret etti. Lucas aldı, onlara hızlıca bir Kızların cesetlerinin bulunması da dahil olmak üzere Jones davasının özetini ve hatırladığı kadarıyla Kendisine John Fell diyen adamın üzerinde biriktirdiği açıklamalar.

Lucas, "Oldukça iri bir adam ama tıknazdan şişmana doğru," dedi. "Koyu renk saçlı, siyah ya da koyu kahverengi ve kıvrıkcık. Geniş surat. Eğer arabayı alan oysa

Joneses, kaçırma olayına tanık olan bir uyuşturucu satıcısını da öldürmüş olabilir. Uyuşturucu satıcısı birkaç kez bıçaklanmış.

-Ve o cinayet de asla çözülemedi. Ama eğer o ise, bıçak kullanmıştır."

Kelly Barker, "Kulağa onun yapacağı bir şey gibi geliyor ve bana bıçak kullandığı da kesin," dedi. Kollarını Lucas'a doğru uzattı ve bir parmağını ön kollarındaki ince beyaz yara izlerinde gezdirdi. "Beni gerçekten kesti. Benim elimi de avucumun içine soktu." Lucas'ın avucundaki kama şeklindeki yara izini görebilmesi için sol elini kaldırdı. "Çılgılık atmaya devam ettim ve geriye doğru koşmaya çalıştım, tökezledi ve bu bana yer açtı ve ben de koştum. Bir süre peşimden koştum ama sonra, Çok şişmandı, beni yakalayamadı ve minibüsüne geri koştu. Parktan koşarak çıktım ve sokaktaki insanlara el salladım ve bu adam durdu ve beni hastaneye götürdü."

Todd, "O olaydan sonra biriyle arabaya binmiş olman garip," dedi. "Bilirsin işte, yabancı bir adam."

"Aslında gerçekten iyi bir adamdı. Adı Nathan Dunn'dı, bir satıcıydı, yaşlı bir adamdı," dedi. "Her neyse, beni doğruca hastaneye götürdü. Arabasının her tarafı kan içindeydi. Kan kaybından öleceğimden korkuyordum."

Hastane yetkilileri Anoka polisini aramış, polisler de kısa süre içinde siyah saçlı şişman bir adamın kullandığı kırmızı minibüsü aramaya başlamıştı. "Onu asla bulamadılar."

"Onu yeterince iyi hatırlıyor musun ki seni bir polis ressamının yanına koysam, onun bir resmini yapabilirsin?"

"Anoka polisi bunu zaten yaptı," dedi. "Olayın olduğu zaman. Bir dakika bekleyin..."

Kanepeden atladı, yan odaya geçti; Lucas bir ses duydu. Dosya çekmecesini açtı ve bir dakika sonra geri geldi, bir klasörü karıştırıyordu. "İşte."

Lucas'a üzerinde eski moda bir Kimlik Kiti'yle yapılmış bir adam yüzü olan bir kâğıt uzattı. Kâğıdı aldı ve gözlerini kırıştırdı. ama İdenti-Kit onu daha zayıf göstermiş. Bu durum görgü tanığı fotoğraf çizimlerinde alışılmadık bir durum değildi - polis ressamaları ortalamalara uyma eğilimindeydi ve eğer biri şişmansa, çizimlerde kilo verme eğilimindeydi.

"Artık biraz daha iyi bir bilgisayar teknolojimiz var," dedi Lucas, çizimi ona geri verirken. "Eğer St. Paul'e gelmek için vaktin olursa ..."

Yaptı ve yapacaktı.

Daha fazla ayrıntı aradı ve kadının elinde birkaç tane vardı. Saldırgan minibüsü park yolunun dışına park etmiş ve yürüyüş yoluna dayanacak şekilde çalılarının arasına sokmuştu. "Onu çok yakından gördüm.

bir çeşit mahkum şeyine benziyordu. Bir ekran vardı.

Şoförün arkasındaydı, bu yüzden içeriden ona ulaşamıyordunuz," dedi Kelly. "Ekranı hatırlıyorum. Ve daha fazla perde vardı

Arka camlar parmaklıklarla kapatılmıştı, böylece camı kıramazdınız. Yan camlar yoktu. Hatırladığım şey minibüsün içi. Hapishane minibüsü gibiydi."

"Seni yakalamaya çalıştığında ne dedi?" Lucas sordu.

"Bunu gerçekten hatırlamıyorum. Hemen sonrasında bile.

Ben

Parkın kaldırımında yürüyordum ve orada bir yer vardı.

Çalıların kapandığı yerde - leylaklar, sanırım - ve onlardan çıktı beni yakaladı ve bıçağı bana doğru salladı, minibüsü gördüm ve beni çekiyordu ve ben de onunla mücadele ediyordum ve elinden kurtuldum ve geri çekilmeye başladım ve benimle konuşmaya çalışıyordu ama o da kesiyordu ve sonra beni tekrar yakalamaya çalıştı ve ben de çekip kaçtım. . . Biraz peşimden geldi ama ben daha hızlı koştum ve arkama baktığımda onu çalıların arasına girerken gördüm.

Sonra minibüsün sesini duydum ve beni kovalayacağından korktuğum için kaldırımdan indim ve ilerideki caddeyi görebiliyordum ve koşabildiğim kadar koştum ... ama peşimden hiç gelmedi."

"Ama sen tam oradaydın: yüz yüzeydin."

"Oh, evet," dedi. "Konuşuyordu ve ..." Bir elini yüzüne götürdü. "... tükürüyordu. Üzerime tükürdü, o kadar yakındı ki."

"Ne tür bir bıçak olduğunu hatırlıyor musun?"

Ürperdi: "Ben hiç. Uzun kavisli bir et bıçağıydı, hani rosto kesmek için falan kullanırsın ya. Büyük, ağır bir kasap bıçağı gibi değil ama uzun, kavisli bir bıçak."

"Mutfak bıçağı, av bıçağı ya da çakı değil."

"Kesinlikle bir mutfak bıçağı. Şu tahta saplı Chicago Cutlery şeylerinden biri gibi."

"Sonra sen kaçtın ve Dunn denen adam geldi. Saldırgana bakabildi mi?"

"Hayır, bu patikadan aşağı, çalıların arasından koşmak zorunda kaldım. Bayım.

Dunn son dakikaya kadar beni görmedi bile. Neredeyse üzerimden geçiyordu. Ben de hastaneye gittim," diyor Kelly. "Ama size şunu söyleyebilirim, adamla dövüşürken onu tırmaladım ve tırnaklarımın altında kan ve deri vardı ve polis onları aldı. Ve bir kıl vardı - hastanedeki adamın tırnağımın altından çıkardığını ve 'Siyah bir kıl var' dediğini hatırlıyorum."

"Bu önemli olabilir. Teşekkür ederim," dedi Lucas.

"Bu kadar eski şeylerden hâlâ DNA alabiliyor musunuz?" Todd sordu.

"Eğer hala ellerindeyse, yapabiliriz," dedi Lucas. "İyi olan şu ki, Bu tür şeyler yapan insanlar er ya da geç yakalanır ve seks suçluları için bir DNA bankamız var. FBI'nın da öyle. Eğer tutuklanmış ve hüküm giymişse, bankada olabilir."

Kelly, "Bu son derece mükemmel," dedi.

Birkaç dakika daha konuştular ama kadının elinde başka bir şey yoktu. davaya gerçekten katkıda bulundu. Kayıp parmakla ilgili bir şey hatırlamıyorum.

DNA olasılığı ilginçti. DNA, tecavüz veya cinayetten uygunsuz bir şekilde hüküm giymiş pek çok kişiyi temize çıkarmak için kullanılmıştı, ancak

uzun zaman önce işledikleri bir suçun kendilerini sokaktan çekip almasıyla paçayı kurtardıklarını düşünen pek çok kişiyi yakalamak için kullanıldı.

Barker ayrıca Lucas'ı gerçek adı ne olursa olsun Fell'in katil olduğuna ve Jones cinayetlerinden sonra da faaliyetlerine devam ettiğine ikna etti. Eğer Jones'un kızlarının kaçırılması onun ilk cinayetiye -ki öyle olabilir de olmayabilir de- ve Barker da başka bir girişimiye, daha fazlası da olacaktır.

Ayrılırken Kelly Barker sordu: "Dinle, menajerim Channel Three ile temasa geçse ve seni arasalar sorun olur mu? İlgileneceklerinden eminim." Bunu ciddiyetle söyledi, bir şov dünyası kişiliğinden diğerine.

Lucas, "En azından bu noktada onlarla kayıtlar üzerinden konuşamam," dedi.

dedi. "Onlarla konuşursanız ve biraz film çekmek isterlerse, bana haber verdiğinizden emin olun. Yani, bu adam izliyor olabilir. Minneapolis Polis Departmanında Marcy Sherrill adında bir kadın var. Cinayet Masası Başkanı. Onu aramalısınız. Sizin için bazı fikirleri olabilir. Unutmayın, onu teşhis edebilecek yaşayan tek kişi siz olabilirsiniz."

Todd Barker kare çeneli bir sırıtışla, "Sanırım başımızın çaresine bakabiliriz," dedi. "Etrafınıza bakın, burada dört silah var. oda. Tehdit uyarısından tetiklemeye kadar iki saniye içinde onlardan birine ulaşabilirim."

Lucas başını salladı: "Umarım iki saniyen vardır." "İki saniye bir şey değil," dedi Barker.

Lucas, "Ortalama bir lise öğrencisi pistte yüz metreyi on iki saniye gibi bir sürede koşabilir," dedi. "Bu, ön kapınızdan arka bahçenize kadar iki saniyede yaklaşık elli metre demektir."

"Sence bir av tüfeği almalı mıyım?" Barker sordu.

"Bence iyi bir kilit almalısın," dedi Lucas.

LUCAS karanlık kaldırımdan Porsche'ye doğru yürüdü, orada bir dakika durdu, gökyüzüne baktı, düşündü. Silah delileri onu biraz tedirgin ediyordu. İçinden bir ses hep onların vuracak bir şey arıyorlardı. Bir tür sıkı çeneleri vardı. "Bir silaha sahip olup da ona ihtiyaç duymamak, ihtiyaç duyup da ona sahip olmamaktan daha iyidir"-ama bunun arkasında bir dürtü olduğunu düşündü.

Ve kendi başlarının çaresine bakabilecekleri fikri Yanılsama: Gece vakti elinde tüfekte bir çalının arkasına bir pislik koyarsanız vurulursunuz.

Lucas hayatı boyunca birçok kişiyi vurmuştu ve vurma olaylarının her zaman bürokratik bir kabus ve bazen de birkaç Davalar; sonuçta, birkaç istisna dışında, ateş etmemeyi tercih ederdi. Lucas için ateş etmek önemli değildi; önemli olan avlanmaktı.

Şimdi kalbinde bir hızlanma hissetti.

Çünkü avın kokusunu almıştı, diye düşündü. John Fell yüzde seksen Barker'a saldıran adamdı. Av başlamıştı.

Lucas ertesi sabah geldiğinde Del yeni bir kamerayla oynuyordu. "Şu lanet olası Çiçekler ilgimi çekti," dedi Del. "Geceleri fotoğrafçılık dersi alıyorum."

"Hava bana bir tane verdi," dedi Lucas. "Biraz ilginç. Keşke bunun için daha fazla zamanım olsaydı. . . . Peki özgür kalabildin mi?"

"Ben iyiyim," dedi Del. "Dün ne öğrendin?"

Lucas ona Marcy Sherrill'le konuştuğunu ve Sandy'nin Kelly Barker'ı bulması ve Kelly ve Todd Barker ile yaptığı konuşma hakkında.

"Yanılıyor olabilirim ama içimden bir ses, eğer tam teşekküllü bir Mahkeme baskısı olursa onu çabucak buluruz," dedi Lucas. "Barker'ın peşinden gidenin Fell olduğuna en az yüzde seksen, Jones kızlarını Fell'in öldürdüğüne ise yüzde doksan beş eminim. Eğer bir isim bulursak, tek yapmamız gereken DNA örneği almak ve Anoka'daki örneklerle karşılaştırmak.

örnek."

Del, "Jones cinayetleri için onu bu şekilde yakalayamayız," dedi.

"Seninle ilk tanıştığımda bana bilmenin çok önemli olduğunu söylemiştin. Bir kez öğrendiğimizde ..."

Del, "Elbette ama uyuşturucu satıcıları, hırsızlar ve bunun gibi insanlar için bu daha büyük bir mesele," dedi. "Haftada beş kez suç işleyen insanlar. Eğer biliyorsanız, er ya da geç onları alacaksınız. Ama eğer

Yılda bir kez suç işliyorlarsa ve bunu on yıl önce bırakmışlarsa, bu tamamen farklı bir sorundur."

"Öyle," diye kabul etti Lucas. "Ama çözümsüz bir sorun değil."

Lucas'ın ofisinde bir saat boyunca oturup plan yaptılar ve telefon görüşmeleri yaptılar. İlk olarak Anoka County'ye giden Lucas, orada birkaç tur attıktan sonra Dave Carson adında bir dedektifle görüştü. O da Carson'a Jones vakası hakkında kısa bir açıklama yaptı ve ardından kötü haberi verdi: "Görünüşe göre o sırada bir miktar doku toplanmış,

Ama DNA analizi sizin tarafınızdan berbat edildi," dedi Carson. "Laboratuvar açıldıktan hemen sonraydı ve çok fazla doku ve test başarısız oldu. Nedenini bilmiyorum." "Hiç doku kurtarıldı mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Gitti. O zamandan beri bize, teknikler iyileşene kadar birkaç ay ya da bir yıl kadar saklasaydık sorun olmayacağı söylendi," dedi Carson. "Bu haliyle elimizde hiçbir şey yok."

"Bunu kim biliyor?"

Carson, "Bizden birkaç kişi burada," dedi. "Ve belki BCA'daki birkaç kişi, eğer hâlâ laboratuvarlarsa. Yani, yirmi yıl önceydi, neredeyse."

"Tamam. Dinle, eğer soru gelirse bundan bahsetme," dedi Lucas. "Şüpheliye biraz baskı yapmak isteyebiliriz - DNA'nın bizde olduğunu düşünmesini sağlayabiliriz."

Carson, "Bize uyar," dedi.

Lucas telefonu kapattığında Del, "Kulağa iyi gelmiyor," dedi. "Öyle değildi." Carson'ın ona ne söylediğini açıkladı. "Lanet olsun, eğer DNA'ya sahip olsaydık, tek yapmamız gereken adamı teşhis etmek olurdu ve onu yakalardık." Dönüp penceresinden dışarı baktı, bir polis minibüsü kanıt toplama alanına yanaşmak üzereydi.

Güzel bir gün daha. Sıcak, ama çok sıcak değil. Oturdular ve düşündüler.

"Ruffe ile konuşacak mısın? Bakalım Minneapolis'in altında bir ateş yakabilecek misin?" Del bir süre sonra sordu. Ruffe Ignace, *Star Tribune*'de orta derecede güvenilir bir muhabirdi. Güvenilirdi çünkü haberlerinin nerede, nasıl ve kim tarafından yapıldığına dair keskin bir sezgisi vardı.

Ekmeği tereyağlıydı; ama sadece orta derecede güvenilirdi çünkü son derece hırslıydı.

Lucas, "Evet, şimdi yaparsak..." dedi. Saate baktı, bilgisayarında Ignace'ın numarasını buldu, telefonu eline aldı ve numarayı tuşladı.

Ignace cep telefonunu açtı: "Ne?" "Ben Davenport, BCA'dan arıyorum."

"Ignace, "Uzun boylu, siyah saçlı, amatör bir hokey oyuncusu olarak geçirdiği iştisamlı günleri sürekli yeniden yaşıyor," dedi. basketbol sahası."

"O benim," dedi Lucas. "İlgini çekebilecek ya da çekmeyecek bir şeyim var."

Ignace, "Bugün elimde bir şey yok - eğer ağaçta bir kediniz varsa, ilgilenirim," dedi. "Aslında, sizi ağaca bir kedi *koymanız* için teşvik ederim."

"Peki ya Jones davası?"

"Dünden önceki gün haberleri. Kimsede bir şey yok." Ignace dedi. "Bir adam bulduk, Scrape'in akrabalarını aradık ve onlara dava açıp açmayacaklarını sorduk. Hayır dediler, dava açacak türden değillerdi. Adamımız onu pek iyi hatırlamadıklarını söyledi."

"Dava açmayacaklar mı? Tanrım, nerede yaşıyorlar?"

"Bilmiyorum ama mahkeme avukatlarının bile gelişmediği çok ilkel bir yer olmalı."

"Oldukça ilkel," dedi Lucas.

Ignace, "Tamam, esnemeye başlıyorum. Bir kaynakla konuşmaktan her zaman mutluluk duyarım elbette ama ayakkabılarımı cilalamam gerekiyor....."

"Bunu ben yapmış olamam," dedi Lucas. "St. Petersburg'da bir adam var.

Quantico'daki FBI okulundan yeni dönen Paul." "James Hayworth.

"Bana James de. Evet, ama ben bileklerimi keserdim

Daha önce FBI okulunda okuyan bir adam hakkında yazmıştım," dedi

Ignace. "Mesele şu ki, davranış biliminden gerçekten korktu şey. Artık çöp kutusunda seri katiller görüyor" dedi Lucas. "Yani: Bence onu Jones davası için arasaydınız, muhtemelen size katilin Jones kızlarıyla yetinmediğini söylediler. Muhtemelen öldürmeye devam ediyordu. Yalnız ve eski bodrumlarda gömülü kim bilir kaç kurban var."

"Ama bu bir Minneapolis davası ve o da St. Paul'den," dedi Ignace, ilgisiz değildi. "Yine de bir şey söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Rudolph ona seks katillerini sorsa Kırmızı Burunlu Geyik Rudolph'la konuştu," dedi Lucas. "Düşünüyorum da sen de söyleyeceklerini al ve sonra da her şeyi abart." Ignace, "Bu doğru ve kendi içinde değerli bir hedef," dedi. "Ama bir

Aynı derecede ilginç bir soru da, Davenport'un bundan ne çıkarı olduğu?"

Lucas, "Sadece eski bir gazete arkadaşına yardım etmeye çalışıyorum," dedi.

"Refleks olarak çok sık yalan söylüyorsun," dedi Ignace. "Yalanlarını daha dikkatli değerlendirmelisin."

"Basınla uğraşıyorum işte," dedi Lucas. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bunu yaparsam, sonunda aptal gibi mi görüneceğim? Yoksa gerçekten daha fazla insan öldürdüğü mü ortaya çıkacak?"

"Kayıt dışı mı?"

"Şimdilik," diye kabul etti Ignace.

Lucas, "En az bir atağımız daha olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Bu yüzden bunu yapmaya devam ettiğini düşünüyoruz. Ve sonunda aptal gibi görünmeyeceksin.

Her neyse, çünkü işe yaramazsa kimse hatırlamayacak: kuş kafesinin dibi için bir başka kağıt parçası."

"Öyle mi?"

"Evet. Ne düşünüyorsun peki?"

"Sanırım yarın manşette olacak," dedi Ignace. "İşte böyle," dedi Lucas.

DEL, "Eğer Marcy öğrenirse ..." dedi.

"Ah, Ruffe çenesini kapalı tutabilir," dedi Lucas. "Ama ben Marcy'yi ara ve ona Barker'dan bahset." Telefona geri döndü ve Marcy Sherrill'in bütçe toplantısında olduğu söylendi. Geri arama bırakmış.

"Okullara gitmek ister misin?" diye sordu

Del. "Hayır, ama başka neyimiz var?"

Araştırmacı Sandy tarafından hazırlanan bir dizi mahkeme celbiyle donanmış olarak, Washington County'nin güneyindeki en uzak okullarla başladılar, sonra kuzeye Mounds View okullarına gittiler, sonra da Minneapolis.

İlk işten çıkarma, kırk dört yaşındaki bir erkek öğretmenin Washington County'nin güneyindeki Hosfedder aslında çifte kovulmaydı. Bir gazeteye göre, Hosfedder ve kendisi gibi kovulan Dubois adlı bir kadın öğretmen evlilik dışı bir ilişkiye karışmışlardı. Müfettiş yardımcısı. Bu ilişki, en azından bir kez, sonbaharın sonlarında loş bir Cumartesi öğleden sonrasında kimya laboratuvarındaki bir masada tamamlanmıştı. Ne yazık ki onlar için çiftleşme Müzik programı için okulda bulunan ve açıklanmayan ve muhtemelen konuyla ilgili olmayan nedenlerle sessizce laboratuvara inen bir grup öğrenci tarafından tanıklık edildi.

Del, müfettiş yardımcıısına "Muhtemelen boyuna," diye önerdi. "En azından," dedi adam.

Lucas, "İşin içinde çocuklar yok, yani Hosfedder'in yaklaştığı çocuklar yok," dedi.

Müfettiş yardımcıısı dosyayı karıştırırken, "Burada kayıtlı bir şey yok," dedi.

İkinci vaka, Lewis adında bir ğretmen ile Pelletson adında on yedi yaşında bir kız arasında ğretmen-ğrenci cinsel ilişkisini içeriyordu ama Del, "Bir sorunumuz var Houston," dedi.

Personel dosyasındaki bir satıra dokundu: Lewis temas sırasında 53 yaşındaydı.

Lucas, "Pis ihtiya," dedi ve okul müdürüne, "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Minneapolis'e doğru giderlerken Marcy aradı. Lucas ona Sandy'nin Kelly Barker'la ilgili davayı bulduğunu söyledi. "Dün gece oraya gidip onunla konuştum ve sana ne diyeceğim, sanırım aynı adam tarafından saldırıya uğradı."

"Scrape'e tuzak kurduğunu söylediğin adam tarafından." "Bu doğru," dedi Lucas.

"Tamam. Aradığınız için teşekkürler," dedi Marcy. "Birini gönderip kontrol ettireceğim." Sesi sıkılmış gibiydi.

"Evde kimin yaşadığına dair başka bir şey var mı?"

"şu anda değil," dedi. "Yan komşumuz olan birinin adını biliyoruz ama henüz ona ulaşamadık. Fargo'ya taşındı."

"Bana haber ver," dedi Lucas.

"Onlara ne oluyor?" Lucas telefonu kapattığında Del sordu. "Ah, onlar suda öldü," dedi Lucas. "Marcy pek iyi değil. Henüz ilgilenmiyorum."

"Genelde iş bitiricidir."

"İnançlı biri değil - bunun başka bir baş belasından başka bir şeye dönüşeceğine inanmıyor. Onun gerçekten sevdiği şey yelek giyip bir bodrum katından birilerini dumanla dışarı atabileceği güzel bir kaç-ve-ateş et cinayeti."

Bir dakika sonra Del, "Bu oldukça eğlenceli," dedi.
"Şey, evet."

Minneapolis'teki ÜÇÜNCÜ OKUL VAKASI, yine öğretmen-öğrenci, erkek-kadın temasını içeriyordu, ancak öğretmen siyahtı.

"Bunun bir yararı yok," dedi Lucas.

Hızlı bir öğle yemeği için McDonald's'ta durdular ve öğleden sonra tam Todd ve Kelly Barker ön kapıdan çıkarken ofise geri döndüler. "İdenti-Kit'i sen mi yapıyorsun?" Lucas sordu.

"Yeni bitti, eskisinden çok daha iyi oldu," dedi. Lucas'a yeniden yapılanmanın bir çıktısını uzattı. Lucas ona baktı, Del'e uzattı ve "Fell'le tanışan insanları bulup onlara bunu göstermeliyiz - umarım hâlâ hayatta olan birileri vardır" dedi.

"Evet, öyle," dedi Del, resmi Kelly'ye geri uzatırken. "Biraz daha olmalı. Belki şu fahişeler. Oldukça gençtiler. İsimleri hâlâ sende var mı?"

"O zamanki raporlarımda olmalı," dedi Lucas.

"Minneapolis'e bunu sorarken rahat mısın?"

"İnsanın yapması gereken ..." Lucas öyle dedi. Barker'lara geri döndü. "Televizyon olayına ne oldu? Menajerinle konuştun mu?"

"Geri dönüş bekliyoruz," dedi Kelly. "Bence uçacak, özellikle de bununla." Bilgisayarın benzerini onlara doğru salladı. "Ve özellikle de Jones'lar yüzünden."

Lucas, "Henüz bu bağlantıdan emin değiliz," dedi.

Kelly Barker, "Tüm olasılıklar incelenmelidir," dedi.

LUCAS'IN OFİSİNDE Del, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "John

Fell adı altındaki Visa belgelerini kontrol et. John Fell adı altında hesabı nasıl ödediğini öğrenmeliyiz. Eğer posta havalesiyse yandık ve eğer öyleyse hiç şaşırmam. Ama aynı isim altında bir çek hesabı varsa, o zaman işler daha ilginç bir hal alır. Daha karmaşık."

"Bunun için bir kimliği olması gerekirdi," dedi Del. "Bu isimle ehliyet alıp almadığını hiç kontrol eden oldu mu?"

"Evet, o sırada kontrol ettik ama yoktu." Lucas dedi. "Sanırım tekrar bakabiliriz. Ama faturaları nasıl ödediğine yakından bakın. Eğer bir çek hesabı varsa, muhtemelen sadece kime ödeme yaptığına bakarak epey bir şey öğrenebiliriz."

"Ne yapacaksın?"

"Belki Marcy'yle tekrar konuşurum," dedi Lucas, "sonra da eve gidip karım ve çocuklarımla güzel bir vejetaryen yemeği yiyeceğim."

"Şimdi öldür kendini."

"Hayır, hayır, sorun değil, ayva soslu güzel bir tofu bifteği, belki biraz mısır," dedi Lucas. "Tatlı olarak da organik elma püresi."

"Biraz domuz yiyorum," dedi Del. "Seni arayıp haber veririm." Lucas, "Tanrı seni korusun," dedi ve Del gitti.

BİR ŞEYLER YAPMAK ZORUNDAYDI. Şu anda.

Lucas telefonda Marcy'ye: "Senin için de uygunsa gelip Jones'larla ilgili dosyaya bakmak istiyorum," dedi.

"Ne arıyorsun?"

"Notlarım. Birkaç rapor yazdım; bazı isimler bulabilir miyim diye bakmak istiyorum."

"Gerçekten bu işin içine giriyorsun," dedi.

"Bu ilginç," dedi Lucas. "Sıcak bir şey üzerinde çalışmıyorum Bu yüzden bir süre daha buralarda takılıyım diye düşündüm. Eğer seni rahatsız etmiyorsa."

"Hayır, pek sayılmaz. Aşırıya kaçmadığın ve bizi bilgilendirdiğin sürece sorun yok. Buraya gel, dosya Buster'ın masasında."

Lucas Minneapolis'e yirmi dakikada varmış ve arabasını Belediye Binası'nın önündeki polislere ayrılan yere bırakmıştı. Kariyeri boyunca Minneapolis Belediye Binası'na muhtemelen on bin kez girip çıkmıştı ve orijinal mimarların aynı anda hem çirkin, hem verimsiz, hem soğuk, hem de steril bir bina tasarlamayı nasıl başardıklarına her zaman hayret etmişti, sevimsiz ve mordu; ama yine de vardı. Büyük bir kısmı polis departmanına tahsis edilmişti ve kilitli kapılardan oluşan uzun koridorlar burayı daha neşeli hale getirmiyordu.

Boş koridorlardan Cinayet Masası'na doğru yürüdü ve Marcy'nin ofisine göz attı. Evde kimse yoktu. Yalnız bir Cinayet Masası çalışanı masasında *New York Times* okuyordu, Lucas içeri girdiğinde homurdanarak başını kaldırmış ve Lucas Marcy'nin ofisine baktığında, "Bütçe konuşmaya gitti," demişti.

"Buster'ın masası nerede?" Lucas sordu.

"Üzerinde koca koca dosyalar olan," dedi adam. Onun Adı Roberts ya da Williams ya da Richards ya da Johns gibi bir şeydi; Lucas onu tanıyordu ama adını çıkaramıyordu.

"Marcy çok fazla çalmadığından emin olmak için izlemem gerektiğini söyledi." "Sadece birkaç isim," dedi Lucas. Aklına bir isim geldi: Clark Richards. "Nasılın Clark?" "İyiim.

Yardıma ihtiyacın var mı?"

Lucas, Buster'ın masasının üzerinde duran beş banker kutusuna baktı: "Eğer vaktin varsa. Aslında Jones'un kaçırılmasıyla ilgili kendi yazılı raporlarımı arıyorum."

Hoş bir küf kokusu olan kutuları karıştırmaya başladılar ve ilkinin yarısına geldiklerinde Lucas iki kahverengi Üzerinde "911 Kasetleri" yazan, iplerle tutturulmuş ofis posta zarfları. Zarfları açtı ve iki kaset buldu.

"Yanında kasetçalar var mı?" diye sordu. "Evet.

Rodriguez'in alt çekmecesinde bir tane var."

Lucas iki kaseti bir kenara koyup aramaya devam etti. Richards raporları ikinci kutusunda buldu, tokalarla tutturulmuş ucuz daktilo kağıtlarından oluşan büyük bir tomar. "Muhtemelen buradadır," dedi, göz gezdirirken.

Lucas gazeteyi aldı, oturdu, sayfaları çevirmeye başladı ve yolun üçte ikisinde kendi katkılarını buldu. Fahişelerin isimlerinin Lucy Landry, Dorcas Ryan ve Mary Ann Ang olduğunu gördü. isimleriyle birlikte ehliyet numaralarını da not etmişti.

"Sadece bir çocuktum, ama zaten çok iyiydim," diye mırıldandı, bunları yeni bir deftere yazarken.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Richards sordu.

"Evet, biliyorum," dedi Lucas. "Acaba bilgisayarınıza girip DMV'den benim için bazı isimlere bakabilir misiniz? İstiyorum ki

dokuz-bir-bir kasetlerini dinleyin."

Kayıt cihazı ve bir çift kulaklıkla Marcy'nin ofisine oturdu, doğru düğmelere bastığından emin oldu ve dinledi. Her iki kaset de otuz saniyeden uzun değildi:

Birincisi:

"Dokuz-bir-bir. Bu acil bir durum mu?"

"Olabilir. Ben de öyle düşünüyorum. Kaybolan iki kızı duydum ve bu işe karışmak istemiyorum ama buralarda basketbol topuyla dolaşan geçici bir adam var ve söylentilere göre cinsel suçlardan sabıkası varmış."

"Adını biliyor musun?"

"Hayır, onunla konuşmuyorum, sadece görüyorum. Sizin onu almanız gerekiyor."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Eskiden West River Road'daki nehir kıyısında bazı kutularda yaşadığını biliyorum."

"Adınız nedir, efendim?"

"Hayır, hayır, karışmak istemiyorum. Basketbol topu olan adamı bul."

Bu noktada konuşma sona erdi ve iki saniye sonra bir İlk ikisinden farklı bir ses, aramanın saatini ve tarihini verdi ve Mississippi'nin doğu kıyısındaki güneydoğu Dördüncü Cadde'de, kızların gömüldüğü yerden yarım mil kadar uzaktaki bir telefon kulübesine ait olduğu tespit edilen bir numaradan geldiğini ekledi.

İkinci arama:

"Dokuz-bir-bir. Bu acil bir durum mu?"

"Evet. Sanırım öyle. Jones kızlarını kaçıran Terry Scrape'i arıyorsunuz. Onun kim olduğunu biliyorum çünkü Dün gece onu Tom's Pizza'nın arkasındaki sokakta yürürken gördüm, elinde bir kutu vardı ve kutuyu Tom's Pizza'nın arkasındaki çöp kutusuna attı. Önemli olup olmadığını bilmiyorum ama aramam gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Eğer isminizi öğrenebilirsek-"

"Bu işe karışmak istemiyorum. Tamam mı? Kutuyu işaretle."

İki saniye sonra, farklı bir ses aramanın saatini ve tarihini verdi ve telefon kulübesinin yakınındaki bir telefon kulübesine kadar izlendiğini söyledi.

Minnesota Üniversitesi - ilkiyle aynı yer değil, ama yakın: yürüme mesafesinde.

Lucas iki aramayı da ikişer kez dinledi ve birkaç not aldı. Defterlerini kontrol etti ve ilk çağrının kendisi ve diğer bazı dedektifler -Sloan? Hanson ya da Malone? Ve Daniel? Caddenin karşısındaki Scrape'in dairesine bakıyordu. 911 çağrısının o noktada bir önemi yoktu. arayan kişi bunu bilirdi. O gece ikinci çağrı gelmişti, Lucas uyurken. Sloan onu çöp kutusuna dalması için yataktan kaldırmıştı. . . .

Lucas kulaklıkları çıkarırken RICHARDS gelip kapının çerçevesine yaslandı ve Lucas, "Ne aldın?" diye sordu.

"Hepsi hâlâ burada, buralarda yaşıyor. Biri Stillwater'da," dedi Richards. "Onları elinizdeki kimlik numaralarından günümüze kadar aldım. İsimler, adresler, telefon numaraları."

"Harika," dedi Lucas. "Şimdi başka bir şeye ihtiyacım var. Bu iki kaseti dinlemeni istiyorum. İki dakikanı alır."

Richards oturdu, kulaklıkları taktı ve dinledi. İş bittiğinde kaşlarını çatı ve sordu: "Biraz garip. adam, değil mi?"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi Lucas. Notlarına baktı. "Her iki aramada da operatör aramanın acil bir durum olup olmadığını soruyor ve ilkinde 'Belki', ikincisinde 'Evet' diyor ama sonra her ikisinde de tam olarak 'Sanırım' diyor. Sonra da konuşmanın sonunda Kaset, neredeyse aynı kelimelerle ismini vermeyi reddediyor: 'Bu işe karışmak istemiyorum'."

Richards, "Ben daha çok sesini dinliyordum. Biraz titiz bir konuşma tarzı var, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"İngilizce öğretmeni," dedi Lucas.

"Evet, onun gibi."

Lucas iki kaseti zarflarına geri koydu, cep telefonunu çıkardı ve Marcy'yi aradı. Telefonu açtı ve "Toplantıdayım," dedi.

"Biliyorum ama sana bir şey sormam gerekiyordu. Sakıncası yoksa, dokuz-bir-bir aramalarının iki kasetini alıp bir ses uzmanına baktıracağım," dedi.

"Neden?"

"Çünkü iki ihbarın da aynı adamdan geldiğini düşünüyorum, ki kasetlerde söylediklerini dinlediyseniz, katil o değilse bu pek olası değil. Eğer senin için de uygunsa. . . Clark'a bir makbuz bırakacağım."

"Neden beş dakika oturmuyorsun?" Çıtırdadı bir şey, bir havuç ya da kereviz sapı. "Burada işimiz bitmek üzere, ben de oraya döneceğim."

"Gerçekten beş dakika mı? Yirmi dakika değil mi?" "Gerçekten beş dakika."

On dakika içinde geri dönmüş, Ziploc poşetinden çıkardığı havuç dilimlerini çıtırdatıyordu. Ofisine girdiler, 911 kayıtlarını dinledi ve "Aynı adam. Tamam, al onları." Kayıt cihazından ikinci kaseti çıkardı ve masasına doğru itti.

"Teşekkür ederim," dedi Lucas.

"Bu işle gerçekten ilgileniyorsun, ha?"

"Evet. Keşke biraz daha fazla olsaydın."

"İlgileniyorum. Hote tam zamanlı olarak bu konu üzerinde çalışıyor ve eğer bir şey görürsek başka bir adam daha getirebilirim," dedi. "Ama elimde

Magnussen olayı devam ediyor ve Jim Harrison'ı takip ediyoruz ... bilirsiniz."

"Demek meşgulsün," dedi Lucas. "O yüzden bana bu konuda Jones kızlarına bakıyorum. Sizi haberdar edeceğim ve eğer yapabilirsem ve birini tespit edersek, sizi öldürmek için oraya götüreceğim ... eğer yapabilirsem."

"Sıkı çalış," dedi biraz şüpheli bir tavırla.

Sırıttı, kollarını açtı ve "Her zaman yaparım" dedi.

Güldü, Weather ve Letty hakkında sorular sordu ve sohbet eski güzel günlere döndü. Bir keresinde Minnesota kırsalına gitmişlerdi ve Lucas orada

Yerel bir şerif yardımcısıyla yumruk yumruğa kavga etmiş. Marcy, "Eğer o kavgadan konuşarak kurtulmasaydık, muhtemelen hâlâ bir yerlerde bir yol çetesinde olacaktın," dedi.

"Konuşarak mı kurtulduk? Sen neden bahsediyorsun, ben pazarlık yaptım," dedi Lucas.

Sherrill, "Pazarlık mı, hadi oradan," dedi.

"Yanlış hatırlamıyorsam kışını pazarlık konusu yapmıştım," dedi Lucas. "O yolculuktan döndüğümde o kadar güçsüzdüm ki zar zor sürünebiliyordum. .

."

Ve yine gülüyorlardı.

LaChaise çetesi ve Sherrill, "Her şey oldukça iyiydi, değil mi? Bu arada, aramızda kalsın, Demokratlar eyalet senatosuna aday olmamı istiyorlar. Rose Marie'nin eski koltuk, boş geliyor."

"Yapacak mısın?" Lucas sordu.

"Düşünüyorum da," dedi. "Şu anda bulunduğum yerde -yani bu işin canına okudum- bir fırlatma rampasında olduğumu hissediyorum. İşimde iyiyim.

Televizyonda ünüm var. Siyasette bir yerlere gelebilirim."

"Politikacılarla takılmanız gerekir," diye belirtti Lucas. "Böyle şeyler söylüyorsun ama politikacılarla takılıyorsun kendiniz," dedi Sherrill.

"Öyleyse devam et," dedi Lucas. "Valinin kulağına fısıldamamı ister misin? Seksi kadın politikacılardan her zaman hoşlanmıştı."

"Peki, eğer bir gün ağzını diğer bölge yerine onun kulağına dayamış bulursan ve ne söyleyeceğini düşünemezsen... ismimden bahset."

Adam gitmeden önce kasetlerin bulunduğu zarfı okşadı ve arayanın her ikisinde de aynı kişi olduğunu teyit etmenin ne kadar süreceğini sordu.

"Belki yarın ya da ertesi gün," dedi Lucas.

"O zaman yarın beni ara ve ne bulunduğunu söyle," dedi.

"Tamam canım," dedi Lucas.

Eve dönerken, *eski güzel günler* diye düşündü. Her zaman o kadar iyi değildi: Marcy yıllar içinde iki kez vurulmuştu, ikisinde de

Cidden. Hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı... ama Lucas da öyleydi.

Bu düşüncelerle eve gidip vejetaryen bir akşam yemeği yedi, çocuklarıyla konuştu ve tuvalet eğitimi konusunda biraz sorun yaşayan Sam ile banyoda biraz zaman geçirdi - "Ne yapması gerektiğini biliyor, sadece inatçılık yapıyor," dedi Weather. "Babasının biraz cesaretlendirmesine ihtiyacı var."

Sonra çalışma odasında tek başına oturdu ve Jones davası hakkında daha fazla düşündü. Davayla ilgili birkaç kayıtları vardı ve bunlardan herhangi biri Fell'i ortaya çıkarabilirdi. Ona göre en umut verici olanı Masaj salonundaki kadınlardan birinin Fell'i Kelly Barker'ın saldırı olarak teşhis etme olasılığı, İdenti-Kit resmi üzerinden değerlendirilmiştir.

Bu işe yaramazsa, fotoğrafı medyaya verecekti; özellikle de Fell bölgede kaldıysa, bu bir kimlik tespiti sağlayabilirdi.

Eğer Barker Kanal 3'le konuşup onu kamera karşısına geçirdiyse ve Fell bunu gördüyse ve onun ve eğer gerçekten deli olsaydı . . kendisini teşhis edebilecek tek tanıktan kalıcı olarak kurtulmak istemez miydi?

Düşünecek bir şey daha var.

Tuzak mı?

Ama muhtemelen değil: TV'ye çok fazla benziyor.

Jones'un kızlarının katili oturma odasında oturmuş, yirmi kez izlediği *Seinfeld*'in Çorba Nazi'siyle ilgili programının tekrarını seyrediyordu. Ölesiye yorgundu, oturmuş bir Budweiser içiyor, krem peynirli mısır cipsi yiyor, yaşlı adamın gelmesini beklerken yorgunluğunu göz kırparak atmaya çalışıyordu.

Katil iri yarı bir adamdı, büyük boy bir kot pantolon ve gri bir tişört giymişti; yağ ruloları kemerinin üzerinde katlanmıştı ve trisepslerinden aşağıya doğru jöle gibi titriyordu. Kalın siyah saçları, kalın kaşları, koyu renk gözleri vardı.

Küçük, köşeli bir burun ve huysuz, ters bir ağız. Hiçbir şeyin onun için işe yaramadığını söyleyen bir ağız: hiçbir şeyin. Hiçbir zaman.

Oturma odası küçük ve dağınıktı. Bir tarafta, bir dolaptan çok daha büyük olmayan bir çalışma odasında, yarım düzine rafa monte edilmiş sunucu, odanın sıcaklığını seksenlere çıkarıyordu. Seksen üç ya da seksen dörde dayanabilirdi, ama bundan daha yükseği onu uyutmazdı. Tam o seviyede olduğunu düşündü ve emin oldu. klimayı çalıştırdı.

Ve parasını yemeye başladı.

Zaten uyuyabildiğinden değil.

Xanax aldığı zamanlar hariç, geceleri beş ya da altı saatten fazla uyumazdı ve bu da ona bir gece için yedi saat kazandırabilirdi. bir hafta kadar. Hayatta kalmak için uzun vadede sekiz ya da dokuz saate ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu. Bunu alamıyordu. Yorgun kalkıyor, bütün gün yorgun oluyor, yorgun yatıyor ve sonra yattığı yerden karanlığa bakıyordu.

Anksiyeteden muzdaripti ve buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Yüksek tansiyonu ve yüksek kolesterolü vardı, aşırı kiloluydu ve bir gün onu ameliyat masasına yatırabilecek bir dizi kısır, yakıcı hemoroidi vardı.

Ve şimdi Jones kızları ona musallat olmak için geri dönmüşlerdi.

Sonra yaşı adam vardı.

KATİL, eskiden üniversite mezunu sayılırdı; üniversiteden sonra da, bir sürü işte çalışmıştı. elektronik. Herkesin söylediğine göre bilgisayarlar geleceğin makineleriydi ve bilgisayar eğitimi almış kişilerin başarılı olacağı kesindi.

Katilin öğrendiği gerçek şuydu: Yarım düzine elektronik kursu size bir televizyoncu ile aynı statü ve geliri sağlıyordu. İnsanlar bilgisayarların tek kullanımlık olduğu fikrini kabul etmeye başladıktan sonra bu bile olmadı. Daha sonra, bozulduklarında tamir etmek yerine onları çöpe atıldılar.

On yıl boyunca bilgisayar işinin kıyısında dolaştı. Yıllar geçti ve sonunda, en derin ilgi alanları göz önüne alındığında neredeyse kaçınılmaz olarak, porno satmaya başladı. İninden yarım düzine porno sitesi yönetti ve ancak yemek, vergi ve ev masraflarını karşılayacak kadar para topladı.

İpotek. Porno sözde internetin temel dayanaklarından biriydi, zengin olmanın kolay bir yoluydu. Belki de öyleydi, ama öyleyse parası neredeydi? Başlangıçta, internetin yeni kurulduğu zamanlarda, çok çalışmış, internetten yüz binlerce porno çekimi toplamıştı. dünyanın dört bir yanından binlerce kısa video.

Artık işi sunuculara bırakmıştı. Üniversite'de siteyi ayakta tutan bir bilgisayarlı çocuk vardı -günlük teklifleri çok hızlı tekrarlanmasın diye tersine çeviriyor ve fırsat buldukça diğer sitelerden video ve fotoğraf çalışıyordu- karşılığında kendisi ve arkadaşları için pornoya ücretsiz erişim ve haftada yüz dolar alıyordu. Jones

Katil defterleri tutuyor, kredi kartı numaraları geldikçe onları işliyordu, her gün birkaç tane, ama görünüşe göre her gün daha az.

Para konusunda endişeleri vardı.

Porno, masraflardan sonra ayda iki bin dolar kazandırıyordu. Aslında hiçbir şey.

Parasının geri kalanını eBay'de, bir yerlerde birilerinin işine yarayabilecek neredeyse bulabildiği her şeyi satarak kazandı. Yıllar geçtikçe, hurdacıların arkasında toz toplayan para kazanma araçları için bir göz geliştirdi; her hurdacının arka odasını biliyordu.

Ozarks ve Kanada hattı arasında, Mississippi'den Big Horns'a kadar. Son kazancı bir grup ipek kimono olmuştu.

Japonya'dan bir paket paçavra geldi. Tanesi on iki dolara altmış tane almış, rengine ve durumuna göre ortalama elli ila yüz dolara satmış.

Birkaç ay daha devam etmeye yetecek kadar.

Ama seyahat için paraya ihtiyacı vardı ve seyahat etmesi gerekiyordu. İhtiyaç artıyordu. Gerçekten birinci sınıfta gitmek istiyordu, çünkü O kadar büyümüştü ki, özellikle uzun uçuşlarda turist sınıfı canını acıtmaya başlamıştı.

KATİL sınırda bir manik-depresifti, şu anda depresyona doğru sürükleniyordu. Polisler üniversitenin yanındaki eski evinin bodrumunu açıp Jones kızlarının cesetlerini bulduklarında da bu durum değişmemişti.

En çok da o zamanki komşuları için endişeleniyordu. Hiçbir zaman sosyal bir kelebek olmamıştı ama yine de polisler bulabilirse bazıları onu hatırlayabilirdi. Yıllardır ölü olan ev sahibi için çok fazla endişelenmiyordu; ve o her zaman kirayı, ev sahibinin nakit üzerinden vergi ödemeyerek telafi ettiği yüzde onluk bir indirim karşılığında nakit olarak ödemiştir.

Katil, manik dönemlerinde yirmi yılını porno sitelerini yöneterek ve hem yeniden satmak için hurda hem de tedbirsiz genç kızları toplayarak geçirmişti. Seksenlerin ortası ile doksanların ortası arasında yedi tanesini kaçırmış ve bir tanesini neredeyse bir ay boyunca alıkoymuştu.

öldü. Jones kızları da dahil olmak üzere üçü Minnesota'dan gelmişti. Diğerleri Iowa, Missouri ve Illinois'den gelmişti. Illinois'li kız bir deneydi, East St.'den bir deri bir kemik kalmış siyah bir kızdı.

Louis, duyduğu gibi siyah kızların cinsel olarak farklı olup olmadığını görmek için götürüldü. Değillermiş ve o da siyahlardan hoşlanmadığına karar vermiş. Onu götürdüğü gece boğazını kesmiş ve cesedini Granite City'de Mississippi kıyısındaki bir hendeğe atmış.

Sonra, doksanların ortasında Tayland'a seks turlarını keşfetti.

Doğru bağlantılara sahipseniz, Tayland'da istediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz. Telaş yok, karışıklık yok, risk yok . . . ve o küçük sarı olanları severdi.

BAŞ AĞRISI.

Ayağa kalktı, banyoya gitti, bir metre tuvalet kâğıdı çıkardı, katlayarak bir ped haline getirdi ve alnındaki ve göğsünün üstündeki teri silmek için kullandı. Ev kokuyor, diye düşündü. Pizza ve bira ve siyah fasulye ve bira ve siyah fasulye osuruğu. Pencereyi açacaktı ama hava çok sıcaktı.

İvr zıvırları sakladığı ikinci yatak odasına gitti ve bir çift antika ahşap Kızılderili sopası aldı. Onları eBay'de 99 dolara satışa çıkarmıştı ama hiç teklif almamıştı; bir iki hafta bekleyecek ve başka bir isimle 69 dolara tekrar satışa çıkaracaktı.

İlk olarak Hindistan'dan Avrupa'ya, daha sonra da Avrupa'dan ABD'ye ithal edilen egzersiz rutinlerinde kullanılan sopalar On dokuzuncu yüzyılda, on dokuz inç uzunluğunda ve her biri neredeyse tam olarak iki pound ağırlığındaydı - yaklaşık bir beyzbol sopası ağırlığında, ancak bir sopanın uzunluğunun üçte ikisinden daha az.

Belli belirsiz bowling lobutlarına benzeyen bu lobutlar sallanmak, hokkabazlık yapmak, esneklik ve kas geliştirmek için yapılmıştı.

Kanepe masasının altındaki halının üzerine koydu.

Penceresinde bir ışık parladı ve ön pencereye gidip perdeyle duvar arasından dışarı baktı. Yaşlı adam Cadillac'ından iniyordu. Katil, adamın bir dakika boyunca garaj yolunda durup kışını kaşımalarını izledi - hemoroid

aileden geçen bir başka genetik armağandı- ve sonra kapıya doğru ilerledi.

Sürünmek, başka bir hediye daha. Hepsi sürünüyordu.

Katil kapıya gitti ve çekerek açtı. Yaşlı adam içeri girdi, kokladı, etrafına bakındı, sonra katile baktı ve neredeyse titriyordu

başını salladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok," dedi katil. "Otursana. Bira ister misin? Budweiser ve Budweiser'im var."

"Evet, bir Budweiser alacağım." Yaşlı adam kanepeye çöktü, televizyona baktı. "Bu da ne böyle?"

"*Seinfeld*," dedi katil mutfaktan. Bir Budweiser'ın kapağını çevirdi, içeri getirdi, şişeyi yaşlı adama uzattı, o da bir yudum aldı ve "Dışarısı sıcak" dedi.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu katil. Bir puf koltuğa oturdu kanepenin karşısında. "Telefonda sesin biraz gergin geliyordu."

"Hatırlarsın, yirmi, yirmi beş yıl önce Bu iki kız Minneapolis'te kaçırıldı mı? Kayboldular mı? Jones kızları mı? Bir serseri vuruldu, birkaç gün sonra çocukların giysileriyle dolu bir kutuda parmak izleri bulundu."

Katil başını salladı. "Hatırlamıyorum."

"Gazeteleri okumalısın," dedi yaşlı adam. "O zamanlar bu konuyla oldukça ilgiliydin. Her gece bunun hakkında konuşuyorduk."

"Tamam, sanırım bunu hatırlıyorum," dedi katil. "Serseri bir mağarada mı vuruldu?"

Yaşlı adam ona doğru bir şişe uzattı. "İşte bu kadar. Olay şu ki, kızların cesetlerini dün buldular. Bir şeyler koyuyorlardı.

Üniversite'nin yukarısındaki apartman daireleri, bazı eski evleri kazıyorlardı ve onları bodrumun altında buldular. Görünüşe göre, bu işi kim yaptıysa onları evin altına gömmüş ve üzerlerine beton dökmüş."

Tam olarak değil ama oldukça yakın, diye düşündü katil.

"Bilmiyorum," dedi. "Gazeteleri pek okumam."

Yaşlı adam ona baktı, gözleri sulu ve soluk bir maviydi. "Bu Mesele şu ki, ev eskiden yaşadığın yerin hemen yakınında. Düşündüm ki

. . öğretmenlik yaptığınız dönemde de bu sorunu yaşamıştınız, bilirsiniz ve eğer araştırma yapmaya başlarsa, size bazı sorular yöneltebilir."

"Tanrım, benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi katil, sabırsızlığı sesine yansarak. "Serserinin üzerinde parmak izleri vardı, değil mi? Her şey halloldu."

Yaşlı adam, "Hepsi yerleşmiş değil," dedi. "Polis teşkilatındaki birkaç yaşlı adam Marcy Sherrill'in Cinayet Masası'nı yönettiğini söylüyor.

serserinin bunu yapabileceğini düşünmüyor. Arabası yoktu, bu yüzden asıl soru, onları aldığı yerden şehrin öbür ucuna kadar nasıl götürdüğü? Her neyse, bir adam var.

Davenport, BCA ile çalışıyor. O zaman da bu işin içindeydi ve duyduğuma göre yine bu işin içindeymiş. Arasında, duvara kadar itecekler.

O evin bir mil yakınında yaşayan her salakla konuşuyor olacaklar."

"Ah, dostum," dedi katil. Ayağa kalktı, elini uzun saçlarının arasından geçirdi ve "İşte tam da ihtiyacım olan şey" dedi. Kanepenin arkasında dolaştı ve Hint sopalarından birini aldı.

Yaşlı adam, "Sanmıyorum-" dedi.

VE KATİL sopayla şakağına vurdu, uzun ve düz bir vuruşla yaşlı adamın kafatasını parçaladı ve onu öldürdü.

Vücudu yere düşmeden önce.

Katil Budweiser şişesinden bir yudum daha aldı ve Ceset yerde katlanmıştı. Yaşlı adamı hiç sevmemişti, çocukken bile. Bu tartışmaya gelince, bunun geleceğini görmüştü; akşamın erken saatlerinde aradığında yaşlı adamın sesindeki sızlanma tonundan bunu duymuştu. Ve yaşlı adam bir kez emin olduktan sonra Şehir merkezinde polis arkadaşlarıyla konuşuyor.

Bunun olmasına imkan yok.

KATİL İÇ ÇEKTİ, cesedin yanına gitti ve arabanın anahtarlarını çıkardı. yaşlı adamın cebinden çıkardı. Cüzdanını, bozuk parasını aldı, cesedi gömleğinin yakasından tuttu ve merdivenlerden aşağı sürükledi.

Konuşacak kan yok. Onu koyacak kalıcı bir yer bulmalıyım.

Tek bir pişmanlık kıvılcımı bile hissetmedi. Fark etmişti ki kızları öldürdü - elbette seks yapmadığı için pişmanlık duyuyordu, ama öldürmek sorun değildi. Onlar öldükten sonra, nadiren onları tekrar düşündüm.

Şimdi yaşlı adamın cesedini dondurucuya kaldırdı, onu beyaz sargılı geyik burgerinin ve donmuş mısır paketlerinin üzerine bıraktı. Yaşlı adam içeri girdiğinde

Altındaki yiyecek paketlerini süpürdü, gevşek bedeni katlayıp yeniden katlayarak olabildiğince derli toplu bir hale getirdi. yapabiliirdi. Bunu yaptıktan sonra geyik eti ve mısır paketlerini cesedin üzerine itti. Tam olarak saklayamadı ama belki biri şöyle bir bakarsa içeride, görmezler. Belki de. Ondan kurtulmalıydı ama acelesi yoktu. Polisler gelip dondurucusuna bakarsa, zaten işi bitmişti.

Ve son imhaya gelince, bu konuda biraz deneyimi vardı.

Katil yorgundu. Gerçekten yorulmuştu. Yaşlı adamın ortaya çıkmasını beklerken, sonraki adımlarını hesaplamıştı ve bunlar onu daha da yorulmuşlardı. Yine de alınmaları gerekiyordu.

Merdivenlerden geri çıktı, yaşlı adamın şapkasını aldı, başına taktı, verandanın ışığını söndürdü ve sokakta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Caddy'ye doğru yürüdü, içeri girdi ve arabayı geri geri sürdüm.

Gerçekten yorgunum.

DÖRT SAAT SONRA, sabahın birinden on dakika önce, uzakta Tower, Minnesota'nın ışıkları varken, sert bir sola döndü Vermilion Gölü'ne doğru. Yaşlı adamın orada bir kulübesi vardı, bir yarımadanın güney kıyısındaki bir dizi küçük kulübeden biriydi. Arabayı kulübenin yanına çekti, içeri girdi, ışığı yaktı, biraz bekledi ve kapattı. Uykuya dalmak üzere olduğunu fark etti: çalar saati sabah üçe kurdu ve iki saat sonra uykumdan uyandım.

Kanepeden kalkmak acı vericiydi ama başardı. Karanlıkta olabildiğince sessiz hareket ederek rıhtıma indi, rıhtımda duran kanoyu yanına bağlı olan on altı metrelik Lund'a kaldırdı, sonra Lund'u çözdü ve kano küreğini kullanarak göle doğru kürek çekmek.

Gece gökyüzü açıktı ve yirmi milyon yıldız ona doğru parılıyordu. Göl *dümdüzdü* ve göllerin etrafında her zaman duyulan garip sesler dışında sessizdi. Başka bir tekne gördü, bir tekne. kuzeye doğru uzun bir yol, soldan sağa doğru biraz hızlı koşuyor ve sonra

gözden uzakta. Vermilion büyük bir yerdi ve kaybolmak kolaydı. .

. .

Kıyıda birkaç yüz metre açıkta on dakika kürek çekti, sonra nispeten sessiz olan dört zamanlı motoru çalıştırdı ve yarım mil daha açıldı. Buralarda bir yerde bir resif vardı, diye düşündü, yaşlı adamın sık sık balık tutmaya gittiği yer. Değil mi? çok önemli . . .

Zift gibi karanlıktı; kıyıda ona yol gösterecek sadece birkaç ışık vardı. O Yaşlı adamın şapkasını tekneye bıraktı, kayığı kenardan kaldırdı ve içine girdi. Yerleştiğinde tekneyi gölün içine doğru döndürdü, yekeyi aşağı yukarı ortaya doğru itti ve motoru tekrar ileri aldı. Tekne uzaklaştı. Bir dakika boyunca onu izledi, sonra kanoyu kıyıya geri çevirdi. Yarım saat sonra kayığı tekrar iskeleyle çıkardı. ve karanlıkta kulübeye doğru yürüdü.

Bir saattir dışarıdaydı. Daha fazla uyuma riskini göze alamazdı. Kulübeyi kilitledi, garaja gitti, yan giriş kapısını açtı ve arazi motosikletini çakılların üzerine sürdü. Kapıyı kapattı ve bisikleti yola doğru itmeye başladı.

Göründüğünden daha ağır bir işti ve asfalta vardığında çok terlemişti. Oraya vardığında arabayı çalıştırdı ve havalandı.

Şehirlere dönmek için uzun bir yolculuk olacak.

Ve çok yorgundu ... çok yorgun.

Lucas ertesi sabah erkenden kalktı ve Jones'un katili bisikletiyle kuzey banliyölerine doğru yola çıktığında yatağından titreyerek kalktı; bunu ikisi de bilmeyecekti. Ama katilin canı yanıyordu. Vermilion'dan Twin Cities'e toprak bisikletiyle gitmek sıradan bir sürücü için bile saçmaydı. Katil sıradan bir sürücü değildi ve üstelik şişmandı. Zaman zaman motosikletin selesi kışının bir metre yukarısındaymış gibi hissediyordu.

Sonunda evine döndüğünde, bisikleti arka taraftaki garaja itti ve sendeleyerek içeri girdi, kıyafetlerini bir yığın halinde bıraktı ve duşa girdi. Eyer yaraları olduğunu düşündü; onları göremiyordu ama hissedebiliyordu, bacaklarının iç kısmında düz yanıklar vardı. Hemoroide gelince...

Öte yandan LUCAS, özellikle *Star Tribune*'ü kurtarmak için dışarı çıktıktan sonra tamamen rahattı ve hatta belki de kendinden memnundu. Ignace'ın önerdiği gibi, hikayesi ön sayfadaydı: "Polis Jones'un Katilinin Muhtemelen Daha Fazla Kız Öldürdüğünü Söyledi."

Mükemmel. Marcy bunu okuduğunda spontane bir histerektomi geçirir ve Minneapolis polisleri gerçekten dava üzerinde çalışmaya başlayabilir.

Bir saat sonra not defterine yazdığı üç isim ve adresle evden ayrıldı - üç eski masaj salonu kadını,

Lucy Landry, Dorcas Ryan ve soyadı artık Morgan olan Mary Ann Ang. İlk ikisiyle seksenli yıllarda kendi başına, üçüncüsüyle de Del'le birlikte görüşmüştü. Hiçbirinin adını ya da neye benzediklerini hatırlamıyordu ama Dorcas Ryan'ı tanıdı.

Paul Park'taki evinin kapısını açtığında adam kendini tanıttı. Kadın, "Dostum, uzun zaman oldu." dedi.

"Evet, öyle," dedi Lucas.

Ryan'ın evi biraz köhneydi ve pek temiz sayılmazdı ama yalnız yaşasaydı onunkinden daha az düzenli olmazdı, diye düşündü Lucas. Çoğu insan gibi o da evinde bazı modeller taşıyordu.

eski tanıdıklar için. Fahişelerin taze yüzlü liseli kızlardan, kırık dökük, üzgün görünümlü yaratıklara dönüştüğünü sık sık görmüştü. Yirmi iki ya da yirmi üç yaşında, kokain ya da metamfetamin alışkanlığı olan, otuz yaşına gelmeden mezara girmeye mahkum görünen kişiler.

Ryan ise kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında, kendine bakan bir öğretmene ya da muhasebeciye benziyordu. Kot pantolon, düzgün yakalı bir bluz ve mokasen ayakkabılar. Onu içeri davet etti ve bir kola ikram etti. Adam reddetti, kadın kanepeye otururken o da tekli koltuğa oturdu.

"O zamanlar seninle neden konuşmaya geldiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Oh, evet. Jones çocukları. Ortaya çıkarıldıklarında çok şaşırmıştım, sanırım siz de şaşırmıştınız."

"Öyleydim," dedi Lucas. "Aradığım adamı hatırlıyor musun? John Fell."

"Elbette. Haftalardır onun hakkında konuşuyorduk. Bir daha geri dönmedi."

Lucas yanında getirdiği çantadan bir tomar kağıt çıkardı. ve ona uzattı. "Bir grup yüze bakmanı ve Fell'in onlardan biri olup olmadığını görmeni istiyorum."

"Pekala. Huh. Gerçek fotoğraflar değil ..." İdenti-Kit fotoğraflarını karıştırmaya başladı, yavaşça her seferinde bir tane aldı.

"Hepsi birbirine çok benziyor. . ."

Lucas bir düzine yüz seçmişti, hepsi de siyah saçlı ve yuvarlak, ağır yüzlüydü. Onları gözden geçirdi, birkaçını çekip ve birini Lucas'a uzattı. "Bu yüzde bir şeyler var. Bir şeyler var. Sanırım bu o olabilir."

Barker'ın bir araya getirdiği yüzü seçmişti ve Lucas avcının zevkinin midesine yayıldığını hissetti. Çoğu vakada bir Bir ya da iki an, bir gerçeğin ya da bir fikrin odak noktasına oturduğu, büyük bir adım attığınızı anladığınız anlardır ve bu da o anlardan biriydi.

Ona başıyla selam verdi: "Teşekkür ederim," dedi. "Diğer kızlara da bakıyor musun?"

"Lucy Landry ve Mary Ann Ang," dedi Lucas. "Seninle birlikte bulabildiklerim bunlardı."

"Lucy zor zamanlar geçirdi," dedi Ryan. "Önce İsa'ya inandı, muhtemelen on beş yıl önce ve bu işe yaramadı, sonra Scientology'yi denedi ve bu da işe yaramadı, ama çok paraya mal oldu, sonra Budizm ve yogayı denedi ve bunlar da işe yaramadı, bu yüzden içmeye başladı. Sanırım bunun faydası oldu, çünkü hala içiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Lucas. "Peki ya Mary Ann Ang?"

Başını iki yana salladı. "Yıllardır onu düşünmedim. Yüzünü zar zor hatırlıyorum. Zengin bir adamla evlendiğini hatırlıyorum. Doktor gibi bir adam. Birkaç çocuğu vardı. Bizimle çalıştığını kimsenin bildiğinden emin değilim. Sadece birkaç ay oradaydı."

"Sence onunla röportaj yaparsam kafası karışır mı?"

Ryan başını eğdi: "O zamanlar hiçbirimiz için iyi bir zaman değildi. Bunu atlattığımız için şanslıyız. Eğer o iyi gidiyor, Tanrım, onu mahvetmek çok yazık olur."

LUCY LANDRY, St. Paul'un kenarındaki bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Lowertown, planlamacıların sanatsal hale getirebileceklerini düşündükleri eski tuğla depolardan oluşan bölgelerden biri. Onu sokaktan aradı, şanslı yaver gitti. Kadın evdeydi ve onu lobiye çağırdı. Kadın sekizinci kattaydı ve adam eski bir yük asansörüyle yukarı çıktı. inleyen ve soğan kokan ve kendi tatlı zamanını alan.

Landry sabahlığıyla kapıya geldi, ona baktı yarı sarhoş gözlerle baktı ve "Evet, sensin. Eskisinden daha sert görünüyorsun."

"İyi misin?" Lucas sordu.

"Evet, iyiyim," dedi, elbisesini kendi etrafında sıkıca çekerek. "İçeri gelsene. Geç saatlere kadar çalışıyorum, birkaç saat daha uyumam gerekiyor."

Bir yatak odası, bir tarafında mutfak olan küçük bir oturma odası, yemek yemek için yuvarlak ahşap bir masa, oturmak için kadife kaplı bir kanep ve kanepenin üzerinden bakan bir televizyon vardı. Lucas kanepenin bir ucuna oturdu ve fotoğraflarını çıkardı.

Onları gözden geçirdi ve Ryan'ın elindeki fotoğrafın aynısını çıkardı. "En yakını bu," dedi.

"Sadece yakın mı, yoksa sence bu o mu?"

"Bu bilgisayarla ya da her neyse, ona bir yüz çizecek olsaydım, çizeceğim şey buydu. Ağzının etrafında tam olarak doğru olmayan bir şey var ama oldukça iyi." Ayağa kalktı, oturma odasına bakarken dalgın dalgın kasıklarını kaşıdı, sonra sallana sallana mutfığa gitti ve elinde bir kalem ve bir kitapla geri döndü. Kağıdı kitabın üzerine koydu ve sonra kalemle ağzını düzeltti. Bir deneme ve bir silme işleminden sonra, "İşte oldu. Böyle daha iyi oldu."

Kâğıdı Lucas'a geri verdi: Sadece küçük bir değişiklik yapmıştı ama önemli bir değişiklikti bu: Dudaklarının çizgisini kare biçiminden alçalan bir kavise dönüştürmüştü. "Jones kızlarını onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

Lucas, "Bence belki de yapmıştır. Sanırım bu sefer ona sorma şansım olacak."

"Channel Three'nin tanıtımında bir kadının onun saldırısına uğradığını ve kaçtığını gördüm. Öğlen yayınlanacak."

Kelly Barker dileğine kavuşmuştu, diye düşündü Lucas. "Bize bu resmi veren oydu," dedi Lucas.

Landry, "Yani yıllar sonra bile hâlâ kız kaçırmaya çalışıyordu," dedi. "Sence kimsenin bilmediği kızları da var mıdır?"

Lucas ayağa kalktı ve Fell'in fotoğraflarını çantasına geri koydu. "Bunu düşünmekten nefret ediyorum," dedi.

Asansör yerine merdivenleri kullandı ve iki adam tarafından yavaşlatıldı, sanatçılar olduğunu tahmin ediyordu, dörde sekiz ebadında bir levha taşıyorlardı.

Kontrplak merdivenlerden aşağı iniyordu. Köşeyi döndüklerinde, Lucas'ın tarot kartlarında gördüğü gibi dans eden bir adam resmiyle boyanmış olduğunu gördü.

Arabasına döndüğünde Mary Ann Ang/ Morgan'ın peşinden gitmemeye karar verdi. Geçmişte basit bir tecrübesizlikle birkaç hayatı mahvetmiş olabilirdi ama bir masaj salonuyla ilgili sorularla kapısında belirerek bir başkasını daha mahvetmesine gerek yoktu.

Fell'in yerini tespit edip kimliğini belirleyecekti -artık yeterince bildiğini düşünüyordu- ve Ang/Morgan'ın bunu hızlandırabileceğinden şüpheliydi. Şimdi bütün mesele araştırmaydı.

LUCAS Landry ile konuşurken, katil yalan söylüyordu. kanepesinde yüzüstü yatıyordu. Tıpkı duştan çıktığı gibi, Sırtında ve bacaklarında bir dizi kas spazmı geçirmişti ve yolculuğun omurgasına bir şey yapmış olabileceğinden korkuyordu. O ağız ameliyatından kalan bir şişe oksikodon bulmuş ve üçünü patlatmış.

Kanepede bir saat oturduktan sonra kendini yemek yiyecek kadar iyi hissetti. Televizyonu açtı ve mutfağa yöneldi. Jones kızlarının katilini teşhis edebilecek bir kadının reklamını duyduğunda Wonder ekmeği üzerine üç kızarmış yumurtalı ve soğanlı sandviç hazırlıyordu.

Sandviçleri yerken izlemek için oturma odasına gitti, Diet Pepsi içiyordu. Öğlen haberleri gelmeden önce bir bahçe programının son bölümüne kadar on dakika beklemek zorunda kaldı. Kelly Barker ilk haberdi.

Kaltağı mükemmel bir netlikle hatırlıyordu. Onu doğramıştı ama kadın kaçmıştı - ondan kaçabilen iki kadından biriydi. Diğer Kansas'ta, benzer koşullar altında olmuştu. Ama o hamlesini çok erken yaptı ve asla dokunacak kadar yaklaşmadı.

Barker'a yeterince yaklaşmıştı ama Barker onunla dövüşmüş, ardından birkaç adım atmış ve rüzgâr gibi kaçmıştı. Oradan siktir olup gitmeye karar vermişti.

Şimdi televizyondaydı ve ona benzeyen bir fotoğrafı vardı.

Farkında olmadan parmaklarındaki yumurta ve yağı yaladı, başını salladı ve kadın sözlerini bitirdiğinde uzanıp düşünmeye başladı.

LUCAS saat on ikiye beş kala ofisine geri döndü. Döndü. televizyonda, Kanal 3'te, *Öğlen Raporu* için. Del, programın başlamasını beklerken içeri girdi: "Bir güvenlik görevlisiyle konuştum. Wells Fargo'daki adam," dedi. "Ellerinde farklı zamanlarda verdikleri üç karttan oluşan bir dosya var ve bunların hepsinin aynı adam. John Fell ilkiydi. Diğerleri Ronald James Hubbard ve Tom Piper'dı."

"Tekerleme isimleri," dedi Lucas. "Hubbard Ana ve kavalcının oğlu Tom."

"Evet, Wells Fargo'daki adam onu da almış. O zaman onlarla çalışmıyordu, Norwest Bank, Wells Fargo'yu devralmadan önce kartları veriyordu, ama eski Norwest dosyasında üç adam da zaten vardı çekilmiş. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama üçünde de aynı şeyi yapmış: başlatmak için bir adres bulmuş, birkaç yıl önce açtığı bir çek hesabına bağlamış, adresi bir posta kutusuyla değiştirmiş, hesabı boşaltmış ve

son kredi kartı faturası. İlk iki son fatura küçük değişikliklerdi, ama Sonuncusunda dört bin dolar kaçırdı. Son seferinde dolandırıcılık yaptı."

"Çekler mi?" Lucas sordu.

Del başını salladı: "Hepsi elektronik. Kopyalarını alabiliriz ama orijinallerini alamayız. Hepsi geri dönüştürülmüş."

"Ama ne için ödeme yaptığını biliyoruz..."

"Evet, anladık. Ama hepsi oldukça belirsiz. Küçük miktarlarda, her yere dağılmış. Belki porno, düşündüğümüz gibi.

Kitaplar ya da kayıtlar olabilir. O kadar para. Sonuncusu hariç, sonlara doğru bir sürü müzik seti ve televizyon aldı. satabileceğini düşünüyorum."

"Ama neden sahte bir hesapta kitap ya da para saklasın ki?"

"Bu yüzden porno ya da ona benzer bir şey düşünüyorum. Seks oyuncakları ya da

Bir şeyler. Adreslerinde herhangi bir hesap adı bulamıyorum, yani her neyseler küçük çaplıydılar. Aramaya devam edeceğim."

Kanal Üç'te haberler çıktı ve Lucas uzaktan kumandasını kullanarak sesi açtı. Vegas alışkanlığını desteklemek için yerel bir hayır kurumunun hesaplarını boşaltan bir kadınla ilgili haberden sonra Barker bir kanepede oturmuş, Lucas'ın kızını paylaştığı Jennifer Carey ile konuşuyordu.

"Bir tür yaşlanma karşıtı sos kullanıyor," dedi Del. "Müthiş görünüyor."

"Elmacık kemikleri var," diye onayladı Lucas.

Barker, "...tamamen sürpriz oldu. Elbette işbirliği yapmayı kabul ettim ve St. Paul'deki BCA ofisine gittim.

John Retrie adında bir görüntüleme uzmanıyla konuştum ve o da bana saldıran adamın görüntüsünü bir araya getirmeme yardımcı oldu."

Fell'in görüntüsü tam ekranda belirdi, bir an takılı kaldı, sonra geri çekildi ve iki kadını tekrar ortaya çıkarmak için aşağı indi.

"Peki aradıkları bu adam, John Fell, bu görüntüye uyuyor mu?" Carey sordu.

Barker dudaklarını ve gözlerini ciddiyetle çevirerek, "Ajan Davenport'a göre tam olarak uyuyor," dedi.

"Tanrım, ben öyle bir şey demedim," dedi

Lucas. Del, "Şimdi söyledin," dedi.

"Ve eğer bu sabah *Star Tribune* gazetesini okuduysanız, bir seri cinayet uzmanının

neredeyse kesinlikle daha fazla kız öldürdü." Kamera görüntüsü değişerek onun yüzünü yakaladı: "Muhtemelen hayatta kalan tek kişi benim. . ." O titremeye başladı ve yanaklarında gözyaşları belirdi ve "Ve ben kalıcı olarak yaralıyım ..." dedi ve ellerini kaldırdı.

"Bunu yapabilir," dedi Del. "Oprah'dan sadece bir santim uzakta."

Lucas, "Fell'i bulup Jones cinayetlerini onun üzerine yıkarsak Oprah'ı yakalayabilir," dedi.

"Umarım timsah ağzı sinekkuşu kışının başını belaya sokmaz," dedi Del. "Fell onu görürse ..."

"Bunu düşündüm," dedi Lucas. "Bu konuda hiçbir şey yapmadım."

Jennifer Carey, "Eğer izleyicilerimizden herhangi biri bu kişinin kim olduğuna dair

John Fell'in gerçek adı ya da şu anki adı ne olursa olsun, derhal Minneapolis Polis Departmanı'na ya da BCA ajanı Lucas Davenport'a ekranınızdaki numaralardan haber verin. Yakalamaya çalışmayın."

Kanal Üç yayınından sonra, diğer dört istasyon İdenti-Kit resmine atladı ve Barker hem KSTP hem de

KARE akşam haberleri için, Kanal Üç'teki varyasyonlar; KARE ayrıca *Star Tribune* tarafından röportaj yapılan St. Paul polisi James Hayworth'un kasetini yayınladı. Hayworth, olay yerinde

Neredeyse kesinlikle daha fazla ölü kız.

Öğleden sonra Del, Fell'den ücret alan dört halef şirket buldu.

"Haklıydık, onlar porno ydu.

ve seks oyuncakları," dedi Lucas'a. "Hiçbirinin o zamanlardan kalma kayıtları yok. Çok uzun zaman önceydi."

Öğleden sonra da Lucas'a, Channel Three yayınından yola çıkarak, Lucas'a benzeyen kişilerle ilgili ipuçları içeren yedi çağrı geldi John Fell. Minneapolis'te 12 kişi daha var.

Lucas öğleden sonra hepsinin biyografileri üzerinde çalışmış, sabıka kayıtlarını, ehliyetlerini, kredi raporlarını, kişisel geçmişlerini çıkarmıştı. Dördünün küçük suç kayıtları vardı, hiçbiri seks suçundan değildi. Yargılama

Ehliyet fotoğraflarından ve verilerden, yedi kişiden ikisinin siyah saçlı olmadığını ve kahverengi saçlı adaylardan biri de dahil olmak üzere dördünün çok genç olduğunu gördü. Geriye iki olasılık kalmıştı ve ikisine de pek inanmıyordu.

Marcy Sherrill ile konuştu ve aldıkları on iki ihbardan üçünün hala olasılık olarak değerlendirildiğini söyledi. "Daha fazla arama yapacağız bir gecede geliyor," dedi. "Onu yakalama şansımızın bire karşı dört olduğunu düşünüyorum."

"Bu doğru," dedi Lucas. "Ama hâlâ buralardaysa, onun ödünü koparacağız. Bu bizi bir yere götürebilir."

BCA operatörü tarafından yönlendirilen bir ipucu daha aldı. "Adımı söylemek istemiyorum ama aradığınız adamın adı Robert Sherman. Kendisi bir seks manyağı ve televizyondaki adamın tıpatıp aynısı ve doğru yaşta, ellili yaşların başında."

Lucas numarayı kontrol etti: Adam bir bardan arıyordu. Adam, "Iowa Caddesi'nde yaşıyor. St. Paul'de."

Ve gitmişti.

Lucas saatine baktı: Eve dönerken Iowa'ya uğrayıp adamı kontrol edebilirdi. Ya da belki yemekten sonra.

Ehliyet kayıtlarına hızlıca bir göz attı ve adamın Fell'e benzediğine karar verdi, ama Fell bıyıklıydı. Bir adres bulmuş.

ve doğum tarihi, sabıka kayıtlarını kontrol etmek için NCIC'e gittim, hiçbir şey bulamadım.

Sabıkası yok ama seks manyağı mıydı?

Del'i cep telefonundan aramış. "Ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği için eve gidiyorum. Ne var ne yok?"

"Akşam yemeğinden sonra Kuzey St. Paul?"

"Tabii, vurulmadığım sürece. Ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum," dedi Lucas. "Ama bakmak istediğim bir adam var. Seni saat yedide evinden alayım mı?"

"Görüşürüz o zaman."

Saat altıda evdeydi; Letty ve Weather ile KARE yayınını izledi.

"Sonuç olarak," dedi Lucas onlara, "oldukça tatmin edici bir gündü. Adamın taşaklarını mengeneyle aldık."

"Lucas, konuşmana dikkat et," dedi Weather.

Hizmetçi mutfaktan kafasını uzattı: "Herkes gelsin. Yemek soğuyor."

"Tamam, testisler," dedi Lucas, hepsi yemek odasına yönelirken.

"Mengene içinde fındık konsepti hakkında ne düşünüyorsun?" Letty sordu.

"Letty ..." Weather başladı.

Letty annesine, "Merak ettiğim bir şey var. Hani filmlerde bir adam taşaklarından vuruluyor ve düşüyor.

Yere. Ama bir keresinde bir adamı vurdum ve yere düşmedi. Aslında, o çekip gitti. Bilmek istediğim şey, bir adamı taşaklarından vurmaktan gerçekten o kadar güçlü mü? Yoksa bu bir efsane mi? Yani, ya bir gün saldırıya uğrarsam? Adamın taşaklarını mı tekmelemeliyim, yoksa ne yapmalıyım?"

Weather, "Bir tıp doktoru olarak konuşuyorum..." dedi.

Lucas ona el salladı ve kızına odaklandı. "Şöyle bir şey var. Eğer bir adamın taşaklarına gerçekten iyi bir darbe indirirsen, mesela senin geldiğini görmezse ve arkadan tam kasıklarına tekme atarsan, canını yakarsın. Fena canı yanar.

"Ama bilmeniz gereken şey şu: İlk olarak, çocuklar Küçüklüklerinden itibaren arada bir kazara kendilerini taşaklarından vururlar. Kendimizi korumak için çok iyi refleksler geliştiririz. kendimize. Bir adamın taşaklarına önden tekme atmaya çalışırsanız, tek yapması gereken ürkmektir ve siz de onun yerine bacağına tekme atarsınız. Ve onu kızdırırsınız.

"İkincisi, bir adamı taşaklarından vurduğunuzda, önden, ona sağlam bir atış yapsanız bile, tam tepki vermesi birkaç saniye sürer. Onu bir çuval taş gibi bırakamazsın. Ve ne Onu tekmeleyerek, sana ellerini sürebileceği kadar yaklaşmış oldun. Ve taşakları ne kadar kötü acırsa acısın, sana tutunabilir. Ve seni öldürebilir. Tüm bu acıyla, o Cidden kızgın ve bunu yapabilir.

"Unutulmaması gereken şey: ortalama bir erkek ortalama bir kadından çok daha büyük ve güçlüdür. Kendinizi korumanın en iyi yolu çığlık atmak ve kaçmaktır. Eğer sizi yakalar ve içeri çekerse, devam edin. İçeri gir ve burnuna doğru git, ısırmaya çalış. Sert bir şekilde. fazla pişmiş biftek. Seni itmek için elini bırakacak. Eliniz serbest kaldığında, tırnaklarınızla gözlerine doğru gidin. Taşaklarına bir tekme, sayı yapmak çok zor ve yapsanız bile, sizi yine de yere serme ihtimali yüksek."

"Ya onu gerçekten incitmek istemiyorsan, sadece yaptığı şeyi bırakmasını istiyorsan?" Letty sordu.

"Eğer bir adam ciddi bir tehditse, ona zarar verirsin," dedi Lucas. "Eğer ciddi bir tehdit değilse -sadece seninle dalga geçiyorsa- ona zarar verme.

Burnunu koparmayın, gözlerini oymayın, taşaklarına tekme atmayın. Ama ciddiye, zor iş. Onu bir şekilde hakla. Tamam mı? Bilmek istediğin bu muydu?"

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Letty.

"Umarım yenisi bunu duymamıştır," dedi Weather, bebeğinin karnını okşayarak.

LUCAS VE LETTY testislerin zayıf noktalarını gözden geçirirken, katil Barker'ın Bloomington'daki evini araştırıyordu. Kadını Facebook'ta aramış, oradan kocasının adını almış ve sonra da telefon rehberinden onları bulmuştu.

Ve işte oradaydılar.

Yanında yaşlı adamın Glock'u vardı. Kullanmak için dahi olmaya gerek yoktu. Kulübede, ormanda birkaç kez ateş etmişti. On üç mermi. Bir savaş başlatmaya yetecek kadar.

Sadece doğrult ve çek.

Biraz korkmuştu ama çok değil. Sessiz bir mahalle, çabucak
kaybolabileceği bir otoyola yakın.
Eğer yapmaya karar verdiyse.

Letty züppe bir arkadaşının birinci sınıf öncesi partisine gidiyordu. Letty züppe değildi, ama bu içeriden birileri fikri araştırma duygusuna hitap ediyordu. Dikkatlice giyinmiş ve partiye bir Porsche ile gelmesinin iyi olabileceğini dikkatlice önermişti. Üstü açık.

Letty, Lucas'ı fena benzetmişti, bu yüzden Weather onu Porsche'ye bindirdi, üstelik üstü açıktı. Lucas, Del'i almak için kenara çektiğinde Lexus SUV'u kullanıyordu. Del dışarıda kaldırımda duruyordu. Paul Saints şapkası takmış, tasmalı bir sosis köpeği olan bir adamla konuşuyordu. Del adamla vedalaştı, arabaya bindi ve "Belki de bir sosis köpek almalıyım" dedi.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun var, neden bir köpeğe ihtiyacın olsun ki?" Lucas sordu. "Çocuğa geri getirmeyi öğretin."

"Sosis köpekler geri çekilmez. Porsuk inlerine girip porsuklarla savaşmak için yetiştirildiler."

"Hey, gördüğüm kadarıyla bu tam senin çocuğuna göre bir şey."

Del yemi yutmayı reddetti: "Hayır, gerçekten, bence bir çocuk evcil bir hayvanla büyümeli. Bu sosyalleşmenin başka bir yolu."

"Ne zamandan beri herkes sosyalleşme konusunda endişelenmeye başladı?" Lucas sordu. "Kendine bir baksana. Sosyalleşmemişsin ve iyi idare ediyorsun. En azından hapiste değilsin."

Del, "Ciddi bir noktaya değinmeye çalışıyorum," dedi.

Robert Sherman'ın Iowa Caddesi'ndeki evine giderken yolda bu konu hakkında konuştular. Lucas nereye gittiğini biliyordu, diye düşündü, Paul'un sokak adreslerini belirleme konusundaki çılgın yöntemine rağmen, adresi kamyonun navigasyon sistemine girme zahmetine girmede. Numaraya ulaşmadan sokakları tükenince, Lucas kenara çekene kadar birbirlerine mırıldanarak daha fazla çıkmaz sokağa girdiler. Adresi navigasyon sistemine zahmetle girdim.

Iowa Caddesi'nin birkaç parçadan oluştuğu ortaya çıktı. Aradıkları parça, Iowa'nın yeterince güzel bir mahallesiydi.

Eski fıçı tahtası evler, arada bir tuğla dokunuşlar, sonradan eklenmiş garajlar, sokaklar boyunca uzanan yetişkin akçaağaç ve dişbudak ağaçları ve kaldırım kenarındaki posta kutuları.

Sherman'ın evi sokağın bir metre kadar yukarısında, bir zamanlar dört arabalık bir garaja giden yeni bir beton araba yoluna sahipti. arka bahçedeydi. Pencerede ışıklar vardı. Lucas ve Del arabadan indiler ve Del pantolonunu yukarı çekti, bu da ona tabancasına dokunup tam olarak doğru yerde olduğundan emin olma şansı verdi. spot.

Lucas, "Biri piyano çalıyor," dedi ve ikisi de dönüp sesin kaynağını aramaya başladılar. Lucas sesin sokağın karşısındaki bir evden geldiğine karar verdi, orada biri piyano çalıyordu.

Adını tam olarak koyamadığı tanıdık bir film müziği. Eski bir şey.

"Biri de domuz pirzolası pişiriyor," dedi Del.

Lucas, "İşte bu, gelecek hafta sonu dışarıda yemek pişireceğiz. Sosis ve tatlı mısır. Kimse benimle yemek istemezse hepsini kendim yiyeceğim."

"Aferin," dedi Del.

Sherman'ın araba yoluna doğru ilerlediler, müzik notaları yağmur damlaları gibi üzerlerine düşüyordu.

SHERMAN kapıya geldi, eşofman altı ve St. Thomas tişörtü giymiş iri yarı bir adamdı ve Lucas onun geldiğini görür görmez, "*Yanlış adam*," diye düşündü. Fell'in İdenti-Kit'teki resmine benziyordu ama aynı zamanda neşeli, takılan bir yüzü vardı ve Lucas'ın John Fell'den anladığı bu değildi. Bir elinde bir kutu bira vardı.

Sherman, paravanın arkasında, "Yehova Şahitlerine benzemiyorsunuz," dedi.

Del, "Hayır, biz Eyalet Kriminal Bürosu'ndanız. Tutuklama," dedi ve kimliğini uzattı. "Mümkünse sizinle konuşmak istiyoruz."

Sherman Del'in kimliğine baktı, sonra perdeyi açtı ve verandaya çıktı. "Ne var ne yok?"

"İki Jones kızının öldürölmesiyle ilgili soruşturmamızda bize yardımcı olabileceğinizi söyleyen bir kaynaktan telefon aldık-"

"Ah, dostum, o adama benzediğimi düşünüyorsun, değil mi?" Sherman dedi ki. "Bunu karım söyledi. Televizyonda resmi gördü ve 'O adama benziyorsun' dedi."

Onun bir karısı vardı; Lucas, John Fell'in evli olacağını sanmıyordu. "Kaynağımız cinsel sorunlarınız olabileceğini söyledi. sorunlar," dedi Lucas.

Sherman kızmaya başladı: "Cinsel sorunlar mı? Bu da ne demek oluyor? Yani biri bana sapık mı dedi? Ne demek bu?"

"Şey, biri önerdi-" diye başladı Lucas. Del, "Sakin ol," dedi.

Sherman sesini yükselterek, "Bu saçmalık," dedi. Ben asla . . . Ben hiç tutuklanmadım, yani birkaç yıl önce hız cezası almıştım ama hiç ..."
Ve sonra başını çevirip
Del'in başının üzerinden bakarak sola döndü ve "Seni orospu çocuğu" diye bağırdı.

Lucas o tarafa baktı ve garajının açık kapısından dışarı bakan başka bir adam gördü. Adamın yüzünde öfke ve sevinç karışımı bir ifade vardı ve bağırdı, "Şimdi gününü göreceksin, sik kafalı. Şimdi anlayacaksın." Del dedi ki, "Ah, dostum . . ."

Sherman verandadan aşağı üç hızlı adım attı ve Lucas onun kolunu tutmaya çalıştı ama Sherman ağırdı ve hızlı hareket ediyordu, Lucas beceremedi ve Sherman kurtulup çimenlikte ilerlemeye başladı. Çok daha ufak tefek ama bir o kadar da öfkeli olan diğer adam onu karşılamak için dışarı çıktı ve aralarında on adım mesafe kaldığında Sherman elindeki bira kutusunu diğer adamın kafasına fırlattı ve yarım saniye sonra yerde birbirlerine sarılmış, etkisiz bir şekilde yumruklaşıyor ve birbirlerinin saçlarını yoluyorlardı.

Lucas ve Del onları ayırmak için çimlere doğru koşarken, arkalarından bir kadın çıktı ve "Hayır, hayır, Bob, yapma..." diye bağırdı.

Sonra saçları uçuşan zayıf bir kadın dışarı fırladı. "Kapa çeneni, seni orospu!" diye bağırdı ve mülk sınırına doğru ilerlemeye başladı.

Komşu Sherman'dan daha kısa ve hafifti, bu yüzden Lucas onu yakasından tutup Sherman'dan uzaklaştırdı ve komşunun sallanan kollarından birini yakalayan Del'in üzerine fırlattı

ve onu çimlerin üzerine kaldırdı, yüzükoyun yatırdı, kolu arkasına doğru kilitletti.

Sherman ayağa kalkmaya çalışırken Lucas, "Yerde kal, yerde kal," diye bağırdı ve sonra kadınlar birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Birbirlerine bağırarak iki Meksikalı dövüş horozu. Lucas, Sherman'ı itti ve çivileri çıkarmakta olan iki kadının arasına girdi. "Herkes sussun yoksa hepiniz hapse girersiniz." diye bağırdı. Herkes sussun."

Hâlâ sıkışmış olan komşu, "Beni öldürüyorsun, beni öldürüyorsun," diye bağıırıyordu ve Sherman artık ayağa kalkmış, gözleri dönmüş bir halde Lucas'a, "Lanet olası garaj. Lanet olası garaj."

Lucas iki kadını ayırdı ve Sherman'a bakarak, "Karını burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" dedi. Sherman aceleyle karısının beline sarıldı ve onu verandaya geri götürdü, sonra geri geldi ve hala yerde yatan komşusuna bağırdı, "Lanet olası garaj, değil mi? Onları sen çağırdın. lanet olası garaj yüzünden."

Hikayeyi almaları beş dakika sürdü. İki çift

Birbirlerini hiç sevmezlerdi ve Sherman'ın çocuğu lisede futbol yıldızıydı ve komşunun çocuğu onuncu sınıfta kesilmişti ve sonra Sherman arka bahçesine Taj Ma-Garage'ı inşa etti, komşunun arka bahçesinin üzerine çıktı ve yarısını gölgeye attı.

"Domateslerimi nerede yetiştirmem gerekiyor?"

Lucas'a mırıldandı. "Tam gölgede domates yetiştiremezsin. O testereyle sürekli oraya gidiyor ve eskiden her şey Buraya huzurlu bir şekilde döndü ve şimdi o testereyi gece gündüz demeden çalıştırıyor."

Sherman'ın Jones'un kızlarını öldüren ve Barker'a saldıran adamın tıpatıp aynısı olduğunu düşündü.

Komşu sakinleştğinde Del onu kaldırdı ve iki adam elbiselerindeki otları silkelemeye başladı. İki kadın, erkeklerin oluşturduğu çemberin yirmi metre uzağında, karşı taraflarda kollarını kavuşturmuş duruyor ve arada bir

Teşvik.

Lucas sonunda, "Bak, bu noktada bir zarar yok. Tamam mı? Birbirinizi dava etmek istiyorsanız, bu sizin sorunuz. Ama ben bu davayı almak istemiyorum.

Şehir merkezine gidiyorsun ve gitmek istemiyorsun. Bu gerçekten nahoş. Tamam."

Başlarını sallayıp mırıldanıyorlardı ve Lucas el sıkışmalarını önerdi. Sherman öne çıktı, komşu da öyle yaptı ve Sherman elini uzattığında, komşu Sherman'ın burnuna bir yumruk attı ve iri adam sendeledi ve bir

Bir saniye sonra yine kavga etmeye başladılar ve kadınlar çığlık atıyordu ve Lucas komşusu Sherman'ı koparıp tekrar Del'in üzerine fırlattı ve "Kelepçeleyin onu, tutuklandı" dedi.

Sokağın aşağısından iki komşu daha koşarak geldi ve Lucas ellerini kaldırarak, "Polis... biz polisiz... bahçeden uzak durun, uzak durun," dedi.

Yeni elemanlardan biri "Bu garajla ilgili, değil mi?" dedi.

Sherman'ın burnu kanıyordu ama çok kötü değildi. O Lucas dedi ki, "İçeri gir, uzan, üzerine biraz buz koy. Eğer durmazsa karına söyle seni acil servise götürsün, tamam mı? Anladın mı?"

Sherman, "Ah, daha önce burnum kanamıştı," dedi ve "Berg'e ne dersin?" diye sordu.

Lucas, "Şehir merkezine gidiyor," dedi.

Adı Eric Berg olan komşuları vardı.

Lexus'un arka koltuğunda otururken Lucas, Jenkins adında bir ajandan cep telefonu araması aldı.

"Neredesin?" "Iowa Caddesi'nin yukarısında, Rice Sokağı'nın dışında."

"Sizinle Rice ve Maryland'in köşesinde, lastik şirketinin otoparkında buluşacağız, ışıklar ve sirenler, dostum. . . Buraya gel."

"Neler oluyor?"

"Sadece kışını buraya getir. İki dakika içinde orada olacağız. . . Hemen buraya gel. Hadi."

Marcy Sherrill, Kelly Barker'ın ögle haberlerindeki performansını kaçırdı, ancak haberini aldı ve daha sonra onu saat altıda KARE'de yakaladı. Jones davasının baş ağrıtacağını biliyordu ve Davenport'un bu davada çalışmasıyla baş ağrısı daha da artmıştı.

Onun bu işte kişisel bir çıkarı olduğu gerçeğini takdir ediyordu. ve bu olduğunda da genellikle Sherman'ın Atlanta Yürüyüşü gibi oluyordu: hiçbir şey onun yoluna çıkamıyordu. Diğer şeylerin yanı sıra, Sherman'ın medyayı manipüle ederek hükümet üzerinde baskı kurduğuna inanıyordu.

Minneapolis Polisi, gizemli adam John Fell hakkında bulabildikleri her bilgiyi araştırdı.

Davenport diğer sorunlarını gerçekten umursamıyordu -gerçi dürüst olmak gerekirse, sorunları o kadar da kötü değildi. Cinayet oranı düşmeye devam ediyordu, tecavüz ve silahlı soygun azalmıştı, çeteler azalmaya devam ediyordu. Bunun bir sebebinin de kokain olduğunu düşünüyordu.

ve meth satışları düşerken, marihuananın kalitesi artmaya devam etti.

Onun naçizane fikrine göre, oturma odasında yerde yatan bir adam B.C. blunt, bir paket nachos ve televizyonda Çarkıfelek'in ciddi bir sivil zarara yol açma ihtimali, yeni bir uyuşturucu arayışında olan kafayı yemiş bir ayaştan daha azdı.

Ve iki kat adil olmak gerekirse, Davenport Minneapolis polisiyken de, BCA'ya gittiğinde olduğu kadar medyaya oynamıştı. Aslında, diye düşündü Marcy, bunu yapmasına yeterince yardım etmişti. . .

Ama sinir bozucu. Şef onu arayacak ve o yan, hepimiz arkadaşız ses tonuyla soracaktı: "Şu anki arkadaşınla konuşma fırsatın oldu mu? Şu Barker denen kadın mı? Onu tüm kanallarda gördüm."

Şef tüm kanalları izlemek için çok zaman harcadı.

Barker çıktığında ofisinde oturmuş, ayaklarını masasına uzatmış, küçük düz panel televizyona bakıyordu. Barker'ın işi bittiğinde,

yan odadaki Buster Hill'e seslendi, "Hey, Buster. Bana şu Kelly Barker'ın adresini ve telefon numarasını bul. Bloomington'da bir yerde."

Buster, endomorf olduğunu iddia eden bir adamdı. sadece şişman, gelip kapısına dayandı ve "Onunla konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Konuşmalıyız," dedi Marcy. "Bütün televizyonlarda o var, o BCA yüzüne sahip ... onunla konuşmalıyız."

"Gerçek mi yoksa halkla ilişkiler için mi?"

Marcy esnedi. Erkek arkadaşı Dallas'taydı ve o da huzursuz ve biraz da yalnızdı: "Halkla ilişkiler, çoğunlukla ... bu hikâyeyi o kadar sık anlattı ki ezberledim."

"Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Bunu yaptığımda senin de gelmeni istiyorum, beni takip et. Oradan eve gidebilirim. Not alabilirsin. Birinin not al."

Buster adresi Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden, cep telefonu numarasını da başka bir yerden almış. Kelly Barker'la konuşmaktan memnuniyet duyarız.

Sherrill; bütün akşam evde olacaktı.

Böylece Marcy ve Buster iki arabayla yola çıktılar, I-35W'den güney Minneapolis'e, havaalanını geçtikten sonra I-494'ten batıya ve Tekrar güneye, yarım saatlik kolay bir sürüş, güneş kuzeybatı ufkuna doğru eğiliyor.

Marcy Davenport'u düşündü; gerçekten de pek çok açıdan kibirli bir piçti, yakışıklıydı, zengindi, arabası ve muhteşem İtalyan takımlarıyla hava atıyordu. Ama bir zamanlar

Davenport'un deyimiyle, kırk gün kırk gece süren ve aşağı yukarı doğrudan yatağa götüren bir davaya karışmıştı. Her şey Kısa ama tatlıydı ve hala ona karşı yumuşak bir noktası vardı.

Weather'dan ayrılırsa, Marcy geri döner miydi? Bir kere Weather'ı asla terk etmeyecekti. O kadar sadıktı ki, bir kez onun arkadaşı oldunuz mu, istemeseniz bile arkadaşı olarak kalırdınız ... ve Weather ile evliydi ve bu mezara kadar sürecekti, buna şüphe yoktu. Ama mezardan bahsetmişken, Weather'a bir tren çarpsa ve Davenport uygun bir aradan sonra bir kadın arkadaşına ihtiyaç duyduğunu ifade etse ...

Olabilir. Peki ya Rick? Rick ilginç biriydi ama parasını insanları telefonla arayarak ve onlarla yatırımlar hakkında konuşarak kazanıyordu. Kolunda bir polis olmasından hoşlanıyordu ve gece dışarı çıktıklarında silah taşıması için ısrar ediyordu. O da Silahları hep sevmiştir.

Yine de birinin ödülü olmakla pek ilgilenmiyordu. Bir süre bir ressamla çıkmıştı, ona Davenport'un daha çılgın bir versiyonunu hatırlatan bir adamdı - aslında Davenport'un hokey oynadığı dönemde o da üniversitede güreşçiydi ve birbirlerini tanıyorlardı, sporcu kardeşler grubunun bir parçasıydılar.

Hah. Sanatçı çok ateşliydi. Çılgın, belki, ama ateşli. Onlar ayrıldıktan sonra, gidip tanıdığı bir piliçle evlenmişti.

Davenport ona kızla birlikte gidip bir çocuk bile yaptıklarını söylemişti.

Bir çocuğum oldu.

Bir çocuğu olsun istiyordu ama yakında olmalıydı. Rick dünyadaki en iyi baba adayı değildi. Bir muz sümüklüböceğinin dikkat süresine sahipti ve kaka ve gece yarısı şişesi rutiniyle ilgilenecek birine benzemiyordu.

Başka bir adam daha vardı, kovboy çizmeleri giyen ve hafta sonları Şehirlerin kuzeyindeki bir çiftlikte kesici atlara binen bir ortopedi cerrahı. Boşanmıştı ama olgunlaşıyordu, zaman zaman ona bakıyordu ve onun varlığında biraz heyecan hissediyordu. Ve atları seviyordu.

Olasılıklar.

Kendi kendine gülümsedi ve uydu radyosunu açtı. Lucinda Williams'ın hayatındaki erkekleri düşünürken bulduğu "Joy" oldukça uygun bir melodi. . . .

O GÜNEYE GİDERKEN, katil Bloomington'da dolaşüyor, Kelly Barker'ın evine tekrar tekrar gidiyordu,

Ne yapmayı planladığını tam olarak bilmiyordu; her ne yapacaksa, kız eve gelene kadar beklemek zorundaydı ve kız zaten onu o kadar bekletmişti ki

O kadar ki, kemer tokasının altında yanmaya başlayan öfkeyi hissetti.

Asık suratlı ve öfkeli bir orospu çocuğuydu. ve işler iyiye gitmiyordu. Hayatı yoktu, hiç olmamıştı. Boktan bir evi, boktan bir minibüsü, boktan bir geliri ve beklentisi yoktu. Hurda toplar ve satardı. O bir hurdacı. Kafasının tepesinde kel bir nokta vardı ve Yellowstone'daki orman yangını gibi büyüyordu. O kadar kiloluydu ki kendi aletini zar zor görebiliyordu. Yaşına rağmen tekrarlayan sivilce salgınları vardı, ve kardiyolog 5 kilo vermezse öleceğini söyledi. Ve kepeği vardı. Çok kötüydü.

Aptal ve lanetli: Tayland'da bile, kullandığı küçük kızların gözlerindeki umursamazlığı, küçümsemeyi görebiliyordu. Onlar değildi Hatta ondan korktum.

Başka bir zaman ağzına silah dayamak isteyebilirsiniz.

Başka bir zaman, çünkü şu anda çirkin bir ruh hali içindeydi ve bu ruh hali kendi kendini besliyordu ve elinde o silah vardı ve onu kesin olarak teşhis edebilecek tek kadının adresi de elindeydi.

Bloğun etrafından dolaştı ve bu sefer de ışıklar yanıyordu.

ve bir gölgenin bir örtünün üzerinden geçtiğini gördü. Evdeydiler.

Pekâlâ, diye düşündü; taktik zamanı.

Birkaç tur daha attı, komşulara uzun uzun baktı. Barker'ların sokağı yeterince sessizdi ama neredeyse her evde ışık vardı. Barker'ların arkasındaki sokakta iki karanlık ev yan yana duruyordu. Eğer o sokağa park ederse, önünü kesebilirdi. iki ev arasında, Barker'ların evinin yanından aşağıya doğru yürüyün ve ön kapıya gidin.

Zili çal, sürtüğünü öldür ve kaç. Kocasını cevap verirse, onu birkaç kurşunla yere ser, kadının peşinden git, onu yere ser ve arkadan çık.

Bir otoparka girdi ve park etti, cesaretini topladı; oturdu, düşündü ve sonra torpido gözüne uzandı, açtı ve sahte siyah sakalını çıkardı. İki adım öteden kimseyi kandıramazdı,

Ama sekiz, on ya da elli yaşındayken yeterince iyi olurdu. Yapışkan bantla kapatılmış küçük tırnakları vardı. Onları çekip çıkardı ve Arabanın zeminine oturdu ve doğru pozisyonu almak için dikiz aynasını kullanarak sakalı yüzüne yapıştırdı. Tatmin olduğunda

bantları onar saniye boyunca sertçe bastırdı, sonra sıkı olduğundan emin olmak için dudaklarını şapırdattı.

Gitmeye hazırım.

DNA bırakmamaya, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat edin. Bırakın mermiler konuşsun.

Lafı açılmışken.

Gözetlenmediğinden emin olmak için etrafı tekrar kontrol etti, tabancanın şarjöründen mermileri çıkardı ve her birini bir selpakla parlattı, onları teker teker şarjöre geri iterken tekrar dokunmamaya dikkat etti.

On üç raunt.

Barker'ın şanssız numarası.

BUSTER HILL, park ettikten sonra karşıdan karşıya geçerlerken şöyle dedi: "Onu televizyonda gördüğünüzde iyi vakit geçirdiğini düşünmeniz gerekir. I

Yani, bunu kaç yıldır yapıyor, neredeyse yirmi yıldır mı?"

"Hoşuna gidiyor," diye onayladı Marcy. "Eğer bir kurbandsanız, en azından bir şeysinizdir. Sıradan bir hiç değilsin."

"Hayatında biraz dram var," dedi Hill.

"Kesinlikle," dedi Marcy. Kapıya vardılar ve Marcy zili çaldı, Kelly Barker açtı, yüzünde köpek yavrusu gibi bir heves vardı.

"Memur Sherrill? İçeri gelin - evin kusuruna bakmayın, bu olay başladığından beri kuduz köpekler gibi koşturup duruyoruz."

Kocası arka planda gülümsüyordu, en az karısı kadar hevesliydi. Marcy kahve ve kek kokusunu aldı ve gülümseyerek Buster'ı içeri götürdü.

Biraz kahveli kek iyi giderdi.

KATİL bunu yapacağına İNANAMIYORDU ama yaptı. Sadece yaptı.

Barker'ların evinin arkasındaki sokağı park etti, indi, sokağı baktı -bir sürü ışık vardı, hiç ışık yoktu.

Güzel bir akşam olmasına rağmen herkes içerde yemek yiyor ya da televizyon izliyordu.

Yürümeye başlamış. Bloğu dolaştığında, Barker'ların karşısındaki sokakta park etmiş yeni bir araba vardı ama içinde kimse yoktu. Görüş. Bu, geri dönebileceği son andı.

Bunun yerine, elini ceketinin cebindeki Glock'un üzerine koydu, emniyetin kapalı olduğundan emin oldu ve hızla avluya doğru yürüdü ve İki karanlık evin arasından aşağı indi, hastalıklı bir çiti itti ve Barker'ların arka bahçesinden, evlerinin yanından aşağıya ve ön tarafa doğru devam etti.

Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, kimsenin izlemediğini gördü, zili çaldı.

kapı zili. İçeride konuşan insanların belli belirsiz ritimlerini ve yerdeki ayak seslerini duydu. Kapı tokmağı döndü ve karşısında otuz santimlik bir bir adam, JCPenney takım elbisesinin üzerinde hevesli beyaz bir yüzü olan bir adam.

. . .

Katil adamı üç kez vurdu, *bap-bap-bap*, ve o gitti Katil bir adım öne çıktı, silahının namlusunu takip etti, oturma odasındaki kanepede donmuş üç kişi gördü ve sonra siyah saçlı bir kadın hareket ediyordu ve iri şişman bir adam ve silahları var gibiydi ve katil durmadan on el ateş etti, sadece silahı doğrulttu ve parmağını hareket ettirebildiği kadar hızlı bir şekilde ateş etti ve insanların düştüğünü gördü ve sonra bir şey yan tarafını yırttı ve koşmaya başladı ...

Düşünmedi, duymadı, koşmaktan başka bir şey yapmadı.

Kapı çaldığında MARCY'nin bir elinde TATLI RULO vardı -tadı güzeldi, öğle yemeğinden beri bir şey yememişti-. Todd

Barker ayağa kalktı ve "Ben bakarım, muhtemelen Jim'dir," dedi ve kapıya gitti. Kelly Barker, "Jim sokağın hemen aşağısından. "Jim sokağın aşağısından.

tüm TV'yi kaydedecek-"

Todd Barker kapıyı açtı ve üç el ateş edildi, o da yere düştü ve siyah sakallı şişman bir adam elinde silahla oradaydı.

Marcy tabancasına doğru hamle yaptı ve Buster'ın hamle yaptığını hissedebiliyordu.

Sonra Marcy Sherrill için her şey paramparça olmuş bir ampulden kaçan ışık kadar hızlı ve kesin bir şekilde yok oldu; karanlığa gömüldü.

Artık Davenport ve takım elbiseleri yok, Rick ya da ateşli sanatçı yok, polis teşkilatındaki dostlarla ögle yemekleri yok, yumruklaşmalar yok, atları kesen cerrahlar yok, politika yok, artık Hiçbir şey.

Katilin beşinci kurşunu, odanın her tarafına püskürdü, Marcy Sherrill'i çenesinin altından yakaladı, boğazını ve omuriliğini delip geçti ve Marcy bunu bile bilmeden, veda edemeden ya da pişmanlık duyamadan, dilinde tatlı bir rulo tadıyla öldü. . .

Hiçbir şey, yine, sonsuza kadar.

Lucas, Lexus'un üzerindeki çekici indirdi, Rice Caddesi'ni yakıp yıktı, Arlington'daki kırmızı ışıktaki neredeyse hiç tereddüt etmeden geçti. Arka koltukta kelepçeli olan Berg, "Oha, oha, oha," diye seslenirken, başının üstündeki tutamağa tutunan Del, "Bu sefer ne yaptı bu manyaklar acaba?" dedi.

"Bilmiyorum. Bana neden söylemediklerini bilmiyorum," dedi Lucas. "Neden bana söylemediler?"

Maryland uzak değildi. "Maryland mi? Maryland'de ne var?" Del sordu. "Orada bir şeyler mi oluyordu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Lucas. "Güney St. Paul'deki ev baskınlarında çalışıyorlardı....."

Shrake ve Jenkins'in pek çok üstün özelliği vardı ama sağduyu bunlardan biri değildi: Onları korkmuş ve ışıklar için çığlık atarken duymak ve sirenler kötü bir şey olduğu ya da olmak üzere olduğu anlamına geliyordu. "Kötü bir şey, dostum, gerçekten kötü bir şey," dedi Lucas.

Del ayaklarını ön panele koydu ve tabancasını çıkarıp kontrol etti. Arkadan Berg bağırdı, "Ne oluyor? Ne oluyor?" diye bağırdı ve Del, "Kapa çeneni, göt herif." dedi.

Üç blok ileride, Jenkins'in şahsi Crown Vic'inin kavşaktan geçtiğini ve sonra park yeri olması gereken yerde kaybolduğunu gördüler.

On saniye içinde oradaydılar, Jenkins ve Shrake'in Crown Vic'in önünde durup sokağın yukarisından onlara baktıklarını gördüler ve Del şöyle dedi,

"Orada öylece duruyorlar," dedi ve tabancasını yeniden kılıfına soktu, sonra da Lucas kamyoneti park yerine sokarak iki büyük ajan.

O ve Del dışarıdaydı ve Jenkins Lexus'un arka camından Berg'i göstererek "Kim o?" diye sordu.

Lucas sordu, "Tanrım, neler oluyor? Neler oluyor?" "Kim bu adam?" Jenkins tekrar sordu.

Sesi Lucas'ın durup cevap vermesine neden olan tuhaf bir yoğunluk taşıyordu: "Saldırı üzerine onu Ramsey'e naklediyoruz."

Jenkins, Shrake'e "Onu oradan çıkar," Lucas'a da "Onu biz alacağız," dedi.

Shrake dönüp arka kapıyı açtı. Lucas, "Jenkins, lanet olsun!" dedi.

"Marcy Sherrill vuruldu," dedi Jenkins. "Barker denen hatunun evindeymiş ve biri gelip evi taramış. Üç kişi vuruldu, tetikçi vurulmuş olabilir, her şey karıştı, her şey berbat oldu."

Lucas Jenkins'in kolunu tuttu: "Ne kadar kötü? Onu nereye götürüyorlar? Onu nereye götürüyorlar?"

Jenkins başını salladı: "Onu nakletmiyorlar." Lucas'ın zihni bir anlığına dondu: "Ne?"

"Nakil yapmıyorlar, dostum." Jenkins yaklaştı ve bir kolunu Lucas'ın omzuna attı. "O gitti, dostum. Bize söyledikleri bu."

LUCAS bir an ona baktı ve sonra Del sesi titreyerek, "Gidiyoruz. Çıkarın şu pisliği oradan. ." diyerek Berg'i işaret etti. Shrake zayıf adamı kamyonun arkasından çekip çıkardı ve kapıyı çarptı.

Del sürücü tarafına koştu ve Lucas, "Hayır, ben hallederim," dedi ve Del, "Saçmalama, ben kullanıyorum. Bin arabaya. Bin şu lanet arabaya."

Del arabayı hızlı kullanıyordu ama Lucas'ın yapacağı gibi çılgınca değil, Lucas ona telkinler yağdırırken şehrin öbür ucuna kadar, I-94'e, I-94'ten Cretin Caddesi'ne, Cretin'den güneye doğru saatte altmış mil hızla, sonra köprüden geçip havaalanını ve Mall of America'yı geçerek Bloomington'ın banliyö labirentine doğru sürdü.

Ve yol boyunca Lucas, içindeki hastalıklı kıyamet duygusuyla, bunun neden doğru olamayacağını haykırıyordu: Metro bölgesindeki en iyi hastanelerden biri Barker'ların evine beş dakika uzaklıktaydı. Ev; ne olursa olsun onu nakledeceklerdi, çok fazla karışıklık vardı, o lanet Jenkins yanlış anladı.

Del sadece sürdü ve arada bir başını salladı. Jenkins, o böyle bir hata yapmayacağına inanıyordu. O bir hayduttu ama akıllı bir hayduttu ve duyarsız değildi. Bunu söylemedi, Lucas olasılıkları haykırırken ayağını yere bastırdı ve başını salladı.

Her yerde BLOOMINGTON POLİSLERİ vardı ve Barker'ın evine giden sokak kapatılmıştı. Del, Lexus'u siyah-beyaz polislerin önünden geçirdi ve BCA kimlik kartını asarak

ve kamyonu Barker'ların evinden yarım blok ötedeki boş bir yere bıraktı.

Aşağı indiler ve gelip giden yarım düzine üniformalı Bloomington polisinin yanından koşarak geçtiler, birkaç metre ilerlediler, bir suç mahalli bandının etrafından dolanarak bir dedektife ulaştılar.

bahçede duruyordu. Lucas ve Del geldiğinde başını kaldırdı ve "Sizi tanıyorum-" dedi.

"BCA'dan Davenport ve Capslock," dedi Lucas. "Marcy Sherrill'in düştüğünü duyduk. O mı? ?"

Polis başını salladı: "Minneapolis'le birlikteydiniz, değil mi?" "Evet, ikimiz de öyleydik. Onun yakın arkadaşlarıyız."

"Ben John Rimes, şu anda olay yerini ben yönetiyorum. İçeri girmenize izin vereceğim," dedi. "Ama yan kapıya gitmek zorunda kalmak istemeyebilirsiniz."

"Dostum, o ..." Lucas ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde yalvarırcasına uzattı.

Rimes başını salladı. "O gitti. İki kişi daha var, Buster Hill adında başka bir polis ve Todd Barker, buradaki koca-"

"Ah, dostum." Lucas durdu ve elini alına götürdü. Del elini onun omzuna koydu. "Ah... doğru olamaz."

"Özür dilerim," dedi Rimes.

"Onlarla birkaç gün önce görüştüm; bu Jones soruşturmasının bir parçası," dedi Lucas, evin yan tarafına doğru yürürlerken. Bir tür kara korku beynini sarıyordu. "Bugün Marcy'yle birkaç kez konuştum."

Del, "Sakin ol." dedi.

Lucas onu silkeledi. "Ben iyiyim."

Rimes, "Hill birkaç el ateş etti ve görünüşe göre adamı vurdu - evin yanından bir sonraki sokağa kadar uzanan bir kan izi var. Fazla değil ama bir iz var."

Del, yan kapıdan geçerken "Etiketleri alan var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama sokağın aşağısındaki bir adam beyaz bir kargo minibüsü olduğunu söyledi. . .

Tabii bunlardan sadece otuz bin kadar var." Lucas Del'e, "Bu o. Bu minibüs. Bu o adam." Rimes, "Kim?" diye sordu ama Lucas başını salladı.

Sonra bir mutfaktan geçip, kalabalık bir insan topluluğuna doğru ilerliyorlardı.

Rimes, "Bir delik açın," dedi ve insanlar geri çekildi ve Lucas aşağı baktı ve aniden, şok edici bir şekilde Marcy'yi gördü, gözleri hâlâ açıktı, oturma odasındaki halının üzerinde yüzüstü yatıyordu, çenesinin altında sadece küçük bir delik vardı ama boynunun altında büyük bir kan birikintisi vardı. Üzerinde beyaz ipekli bir bluz vardı ve bluzun ön kısmında birisinin ona bakmaya çalıştığı kanlı el izleri vardı. Gözleri bomboştu.

Gökyüzü.

"Ah, Tanrım," dedi ve titremeye başladı.

Etrafındaki ev darmadağınktı, devrilmiş sandalyeler ve halıdaki kan izleri her şeyi anlatıyordu.

"Hill'deki adam bacağından vuruldu. Çığlık atmaya başladı. ama o gitmişti," dedi Rimes. "Yaraya bakar bakmaz öldüğünü anladığını söyledi. Hill iyileşecek, kocası çok kötü yaralanmış ama iyileşecek. Göğsünden iki, omzundan bir kurşun almış. . . Sherrill tam çenesinin altından vurulmuş."

Olay yeri inceleme ekibinden biri "Omuriliğini koparmış." dedi.

"Anında. Sanki başı kesilmiş gibi."

Rimes adama başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi ve adam Lucas'ın yüzüne bakıp uzaklaştı.

Rimes, "Kelly Barker adındaki kadın yaralanmamış. Ateş edenin siyah sakallı, şişman bir adam olduğunu söyledi. DNA'sını alacağız, eğer elimize geçirebilirsek o da kızarmış olacak."

Rimes'in sesi sessiz ama yoğundu.

sahneyi devraldığından beri öğrenmişti. Lucas'a "Oturmak ister misin?" diye sordu.

Lucas Del'e doğru döndü ama sesini bulamadı, ağzında tükürük bile bulamadı, sesini çıkarmaya yetecek kadar nem yoktu.

dedi ve başını sallayarak mutfığa geri döndü, arka bahçeye çıktı ve çimlerin üzerine oturdu.

Del bir dakika sonra dışarı çıktığında cep telefonu ile konuşuyordu. Kapattı, Lucas'ın yanına çömeldi ve, "Hadi ama, bu adamlar profesyonel. Bu işi halledecekler. Seni eve götürülim."

"Ailesine söylemem gerek," dedi Lucas birkaç kelime bularak.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Biri-"

"Birinin var ama senin yok," dedi Del. "Gel hadi. Seni eve götürüyorum."

LUCAS ONUNLA MÜCADELE ETMEDİ. Yolcu koltuğuna oturdu, gözyaşlarını tutamadı. Del dedi ki, "Bu lanet olası en kötü şey. Bu en kötü lanet şey."

HAVA Lucas'ın telefonunu aradı ve "Neredesin?" diye sordu. "Eve geliyorum.

On dakika içinde orada olacağım," dedi.

"Sen mi

kullanacaksın?" "Hayır.

Del kullanıyor."

"On dakika," dedi.

Lucas'ın evine vardıklarında hava durumu ve LETTY araba yolundaydı. Del arabayı durdurdu ve, "Ben merkeze gidip Berg'in gazetesini ilgileneceğim, keşke o aptalla hiç konuşmasaydık," dedi.

Lucas başıyla onaylayıp kamyonundan inerken Weather gelip onu belinden tuttu ve, "Shrake aradı, Del de. Lucas, çok üzgünüm."

Lucas başını salladı ve Letty, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bunu düşünmem lazım. O kadar korkmuş durumdayım ki şu anda düşünmüyorum. Bu garip bir atıştı, adam evi ilaçlıyordu. Kocasına üç metreden üç kez ateş etti ve öldürmedi.

ama Marcy'ye bir kere vurdu ve Marcy gitti. Ah, Tanrım . . ."

Letty, "Bunu yapan adamı bulmalı ve icabına bakmalısınız. Şahsen."

Weather, "Letty, bırak gitsin." dedi.

Letty, Weather'a "Bu işin peşini bırakmayacağım." dedi. Ve Lucas'a: "Eğer bu işi çözmezsen, bu işe el atmazsan, uzun süre mahvolacaksın. Önce Jones kızları, şimdi de Marcy. Baba-"

Weather dedi ki, "Letty, kapa çeneni. Bak: şimdilik sadece sus. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Lucas, hadi gidip oturalım."

"Minneapolis'teki adamlarla konuşmam gerek," dedi Lucas. "Ortağıyla konuşup neler olduğunu öğrenmem gerek. Bu adamı bulmak için elimde yeterince delil var ve artık DNA'sı da elimizde."

"Bu gece bunların hiçbirini yapmayacaksın," dedi Weather. "Gel hadi. Sakladığım birkaç sosisli sandviç var. Yiyecek bir şeyler alırız. . . düşünmeniz gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi. "Düşünmem lazım." Kollarını her iki kadının omuzlarına doladı ve eve doğru yürüdüler.

ZAMAN GEÇTİ; her zaman geçer ve ölümler geri gelmez ve ölümleri daha gerçek hale gelir.

Letty ve Weather hizmetçiyle birlikte mutfakta koşuştururken Lucas karanlık çalışma odasında oturuyordu. Onları duyabiliyordu. Noel'in sokaktaki bir serseriye uzaktan gelen hüznü/ağlamaklı sesleri gibi, sağa sola vuruyorlardı. Ve zaman zaman birbirlerine hırladıklarını duyabiliyordu.

Letty ve Weather birbirlerine yakındılar ama birbirlerinden tamamen farklıydılar.

dünya görüşleri. Bir cerrah olan Weather, tıp mesleğinin "bakım" zihniyetiyle aşılarmıştı. Evlat edindikleri kızları Letty, sert bir kırsal kesimde babasız ve yarı deli, alkolik bir anneyle büyümüşü: tavrı şuydu: Önce vur ve eğer gerekli, tekrar vur. Eğer bir hata yaptıysanız, daha sonra özür dileyebilirdiniz. Onun zihniyeti çok netti: Kendine, ailene ve arkadaşlarına iyi bak.

Weather sistemin Marcy'nin katilinin icabına bakacağını iddia ederdi. Lucas olayı kişiselleştirirse başı belaya girecekti.

Letty'nin tavrı, katili yakalayıp işini bitirmezse Lucas'ın asla rahat uyuyamayacağı yönündeydi.

Lucas başka hiçbir kadını Weather'ı sevdiği kadar sevmemişti ama onun tavrı Letty'ninkine daha yakındı. Marcy Sherrill cinayetinin kalbinde ve bağırsaklarında soğuk bir demir yığını gibi durduğunu hissedebiliyordu. Bu his geçmeyecekti; sadece daha da sertleşecek ve soğuyacaktı.

Izdırap ve pişmanlık hiç azalmadı ama öfke ortaya çıktı ve büyüdü.

Marcy onun için çok şey ifade ediyordu: Onu polis teşkilatındaki ilk günlerinden beri tanıyordu, akademiden yeni çıkmıştı, genç ve çıtır bir kızdı.

Hem fuhuş hem de uyuşturucu soruşturmalarında yem olarak çalışıyordu. Çok ateşliydi: kısa eteği, yüksek topuklu ayakkabıları ve yumuşak, vücudu saran bluzuyla müthişti: Hava durumu onu Memeli diye çağırmayı alışkanlık haline getirmişti.

O ve Lucas, Marcy dedektiflik yaptığında karşılaşmışlardı. Cinsel partner olarak çalışmamışlardı çünkü bazı yönlerden birbirlerine çok benziyorlardı: rekabetçi, tartışmacı, manipülatif, alaycı. Her ikisi de zirvede olmak istiyordu; bu yüzden aralarında biraz mesafe olması gerekiyordu.

Davranışları birbirine benzese de, soruşturmalar konusunda her zaman, hatta çoğu zaman aynı fikirde değillerdi. Marcy her zaman bir liderdi: önemli bir davada, bir liderler grubu oluştururdu. alabildiği kadar büyük bir araştırma ekibi kuracak ve fail ortaya çıkana kadar bu ekibi metodik bir şekilde öğütecekti. Marcy ile, bir soruşturma neredeyse sosyal bir olaydı.

Öte yandan Lucas kötü bir liderdi. Bürokraside çalışmanın zaman kaybettirici unsurları olarak gördüğü şeylerle ilgilenmiyordu. Sezgileri güçlü, sert bir yargılayıcıydı, ve adalet olarak gördüğü şeyin peşinde koşarken zaman zaman yasadışı işlere de bulaşabiliyordu. Bunu yaparken, çenesini kapalı tutmayı bilen, iyi bir amaç uğruna ara sıra yalancı şahitlik yapmaktan çekinmeyen ve çok çılgınlaşıp bağırmaya başladığında onu ne zaman başından savacağını bilen bir ya da iki yakın arkadaşıyla çalışmayı tercih ederdi; ve geri bağır. Lucas'ın polisleri çoğunlukla yabancıydı. Garip polisler.

Çalışma odasında otururken bunları düşünmüyordu: çoğunlukla Bloomington'da Marcy'nin yerde yatan yüzünü, otopsiyi görüyordu. Morluk, soluk teninde ve gözlerinde kırmızımsı çizgiler olarak kendini göstermeye başlamıştı bile. Kalbinde onun öldüğünü anlamak için bunu görmesi gerekiyordu ama şimdi keşke görmeseydim diyordu.

Weather içeri girdi ve sessizce Marcy'den, birlikte oldukları zamanlardan, Letty'nin okulundan ve Sam'in anaokulundan konuştular. Sonra hizmetçi gelip Sam'in yatmaya hazır olduğunu söyledi ve Weather onu yatırmaya gitti. Letty içeri girdi ve yüzünü ona dönmek için bir sandalye çekti.

"Pek çok insandan sorumlusunuz," dedi. "Buna dikkat etmelisin ama ne yaparsan yap, çılgınca olmamalı. Yapmak zorundasın planlayın."

"Bir şey yapıp yapmayacağımı bilmiyorum," dedi Lucas.

Letty, New York'ta olduğu gibi "Lütfen" dedi, yani "Yapma Saçmalama" ve ardından, "Demek istediğim, hapse giremezsin ve işini kaybedemezsin. Düşünmek zorundasın. O yüzden düşün. İnsanları ezmeye başlama."

Küçük bir gülümseme gösterdi: "Tavsiyen için teşekkürler. Belki de gidip ödevini yapmalısın."

"Yaz tatilindeyiz," dedi kadın ve o da "*Büyük Umutlar* ? Hepsi okundu mu?" ve o da "Bir sürü ödevi siktir et. Ben ciddiylim. Bence yapmalısın, ama bunu düşünmelisin."

"Yapacağım," diye söz verdi.

"Peki nereden başlayacaksınız?"

Gözlerini kapadı ve düşündü: "Kelly Barker'la konuşmalıyım. Hemen. Bu gece." "Başka ne var?"

"Adamın burada yaşadığını biliyoruz. Hep buradaydı. Burada televizyon izliyor. İnsanlar onu tanıyor ve birkaç gün içinde DNA'yı incelemiş olacağız. . . Tek yapmamız gereken kimliğini tespit etmek, sonra onu yakalarız. Bloomington polisi tüm acil servisleri aradı.

herhangi bir kurşun yarası gelirse haberimiz olur. Adam yaralı. Bir hamle yapmalı. Her şey çok çabuk hallolacak."

"Başka biri onu alaşağı ederse bununla yaşayabilir misin?"

Lucas birkaç saniye daha düşündükten sonra, "Evet. Yapabilirim. Kendim yapmayı tercih ederim, yapabilirsem onu öldürürüm ama Bloomington polisleri onu yakalarsa Bununla yaşayabilirim."

Letty sandalyesinden öne doğru eğildi ve "Del'in yanına git. Eğer onu yere serecekseniz, yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi Del'dir."

Lucas başıyla onayladı. "Elbette." Ve birkaç saniye sonra, "Bu konuşmayı annenle tekrar gözden geçirmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Letty, "O çok zeki, neden bahsettiğimizi biliyor. Bu yüzden Sam'le birlikte üst katta, ayak altından çekilmek için."

"Evet, muhtemelen."

"O yüzden orada robot gibi oturmayı bırak," dedi Letty. "İnsanları telefonla ara. Del'i buraya getir. Çalıştır."

Lucas bir an gözlerini kırpmadan ona baktı; kız irkilmedi. *Ve böyle düşünmek için çok genç olduğunu* düşündü. Ama sonra, Geçmiş göz önüne alındığında, dokuz yaşından beri gerçekten genç değildi; Çocukluğunun son yılıydı.

Del önceden aradı ve 10'u biraz geçe kamyonla geldi. saat. Lucas garaj yolunda bekliyordu ve "Fairview'e gidelim. Kelly Barker hâlâ orada."

"Bizim için neyi var?"

"Ne diyeceğini görmek istiyorum. Ve onu Retrie'e götürüp başka bir fotoğraf çekirmek istiyorum. Sonra da bir gecede televizyon kanallarına bildiririz."

"Bloomington muhtemelen bu işi hallediyordur."

"Emin olmak istiyorum ve onun konuşmasını duymak istiyorum. John Fell hakkında konuşmasını istiyorum."

"Eğer John Fell ise-"

"Bu. . . Berg'le ilgileniyor musun?"

"Evet. Bu gece dışarıda olacak. Onunla uğraşmak istemiyorum."

LUCAS DÜMENE GEÇTİ ve şehrin öbür ucuna, Barker'ların evinin dört beş mil kuzeyindeki bir travma merkezi olan Fairview Southdale'e gittiler. Acil çıkış kapısının önüne park ettiler, "Polis" kartını gösterge panelinin üzerine attılar ve içeri girdiler. Bloomington'dan iki üniformalı polis onların geldiğini gördü ve yaslandıkları tezgâhı itti. Lucas kimliğini kaldırdı ve sordu, "Kelly

Barker hala burada mı?"

İçlerinden biri "Cerrahi bekleme odasında," dedi ve yolu gösterdi.

Barker'ı bulduklarında, aşırı doldurulmuş bir sandalyede dik oturuyordu ama derin bir uykundaydı. Minneapolisli bir polis karşısındaki kanepede oturmuş, *Modern Hospital*'ın bir kopyasını okuyordu. Lucas Kendisini ve Del'i tanıttı ve polis "Biraz uyumaya çalışıyordu" dedi.

Lucas, "Kelly," deyip omzuna dokundu ve kadın irkilerek gözlerini açtı. Sanki onu tanıımıyormuş gibi bir an Lucas'a baktı, sonra başını sallayarak, "O iyi mi?" dedi.

"Buraya daha yeni geldik," dedi Lucas. "Kimsenin durumunu bilmiyoruz."

"Şu bayan polis memuru öldü."

"Evet..."

"İyi birine benziyordu. Bu çok korkunç," dedi Barker. "Bu sabah ve öğleden sonra her şey çok iyi gidiyordu ve sonra bu adam ..."

Her şey bir anda ortaya çıktı; konuştukları şeyler, kapıdaki adam, silah sesleri, yaralıların çığlıkları, hastaneye koşuşturmaları.

"Adamın vurulduğunu söylüyorlar ama nasıl olduğunu anlamıyorum.

Polis

Memur Buster yerde baş aşağı yatıyordu; sanırım iki el ateş etti ama onu vurmuş olabileceğini söylüyorlar."

"Bir kan izi vardı," dedi Lucas. "Tüm bu felaketin ardından ortaya çıkan tek iyi şey bu. Şimdi tek yapmamız gereken

"İhtiyacımız olan tüm kanıtlar elimizde, yeter ki onu ele geçirelim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"John Retrie bir dizüstü bilgisayarla bu tarafa doğru geliyor. Operasyon için burada beklediğinizden, kafa vuruşunu gözden geçirmeye yardım edeceğinizi umuyorduk."

"Elbette. Yarın WCCO ve KSTP'ye çıkmak için sıraya girdim. Kanal Üç beni istiyor ama onlara öğlene kadar yapamayacağımı söyledim ve onlara ağır bir makyaja ihtiyacım olduğunu çünkü çok perişan olduğumu söyledim."

Lucas onun o kadar da perişan görünmediğini düşündü ve göğsündeki öfkenin alevlendiğini hissetti. Onu geri itti ve sordu,

"Peki ya Todd? Ne duydun?"

"Sadece çok kötü vurulmuş, ciğerlerinde bazı delikler var ve iyileştiğinde omzunu yeniden inşa etmek zorundalar.

Bunu yapmak için yeterli," dedi. "Buster'ı bir süre önce dışarı çıkardılar; iyileşme sürecinde -ya da belki şu anda dışarıdadır- aşağıda birkaç polis memuru daha var. Eğer Buster o deliyi vurmasaydı, şimdi hepimiz ölmüş olacaktık."

Tetikçinin, televizyonda gördüğü bazı İranlılar gibi kare kesilmiş siyah sakalları olduğunu söyledi. "Ama oydu, o benim sapık, tamam. Gözlerini gördüm. Beni öldüreceğini sandım."

Bir süre daha konuştular, sonra Lucas Retrie'f'i aradı ve havaalanından yeni geçtiğini ve muhtemelen on beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Lucas, "Bayan Barker'la işiniz biter bitmez, elinizdeki tüm medya kuruluşlarına kopyalarını göndermenizi istiyorum," dedi. "Buradaki herkes Eyalet çapında. Ve Des Moines'e, Fargo'ya, Milwaukee'ye, bize bir yanıtla geri dönün. Bir şeyle etiketleyin Orta Batı'da genç kızları öldüren seri katil, bu yüzden eyalet dışında biraz ilgi çekiyor. Onlar için yerelleştirin."

"Ben yaparım - bu gece normal haberler için çok geç, ama yarın sabahın köründe hepsi bunu öğrenecek."

BARKER'ı kanepede bıraktılar ve Buster Hill'in hafifçe dik oturduğu yoğun bakım servisine uğradılar. İki Minneapolis dedektifi onunla birlikte oturuyordu, Lucas ve Del adım attı.

İki polisten daha yaşlı olanı, Les MacBride adında bir adam, "Gelebileceğinizi düşündüm," dedi. Hill'e döndü: "Davenport ve Capslock, BCA." İki dedektiften daha genç olanının adı Clarence'dı. Hill, Lucas ve Del'e, "Sizi Marcy'den duydum," dedi. "Tanrım, bugün hayatımın en berbat günü. O harika bir çocuktu."

"Nasılsın?" Lucas sordu.

"Acıyor," dedi Hill. "Ama ... Marcy ile ilgili olan şey beni gerçekten korkutuyor."

"İyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor," dedi Lucas. "Adamın peşine takılmışsın." "O orospu çocuğunu öldürmeliydim. Belki yine de yaparım," dedi. "Eğer Şansım var."

Hikayesi Barker'inkinden sadece biraz farklıydı, daha fazlası değil. bir bakış açısı varyasyonundan daha fazla. Marcy'nin vurulduğunu görmemiş. Kapıda ateş açılmaya başlar başlamaz silahına davrandığını, ancak Marcy'nin silahının çantasında olduğunu, onun da çantaya davrandığını, ancak silahı alıp almadığını bilmediğini söyledi. Tam vurulmuştu.

ve Marcy'nin vurulduğunu görmedi; tetikçi ortadan kaybolana kadar vurulduğunu fark etmemiştir ve yardım için ona seslenmiştir.

"Gelmedi. Yuvarlandım ve adamım, o ... gitmişti."

Tetikçinin Glock'unu odanın içine boşalttığını ve ardından Kaçmak için döndüğünde Hill'in onu vurduğunu düşündü. "Sırt üstü yatmışım, silahım başımın üzerindeydi ve baş aşağı ateş ediyordum. Kötü bir atıştı, merkezden uzaktı, ama topun içine girdi. Bana öyle geldi ki -bu oldukça hızlı bir izlenimdi- dirseğinin üstünden, sol kolundan vurmuştu.

Arkadan yara alıp önden çıkmış. Belki de kolundan değil, yan tarafından vurmuştur. Ama tam oradan. Ateş ettiğimde böyle bir görüntü vardı.

Kemiği kırdığını sanmıyorum, kolu fazla hareket etmedi. Sanırım tamamen yumuşak dokuydu."

MacBride, "Kan izi oldukça inceydi. Başlangıçta bir leke vardı ama ondan sonra çoğunlukla damlalar ve damlacıklar vardı."

Lucas, "Her şey yolunda, hiç yoktan DNA elde edebilirler," dedi. Hill'e: "Glock' dedin. Bundan emin misin?"

"Evet, oldukça eminim. Mat gri bir görünümü vardı, metal gibi değil de plastik gibiydi. O plastikimsi yüzey. Sonuna kadar fark ettim."

"Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor muydu?"

Hill başını salladı. "Hayır. Her atışta pompalıyordu.

Olabildiğince hızlı sıkıyordu, silah her yerde zıplıyordu. Yani bizi vurmaya çalışıyordu ama pek iyi bir nişancı değildi.

Bunun dışında... bilirsiniz."

Birkaç dakika daha konuştular, fazla bir şey öğrenemediler: Hill'in bakış açısına göre, bu bir araba çarpması gibiydi. Kendisi

Bir saniye önce Kelly Barker ile sohbet ederken, bir saniye sonra kurşun yarasıyla baş aşağı duruyordu.

"Çok iyi iş çıkardın," dedi Del ve Lucas başını salladı: "Doğru. Seninle gurur duyuyoruz, dostum."

Hill başını salladı. "Teşekkürler. . . Tek dileğim ..."

Arabada, St. Paul'e dönerken Lucas, "Fell pek iyi bir nişancı değil. Birini öldüren tek kişi olması dışında."

Bir anlık sessizliğin ardından Del, "Sırada ne var?" diye sordu.

"Marcy ile birlikte Minneapolis polisleri milyonlarca detaydan başka bir şey üzerinde çalışmayacak. Her şeyi yerle bir edecekler. Onlardan önce adama ulaşmak istiyorum," dedi Lucas.

Del, "Eğer onu öldürürseniz, er ya da geç büyük bir kıyamet kopacaktır," dedi. "Minneapolis'te onu tanımayan pek çok insan var. tamamen takdir ediyorlar. Marcy ile aranızda bir ilişki olduğunu da biliyorlar."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Lucas. "Kırk gün kırk gece derdi."

Del homurdandı. "Pek de gizli bir aşk değildi. Onu şehir merkezindeki masanda çivilediğine dair bir söylenti vardı."

"Saçmalık," dedi Lucas.

"Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki doğru değil." Bir an pencereden dışarı baktı, sonra "Masanın üzerinde tutamazdık. Yerdeydi."

İkisi de güldü ve sonra Del dedi ki, "Tanrım. O yaptı her şey doğru. Doğru beslendi, egzersiz yaptı, hiç sigara içmedi, çok az içti. .

. Neden biz hala buradayız ve o gitti?"

LUCAS evini inşa ettiğinde, ihtiyaç duyduğunda oturup düşünebileceği bir çalışma odası ve ofis kombinasyonu tasarlamıştı.

Bu. Çok büyük değildi ama düzgün bir ofis koltuğu olan bir masası, iki büyük deri koltuğu ve fayans kaplı yan sehpaları vardı. Döndüklerinde Sam hariç herkes hâlâ uyanıktı. Lucas kendisi ve Del için birer bira aldı ve çalışma odasına geçip oturdular. evrak çantası dizlerinin arasında.

"Mesele şu," dedi. Bir tomar kâğıt çıkardı, Jones kızlarının kayboluşuyla ilgili ilk soruşturmada hazırladığı raporların kopyaları.

"Minneapolis dosyasındakilerin yüzde doksan dokuzu saçmalık. Çünkü çoğu zaman özellikle Scrape'in peşine düşüyorlardı. John Fell'i araştıran tek kişi bendim, bu yüzden kayda değer tek rapor benimkiydi ve ben ne yaptığımı bilmiyordum."

"İyi iş çıkardın," dedi Del.

"Evet, evet. Her şeyi berbat ettim. Ama bu akşam yapmak istediğim şey, raporlara bakmanızı, onları okumanızı ve sonra onlar hakkında konuşmamızı istiyorum. Bir şey kaçırdığımı sanmıyorum, ama asla bilemezsiniz."

Lucas oturup birasını içti, Del de kendi birasını içip okudu. ince kâğıt yığınının inceledi. Bir keresinde, "O kadar da kötü yazmamışsın." dedi.

"Evet, kendime dokunarak yazmayı öğrettim. Bir kitabım var." "Huh ... bunu bilmiyordum."

Weather gelip yatacağını söyledi, sonra Letty yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu, Lucas da onu yatağına gönderdi ve sonunda Del başını kaldırıp, "Hiçbir şey gözüme çarpmıyor," dedi.

"Kasetleri dinleyin," dedi Lucas. "Bunlar dokuz-bir-bir görüşmelerinin kopyaları."

Del kasetleri dinledi ve "Kulağa aynı adam gibi geliyor, değil mi?" dedi.

"Bu o. Aramalar iki farklı ankesörlü telefondan yapılmış ama aynı bölgede ve Scrape'in mahallesinde değil."

Etrafta oturup biraz daha spekülasyon yaptılar ve Fell'in öğretmenlik yapmış olma ihtimali ve kuzeydeki bir montaj fabrikasında çalışmış olabileceği ihtimali üzerine Del oturdu ve parmaklarını şıklattı. "Hey, işte bir fikir. Sence kaç yaşındaydı?"

"Yirmili yaşların ortalarında, belki biraz daha yaşlı," dedi Lucas. "Bardaki insanlar öyle söyledi."

"Çoğu insan on sekiz yaşında üniversiteye gidiyorsa ve artık dört yılda mezun olmuyorsa ... şimdi beş ya da altı yıl gibi, siz mezun olduğunuzda da öyle olmalı."

"Öyle mi?"

"Peki ya aslında bir öğretmen değilse?" Del sordu. "Ya uygulama öğretmeni gibi bir şeyse? Eminim okullarda bunun kaydı bile yoktur. Çünkü onu asla kovmazlardı, sadece gönderirlerdi. Adını öğrenmek için başka bir yere gitmemiz gerekirdi. Bilirsiniz işte, öğretmen okulu falan."

Lucas ona bir parmak salladı: "Bu iyi. Harika değil ama iyi. Sabah ilk iş Sandy'yi çağıracağım."

SAAT BİRDE, başka bir şey düşünmemişlerdi ve Del sonunda eve gitti. "İyi olacak mısın?" diye sordu kapıda.

"Hayatta olmaz," dedi Lucas. "Bir süreliğine mahvolacağım." "Bazı insanlar senin için endişeleniyor," dedi Del. "Bizim için endişelenmiyorlar.

aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

"Tanrım, biraz inancın olsun," dedi Lucas. "Berbat durumdayım ama deli değilim."

DEL GİTTİĞİNDE, Lucas çalışma odasına geri döndü ve tüm kağıtları topladı, onları taradı, iç geçirdi ve bilgi çok zayıftı. Sesi vardı ama onlara

Onu bulana kadar hiçbir şey. Onu bulduklarında bir anlamı olabilirdi.

Yüzü için de aynı şey söz konusuydu - belki Barker onu teşhis edebilirdi ve Todd Barker ona birkaç santim yaklaşmıştı ve onu teşhis edebilirdi, ama önce onu bulmaları gerekiyordu. Ve bir kez bulduklarında ona, kandaki DNA gerçekten tek ihtiyaçları olan şeydi.

Sorun onu bulmaktı.

Lucas iki kaseti çantasına geri koyuyordu ki Aklına bir fikir geldi. Seste bir şey yoktu ama ya aramaların zamanlaması? Zamanları kontrol etti, sonra notlarına ve diğer müfettişlerin özet notlarına geri döndü. Özetler emin olmak için yeterli değildi ama Scrape ve bulunduğu yerle ilgili ipuçları tam da soruşturmanın bilgi eksikliği nedeniyle yavaşladığı bir zamanda gelmiş gibiydi.

Yani, Scrape'i ararlarken, nerede yaşadığına dair bir ipucu almışlardı. Kullanılmamıştı, çünkü onlar bulana kadar Lucas çoktan yerini tespit etmişti.

Ancak daha sonra Scrape serbest bırakıldı ve derhal çöp kutusuna atılmış bir giysi kutusuyla ilgili bir ihbar aldılar ve ihbar sokaktaki adama karşı kesin gibi görünen bir davayla sonuçlanmıştı.

İkisi de katilin kendisinden.

Sanki katilin kendisi de soruşturmanın içindeymiş gibi.

LUCAS UZANIP omzunun üstündeki okuma lambasını kapattı ve artık karanlık olan çalışma odasında gözlerini kapadı.

Bir zamanlar, yıllar önce, Minneapolis'te polis teğmeniydi. özel soruşturmalar ve istihbarat çalışmaları için gevşek bir şekilde görevlendirildi. O dönemde, gazetelerde basitçe seri katil olarak bilinen "Maddog" Twin Cities'de kadınları öldürüyordu. özellikle acımasız yöntemlerle. Dava, polis departmanındaki bir kanıt kutusundan çalınan bir tabanca üzerine kuruluydu - Lucas'ın erişebildiği bir kanıt kutusu.

Soruşturmanın başlarında Lucas, katilin kendisi olabileceği düşüncesiyle İç İşleri tarafından gözetim altına alınmıştı. Cinayetlerden biri o aktif olarak izlenirken işlendiğinde bu durum çabucak açıklığa kavuşmuştu.

Ama şef durumu açıklayana kadar -kayıp silah, katilin kadınlar için çekici, alımlı ve muhtemelen güzel giyinen biri olduğunu, kıyafetlerinin kadınların ona güvenmesini sağlayacağını söyleyen bir profil uzmanı- Lucas'a uyan bir tanımlama yapana kadar çok sinirlenmişti.

Bu katil bir polis olabilir mi? Buster Hill, Barker'ların evindeki saldırganın, Twin Cities bölgesinde yaygın bir polis silahı olan ve oldukça sıradan bir silah olan Glock kullandığını söyledi.

Katil olan polisler tanıyordu ama bu pek sık rastlanan bir durum değildi. Minneapolis polislerinden birinin katil olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

Fell'in yaşı göz önüne alındığında, neredeyse bir devriye polisi olması gerekiyordu ve Lucas o zamanki tüm genç devriyeleri tanıyordu. Fell'in hem kişiliğine hem de görünüşüne gerçekten uyan birini düşünemiyordu. .

..

Belki bir ya da iki tane.

Gece boyunca düşünecekti.

Uyumaya çalışırdı.

—

Uyumaya çalıştı, neredeyse hiç uyumadı. Sürekli Marcy'ye dönüp durdu. Hava her zaman önce kalkardı, bu sabah da öyle oldu. Marcy banyodan çıkar çıkmaz, o da yataktan yuvarlandı.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

"Olasılıkları düşünmeden duramıyorum," dedi. "Gitsem iyi olacak. Posterin televizyon kanallarına ulaştığından emin olmak istiyorum. Ve şurada bakmak istediğim birkaç şey var.

Minneapolis."

"İyi şanslar," dedi. "Dikkatli ol."

Katil Barker'ların kapısından döndüğünde Evdeki kalabalıktan, gürültüden ve hatta ateş eden kendisi olmasına rağmen silah sesinden, sonra da elinde silahla dışarı çıkan polisi görünce kafası karıştı. Mantıklı hiçbir şey işe yaramıyordu. Kertenkele seviyesine inmiş, hem korkmuş hem öfkeli hem de haklı olarak elinden geldiğince hızlı vuruyordu.

Bir ya da iki kişinin yere düştüğünü ve bir tabancanın namlusunun parladığını gördü ve sonra dönerken koltuk altında bir darbe hissetti. Ne olduğunu anlayamamıştı, sanki biri ona sivri bir taş fırlatmış gibi hissetmişti ve sonra evin etrafından dolanıp evlerin arasında koşmaya başladı, tabancasını pantolonunun cebine soktu ve komşusunun arka bahçesinden geçerek diğer evlerin arasından sokağa çıktı ve minibüse bindi.

Kalbi küt küt atıyordu, mahalleyi kısa sürede temizlemişti. Bir dakikadan fazla bir süre köşeleri dönüp I-494'e doğru ilerledi. Kolu o kadar da acımıyordu ama kaşıdığında diğer eli kan içinde kaldı ve vurulduğunu ya da bir yerini kestiğini fark etti.

Çıldırıldı. Hoşuna gitmeyen tek şey kendi görüntüsüydü. Kan. Otoyolun etrafında dolanarak nereden geldiğini görmeye çalışıyordu, sonra otoyol devriyesini düşündü. Bu noktada, alkollü araç kullandığı için otoyol devriyesi tarafından kenara çekilmesi çok saçma.

Bir çıkışa saptı, otoyolu geçip bir alışveriş merkezine girdi, Best Buy'ın önüne park etti ve koluna baktı. Çok kan vardı. Kolunu yokladı ve orada bir şey olmadığını fark etti. Kolundan vurulmamıştı ama yan tarafından, kolunun çukuruna yakın bir yerden vurulmuştu.

Park yerini kontrol etti, sonra gömleğini dikkatlice sıyırdı ve yarayı buldu. Gözüne neredeyse bir bıçak kesiği gibi göründü, Düz, ama derin ve düzensiz. Bir delik değil, bir dilim.

Çok kötü değil, diye düşündü; çok kötü değil ama yine de kanıyor.

Bir simitçinin önünde bir gazete standı gördü. Parkmetre zulasından bozuk para çıkardı, tekrar etrafına bakındı, minibüsten atladı, kutuya doğru yürüdü ve bir *Star Tribune* aldı.

Bir keresinde gazetelerin iç sayfalarının oldukça steril olduğunu okumuştı. Sayfalar asidik odun hamuru ile yapılmış, işlem sırasında çok fazla ısı kullanılmış ve insan eli değmemişti. O doğru olduğunu umdu. Gazeteyi minibüse geri taşıdı, içeri girdi, spor sayfalarını çıkardı ve koltuk altını doldurmak için kullandı.

Eve gitmem gerekiyordu.

Sakal onu rahatsız ediyordu ve polislerin sakalını kesip kesmediğini merak ediyordu.

beyaz bir minibüs ve siyah bir sakal hakkında bir şey çıkardı. Yapışkan ağzının ve burnunun etrafındaki deriyi gererek çıkardı ve minibüsün koltuklarının arasına itti. Aynaya baktı: hala yüzünde yapışkan vardı. Bir süre soyduktan sonra minibüsü vitese taktı ve yola koyuldu.

EĞER SADECE . . .

Hayatının çoğu bu cümle üzerine kurulu gibiydi. Keşke . . .

Keşke apartman başka bir yere konmuş olsaydı, keşke Jones'un kızları bulunmamış olsaydı. Keşke o şeyler yaşlı adam hala hayatta olurdu, ve o hala huzurlu bir şekilde hurdalarının peşinde, Tayland'a bir başka seyahat için zulasını oluşturuyor.

Keşke Barker denen kadın orada yalnız olsaydı, keşke kurşun ona isabet etmeseydi. Kimdi o insanlar? Polis olmalılar. Belki de korumalardı? Bu bir tuzak mıydı? Onları vurup vurmadığını merak etti, vurmuş olabileceğini düşündü. Tabancasını Onlar. . . .

Eğer polis olsalardı, onu aramaktan asla vazgeçmezlerdi, özellikle de birine çarptıysa. Radyoyu açtı, haber arıyordu ama artık hiçbir radyo istasyonu haber vermiyordu. Tekrar kapattı ve sürüşüne konsantre olmaya çalıştı. Yanı daha çok acıyordu, ağrı giderek artıyordu ve terlemeye başladı.

Acıyla başa çıkabileceğini düşündü. Yarayla bile başa çıkabilirdi. Kanal tedavisinden kalan yarım tüp oksikodonu ve bir çeşit antiseptiği vardı.

Ama eve gitmesi gerekiyordu. Eve vardığında . . .

Araba yoluna dönüp garaja girdiğinde yüzünden ter boşanmaya başlamıştı. Neden terlediğini bilmiyordu, o kadar da kötü yaralanmamıştı. Biraz ağrı vardı ama acı vermekten ziyade hafif bir sızı gibiydi.

Minibüsten inip içeri girdi, doğruca banyoya gitti, gömleğini çıkardı, gazeteyi derisinden sıyırdı ve yaraya baktı. Hâlâ kanıyordu ama o kadar da fazla değildi. Pekâlâ. Ecza dolabını karıştırdı; oksikodon tüpünü aldı, kulak enfeksiyonundan kalma bir tüp daha buldu, içinde iki tablet amoksisilin vardı. Birkaç yara bandı ve bir tüp yara bandı antiseptik krem dışında pek bir şey yoktu.

Sonra minibüsle birlikte gelen ilk yardım çantasını hatırladı. Hiç açmaya zahmet etmemişti ama içinde gazlı bez olması gerekmez miydi? Garaja geri döndü, kiti buldu, içinde dört gazlı bez ve bir rulo tıbbi bant buldu. Onu banyoya geri götürdü, yaranın üzerine biraz antiseptik krem sürdü, ardından yarayı gazlı bezlerle kapattı. Bandı denedi ve pedleri yapıştırmayı başardı, ama tutmayacaklarını düşündü. Bant, el ya da ayak parmaklarını saracak kadar uzun ya da güçlü değildi. Bir ekmek poşeti aldı, büyük bir plastik parçasını kopardı. Gazlı bezleri örtmeye yetecek kadar, daha sonra uzun koli bandı şeritleriyle vücuduna bantladı.

Fena değil, diye düşündü aynaya bakarken. Acıyordu ama enfeksiyon kapmadığı sürece ölmeyecekti. Bir oksikodon patlattı ve Antibiyotik haplardan bir tane, sonra düşününce her birinden birer tane daha attı.

Hâlâ canı yanıyordu ama bu konuda yapabileceği başka bir şey yoktu.

O

oturma odasına gitti ve kanepeye uzandı, olabildiğince rahat olana kadar hareket etti ve televizyonu açtı, kanallar arasında dolaştım.

Hiçbir şey. Haberler henüz çıkmamıştı. Kimse flaş bir haberle içeri girmiyordu - belki de kimse vurulmamıştı.

Eğer gerçekten şanssız olsaydı, birisi onun ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Eğer öyle olsaydı, polisler çoktan kapısına dayanmış olurdu ... ve gelmemişlerdi.

Bu düşünceyle uyukladı; aksiyondan yorulmuş, uyuşturucunun etkisiyle yere yığılmıştı.

UYANDIĞINDA bir an için kafası karıştı, saate baktı. Dokuz buçuğu geçiyordu. Haberler geliyor olmalıydı.

Endişeliydi, bekliyordu. Ne yaptığını, kapsamın nerede olduğunu görmek için endişeliydi. Nasıl tanımlandığını görmek için endişeliydi. Ne bildiklerini görmek için . . .

Mutfağa gitti, dolaptan üç tane sosis aldı.
ve bir kavanoz lahana turşusu; sosisleri lahana turşusuna bulayın, mikrodalgaya koyun, üç sosisli sandviç ekmeği çıkarın, buzdolabından bir şişe yaban turpu hardalı çıkarın, ekmekleri hardalla doldurun.

Mikrodalga bip sesi çıkardı ve yemek hazırды.
Kanepede karmaşık bir polisiye dizinin sonunu izlerken haberler başladı.

Barker'ların evinin önünde duran bir kadın: "İki Jones kardeşin katili olabilecek sakallı bir silahlı adam bu gece yine saldırdı.
akşamı Minneapolis'te bir polis memurunu öldürdü, başka bir polis memurunu yaraladı ve Kelly Barker'ın eşi Todd Barker'ı da yaraladı.
Barker'ın 1991 yılında Anoka'da aynı silahlı kişi tarafından saldırıya uğradığına inanılıyor. Memur Buster Hill'in durumu bu gece kritik, Todd Barker'ın ise Edina'daki Fairview-Southdale Hastanesinde durumu kritik."

Katil, muhabirin vurulma anını anlatmasını donuk bir ilgiyle izledi ve ardından bir polis sözcüsüyle röportaj yaptı: "Memur Hill'in silahlı saldırıyı karşılıklı çatışma sırasında yaralandığına inanıyoruz.
Silah sesi. Saldırganın evden uzaklaştığı güzergâh olduğunu tahmin ettiğimiz yol boyunca kan izleri bulduk. Kan, olay yeri ekiplerimiz tarafından toplanmıştır ve BCA'ya götürülecektir. "

Ve sonra polis sözcüsü, katilin hiç düşünmediği ama çok iyi bildiği o kelimeyi söyledi. Gerçekten de öyle oldu, onu Tayland'a itti.

Memur dedi ki, "...DNA için işleyin. Onu bulduğumuzda elimizde olduğundan emin olacağız ve onu bulmanın artık sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyoruz."

Katil DNA hakkında her şeyi biliyordu. DNA bir bulut gibi görünüyordu, Dokunduğun her şeyi kirleten bir şey. O Kızları almaya devam ederse, bir gün DNA tarafından etiketleneceğinden korkuyordu. Şimdi oturduğu yerden televizyona bakıyor, ona bağırarak istiyordu. Hint sopalarından birini fırlatıp ekranı paramparça etmek istedi ama yapmadı.

Sadece baktı, ilahi kafasından geçiyordu: DNA, DNA, DNA ..

Buradan gitmeliyim, diye düşündü, evin etrafına bakarken. Vardı Kokudan, porno sunucularının yanıp sönen ışıklarından, her yere saçılmış ıvır zıvırdan uzaklaşmak için. Uzaklaşmak zorundaydım. Bu boktan hayattan kurtulmak, bir sığınak bulmak, iyileşmek zorundaydım. İyileşmek zorundaydı.

Başına bir yastık koyup, dünyayı dışlamak zorunda kaldı. Saklanmak.

Ertesi sabah Minneapolis polis merkezi öfkeli insanlarla doluydu ve katil arıların yuvası gibi vızıldıyordu. Lucas kayarak Cinayet masasının etrafındaki kalabalığı yararak aradığı odayı buldu, eğitim için kullanılıyordu ve duvarlarda akademiden mezun olan tüm sınıfların fotoğrafları vardı.

Jones cinayetleri sırasında Fell hakkında görüştüğü herkes onun yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğu konusunda hemfikir idi. Eğer o bir

Genç görünümlü otuz yaşında, sadece yaş aralığını biraz doldurmak için, akademiden yetmişli yılların ortalarından veya sonlarından önce çıkmış olamazdı - en fazla on yıldan fazla polislik yapmış olamazdı.

Lucas on yıllık sınıfları gözden geçirdi ve Barker'lara az çok benzeyen polis adaylarının isimlerini not etti.

Açıklama. Çok fazla yoktu. Katilin iri yapılı, neredeyse kare şeklinde olduğunu söylemişti. Saçlarının koyuluğunu vurgulamıştı, neredeyse Akdeniz tonundaydı ama teninin açık olduğunu söylemişti.

On yıllık fotoğraflarda dokuz olasılık vardı. İsimleri not ettikten sonra Şef Yardımcısı Marilyn Barin'in ofisine doğru yürüdü. Barin, Profesyonel Standartlar Bürosu'nu yönetiyordu, İç İşleri de dahil. Lucas'ın yaşındaydı ama devriyeden gelmişti. Yıllar boyunca yeterince samimi olmuşlardı ama iyi arkadaş değillerdi; Marcy'nin sıradan bir arkadaşydı.

Lucas kapısını çaldığında başını kaldırıp baktı. "Lucas. Bugün gelirsın diye düşünmüştüm. Bu çok acımasız."

Lucas bir sandalyeye oturdu ve, "Uzun zaman önce Jones kızlarının öldürülmesi olayında çalışmışım ve katil hakkında bir ipucu bulduğumu sanmışım. Olayı sokaktaki bir adamın üzerine yıktığımızda bu durum ortadan kalktı. Yanıldığımız ortaya çıktı.

Marcy'yi vuran adam Jones kızlarını ve muhtemelen yıllar içinde birkaç kişiyi daha öldüren adamla aynı kişi."

Barin başını salladı. "Birkaç kişinin senin teorin hakkında konuştuğunu duydum.

. . ve sen akıllı bir adamsın."

Dedi ki, "Ben zeki bir adamım ve bu artık bir teoriden çok daha fazlası. Böyle bir konuda size palavra atmazdım. Mesele şu ki . . ."

Asıl soruşturmanın sırasını açıkladı ve 911 çağrılarını onları Scrape'e götürmüştü. "Görünüşe göre - bu bir sıçrama - tetikçinin departman içinde bir bağlantısı olabilir, hatta bir polis bile olabilir. Buster Hill'e göre çünkü saldırgan Glock kullanmış. Sonuç olarak, elimde bir liste var.

Polislerin ve muhtemelen eski polislerin ya da hiç polis olmamışların isimleri ve birilerinin bazı personel klasörlerini ve bazı İç İşleri dosyalarını alıp bana yanlış ağaca havlayıp havlamadığımı söylemesini istiyorum. Ya da doğru ağacı."

Barin bir süre onu düşündükten sonra sandalyesinde dönerek kitaplığın üzerindeki ilan panosuna baktı, sonra tekrar dönerek, "Şefle konuşmam gerek. Ona gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim.

bu istekle. Ama bunu onunla görüşmem gerekiyor." "Bu ne kadar sürer?"

"Buraya otur," dedi. Ayağa kalktı ve ofisten çıktı. Beş dakika sonra geri geldi ve "Gitmeye hazırsın. Şef, İç İşleri'nden Cody Ryan'ı aradı. Seni bekliyor."

"Teşekkürler. Sizi güncel tutacağım. Bu bir tür erişim. "

"İrtibatta kalın," dedi. "Elimizdeki her şeyi bu şeyin üzerine koyuyoruz. Ama eğer bir polis ya da eski bir polis çıkarsa "

Yüzünü ovuşturdu. "Ah, Tanrım, bunu düşünmekten nefret ediyorum. Yani, bu noktada, sana söylemeliyim ki, bu şekilde olacağına inanmıyorum."

CODY RYAN, Lucas Minneapolis polis teşkilatından ayrıldıktan sonra onun işine geçen başka bir polisti; Lucas onu hiç tanııyordu. Ki bu da Lucas, IA tarafından görevden alındıktan sonra son olarak Randy Whitcomb'u sokak bağlantılarından birinin yüzünü kiliseye anahtarladığı için dövdü.

Ryan altın tel çerçeveli gözlükleri olan, kırmızı yüzlü, beyaz gömlekli, kırmızı kravatlı ve mavi pantolonlu, blöf yapan, köşeli bir adamdı. Lucas Ryan kendini tanıttı ve "Dosyana baktım. Kötü bir çocukmuşsun."

Lucas, "Ona son otuz kez vurmamalıydım," dedi. "İlk otuz tanesi tamamen nefsi müdafaaydı."

Ryan bir sandalyeyi işaret etti: "Evet, şey ... kilisede anahtarlanan kızın resimlerini gördüm. Bu seni kızdırabilir. Bu yüzden:

Kime bakıyoruz?"

Lucas ona isim listesini verdi ve Ryan bilgisayar dosyalarını karıştırmaya başladı. Dokuz kişiden altısıyla ilgili kayıtlar vardı, diğer üçüyle ilgili hiçbir şey yoktu. "Bana burada çalışmadıklarını düşündürüyor," dedi. "Şu ya da bu nedenle geri çevrilmiş olabilir. Sen olsan

Bunun için genel personel kayıtlarına bakmam gerekecek. O kadar geriye giderler mi bilmiyorum."

"Altıda neyiz var?"

Ryan bir *Yazdır* düğmesine bastı ve dosyaları Lucas'a iletmeye başladı. Altı dosyadan dördü IA'in gözünde temizdi - küçük vatandaş pek bir şey ifade etmeyen şikayetler. Dört kişiden sadece biri hâlâ görevdeydi ve ikinci karakolda devriye çavuşu olarak çalışıyordu. Lucas tarihlerini kontrol etti: Lucas'ın baktığı son sınıftan çıkmıştı, bu da katil için en uygun yaşa yakın olduğu anlamına geliyordu. Dosyada bir de kimlik fotoğrafı vardı; adam gözlük takıyordu ve Barker'ın canlandırmasına pek benzemiyordu. Kare şeklindeydi ama şişman değildi.

Diğer üçü daha önceki sınıflardan gelmişti; ikisi nispeten erken bir dönemde teşkilatı bırakmış, biri de emekli olmuştu. İç İşleri raporlarında hiçbirinin kadınlarla sorun yaşadığına dair bir bilgi yoktu.

Daha ciddi UA raporları olan iki rapordan biri aşırı üç ayrı olayda güç kullanmış, ancak seksle ilgili hiçbir şey yapmamıştır. Sonuncusu, bir dansçının, Willard Packard adlı memurun kendisine seks için baskı yaptığı ve bir polis memuruyla yatmanın bazı faydaları olabileceğini öne sürdüğü yönündeki şikayetini içeriyordu.

Packard, kadının fuhuş yaptığından şüphelendiğini ve onu evinin dışında aylak aylak dolaşırken bulduğunda onu götürdüğünü söylemişti. kulüpte müşterilerle konuşuyormuş. Kadının açıkça ricacı olduğunu ve şikayeti ondan intikam almak için yaptığını söyledi.

John Seat adında bir İç İşleri müfettişi, her ikisinin de doğruyu söylüyor olabileceği sonucuna varmıştı - kadının ricacı olduğu ve Packard'ın ona bedavalar için baskı yapmış olabileceği. Seat bir süredir somut bir kanıt bulamayınca

Şikayetçi İç İşleri'ne tüm bu olanlardan bıktığını ve şikayetten vazgeçmek istemesi üzerine soruşturma sona erdi ve Packard serbest kaldı.

Packard üç yıl daha polis teşkilatında çalıştıktan sonra, bir banliyö şirketinde çalışmaya başladığına dair bir not bırakarak istifa etti. St. Paul'un doğusundaki departman.

"Bana öyle geliyor ki Seat onu ittiğinden oldukça emindi, ama ne yapacaksın? Laf var, icraat yok ve tanık da yok," dedi Ryan.

Lucas bir fotoğrafa baktı: İdenti-Kit'teki portreye bir benzerlik vardı ama Packard'ın burnu şişkin, Barker ise katilin burnunu sert ve açılı göstermişti. Ama Barker gibi görgü tanıklarının da güvenilmez olduğu biliniyordu. Barker'ın diğer tanıklar tarafından da fark edilen tutarlı bir görüntü oluşturabilmesi alışılmadık bir durumdu. Bir burnu yanlış yapmak -onu daha "şeytani" yapmak- yeterince küçük bir şeydi. "Sanırım onu araştıracağım," dedi Lucas. "Adamımız eskiden bir masaj salonuna gidiyormuş. Fahişelerini severdi."

"Uzun zaman önceydi ama," dedi Ryan. "Ölmüş olabilir."

Dışarı çıkarken, üç farklı dedektif Lucas'ı Marcy Sherrill hakkında hızlı konuşmalara bağladı; kapıdan çıktığında, oradan uzaklaşmak için acele ediyordu. Yirmi dakika sonra, St. Paul'deki BCA merkezine geri dönmüştü. Sandy'yi aradı, ve Del'in olası uygulamalar hakkındaki fikirlerini özetledi öğretmenler. O konuşurken gözleri kısıldı ve şöyle dedi: "Deneyeceğim ama okulların bu tür şeyleri takip etmediğine bahse girerim. Ben olsam Muhtemelen öğretmen okullarına, öğretmen yetiştirme kurslarına gitmem gerekecek. Bilmiyorum-"

"Bir dene bakalım," dedi Lucas.

Sandy gittikten sonra Willard Packard'ı araştırdı ve onun hâlâ iş başında olduğunu öğrendi. Ehliyetindeki kimlikte siyah saçlı, gözlüklü, kare yapılı, kel bir adam görünüyordu - ehliyetinde düzeltici lens kısıtlaması vardı - 230 kilo ağırlığındaydı. Tıraşlıydı.

DEL aradı ve Lucas'ın ne yapmak istediğini sordu: "Bir polisle konuşmak için Woodbury'ye gidiyorum. Sen de gelebilirsin."

"On dakika sonra görüşürüz," dedi Del. "Sana bir diyet kola almamı ister misin?"

"Evet, bu iyi olur."

Lucas'ın Packard'ı işaretlemesi gerekiyordu ama Packard'ın katil olma ihtimaline olan inancını kaybetmişti. Pek doğru görünmüyordu ve Marcy'yi vuran adam, şimdi düşününce, silahı eğitilmiş bir polis memuru gibi kullanmamıştı. *Silahın* kendisi sıradan bir polis silahı olabilirdi ama görünüşe göre ateş eden kişi bir polis memuru gibi davranmamıştı. Polis.

Muhtemelen. Ama bir polisin vurulma durumunda nasıl davranacağını, onu vurulurken görene kadar bilemezsiniz. Eğitimin işe yaramasını umuyordunuz ama bunun garantisi yoktu.

Bir an oturup bunu düşündü, el yordamıyla başka bir şey aradı ve suda debelendiğini fark etti. Telefonu eline aldı ve Minneapolis Cinayet Masası'ndan arkadaşı Bob Hillestad'ı cep telefonundan aradı. Hillestad önsöz söylemeden, "Bu bir sürtük, ha?" dedi.

"Evet, öyle," dedi Lucas. "Siz hortumcular neredesiniz? Elinizde bir şey var mı?"

"Hayır. Elimizde hiçbir şey yok. Bekle: DNA'yı aldık, ve onu araştıracağız veritabanında. Sanki herkes iki elini de sikine dolamış, 'Veri tabanında olacak' diyor. Belki olacak ama ben henüz buna inanmıyorum."

"Bloomington'dan bir şey duydun mu?"

"Birkaç kişi beyaz bir minibüsün doğru zamanda, oldukça hızlı bir şekilde mahalleden ayrıldığını gördü. Bloomington beyaz minibüs sahiplerinin bir listesini alıyor. Kaç tane olacağını biliyor musun? Yukarılarda bir yerde

Bana söyledikleri beş haneli bir alan olduğu. Altı haneye çıkabileceğini söylüyorlar."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Lucas.

Hillestad, "Hepimiz bir avuç tavuk gibi etrafta dolaşıyoruz," dedi. "Sizde bir şey var mı?"

"Hiçbir şeye dayanmadan bir adama bakmaya karar verdim ve o da işe yaramayacak. Bloomington için o listeyi kim alıyor biliyor musun?"

"Hayır, ama DMV'den geçiyorlar. Orayı kontrol edebilirsin."

Lucas aradı, DMV'yi aradı, yönlendirildi ve sonunda listeyi yapan bir veritabanı adamına ulaştı.

Bloomington. "Ben polis değilim ama bu çok saçma. Bununla ne yapacaklar ki? Öte yandan, on dakika sürüyor ve çıktısını almam gerekmiyor - sadece elektronik bir dosya gönderiyorum, yani benim için sorun değil."

"Dosyayı aldıktan sonra sahiplerinin isimlerine göre alfabetik sıraya koyabilir misin?" Lucas sordu.

"Elbette." Diğer uçtan bir hüpürtü geldi; adamın elinde bir fincan kahve vardı. "Sana çekmemi ister misin?"

"Henüz değil ama listeyi ulaşabileceğin bir yere koy. Hey, bekle, listeyi tarayıp Willard Packard adında biri var mı diye bakabilir misin?"

"Bekle biraz. Bana birkaç dakika ver."

Adam gitti, Del içeri girdi ve Lucas ona bir sandalyeyi gösterip telefonun ağızlığını kapattı ve, "Bir dakika. Motorlu Taşıtlar Dairesi'yle konuşuyorum."

DMV'deki adam geri geldi ve dedi ki, "Willard Packard yok. Beyaz minibüs listesi, ama Woodbury'deki Willard Packard'a baktım, şampanya rengi bir Toyota minibüsü ve mavi bir Ford Explorer'ı var. Şampanya, beyaz, o kadar yakın değil ama ikisi de hafif."

"Teşekkürler. Listeyi aktif tut," dedi Lucas. Telefonu kapattı ve Del'e, "Adamımızın şampanya rengi bir minivanı var ama beyaz değil," dedi.

"Görgü tanıkları berbattır," dedi Del. "Hadi gidip onu kaldıralım."

Packard'ı bir santimin milyonda biri kadar sıkıştırdılar ve sonra o kendini kurtardı. Bir apartman kompleksinde yaşıyordu.

Alışveriş merkezinde, kargo şortu ve göğsünde ter lekesi olan gri bir ordu tişörtüyle kapıya geldi.

Saçları, geriye ne kaldıysa, derisine kadar kırpılmıştı, kafatasında saat beş yönünde bir gölge gibi görünüyordu. Bu Barker'ın gördükleriyle uyuşmuyordu.

Girişteki duvara bir golf çantası yaslanmıştı ve Lucas omzunun üzerinden, oturma odasında, bir metre boyundaki müzik setini görebiliyordu.

Ev boşanma sonrası beşiği gibi kokuyordu. Koridorda duran Lucas ve Del ona neden aradıklarını söylediler.

"Tanrım, yirmi yıldan daha uzun bir süre önce suçsuz bulunduğum bir konuda benimle mi uğraşıyorsunuz? Bu da neyin nesi?"

"Her şeyi araştırıyoruz," dedi Lucas. "Marcy Sherrill öldürüldüğünden beri-"

"Pekâlâ. Ama dostum, Woodbury Polisi'nden Dan Ball'a ulaşmalısın. Karakoldan ulaşabilirsin, saat üçte orada olacak ya da onu evinden arayabilirsin. Ya da Bill Garvey'i ara, dün o denetliyordu: Saat üçte başlayıp on bire kadar bir ekipteydim.

Radyodan silahlı saldırı haberini duyduğumuzda Cub'ın dışında oturmuş öğle yemeği yiyorduk."

Lucas başıyla onayladı. "Yani sorun yok. Buraya gelip DNA örneği istesek, bununla ilgili bir sorunuz olmaz mı? Buna gerek yok. bundan kimseye bahsetme."

"Bununla bir sorunuz yok," dedi Packard. "Yani hiçbir şeyiniz yok mu?" "Hiçbir şeyimiz yok," dedi Lucas arkasını dönerek.

"Jones olayında çalışmıştım, bir takımda," dedi Packard. "Seni hatırlıyor gibiyim. Devriyedeydin. Benden birkaç-üç yaş küçüktün ve ben daha çok batıda çalışıyordum. Brian Hanson o davada önemli biri değil miydi?"

Lucas, "Evet. Öncü adamlardan biriydi," dedi.

"Bundan bahsetmemin nedeni, birkaç gün önce ölmüş olması. Biraz garip bir şekilde," dedi Packard.

Lucas durdu. "Neden garip?"

"Öldüğünü biliyorlar ama cesedini bulamıyorlar. Teknesini Vermilion Gölü'nün ortasında, kuzeyde, içinde şapkasıyla dolaşırken buldular ama kendisinden bir iz yoktu. Gölde bir şey var.

Star Tribune bu sabah, içeride. Kızının söylediğine göre teknenin arkasına işermiş; herkes bunu yapmasını engellemeye çalışmış."

"Ha. Birkaç gün önce mi?"

"Evet. Jones kızlarının bulunduğu gün. Ya da belki ertesi gün. Garip, değil mi?"

"Evet, tuhaf," dedi Lucas. "Huh."

Lucas arabanın içinde, "Biliyor musun, Hanson?" dedi. Polis olmak zorunda değil, bir polisin arkadaşı da olabilir, sadece dava hakkında sorular soruyor olabilir."

"Hiç kahvaltı etmedim," dedi Del. "Neden Cub'da durup bir şeyler almıyoruz? Ve bu işi çözelim."

Park yerinde oturup şarküteri sandviçleri yediler ve konuştular. sonra BCA'ya geri döndüler. Shrake, Lucas'ın telefonunu aradığında bir mil kadar uzaklaşmışlardı: "Minneapolis SWAT'ı Portland'ın dışında, kırk ikinci civarında bir yerde, Portland'da değil ama blok, Beşinci Cadde gibi bir yer, ayrıntı yok ama içerideki adamın Marcy'yi vuran kişi olduğu söyleniyor."

"Ne?"

"Biz de öyle duyduk, dostum," dedi Shrake. "Motorcu bir adam. Güya bir tür kin olayı, Marcy onun taşaklarını patlatıyormuş. Jenkins ve ben yoldayız. Seni haberdar edeceğiz-"

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Lucas. "Bu delilik. Bunun Marcy'yle bir ilgisi yok, asıl suçlu Barker. Tetikçi onun peşindeydi."

Shrake, "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum," dedi. "Adam bir dozer." "Geliyoruz. 494'ten 94'e çıkıyoruz; bize daha iyi yönler. Sanırım geri dönüp güneyden geleceğiz." "Daha hızlı olabilir," dedi Shrake. "Acele etseniz iyi olur."

"Bahse girerim adam hakkında dokuz-bir-bir ihbar almışlardır," dedi Lucas.

"Neden? Tetikçinin DNA'sı elimizde; yanlış adamı ele vermek ona yardımcı olmaz."

Lucas, "Evet... belki de adamın DNA'dan haberi yoktur. Belki de bizimle dalga geçiyordur. Ya da belki zamana oynuyor, Belki de kendini toparlayıp şehirden gitmeye çalışıyordur."

MINNEAPOLIS, Beşinci Cadde'deki hedef evin iki blok çevresini barikatlarla çevirmişti.

Arkasında iki arabalık müstakil bir garajı olan bir set. Çevrenin dışına park ettiler, Jenkins'in Crown Vic'inin yanından geçtiler ve

BCA kimliklerini sokaklarda barikat kuran üniformalı polislerle göstererek çevreyi kuşattılar.

Jenkins ve Shrake'i SWAT ekibinin komuta merkezinin dışında dolanırken buldular. Lucas, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hâlâ içeride," dedi Jenkins. "Telefonda bir arabulucu var; adamın sesinin oldukça yüksek çıktığını söylüyor."

Del, "Muhtemelen burunlarından getiremedikleri tüm ıvır zıvırlarını tuvalete atıp sifonu çekiyorlar," dedi. "İçeride kaç kişi var?"

"Donald Brett adında bir adam ve onun yaşlı karısı Roxanne. Belki bir çocuk. Muhtemelen bir çocuk."

"O adamı tanıyorum," dedi Del.

"Pislik mi?" Shrake sordu.

"Evet," dedi Del.

Lucas: "Bir polisi öldürecek kadar deli mi?"

"Muhtemelen," dedi Del. "Yıllardır kokain ve esrarla kendi kendini tedavi eden sıradan bir kasaba psikopatı."

"Buradan bir şey göremiyorum," dedi Lucas, sokağın aşağısındaki hedef eve bakarak.

"Birkaç adam yukarı çıktı ve kapıyı açmaya hazırlanıyordu. Bir pitbull evin etrafına gelip kışkırtıcı parçalamaya başlamış ve onu vurmuşlar. Köpek hâlâ orada," dedi Jenkins. "Ne zaman ki kapıya geri döndüğünde, Brett girişteki bir masayı itmişti. Şimdi kapıyı açamazlar."

"Bu kullanışlı bir masa," dedi Del.

Shrake, "Muhtemelen daha önce de yapmıştır," dedi.

Lucas: "Gidip sorumlu adamı bulacağım."

Xavier Cruz adındaki sorumlu adamı bir SWAT minibüsünün arkasında üç ayaklı bir taburede otururken buldular. İçeride, başka bir adam minibüsün zemininde, bir telefonla konuşuyordu, parmağı kulağının dışındaydı: arabulucu. Cruz geldiklerini gördü ve "Davenport. Del." dedi.

"Adamı nasıl anladın?" Lucas sordu.

"Dokuz-bir-bir bahşiş aldım," dedi Cruz. "Adam Beyaz Geceler'deki arkadaşlarına övündüğünü söyledi."

"Dokuz-bir-bir adamını yakaladın mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Bu işe karışmak istemediğini söyledi," dedi Lucas. "Onun gibi bir şey," dedi Cruz. "Neden?"

Lucas, "Çünkü telefondaki adam katildi. Jones davasında da bize aynı şeyi yapmıştı. İki kez yaptı ama kayıtlar hâlâ elimizde."

Cruz "Huh" dedi, "belki evet, belki hayır" gibi.

Arabulucu şöyle diyordu, "Erkek gibi davranmalısın, Don. Erkek gibi davranmalısın. Sorumlulukların var, karın var, çocukların var. Eğer bu işe karışmazsan, bunu çözmemiz uzun sürmez."

Del, Cruz'a "Beni telefona verirsen, muhtemelen onu birkaç dakika içinde oradan çıkarabilirim" dedi.

Cruz birkaç saniye onu inceledikten sonra "Arkadaş mısınız?" diye sordu. "Tam olarak değil. Ama beni tanıyor. Ona saçmalamıyorum."

Cruz omuz silkti: "Adama sormak lazım" dedi ve başparmağıyla müzakereciyi işaret etti.

ADAM kısa bir mola verdiğinde, ona sormuşlar ve o da "Onu çalıştırıyorum. Birinin beni geri bırakmasına ihtiyacım yok."

"Eğer seni geriye götüreceğimi düşünüyorsan, o zaman bunu yapmayalım," dedi Del. "Ama ben yapmazdım. Sanırım onu dışarı çıkarabilirim."

Adam Cruz'a baktı, o da tekrar omuz silkti ve "Brett'in İçeride başka kimlerin olduğunu bilmeden içeri giremeyiz, ateş edemeyiz, gaz bile alamayız. Biliyoruz ki en az iki tane daha. "

İkisi de Del'e baktı ve sonra arabulucu, "Eğer telefona geri dönerse size onunla birkaç dakika vereceğim," dedi.

BRETT'İ HATTINA GERİ ALDILAR ve biraz ileri geri konuştuktan sonra arabulucu telefonu Del'e verdi.

Del dedi ki, "Hey, Don, bu Del. Evet, ben Del. Seni birkaç hafta önce Einstein'da gördüm, bir paket simit alıyordun ve bir süre saçmaladık. Evet, Yahudi piliç. Evet, evet." O

Bir dakika dinledi ve sonra şöyle dedi: "Dinle, Don.

yap. Senin yapmadığını *biliyorum*. Bir adamı arıyoruz ve o sen değilsin. Sadece onu aramıyoruz, adam dün kolundan vuruldu ve eğer kolunda bir kurşun deliği yoksa, iyisin demektir. Kurşun yarasındaki kandan DNA alıyoruz. Eğer senin DNA'n değilse, o zaman sen değildin. Evet, evet, hey, televizyondaydı.

Televizyon izliyordun, değil mi? Evet, televizyondaydı."

Bir süre sonra Del telefonu kulağından çekti ve "Yaşlı karısıyla konuşuyor. Televizyon izliyordu."

Bir dakika daha telefonu dinledikten sonra, "Seni vurmayacaklar. Eğer istersen, oraya gelirim ve

Arkamdan çık. SWAT patronuna senin yapmadığını söyledik zaten. Evet, evet. Ona söyledik. Şu anda burada. Ağlayan kim?"

Birkaç saniye daha, sonra, "Tabii ki korkuyor. Korkuyor. Muhtemelen çok korkmuşlardır. Orada kalmanın bir anlamı yok, buradaki kimse gitmiyor. Evet, seni merkeze götürecekler, kurşun deliği arayacaklar, muhtemelen DNA örneği vermeni isteyecekler. . . Sadece küçük bir çubuk alıp yanağınızın iç kısmına sürüyorsunuz. Yanağınızdaki Ağız. Evet, köpek konusunda biraz kızgınlar, ama lanet olası bir pitbull sizi ısırsa siz de biraz kızardınız.

göt. . . Bizim bakış açımıza göre o kadar da komik değildi. Ha? Tamam. Evet, öyle yapacağım. Aşağı gelip kapıyı çalacağım."

CRUZ, "Yelek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle de olabilir," dedi Del. "Eğer beni vurursa, onu vuracağın konusunda sana güveniyorum."

"Sence böyle bir şans var mı?" Cruz sordu. "Eğer varsa-" "Hayır, beni vurmayacak," dedi Del.

"Ama yeleği al," dedi Lucas.

"Benimle gelmek ister misin?" Del, Lucas'a sordu.

"Hayır," dedi Lucas. "İkimizi de vurabilir." "Ben de senin arkanda durmayı planlıyordum," dedi Del.

"Beni öldürüyorsunuz," dedi Cruz, gülümsediğine dair bir işaret yoktu. "Her dakika bir kahkaha."

DEL beyaz eve gitti, banktan ön basamaklara kadar yürüdü ve basamakları çıkıp pencereden içeri baktı, sonra dış kapıyı açtı ve onu konuşurken gördüler ve sonra

Biraz daha konuştuktan sonra ön kapıyı açtı ve kapıda Brett'i gördüler. Siyah sakallı, iri yarı bir adamdı.

Cruz, "Doğru görünüyor," dedi.

"Evet, öyle," diye itiraf etti Lucas. "Ama bu o değil."

"Bence olabilir," dedi Cruz.

Lucas, "Kurşun deliği olsaydı dışarı çıkmazdı," dedi. Cruz, "Göreceğiz," dedi.

Brett verandaya çıktı, Del bir şeyler söyledi ve ellerini başının üstüne koydu, POW tarzı, Del geri çekildi ve Brett onu takip etti. SWAT'tan bir adam evin köşesinden çıktı, sonra bir başkası ve bir dakika sonra Brett çimenlerin üzerinde oturuyordu, elleri kelepçeliydi ve SWAT evin içindeydi.

Lucas, eve doğru yürürlerken Cruz'a "Ona bir soru sorabilir miyim?" diye sordu.

"Benim için sorun yok, eğer onun için de sorun yoksa."

Del, Brett'in başında duruyordu ve Lucas gelip, "Ona haklarını verdin mi?" diye sordu. Evin yukarısından bir kız çocuğunun ağladığını duyabiliyordu.

"Evet, SWAT elemanı yaptı."

Lucas doperin yanına çömeldi: "Sana bir sorum var, polisler senin tetikçi olduğunu kimin söylemiş olabileceği hakkında. "Polislere Seni ispiyonlayan adam. Elli yaşlarında biri olmalı. Şişman. Siyah saçlı, büyük siyah sakallı. Böyle birini tanıyor musun?"

Brett öfkeyle başını salladı: "Dostum, ben bir motorcuyum. Herkes ağır, şişman ve siyah sakallı."

Lucas ayağa kalktı ve Del'e başını salladı. "O ... ah, siktir et." Del, Brett'e "Sende kurşun deliği var mı?" diye sordu.

"Hayır dostum, ben hiç vurulmadım."

"Şehir merkezinde sana bakacaklar."

"Dostum, sana söyleyip duruyorum, ben vurulmadım," dedi Brett. "İstedikleri kadar DNA alsınlar, bir şişenin içinde mastürbasyon yaparım, ne isterlerse yaparım."

Bir SWAT görevlisi kızı taşıyarak dışarı çıktı. Belki beş yaşındaydı ve hala ağlıyordu. Annesi de arkasından çıktı.

Ağlıyor.

Brett SWAT adamına, "Bak ne yaptın." dedi. Lucas Del'e, "Hadi, gidelim. Bu saçmalık." Cruz, "Saçmalık değil," dedi. "Güvenilir bir ihbar aldık." "Bu saçmalık," dedi Lucas.

Arabaya dönerken Del, "MPD'de daha fazla arkadaş edindim" dedi.

"Siktir et onları," dedi Lucas. "Jones kızları öldürüldüğünde burnumuzdan getirildik, şimdi de onlar burnumuzdan getiriliyor."

"Ya yanılıyorsan?"

"Yanılmıyorum. Kızgınım ve hayal kırıklığına uğradım."

BCA'ya geri döndüler, çoğunlukla sessizlik içindeydiler ve sonunda Lucas, "Öğleden sonra Cruz'u arayacağım, öpüşüp barışacağız," dedi.

Birkaç dakika sonra da ekledi, "Fell Brett'i tanıyor. Bir şekilde onu tanıyor. Belki Brett'le biraz daha konuşursak-"

"Direk lambasındaki en parlak ampul o değil," dedi Del. "Aptalca başladı ve sonra yapıştırıcı koklamaya başladı, bu yüzden çok fazla şey beklemezdim."

BCA'ya döndüğünde araştırmacı Sandy'nin çalıştığı ofise doğru yürüdü. Bir bilgisayarla uğraşıyordu, Lucas görüldüğünde başını kaldırıp baktı ve, "Bu imkânsız. Size bir olasılık bile veremem, çünkü çok fazla kayıt yok ve çok fazla

insanlar öğretmenlik eğitimi aldı."

"Elinizde kaç isim var?"

"Onları saymadım, birkaç yüz tane olmalı. Ama sorun şu ki, bunların hepsi her şey bilgisayarlaşmadan önceydi. Kişisel bilgisayarlar yepyeniydi ve pek çok şey hala kağıt üzerinde tutuluyordu. Denemeye devam edebilirim-"

"Ah, vazgeç artık," dedi Lucas. Arkasını döndü, sonra tekrar döndü. "Hey, Minneapolis'ten bir adam, Brian Hanson adında eski bir polis, Görünüşe göre Vermilion'da teknesinden düşmüş. Herhangi bir haber akışı var mı bakabilir misiniz?"

"Elbette." Birkaç tuşa bastı ve bir haber çıktı. "Duluth'tan bir TV kanalı," dedi.

Lucas omzunun üzerinden okudu: Komşular onun geldiğini duymuşlar, sabahın erken saatlerinde teknenin açıldığını duymuşlar. Lund marka tekne, şafaktan hemen sonra gölde daireler çizerken ve motoru çalışır halde bulundu. Başka bir balıkçı tekneye atlamış ve Hanson'ın şapkasını bulmuş,

olta ve açık olta takımı kutusu. Henüz bir ceset bulunamamıştır.

"Alışılmadık bir şey değil," dedi Sandy. "Her erkeğin yaptığı gibi o da kenara işiyordu, suya düştü ve tekne hareket etti. Su bütün yıl boyunca yeterince soğuktur, adam hipotermiden ölür ve batar. Her zaman olur."

"Evet, ama . . . Jones davasında çalıştı ve cesetlerin bulunmasından bir gün sonra öldü. Cesedini bulamamış olmaları beni endişelendiriyor."

"Kendi ölümünü taklit etmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Lucas başını kaşdı: "*Bu* hiç aklıma gelmemiştir."

Ofisine geri döndüğünde, istihbarattan çok basit bir momentumla çalışarak St. Louis County Şerif Ofisi'ni aradı, kazayı haber yapan şerif yardımcısıyla bağlantı kurdu ve arabayı kovalayan iki balıkçının isimlerini aldı.

boş tekne. Polis, kaybolma olayında özellikle şüpheli bir durum olmadığını söyledi: "Olur böyle şeyler. Ve bu olduğunda, gerçekten üzerinde çalışılacak bir şey yoktur. Bir adam teknenin kenarından düşer, tekne sürüklenir, adam batar ve hepsi bu. Şiddet belirtisi yok, rahatsızlık yok... hiçbir şey yok.

Daha yeni gitti ama geri dönecek. Ona yaklaşık on gün verin, sallana sallana gelecektir."

Lucas balıkçılardan birini bulana kadar etrafı aradı. Virginia'daki bir Target mağazasında müdür yardımcısı. Teknenin "tıkır tıkır ilerlediğini" söyledi.

"Ne kadar hızlı?" Lucas sordu. "Yani yürüyebildiğin kadar hızlı mı?"

"Koşabildiğin kadar hızlı," dedi adam.

"Büyük tekne mi? On dokuz, yirmi?"

"Uh-uh. On altı. Polisler geri çekti, sorun yok." "Motor ne kadar büyüktü?" Lucas sordu.

"Bir kırkılık."

"Can yeleği teknede mi?"

"Gerçekten ... bilirsiniz, öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Lucas ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. Bir an düşündü, kimseye "Ah," demedi, telefonu tekrar aldı ve çoğunlukla şehir dışında çalışan bir BCA acentesi olan Virgil Flowers'ı aradı. "Nerede Sen?" diye sordu Virgil geldiğinde.

"Pope County Adliyesi'nde oturuyorum. Doug Spencer'ın ifadesi."

"Sana bir sorum var," dedi Lucas. "Eskiden küçük bir Lund'un vardı, değil mi?"

"Evet. Yetersiz maaşımla ancak bu kadarını karşılayabildim."

Lucas, "Görünüşe göre on altı metrelik bir tekneyle balık tutarken denize düşmüş bir adamımız var," dedi. "Şapkası teknede, iki oltası ve olta takımı kutusu bulundu, yani bir balık çıkarmıyordu. Bu yüzden Tekne koşarken bulundu, koşabileceğin kadar hızlı. Ceset yok. Peki neden denize düştü?"

Bir anlık sessizliğin ardından Virgil, "Etrafta dolaşıyordu, bir nedenle ağ sapı ya da çubuk gibi bir şeye bastı. ayağı kaydı ve topuk onu bacaklarının arkasından, dizlerinin altından yakaladı ve geriye doğru düştü."

"Tekneden işediğine dair bir teori vardı."

Virgil, "O tekne olmaz, motor öyle çalışırken olmaz," dedi. "Motorun üzerine işeyemezsin, bu yüzden bir kenarda durman gerekir ve motor çalışırken ve arka köşedeki tüm o ağırlıkla, donutları döndürmeye başlardı. Eğer yan tarafa işeseydi, her tarafına işemiş olurdu. İşeyeceksen motoru durduracaksın."

"Ama yine de, onun düşmesi için bir yol düşünebilirsiniz."

"Tabii. Tekne dalgaların arasında sallanırken dengeni kaybedersin. -"

"Rüzgar yok, göl düz."

Bir duraklama daha. "Ağın sapına bas."

"Tüm yapabildiğin bu mu?"

"Bir tekneden düşmek o kadar da kolay değildir," dedi Virgil. "Bir kere, o büyüklükte bir teknede yalnızsanız, gerçekten yürüyemezsiniz.

Etrafta. Motor çalışıyorsa olmaz. Ne yapacaksın ki? Sen otur. Walleye balıkçısı mı?"

"Bana söylenen bu."

"Yani etrafta dolaşmak için pek bir neden yok," dedi Virgil. "Bilmiyorum, Lucas. İmkânsız olmadığı kesin ama çok da olası değil, ya da. Öte yandan, *üç* oltası olabilirdi, bir balıkla oynuyordu, onu sudan çıkarmak için çok uzağa uzanmış olabilirdi, bir başım döndü ve içeri girdim. Bir tekneden düşmek o kadar kolay değildir ama insanlar bunu her zaman yapar. Sebepsiz yere. Kaç yaşındaydı? Kalp krizi geçirmiş olabilir mi?"

"Teşekkür ederim. Bugün teknenizi mi çekiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Hükümet işindeyim," dedi Virgil.

LUCAS KALKTI ve bunu düşündü -kim ne derse desin, bu tuhaf bir ölümdü ve tuhaf bir zamanda gelmişti. O

Del'i aradı ve "Hanson'ın kulübesine bakmaya gidiyorum. Komşularıyla falan konuşacağım."

"Neden?"

"Çünkü sahip olduğum tek şey bu," dedi Lucas. "Elimdeki tek şey bu. Etrafı tırmalıyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunu bir düşün," dedi Lucas. "İhtiyacımız olan şey fikirler... belki geri dönüp Don Brett'le tekrar konuşabilirsin. Fell'in onu nasıl tanıdığını öğren. Eğer bunu çözebilirsen ..."

"Ona sahip olurduk."

"Evet. Aynen öyle." Lucas saatine baktı. "Eve koşup bir çanta alacağım ve gideceğim. Yarın görüşürüz."

Lucas bir şerif yardımcısından Hanson'ın kulübesine giden yolu tarif aldı ve ona kulübenin "ona ne olduğunu kesin olarak anlayana kadar" geçici olarak mühürlendiğini söyledi. Eğer önümüzdeki hafta içinde ortaya çıkmazsa, akrabalarını içeri alacağız."

"İçeri girmem gerek," dedi Lucas. "Siz tamir edebilir misiniz?" "Ne zaman geliyorsun?"

"Yoldayım," dedi Lucas cep telefonuna. "Şehirleri temizliyorum... yani muhtemelen üç buçuk saat."

"Daha çok dört gibi. Nasıl geliyorsun? Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Lucas, "Evet. 35'ten 33'e, oradan 53'e ve 169'dan Tower'a gideceğim," dedi.

"Peyla'da durmak istiyorsunuz, burası Tower'ın hemen yakınında, 169'un Highway 1 ve County Road 77'ye ulaştığı bir kavşak. 77'den sola dönmek istiyorsun."

Şerif yardımcısının söylediğine göre Hanson, Tower'ın on beş yirmi mil kuzeyinde Vermilion Gölü'ne doğru uzanan bir yarımada da yaşıyordu. Lucas

"Üç saat sonra görüşürüz." dedi.

"Daha çok dört gibi," dedi şerif yardımcısı.

Lucas Porsche'nin içine biraz daha girdi.

Yol boyunca Marcy'yi düşündü: onu aklından çıkaramıyordu. Arabayla giderken, arabalara ya da manzaraya bakarken Marcy gözünün önüne geliyordu, yaşadıkları bir şey. Anlık görüntüler sanki hâlâ onları yaşıyormuş gibi net ve mevcuttu. Weather'dan ya da diğerlerinden daha uzun yaşamaması için kısa bir dua etti.

Çocuklar.

Çoğu zeki insan gibi Lucas da

En azından zaman zaman, düşüncelerini, güdülerini, duygularını incelemek için. Kontrolden çıkmaya başladığını biliyordu. Kendini bir şeye doğru yönelmiş hissetti.

Fell'in ölümünün gerçekleşmesi gerekiyordu: Fell'in mezarına geldiğinde kendini tam olarak kontrol edebileceğinden emin değildi.

Varlığını. Fell ile yüzleştğini hayal ettiğinde kan basıncının yükseldiğini, adrenalinin kan dolaşımına karıştığını ve öfkenin boğazına kadar yükseldiğini hissedebiliyordu.

Marcy'nin gittiğini ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını ve Fell'i öldürmenin onunla yaşadığı soruna bir çözüm getirmeyeceğini anlamakta zorlandığını fark etti

ölüm, onu geri getirmeyecekti ve kendisi ve ailesi için yıkıcı sonuçlar doğurabilirdi.

Zihninin gerisindeki küçük adam tüm bunları ona fısıldayabilirdi: ama yine de bu farkındalığın dürtüsü üzerinde çok az etkisi vardı
İntikam.

77. KARAYOLU, Minnesota'nın kuzeyindeki büyük göllerden biri olan Vermilion'un kenarındaki çalılık ılgınların arasından geçen iki şeritli bir asfalttı. Adı Clark Childress olan şerif yardımcısını aradı, Kavşağın on beş dakika güneyindeyken Childress, "Tanrım, iyi zaman geçirmişsin. Orada görüşürüz. . . . Tower'dayım, hemen gidiyorum."

Childress ya bir şey yapmak için durdu ya da yavaş bir sürücüydü, Çünkü Lucas onu tam kavşakta yakalamış, devriye arabasının dönüş yaptığını görmüş ve arkasına düşmüştü. 77'yi birkaç dönemeçten geçirdiler, sonra daha dar bir siyah asfalt yola ve en sonunda devriye arabasından ancak daha geniş bir şeride girdiler. Childress arabayı eski bir garajın yanındaki bir bahçeye çekti, yeşil fıçı tahtası bir kulübe Gölde. Yüzen bir iskele göle saplanmış ve bir kayık devrilerek iskelenin üzerine bağlanmıştır.

Lucas da Childress'la aynı anda arabadan inince şerif yardımcısı, "Yüce Tanrım, bu Porsche kullanan bir polis olamaz diye düşündüm. Bu hızlı yolculuğu açıklıyor." Childress arabayı kontrol ettikten sonra, "Işıklarınız var." dedi.

Lucas, "Pek kullanmıyorum ama bir iki kez işime yaramıştı," dedi. "Birkaç yıl önce otoyol devriyesinden biraz tepki almıştım."

Childress, "Evet, iş heyecanlı sürüşe geldiğinde bu adamlar sizin hevesli kunduzlarsınız," dedi. Sonra kısa bir kahkaha attı ve

"Şu İngiliz araba programındaki 'heyecanlı sürüş' olayını duydum."

"Hanson'ın cesedinden iz yok mu?" Lucas sordu.

"Henüz değil. Kızı Tower'da bir motelde. Ona uğrayacağınızı söyledim; o da gelecek. Neden ilgilendiğinizi merak ediyor."

Lucas başını salladı. "Tamam. Gerçek şu ki, Minneapolis'te eski bir arkadaşımın, bir dedektifin öldürülmesiyle ilgili ince bir ipin ucunda koşuyorum.

adı Marcy Sherrill."

"Şunu bir okuyun," dedi Childress. "Bu oldukça korkunç. Burayla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, bir ipin ucunda koşuyorum. Hanson'ın teknesi nerede?"

"Burada, garajda. Anahtar bende." Bir anahtar halkasını şingirdattı ve garaj kapısına doğru ilerledi.

Garaj, tekneden karı uzak tutmaya yetecek büyüklükte, eski ve yıpranmış bir barakadan ve çim biçme makinesi ile rototiller de dahil olmak üzere çim bakım ekipmanlarından oluşan bir koleksiyondan başka bir şey değildi. Orada

Baltalar, çapalar ve ot kırbaçları, büyük bir odun bloğu, rafta duran bir zincirli testere; ve hepsi hoş bir şekilde benzin, yağ ve ot kokuyordu.

Tekne sıradan, on ya da on beş yıllık bir alüminyum tekneydi.

balıkçı teknesi, kırmızı şeritli bir Lund, çizik içinde

Çoğu balıkçı teknesi gibi, rıhtımlara çarpmaktan. Göl için küçüktü, ancak özellikle walleye balıkçılığı için mükemmel bir şekilde kullanılabilirdi.

Çoğunlukla da oturarak. Virgil'in söylediği gibi, motor üzerine işlemek

isteyeceğiniz bir şey değildi ve teknenin altı yeterince kavisliydi

yandan işlemek de oldukça dengesiz olurdu, özellikle de motor çalışırken.

Tekneye bakarken, Lucas Childress'a kısa bir

Hanson'ın Jones davasıyla bağlantısını açıkladı. Sözlerini şöyle bitirdi:

"Jones'un katilinin hala aktif olduğunu ve Marcy'yi öldürdüğünü biliyoruz.

Hanson'ın Jones kızlarının cesetlerinin bulunmasından bir gün sonra öldüğünü biliyoruz."

Childress, "Bu oldukça ağır bir tesadüf," dedi.

"Evet, öyle. Ama bundan başka bir şey de olabilir," dedi Lucas.

Lucas için teknenin, sakın bir gölde o tekneden düşmenin aptalca olacağı hissi dışında hiçbir anlamı yoktu.

"Buralarda hiç balıkçı arkadaşı var mı?" Lucas sordu.

"İki adam ..." Childress cebinden küçük bir kağıt defter çıkardı, karıştırdı ve "Tony Cole adında bir adam ve bir diğeri Bill Kushner adında bir adam. Golf arkadaşları ve birlikte balık tutuyorlar. Onun gibi iki yaşlı adam. Burada yaşıyorlar. . . yolun aşağısında."

"Eski polisler mi?"

"Hiç sanmıyorum. Emekli olması dışında Kushner hakkında bir şey bilmiyorum. Cole eskiden Duluth'ta UPS'de çalışıyordu. O da emekli oldu."

"Tekneden düştüğünü mü düşünüyorlar?"

Childress, "Bunun mümkün olduğunu düşünüyorlar ama bilmiyorlar," dedi. "Burada olup olmadıklarını biliyor musun?"

"Evet, öyle. Burada işimiz bittikten sonra sizi gezdirebilirim," dedi şerif yardımcısı.

"Bunu takdir ediyorum," dedi Lucas.

O konuşurken, bir arabanın tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı çitirtıları duydular ve Childress, "Bu muhtemelen Miz Sedakis, Hanson'ın kızı," dedi.

"Başka çocuğu var mı?"

"Bir oğlum var. Buradaydı sanırım, onunla tanışmadım."

Dışarı çıktılar ve tunç grisi Lexus RX350'den inen kırk yaşlarında bir kadın buldular; kadın uzun boylu ve balık etliydi, sarışındı. renkli saçlar ve büyük boy güneş gözlükleri.

"Clark," dedi. Ve Lucas'a, "Siz Ajan Davenport musunuz?"

"Evet." El sıkıştılar ve kadın "Neden buradasın?" diye sordu. Adam ona kısa ve öz bir şekilde Hanson'ın Jones davasındaki çalışmalarını anlattı, ve bulunmalarının ertesi günü ortadan kaybolması. "Muhtemelen bir tesadüf ama garip bir tesadüf. Soruşturmayı yürütürken, her yerde koşuşturan adamlarımız vardı. en küçük bilgi parçalarını bile. Söylentiler hakkında. Herhangi bir şey hakkında. Belki de hatırlayabilecek biriyle konuşmuştur diye düşündüm."

Sedakis'in eli boğazına gitti: "Yani ... birinin onu öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Tasadüf dışında bunu düşünmek için bir nedenim yok," dedi Lucas. "Buraya gelip birkaç arkadaşıyla konuşayım, bakalım birilerine bir şey söylemiş mi diye bakayım dedim."

"Genç olmama rağmen Jones olayını kesinlikle hatırlıyorum. Onuncu sınıftaydım herhalde," diyor Sedakis. "Gece gündüz çalıştığını hatırlıyorum. Bunun hakkında konuşurduk. Hiçbir zaman emin değildi sokaktaki adamın yaptığını söyledi. Orada sokaktaki kişinin suçlanmış olabileceğini düşünen başka bir dedektif olduğunu söyledi ve sanırım buna yarı yarıya inandı."

Lucas, "O bendim," dedi ve sonra *Hanson'da bunu hiç görmediğimi* düşündü: *Scrape hakkında hiç şüphelilik görmemiştim*. Ve sordu, "Cesetler bulunduktan sonra bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Bu kazadan önce onunla birkaç hafta konuşmamıştım. Biz Farmington'da yaşıyorduk, o ise Golden Valley'deydi. Yazın çoğu zaman buradaydı. Yani hayır. Sanırım 'hayır' cevap."

"Şehirlere ne zaman geri döndü?" Lucas sordu.

"Aslında seyahatlerinden bizi haberdar etmiyordu. Yazın çoğunda buradaydı."

Childress, "Kaybolmadan bir gece önce geri dönmüş," dedi. "Bunu golf arkadaşlarından öğrendik."

"Yani Jones'un kızlarının bulunduğu gece aşağı inmiş." Childress başını salladı. "Ve ertesi gün geri döndü."

LUCAS evi görmek istedi. Childress onları içeri aldı ve hiçbir şeye dokunmamalarını istedi. Hanson'a burası, ellili yıllarda alımların iyi olduğu zamanlarda göl kıyısında dört dönümlük bir arazi satın almış olan babasından miras kalmıştı. O zamanlar orada bir karavanları vardı. Yirmi yıl boyunca göl kıyısındaki fiyatlar sürekli yükseldi ve sonunda üç dönümlük araziyi iki yatak odalı kütük evini inşa etmeye yetecek bir fiyata sattı.

Kabin.

Kulübe bakımlıydı, üst katta çocuklar ya da misafirler için iki çatı katı yatak odası vardı, neredeyse dikey bir merdivenle ulaşılyordu ve birinci katın arkasına sıkışmış küçük bir yatak odası daha vardı. İki küçük banyo vardı, ikisi de duşluydu, ikisinde de küvet yoktu. Mutfak oturma alanından bir kahvaltı barıyla ayrılmıştı; oturma odasında büyük boy bir televizyona bakan deri mobilyalar, balıkçılık

Fotoğraflar, köşede bir masa ve uydu antenine bağlı bir bilgisayar.

Lucas, "Güzel bir yer; iyi muhafaza etmiş," dedi. Kapının yanındaki mandallara asılı üç parlak kırmızı Stearns can yeleğini işaret etti. "Can yelekleri," dedi.

Childress, "Evet." dedi.

"Burada mutlu zamanlarımız oldu," dedi Sedakis. Ve sanki tam emin değilmiş gibi "Sanırım" diye ekledi. Sonra aceleyle, "Ben daha çok şehir kızıyım" dedi.

Şömine rafının üzerinde Sedakis'in daha yaşlı ve ağır versiyonuna benzeyen bir kadın ve eski bir turna balığının üzerinde otuz beş santimlik bir turna balığı tutan siyah saçlı bir çocuk da dahil olmak üzere bir dizi aile fotoğrafı duruyordu.

solungaçlara kadar uzanan halat halat. "Bu annem," dedi Sedakis, "ve kardeşim Darrell."

Darrell, diye düşündü Lucas, kalbi küt küt atarak, Fell'e benziyordu.

"Sanırım Darrell'la bir kez karşılaşmıştım, belki on yıl önce. Bir keresinde

Baban ve o, St. Paul'daki Cecil'den çıkarken. Büyük adam, siyah sakal?"

"Hayır, hayır. Bildiğim kadarıyla Darrell'in hiç sakalı olmadı. Yakın değiliz; benden on yaş büyük ama onu yılda birkaç kez görüyorum. O . . . Aslında sakal bırakabileceğini sanmıyorum.

Bıyığı bile hiç bu kadar iyi olmayan adamlardan biri. Biraz cılız çıkıyor."

Lucas başıyla onayladı. "Muhtemelen o değildir o zaman."

Dışarı çıktılar, Sedakis babasının kariyeri ve emekliliği hakkında konuşuyordu. Lucas onun oldukça iyi durumda olduğunu öğrendi. Fiziksel durumu hâlâ çok ağırdı. "Bir arkadaşım kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etti."

Sedakis başını salladı: "Benim ailemde kalp sorunu yok. Bizi genellikle böbreklerimiz ya da kanser yakalıyor."

Bir süre daha konuştular ve Lucas'ın soracak sorusu kalmayınca kadın el sallayarak oradan ayrıldı.

"İlginç," dedi Childress. "Hiç bir cinayette çalışmadım Sen bunun bir cinayet olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Er ya da geç öğreneceğim. Ya da cesedi, fermuarı aşağıdayken sallanarak yukarı gelecek."

"Çoğunlukla bunu yapıyorlar," dedi Childress. "Ama bazen yapmıyorlar. Orada öylece kalırlar. Çürümek için çok soğuk, bakteri yok, bu yüzden mantar gibi sallanıyorlar, hala gözlüklerini takıyorlar ... Stephen King hikayesi gibi."

"Tanrım," dedi Lucas. "Senaryo mu yazıyorsun?"

HANSON'IN BALIKÇILIK ARKADAŞLARI Cole ve Kushner, üç ya da dört mil ötede, başka bir yarımada ve sadece birkaç yüz metre ötede yaşıyorlardı.

birbirlerinden. İkisi de içerideydi ve Cole, Kushner'in evine kadar yürüyüp onlarla orada buluşmaya gönüllü oldu.

İki yaşlı adam, ekose gömlekli, Kanada sınırından el sallayarak geçecek türden adamlara benziyordu.

beyaz, kel, çok kilolu, çok fazla güneş gören, Orvis'ten alınmış yumuşak kanvas gömlekler, balıkçı teknesi şapkaları ve kot pantolonlar.

Cole ikisinden daha uzun boyluydu ve "Neden araştırdığınızı anlıyorum, polise Brian'ın Şehirlerde olması gerektiğini zaten söyledim. Son dakikada geri gelebilirdi, ben

Ama sabahları golf oynuyoruz ve o da genellikle bir yeri olduğundan emin olmak isterdi."

"Bir nokta mı?"

Cole, "Düzenli bir ekiple on altı kişilik bir mücadele oynuyoruz," dedi. "Oynamak istiyorsanız, bir gece önce bize haber vermeniz gerekiyor. Aksi takdirde, figüranlardan biri sizin yerinize geçecektir."

"Şehirden dört saat uzaklıkta," dedi Lucas. "Komşular onu saat üç sularında görmüşler, yani oradan geç ayrılmış. Belki de seni uyandırma riskini almak istememiştir."

"Belki de değil," dedi Kushner. "Ama başka bir sorun daha var. Neredeyse hiç sabah erkenden balığa çıkmazdı. Geç kalkardı, Altı fincan kahve ve biraz yulaf ezmesi yedikten sonra golf sahasına gidiyoruz. Haftanın beş günü, saat 11'de başlama vuruşu yapıyoruz. Sonra, birkaç bira içip eve giderdik ve sonra haftada iki ya da üç gün, hava kararmaya yakın, göle giderdik, biraz Walleye balıkçılığı. Ama sabahları neredeyse hiç avlanmazdı."

Childress araya girdi: "Ama buraya golf oynamak için çok geç geldiyse, tekneye atlamaya karar vermiş olabilir. Burada olmadığını bilirdi. ertesi gün oynamak."

İki adam önce birbirlerine, sonra Childress'a baktılar ve aynı anda omuz silktiler. "Bu mümkün," dedi Cole.

"Teknenin arkasına işediğini gördün mü hiç?" Lucas sordu. "Bir ayı ormana sıçar mı?" Kushner cevap verdi.

"Motorun üzerinde."

Cole kaşlarını çatı. "Bunu gerçekten yapamam. Bir köşeye işemek zorundayım. Düştüyse neden düştüğünü anlamaya mı çalışıyorsun?"

Lucas, "Tekne, eğimli tabanı nedeniyle kenarlarından işemek isteyeceğiniz bir tekneye benzemiyor," dedi. "Ayrıca motor çalışıyordu ve bu pek mümkün görünmüyor-"

"Benim teorime göre, trolle ilerlerken büyük bir misk balığı gibi bir şey yakaladı. Belki de bir walleye takıldı ve Misk balığı onu yakaladı, ayağa kalktı ve onu karaya çıkarmaya çalışıyordu, balık çıktı ve geriye doğru sendeledi ve devrildi," dedi Kushner. "Eğer düştüyse."

"Vurulduğunda motoru öldürmez miydi?" Lucas sordu. "Sanırım normalde öldürürdü," diye itiraf etti Kushner.

Cole aniden, "*O trollük yapmıyordu*," dedi. Arkadaşına baktı. "*Tekne ileri doğru* gidiyordu."

"Oh . . . kahretsin. Bu doğru." Kushner alnını kaşıdı.

"Brian bir sırt trolcüsüydü. Yavaş çalışırdı. Tekne ileri gidiyorsa ..." Başını salladı.

"İlginç," dedi Lucas. "Ön kapının yanında asılı üç kırmızı can yeleği var. Genelde bir tane mi giyerdi?"

Cole, "Eğer çok sıcak olmasaydı, yapardı. Yasalar tekne bir tane olması gerektiğini söylüyor ve her yerde krikolar var. Hayır.

suç."

"Mesele şu ki, teknede bir tane yoktu ve eğer üzerinde bir tane olsaydı, onu bulabileceğimizi düşünüyorsun," dedi Lucas.

Kushner, "Belki. Burası büyük bir göl. Ve teknenin kendi başına dolaşma şekline bakılırsa, nereye gittiğini gerçekten bilmiyoruz."

Cole ekledi: "Üzerinde bir tane yoktu. Sadece üç canı vardı. tekneye üç kişiden fazlasını alamıyorduk, bu yüzden sahip olduğu şey buydu. Bana ve Kush'a yetecek kadar, eğer akşam gelirsek, dışarı çıkmak için."

Fazla bir şey kalmamıştı; arabalara doğru giderken Childress "İstediyini aldın mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Şehirde iyi bir motel var mı?"

"Kumarhane yolun hemen aşağısında, en iyisi orası olabilir," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Childress gitti ve Lucas Del'i aradı: "Aklına bir şey geldi mi?"

"Hanson'ın evine gittim ve etrafa sordum. Adamlarından biri Komşuları Hanson'ı sekiz civarında evden çıkarken gördüğünü düşünüyor. saat," dedi Del. "Işıklarını açık bırakmış ve tekneden düştüğü haberi duyulduğunda hala açılmış. Arriss adında bir adam gidip pencerelere bakacağını ve kalp krizi falan geçirmediğinden emin olacağını söyledi."

"Yani ışıkları yanıyordu ... ve kendini burada buldu."

"Öyle görünüyor. Bir şey bulabildin mi?" "Belki," dedi Lucas.

Hâlâ Hanson'ın kulübesine dönmesine yetecek kadar ışık vardı, o da bunu yaptı. Hanson'ın kulübesinin iki yanında birbirine yakın kulübeler vardı. Hanson'ın evine gitti ve yan bahçeden geçip merdivenlerden güneydeki eve çıktı ve verandanın kapısını çaldı. Bir kadın kapıya geldi ve onu orada dururken gördü. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve adam kadının yalnız olduğu izlenimine kapıldı.

"Evet?"

Kimliğini gösterdi ve "Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım. Bir süre önce Şerif Yardımcısı Childress ile buradaydım."

"Oh, tamam, sanırım seni orada gördüm." Paravan kapıya geldi. "Ne oldu?"

"Kaybolduğu gece Bay Hanson'ı gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Kocamla konuştum ve ikimiz de bir araba sesi duyduğumuzu sandık. gece geç saatte geldi. İkimiz de uyuyorduk. Ertesi sabah arabasını oraya park ettiğini gördük ve bir süre sonra polis geldi. Ama hepsi bu kadar. Onu hiç görmedik. Duyduğumuzda gerçekten şok olduk."

Diğer taraftaki komşularının adının Jansen olduğunu ve yarım saat önce geldiklerini gördüğünü söyledi. "Muhtemelen balığa çıkacaklardır, eğer onlarla konuşmak istiyorsan oraya gitmelisin."

Kapıyı çaldığında Mark ve Debbie Jansen yemek yiyorlardı, Mark Jansen onu içeri davet edip bir fincan kahve ve mutfak masasında bir sandalye ikram etti, Lucas da ikisini de kabul etti. Ne Hanson'ın içeri girdiğini ne de teknenin dışarı çıktığını duymuşlardı. Kayıp olduğunu polis geldiğinde öğrenmişlerdi.

Mark Jansen, "Sanırım teknenin pruva numarasından izini sürmüşler," dedi.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler, Lucas kahvesini bitirdi, geceyi kumarhanede geçirmesi önerisini kabul etti ve oradan ayrıldı. Arabaya binmek üzereydi ki Mark çimenlerin üzerinden aceleyle geçip ona, "Hey-Lucas," diye seslendi.

Lucas o gelene kadar bekledi ve Jansen, "Garajına mı girdin?" dedi.

"Evet. Tekneye baktım," dedi Lucas.

"Motosikleti orada mı?"

"Hayır, bir tane gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bu bir şey olmayabilir, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde ... üç değildi.

Saat daha çok beş gibiydi. Muhtemelen hava aydınlanmaya başlamıştı. . . Bir bisikletin çalıştığını duydum," dedi Jansen. "Yoldaymış gibi. Ve havalandı. Şu ana kadar aklıma gelmemişti ve buralarda bir sürü patika bisikleti ve dört tekerlekli araç var ama neden tam şurada bir tane *başlatabilirim*. . . . Eğer bu da bir şeyse."

Lucas, "Huh," dedi ve "Teşekkürler. Düşünecek bir şey var."

Arabayla uzaklaşırken kendi kendine düşündü, eğer biri Hanson'ın arabasını göle doğru sürdüyse, bu ister Hanson'ın kendi ölümünü taklit etmesi, isterse bir katilin kaza taklidi yapması olsun, içine girdikten sonra çıkmak için bir yolu olmalıydı. Eğer

Bir suç ortağı yoktu ve arabayı kullanamazdı. "O zaman buraya gelmeden önce bisikletten haberdar olması gerekirdi."

Lucas yüksek sesle söyledi.

Birkaç dakika sonra kumarhane sapağını geçti ve yoluna devam etti. Weather'ı aradı ve dedi ki, "Bu gece geç saatte evde olacağım. Beni bekleme ama vurma da."

"Zaten seni vurmazdım," dedi. "Ama Letty'yi uyaracağım."

Del kaldırımdan Lucas'ın evine doğru yürüdü ve Shrake'in Cadillac'ının kaldırıma yanaştığını gördü. Ellerini kot ceketinin ceplerine sokarak Shrake ve Jenkins ona yetişene kadar bekledi.

"Neler oluyor?" Shrake yukarı çıkarken sordu.

"Bilmiyorum," dedi Del. "Hava durumu aradı ama az önce Lucas'la konuştum ve hâlâ üç saat uzakta."

"Hadi öğrenelim," dedi Jenkins ve kapıya doğru ilerledi. Weather onları içeri aldı ve "Acele konuşmamız gerekiyor, daha önce Letty dönecek. Seni görmesini istemiyorum."

"Ne oldu?" Del sordu.

"Bira ister misin? Leinie's ve Negra Modelo var."

İki Leinie ve bir Negra Modelo aldılar, o da gidip onları aldı ve üç polisin hâlâ ayakta durduğu ve tedirgin görüldüğü oturma odasına geri getirdi. Hava pek de iyi sayılmazdı.

Lucas'la evli olması dışında, biraz fazla zeki, biraz fazla buyurgan, biraz fazla sıkı bir arkadaşı.

Başka bir deyişle, bir cerrah. Dedi ki, "Herkes otursun. İzdihama hazırlanıyor gibi görünüyorsunuz."

Oturlurken, "Mesele şu ki, Lucas Marcy'yi öldüren her kimse onu öldürecek. Beş dakika sonra insanlar Marcy'yle eskiden nasıl bir ilişkileri olduğunu konuşmaya başlayacak.

İkisi de Minneapolis için çalışırken. Bazı insanlar Lucas'ın bu adamı öldürdüğünü söyleyecek, her kimse-"

"Ona bundan zaten bahsetmiştim," dedi Del. "Bu konuda konuşmak istemedi."

Jenkins, "Endişelenmek için biraz erken davranmış olabilirsiniz," dedi. "Katilin kim olduğu konusunda kimsenin bir fikri yok."

"Lucas'ın onu bulacağından hiç şüphemiz var mı?" Weather sordu.

Shrake, Jenkins ve Del hızlı bakışlar attılar ve sonra Del, "Ona karşı bahse girmezdim. Ve onunla konuştuğumda Adamın kokusunu almış gibi hissediyorum. Bir şeyler dönüyor, bunu sesinden anlayabiliyorum."

"Ben de yapabilirim," dedi Weather.

Hepsi etraflarına bakındı ve biralarına gergin bir şekilde vurdular ve Shrake sonunda "Ne olmuş yani?" dedi.

"Adamı bulacak ve sonra da öldürecek. Yaptığı şey meşru olsa bile, başı büyük belaya girecek," diyor Weather. "Birileri bu ilişkiyi ortaya çıkaracak, gazetelere ve televizyonlara yansıyacak, sonra politikacılar devreye girecek ve savcılar konuşmaya başlayacak. Ve Lucas çok kızgın, yeterince dikkatli olacağını sanmıyorum. Korkarım o kadar kızgın bir şekilde gidip onu tıkayacak. Ben de bunu söylüyorum."

Jenkins başını salladı. "Bunu herkesin içinde yapmayacak kadar akıllıdır."

Weather araya girdi: "Ama görüyorsunuz, bunu herkesin önünde yapsa daha iyi olurdu. Ama yapamaz. Ama bunu kimsenin olmadığı bir yerde yaparsa

ama siz polisler, işte o zaman tüm spekülasyonlar başlayacak. İnsanlar onun ne yaptığını *hayal* edecek. "

Shrake dedi ki, "Ah, kahretsin Üzgünüm."

Hava durumu: "Jones kızları için kendini çok kötü hissediyor, sanki o zamanlar daha fazlasını yapabilirmiş gibi. Ve bu adamın gitmesine izin vermenin

Sonra da muhtemelen daha fazla kızın ölümüne sebep oldu. Şimdi de Marcy, her şeyin en başa döndüğünü görüyor ve bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor."

"Bu delilik," dedi Del. "O davada onunla birlikte çalıştım ve bir şey *yapan* tek adam oydu. Gösteriyi Quentin Daniel yönetiyordu ve Lucas onu çıldırttı. Lucas'ı yeterince hızlı sivil polis yapamadı. Lucas *bir şey* yapan tek adamdı."

"Lucas böyle düşünmüyor ama," dedi Weather. "Ve bunu sen de biliyorsun. İşler kötüye gittiğinde ve kendisi de işin içinde olduğunda kendini suçluyor - her şeyi kontrol edebilmesi gerektiğini düşünüyor."

Del, "Tamam." dedi.

"Konuşmak istediğim şey," dedi Weather, "sizin onu itip kakma ihtimaliniz. Onun bir şey yapmadığından emin olun. Bu adam yakalandığında orada olacak. Onu bir şekilde yoldan çekin ki adamı öldürme şansı olmasın."

"Yani adam yaşlılığını Stillwater'da dama oynayarak mı geçirecek?" Jenkins sordu.

"Oh, hayır. Birinin onu öldürmesi özellikle umurumda değil," dedi Weather. "Bununla ilgili hiçbir sorunum yok. Yeter ki bunu yapan Lucas olmasın. Birinin adamı vurması gerekiyorsa, bence bunu içinizden biri yapmalı. Ya da başka bir polis. Eğer içinizden biri onu vurursa, özellikle

Jenkins ya da Shrake, çünkü Marcy ile hiç çalışmadınız. Kimsenin bunu sorgulayacağını sanmıyorum, özellikle de adam silah taşıyorsa."

"Ya değilse?" Jenkins sordu.

"Oraya gitmeyelim," dedi Weather. "Ama öyle olsaydı daha uygun olurdu."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi ve Shrake, "Bu konu hakkında daha fazla konuşmamalıyız. Aklıma 'komplo' kelimesi geliyor."

"Ortaya çıkmak zorundaydım," dedi Weather. "Bu adama ne olacağı hakkında konuşmamıza gerek yok, çünkü ona ne olacağı konusunda endişeli değilim. Stillwater'da otuz yıl benim için sorun olmaz. Ben Lucas için endişeleniyorum."

"Ah, Tanrım," dedi Del.

"Haklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Weather sordu.

Del başını salladı, Shrake ve Jenkins'e baktı, ikisi de başını salladı. Shrake, "Lucas'ın adamı harcayacağını düşünmüştüm. Gerisi hiç aklıma gelmedi, nasıl görüneceği. Haklısın, eğer bir şey yapmazsak ortalık fena halde karışacak."

Lucas garaj yoluna girdiğinde JENKINS, SHRAKE ve DEL çoktan gitmişlerdi, bira şişeleri

Geri dönüşüm. Garajdan içeri girdiğinde ev sessizdi.

-Mutfağın ışığını açtı, buzdolabına baktı, hizmetçinin bıraktığı tavuklu salatalı sandviçi ve bir şişe Leinie's buldu. Kahvaltı köşesinde yemek için oturdu ve çıplak bir ses duydu

Merdivenlerden inen ayaklar. Bir dakika sonra Letty kafasını mutfığa uzattı. "Hey."

"Geç kalkmışsın," dedi.

"Evet. Annem sabah kesim yapıyor, o yüzden 10'da yattı. Yukarı çıkarken sessiz olmalısın."

"Tamam. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Gergedan, sonra da bazı yanıkları kapatıyor," dedi Letty.

"Ne?" diye sorana kadar onun çiğnemesini izledi.

"Annem bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyor. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Lucas başını salladı: "Jennifer'a gevezelik edebilirsin." Jennifer Carey, Letty'nin resmi olmayan bir stajyer olduğu Kanal Üç'te çalışıyordu.

"Olmaz," dedi Letty. "Sen bana yapabileceğimi söylemedikçe yapmam."

Lucas dedi ki, "Pekala. Birkaç fikrim var." Ona Hanson'ın gizemli kayboluşundan bahsetmiş. "Sanırım Hanson'ın ve o kişi endişelenip onu öldürdü." "Ne zaman öğreneceksiniz?"

"Çok yakında," dedi.

Letty, "Bu yüzden çok dikkatli olman gereken bir zaman," dedi. "Eğer onu dışarı çıkaracaksan."

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"Haklısın. Ve yeterince endişeli değilsin."

Bir kedi hırsız gibi sessiz ve sakın bir şekilde yatağa girdi ve sonra Weather karanlıkta, "Umarım kızın seninle iyi bir konuşma yapmıştır," dedi.

"Ah, evet . . . o yaptı."

"Güzel. Şimdi uyuyacağım, böylece zavallı Bayan'ı kesmeyeceğim. Johnson'ın burnu."

Gergedan, diye düşündü Lucas uzaklaşırken, burun estetiği için. Yunancada burun anlamına gelen *rhino* ve şekil vermek anlamına gelen *plassein*. Başka bir deyişle burun estetiği.

Ama rüyasında gergedanları değil, gizemli Fell'i görüyordu.

Sizden hoşlanmıyorum, Dr. Fell.

HAVA beş buçukta, Lucas da sekizde kalkmıştı, onun için erken bir saatti. Onun gittiğini hissetmemişti; genelde hissetmezdi. Gerindi, esnedi ve

biraz şınav ve mekik çekti, temizlendi, silahını aldı, çalışma odasına oturdu ve bir telefon görüşmesi yaptı.

Quentin Daniel telefonu açtı ve yaşlı bir adamın sesiyle, "Ne?" dedi.

"Ben Davenport. Konuşmamız gerek."

"Kötü bir gündü," dedi Daniel. "Carol öldüğünden beri bu kadar kötü bir gün geçirmemiştım. Bir de Jones'un çocukları gelince-"

"Konuşmam gereken şey bu." "Ne zaman?"

"Peki ya şimdi?" Lucas önerdi.

"Sokağın aşağısındaki Starbucks'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Daniel sordu.

"Elbette."

Daniel, "Otuz dakika içinde orada buluşalım," dedi.

QUENTIN DANIEL, Lucas onunla ilk tanıştığında rütbeli bir dedektifti ve daha sonra sekiz yıl boyunca polis şefi olmuştu. Zamanında bazı kötü şeyler yapmıştı ve Lucas gibi o da bunu biliyordu.

O zamandan beri bir daha hiç barışmadılar.

Ama Daniel zekiydi, iyi bir dedektifti, Jones davasını ve polislerini iyi tanıyordu. Aslında bu onun en ciddi gücüydü: Dedektiflerini o kadar iyi tanıyordu ki

Onları hayal güçlerini harekete geçireceğini bildiği vakalarla eşleştirirdi ve bunun için daha çok çalışırlardı. Ayrıca tam bir kendi zekasına güveniyordu ve diğer zeki polisler onu korkuturdu. Başkalarının zekasını cephaneliğindeki bir başka silah olarak görüyordu.

Lucas onun en iyi silahıydı.

Daniel Starbucks'ın kapısını açtığı sırada Lucas caddenin karşısına geçti.

içeri girmek için kapıyı açtı. Her zaman iri bir adamdı, ama şimdi

zayıflamıştı; saçları daha uzun ve gümüşü griydi ve

Kırmızı bir gömlek, beyaz bir pantolon ve spor ayakkabılar giymişti.

Yetmişli yaşlarının ortalarında olmalı, diye düşündü Lucas.

Lucas'a kapıyı tuttu, "Zengin görünüyorsun," dedi ve Lucas, "Şimdi handikapın ne?" diye sordu. Daniel, "Her zamanki gibi, vuruşum." dedi.

Daniel içeride yarım kafeinli, köpüksüz bir latte sipariş etti ve Lucas da soğutucudan bir şişe portakal suyu aldı. "Ben beklerken bir masa bul," dedi Daniel.

Lucas köşede bir masa buldu ve Daniel yanına geldiğinde, "Nasılsın?" diye sordu.

"Yirmi kilo verdim ve kolesterolümü IQ'mdan daha düşük hale getirdim. Tabii ki dallardan başka bir şey yemiyorum."

Bir süre sohbet ettiler ve Daniel Lucas'ın çocuklarını sordu, Lucas da ona bilgi verdi ve sonra Lucas, "Hatırlıyor musun, Jones davasında Fell adında bir adamın peşinden koşuyordum?" dedi.

"Bir adamın peşinden koştuğunu hatırlıyorum," dedi Daniel. "Onda alışılmadık bir şeyler vardı."

Lucas onu bilgilendirdi ve Daniel başını sallamaya başladı. "Şimdi anladım," dedi. Sonra Lucas ona Brian Hanson'ın garip ölümünden bahsetti, ve zamanlama ve polis teşkilatından birinin katille konuşmuş olma ihtimali hakkındaki düşünceleri.

"Size sormak istediğim şey -bu insanları herkesten daha iyi tanıyorsunuz- Hanson'ın konuşmuş olabileceği herhangi birini tanıyor musunuz? Bu konuda endişelendiğini, orada bir şeyler döndüğünü hiç hissettiniz mi?"

Daniel kahvesinden bir yudum aldı, sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Lucas'ın ciddi bir yaşlılık anına girdiğini düşünmesine neden olacak kadar uzun süre sessiz kaldı; sonra gözlerini açtı ve, "Hanson Bir çeşit aile sorunu. Suç teşkil eden bir şeydi ve seks içeriyordu. Ama burada değil, Minneapolis'te değil. Manevralar yaptığını, bir şeyler yapmaya çalıştığını duyduğumu hatırlıyorum. ona sakın olmasını söyleyen biri vardı. Bilirsiniz, gayri resmi olarak. İyilik isteme konusunda dikkatli ol."

Lucas, "Gerçekten mi?" dedi.

"Hiç şaşırmadın."

"Eğer şüpheli bir zihniniz varsa, katilin Hanson'a yakın olduğunu gösteren bazı işaretler var. Çocuğunun bir resmini gördüm, çocuk henüz gençti, ergenlik çağındaydı ve şişman olmaması dışında Fell'in tarifine benziyordu. Ve o adam

Marcy'nin siyah sakalı vardı ve bana Hanson'ın oğlunun sakal bırakamayacağı söylendi."

"Belki de fark edileceği sakın bir mahallede birini vurmaya planlıyorsaydınız, iki yatırım yapmak isterdiniz.

kılık değiştirmiş dolarlar," dedi Daniel.

"Olabilir," dedi Lucas. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Daniel arkasına yaslandı, bir dakikalığına pencereden dışarı baktı -genç bir anne bebek arabasını itiyordu, halinden memnun görünüyordu- ve kahvesinden bir yudum aldı. Lucas'a dönerek, "Biliyor musun, bilmiyorum. Ciddi bir şeydi ama bizim için değil. Brian bir şekilde düzeltti-

Bazı arkadaşlarıyla konuşmuş, bir avukat tutmuş. Çocuğunun Jones davasına karışmış olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sanırım Brian böyle düşünseydi bize söylerdi. Ama Hanson'ın ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsanız, çocuğa bir göz atın derim."

Lucas, "Bu şu ana kadar aldığımız en büyük ipucu," dedi.

"Ve senin için tüm söyleyeceklerim bu kadar," dedi Daniel. "Keşke daha fazlasına sahip olsaydım.

Marcy'nin öldürülmesi... Lanet olsun, içimden atamıyorum. Emekli olmadan önce onu çok uzun zamandır tanı mıyordum, ama çok iyi biriydi. Onu düşünüp duruyorum. Onu görüp duruyorum."

Lucas başını salladı: "Ben de öyle. Onu arayıp bir şeyler söylemek istiyorum."

LUCAS BCA'ya GERİ DÖNDÜ ve Sandy'yi buldu. Uzun, hafif hippie elbiselerinden birini giymişti ve kendisini Yoko Ono'ya ya da başka birine benzettiğini düşündüğü yuvarlak bir güneş gözlüğü takıyordu ama aslında onu üç kör fareden biri gibi gösterdi. Ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi ve bir dakika içinde Hanson'ın çocuğunun Paul'de güzel bir mahallede, mevcut adresi de dahil olmak üzere ehliyet bilgilerini aldı. İki dakika içinde ehliyetinin fotoğrafını indirdiler. Çıktısını aldılar; Sandy'ye ve arabasına doğru yola çıktı.

Binerken cep telefonu çaldı: Sandy. "Kayıtları inceledim. Chevy marka bir minibüsü var, beyaz renkli."

"Ah, Tanrım. . . *Sandy!*"

Bir zamanlar masaj salonunda fahişelik yapan DORCAS RYAN İkinci vardiyasıydı, yani evde olmalıydı, diye düşündü. Yirmi dakika sonra evinin önüne park etti ve mutfak penceresinden onun kendisine baktığını gördü.

Kaldırımında yürüdü; o geldiğinde kadın kapıyı açıyordu. İçeri girmedi: tek kelime etmeden Hanson'ın ehliyet fotoğrafının dijital kopyasını ona uzattı. Kadın fotoğrafı aldı, baktı, "Bir dakika" dedi, içeri çekildi, sonra geri döndü bir okuma gözlüğü aldı, burnuna taktı ve tekrar resme baktı.

"Ah. Uzun zaman oldu." dedi. "Çocuk ...

Fell mi?"

"Olabilir," dedi Ryan. "Eğer bir mahkemede olsaydım ve benden yemin etmemi isteselerdi, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Olabilir diyebilirim. Ama uzun zaman oldu."

"Kimseye bundan bahsetmeyin. Eğer katil oysa, onu yakalamak istiyoruz."

"Kime söyleyeceğim?" Ryan sordu.

"Herhangi biri," dedi Lucas. "Bir arkadaşına söylersin, o da bir başkasına söyler ve onlar da Kanal 3'ü ararlar... işte oradasın."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi Ryan. "Öldüğünü duyana kadar olmaz." "Ölmemiş olabilir-"

Homurdandı. "Televizyonda duyduğum kadarıyla bir polis katili. Bir kadın polis katili.

Şansı nedir?"

Lucas, *herkes Fell'i öldüreceğimizi sanıyor*, diye düşünerek uzaklaştı. Letty'nin uyarısını hatırladı: Sakin olmalıydı.

Ryan'dan ayrıldıktan sonra BCA'ya doğru geri döndü, yolda giderken cep telefonunu açtı ve Del'i aradı. Del yeni kalkmış, kahvaltı ediyordu. "Bir mola verdim," dedi.

"Bir şeyler olduğunu düşündüm," dedi Del. "Shrake ve Jenkins'e gevşemelerini söyledim."

"Ofiste görüşürüz," dedi Lucas.

İşe Hanson'ın tüm ehliyet bilgilerini alarak başladı. Jones cinayetleri işlendiğinde yirmi yedi yaşındaydı. Doğru, Lucas düşündü. Bilgileri NCIC'de arattı ve bir şey çıkmadı: Hanson'ın sabıka kaydı yoktu.

Del geldi ve Lucas ona Hanson'dan bahsetti. "Eğer o . . . sence babasını o mu öldürdü? Yani, İsa'yı."

"Eğer o oysa, o bir meyveli kek. Bir psikopat," dedi Lucas. "Babası polisti ve Daniel, Hanson'ı tanıdığını, eğer çocuğunun üzerinde kokusunu alsaydı bize haber vereceğini söylüyor. Ve çocuk da bunu bilebilirdi.

Bu. Bu adam Dr. Fell'in bütün o rutinini ayarlayan adamdı... O bir planlamacı."

Sandy içeri girdi. "Hanson Minnesota Üniversitesi'ne gitti, burada, Cities'de. Bahçecilik bilimi diploması almış. Bulabildiğim son işi Temiz Genler diye bir yerdeydi, ne demekse artık."

"Pek doğru değil," dedi Del.

Lucas Del'e, "Sana beyaz bir minibüs kullandığını söylemiş miydin?" dedi. "Bu da bir şeydir," dedi Del Lucas'a.

Lucas, "Bahçe bilimcilerin tekerleme okuyamayacağı diye bir şey yok," dedi.

LUCAS SANDY'ye sordu, "Bunu nasıl yaptın? Garip bir bilgisayar işi mi?"

"Onu Facebook'ta araştırdım," dedi Sandy. "Facebook sayfasında üniversiteden mezun olduğu yazıyordu ve kayıtlarına hızlıca bir göz attım -Kimseye bundan bahsetme. Oldukça iyiydi."

DEL SORDU, "Ne yapıyoruz?"

"Hanson'ın evine bakmak istiyorum," dedi Lucas. "Brian Hanson'ın. Ne görebileceğime bakacağım. Bakalım bizi çocuğa götürecek bir şey var mı?"

Del, "St. Louis Park, milletvekilleri kuzeyden aradığında işin içindeydi," dedi. "Onları arayabiliriz."

Lucas, St. Louis Park'ı aradı ve Teğmen Carl Wright'la konuştu. Wright, "Sanırım sizi içeri alabiliriz, şefe danışmak zorundayım," dedi. "Kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın bir parçası mı?"

"Aynen öyle," dedi Lucas. "İlk kez içeri girdiğinde eşyaların yerini mi değiştirdin yoksa sadece içeri mi girdin?"

"Yürüdük, çünkü geri geleceğini biliyorduk, bu yüzden hiçbir şeyi rahatsız etmedik."

"Mükemmel," dedi Lucas. "Senin yolundan gideceğiz. Bir sorun olursa beni cep telefonumdan ara. Ayrıca, seninle temasa geçerlerse akrabalarının bunu bilmesini istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Oraya vardığımızda anlatırım," dedi Lucas.

Kapıdan çıkarken Lucas Del'e, "Arabanı alalım. Biraz daha az dikkat çekiyor."

"Neden dikkat çekici olamıyoruz?"

"Dönüş yolunda Darrell Hanson'ın evine uğramak isteyebilirim. Bakalım buralarda mı?"

ST. LOUIS PARK Minneapolis'in birkaç dakika batısındaydı ve BCA'dan ayrıldıktan yarım saat sonra kırmızı tuğlalı polis binasına girdiler. Wright'ı buldu ve Hanson'ın evinden geçmelerine izin verildiğini söyledi. "Her şey yolunda gitsin diye ben de sizinle geleceğim."

"Peki," dedi Lucas.

"Peki bu akrabalar meselesi nedir?"

"En azından akrabalarından birinin ilgilendiğimiz bir adam olma ihtimali var. . ." Wright'a hızlıca bir

Wright, Marcy'den bahsetmeden özetle şöyle dedi: "Eğer bu bir suç soruşturmasıysa, belki de arama izni almalıyız."

Lucas, "Brian Hanson'ı nasıl öldüğünü bulmak dışında herhangi bir şey için soruşturmuyoruz," dedi. "Hiçbir şey aramıyoruz

-Biz sadece evine geri dönmeyi beklediğine dair işaretler arıyoruz."

"Ve sorun olup olmadığını sormamak daha iyi," dedi Del. "Daha sonra her zaman özür dileyebiliriz."

"Bu doğru," dedi Wright. "Pekâlâ. Bununla yaşayabilirim. Hadi gidelim."

HANSON, istasyondan çok da uzak olmayan, ağaçlıklı bir ara sokakta, ellili yıllardan kalma bir bungalovda yaşıyordu. Yandaki adam çitlerini düzeltiyordu ve arabalarından indiklerinde durdular.

"Ondan henüz bir iz yok mu?" diye sordu. Wright, "Henüz yok," dedi.

"Etrafı kontrol eden birini gördün mü?" Del sordu.

"Çok sessizdi," dedi komşusu. "Biz de gözümüzü dört açtık."

Wright'ta anahtar vardı. İlk seferinde kapıyı açmak için bir çilingir kullandıklarını ve anahtarı mutfaktaki bir kancada bulduklarını anlattı. Wright kapıyı açtığı anda, hareketsizliğin kokusunu alabiliyorlardı: ev kapalı ve hareketsizdi. Ve sigara kokusunu alabiliyorlardı.

Duman.

"Adam hâlâ sigara içiyor. Onun yaşında olmak delilik olmalı," dedi Del. "Onu öldüreceğim kesin," dedi Lucas.

Evin içinde hızlı adımlarla yürüdüler. Del bir kez durup çamaşır makinesini ve kurutucuyu açtı. İkisi de boştu.

"Birkaç gündür evdeydi," dedi Lucas.

Banyoda, içinde tıraş bıçağı, tıraş kremi, diş fırçası ve diş macunu ile muhtelif-antiseptik krem, SPF-30 yüz losyonu, bir tüp Preparat H, burun kılı

makas, yara bandı. "İşte sana bir ipucu," dedi Del. "Kuzeyde başka bir kiti var mıydı?"

"Hayır, yapmadı," dedi Lucas. "Banyo boştu. Bavul da yoktu ama iki yerde de kıyafet bulunduruyorsa bu pek bir şey ifade etmez."

"Acaba neden her iki yerde de bir kit bulundurmadı?" diye sordu Wright.

"Çünkü o zaman neye sahip olduğunuzdan asla emin olamazsınız," dedi Lucas.

"Ben de kulübemde aynı şeyi yapıyorum - kıyafetlerimi orada tutuyorum ama dopp kiti alıp götürüyorum. Ve ayakkabılar ..."

Yatağın ucunda bir çift spor ayakkabı buldular. Aşınmış ve kirlenmişlerdi. "İşte senin balıkçı ayakkabıların," dedi Lucas.

Del, "Bir savunma avukatı olarak, bir peri masalı inşa ettiğinizi söyleyebilirim" dedi.

Mutfakta, tezgâhın üzerinde duran bir karton Marlboro buldular, bir paket eksikti. "Al bakalım," dedi Lucas. "Geri geliyordu. Paketi altı dolarken onları geride bırakacak değildi ya."

"Bunu alacağım," dedi Del.

"Bunu düşünmem lazım," dedi Wright. "Ama sana doğru geliyorum."

Arabaya döndüklerinde Del, "Neredeyse fazla iyi görünüyor," dedi. "Darrell'in evine bir göz atalım," diye önerdi Lucas.

Darrell Hanson, Como Gölü'nün karşısındaki iyi korunmuş üç katlı Viktoryen bir evde yaşıyordu. Beyaz boyacı gömleği giymiş bir adam ve pantolon bir merdivenin üzerinde durmuş, saçakları deniz mavisi bir yeşile boyuyordu.

Hanson'ın evinin iki kapı aşağısında, tek yönlü dar bir sokağa park etmişlerdi ve Lucas etrafına bakınarak, "Eğer günün doğru saatinde gelerseniz... şu yan kapı," dedi.

Del dedi ki, "Burayı paketlemeyi düşünmüyorsun değil mi? Dostum, bu *gerçekten* kötü bir fikir. Bütün mahalle bir sürü güvenlik - şu anda bir kamerada olabiliriz."

"Arkadan gel-"

"Saçmalık. Bu muhtemelen *daha kötü* olurdu."

Lucas uzun bir nefes aldı ve bıraktı: "Onu paketlemek istiyorum. Gördün mü?

görebildiğim kadarıyla. Ancak Dwayne Paulson'ın Hanson hakkında yeterli bilgiye sahip olduğumuzu düşünürse bize gecikmeli bir rapor verebileceğini de düşünüyorum."

"Belki yeterince aldık. Olabilir. Yarım yamalak bir fotoğraflı kimlik, beyaz minibüs

...

"Başvuru yaptığımda, fotoğraflı kimlik 'muhtemelen' olabilir. Kelly Barker'dan bir 'muhtemelen' alabilirim."

"Bu biraz . . sınırdadır, dostum."

"Bana avukatlık taslama," dedi Lucas. "Bak: Darrell'in babasının evinden kaybolduğunu, ışıkları açık bıraktığını ve ve geri kalan her şey. Hanson'ın ölümünün sahte olduğunu biliyoruz, eğer sahte idiyse, kulübeyi, nasıl girilip çıkılacağını ve motosikleti bilen biri tarafından yapılmış olmalı. Yaşlı adamın alışkanlıklarını bilmeleri gerekiyordu. Motosikleti biliyor olmalıydılar ki

çalmaya güveniyor. Yani öldürüldüyse, muhtemelen onu tanıyan biri tarafından öldürülmüştür."

"Ve biz onun bir öğretmen olduğunu bildiğimizi sanıyorduk, ama öyle olmadığı ortaya çıktı."

Lucas devam etti: "Doğru yaşıydı-"

"Katılıyorum, muhtemelen o," dedi Del. "Sadece diyorum ki, anlattıklarının çoğu bir yargıç için pek bir anlam ifade etmeyebilir. Hem neden Paulson'a gidelim ki? Carsonet'e gidebiliriz."

Lucas, "Çünkü Paulson yaklaşık beş yıl önce boşandı ve Marcy ile bir süre çıktılar" dedi.

"Bunun yardımı olur," dedi Del. "Hâlâ elimizde somut bir kanıt yok."

Lucas, "Ve bir kez arama emri çıkarttık mı, artık kararlıyız demektir," dedi.

Bunu bir dakika düşündüler, sonra Del dedi ki, "Eğer bu işi yapacaksan benimle konuşmalısın. Bunu tek başına yapmanı istemiyorum."

"O zaman yakalanırsam ikimiz de mahvoluruz," dedi

Lucas. "Öyleyse gidip Paulson'la konuşalım."

"Korkarım hayır diyecek."

"Öyleyse çantaya koyarız," dedi Del. "Yakalanırsak başımız daha fazla belaya giremez."

Lucas başını öne eğdi ve düşündü. Eğer eve kara çuval geçirdiyse, içeride sadece birkaç dakika kalabilirdi. Eğer Yakalanırsa kariyeri biter ve hapse girebilir. Etrafta çok fazla güvenlik var.

"Pekâlâ," dedi. "Gidip Paulson'ı görelim. Ona elimizdekileri anlatır, bize gecikmiş bir rapor verip vermeyeceğini sorarız. Başvuru yapmadan önce ona sorarız."

"Ona karşı dürüst ol."

"O aptal değil," dedi Lucas. "Onu kandırmaya çalışırsak sadece kızdırırız."

Bazı evrakları almak için BCA'ya geri döndüler ve sonra Lucas yargıcın buralarda olup olmayacağından emin olmak için Paulson'ın kâtibiyile konuştu. O sabah rahat bir programı olduğunu söyleyen Lucas

bir randevu için kaydoldu ve Del ile birlikte Minneapolis'e doğru yola çıktılar.

Paulson'ın odası Hennepin İlçe Adliyesi'nin on sekizinci katındaydı. Kâtibî Lucas ve Del'i ofise soktuğunda Paulson'ı ayaklarını masasına uzatmış, bir elektro gitar çalarken ve küçük bir amfiye takılı kulaklıklarla kendini dinlerken buldular. Onları görünce başını iki ziyaretçi sandalyesine doğru eğdi,

On saniye daha çalmaya devam etti, sonra gitarı kapattı.

"Bir Rolling Stone olabilirdim," dedi. Uzun boylu bir adamdı, geriye doğru taranmış saçları, uzun bir burnu ve ince beyaz bir gülümsemesi vardı. Bir country şarkıcısı olabilirdi ama muhtemelen bir Rolling Stone olamazdı.

Del, "Aynı zamanda yargıç olsaydınız, kendinizi uyuşturucu kullanmaktan hapse atabilirdiniz," dedi.

"Nasılsın, Del?" Paulson sordu. Lucas'a: "Kötü, değil mi?" "Evet, öyle. Sana söylemeliyim, buraya bir konuda tavsiyeni almak için geldik. Arama emri ve Marcy'nin cinayetiyle ilgili."

Paulson ayaklarını yere indirerek, "Uh-oh," dedi. "Duyalım bakalım." Lucas ellerinde ne olduğunu, arama izni alırlarsa ne arayacaklarını ve neden henüz başvurmadıklarını açıkladı: "Biz Biraz zayıf olduğunu biliyoruz ama kanıtların toplamının bizi içeri sokması gerektiğini düşünüyoruz. Ama eğer böyle düşünüyorsanız, başvurunun kabul edilmesini istemiyoruz. resmiyet kazandı."

"Ve bana geldin çünkü zayıf olduğunu biliyordun ve Marcy ile bir süre çıktığımızı da biliyordun."

"Bu da bir etkendi," dedi Lucas. "Sana yalan söylemeyeceğim Dwayne: Yeterli olduğumuzu düşünüyoruz ama sınırda olduğumuzun da farkındayız."

"Düşünmem için bana bir dakika verin," dedi Paulson. Sırtını onlara dönecek şekilde sandalyesinde döndü ve başını arkaya yatırdı. Onlar küçük kel noktasına bir dakika, sonra iki dakika baktı ve sonunda "Bu adam Bloomington'daki o eve girdi ve hiçbir uyarı yapmadan ateş açtı."

"Bu doğru."

"Kendisi ve başkaları için mutlak bir tehlike arz ediyor gibi görünüyor. Psikotik bir kriz geçiriyor olabilir."

"Kesinlikle," dedi Del.

"Bu olmadan sana vermezdim. Bunu uygulamanıza not edin, ben de size vereyim."

Lucas cebinden kâğıtları çıkardı: "Ek notlar için yer bıraktım," dedi.

Arama emrini ceplerine koyarak oradan ayrıldılar ve Lucas, "Düşündükçe daha da emin oluyorum. Onu işaret eden büyük bir şey yok ama bir sürü küçük şey var. Ve o bir plancı. Ortalıkta büyük ipuçları bırakacak türden biri değil."

Lucas BCA'ya döndüğünde müdür John Simon'ı aradı ve olanları anlattı. Simon'ın Lucas'ın birimi üzerinde neredeyse hiç kontrolü yoktu ve buna içerliyordu ama bununla yaşıyordu. "Sakin ol. Bir sürü ölü insan istemiyorum," dedi. "*Hiç* ölü insan istemiyorum."

Lucas, Del, Jenkins, Shrake ve iki olay yeri teknisyeni, Norman Johnson ve Delores Schmidt, öğleden sonra saat üçten biraz sonra Hanson'ın evine gittiler.

Ev boştu ama yaşanmış bir yerdi: güzel yemek kokuyordu, sadece zemin katta iki düzine bitki vardı, merdivenlerde ve yatak odalarının bulunduğu ikinci katta daha fazlası vardı. İyi sulanmış ve sağlıklıydılar ve buzdolabı taze yiyeceklerle doluydu. İki arabalık garaj arka sokağa bakıyordu ama boştu.

"Bir arazi motosikleti bulacağımızı umuyordum," dedi Lucas.

İnsanların eşyalarını saklama eğiliminde olduğu yatak odaları ve bodrumdan başlayarak evi didik didik etmeye başladılar. Bir bilgisayar uzmanı olan Schmidt, çalışma odasında bulunan bir bilgisayar ve mutfakta duran bir dizüstü bilgisayar üzerinde çalışmaya başladı. Özel bir yazılım kullanarak

birkaç dakika içinde her iki şifreyi de aldı ve iki makinedeki dosyaları incelemeye başladı.

Lucas ona "Porno ara," dedi. "Resim dosyaları."

İşler yavaş ilerliyordu: vardıklarından iki saat sonra Lucas'ın iki dosya kutusu dolusu fotoğraf bulmasına ve Schmidt'in bilgisayarlarda daha fazlasını bulmasına rağmen kesin bir şey çıkmadı - düzinelercesi Darrell Hanson'ı da içeriyordu. Fotoğraflardan bazıları Kelly Barker'ın İdenti-Kit yapısına tıpatıp benziyordu; diğerleri ise benzemiyordu.

Sonra Hanson saat altıyı biraz geçte beyaz minibüsüyle eve geldi. Shrake onu karşılamak için dışarı çıktı ve Lucas kedinin fareye odaklandığı gibi ona odaklandı, nefesi derinleşti, gözleri büyüdü. Onu parçalamak istedi-

"O adama benziyor mu?" Jenkins sordu. Jenkins, Lucas'la omuz omuza durmuş arka tarafa bakıyorlardı.

"Evet," dedi Lucas. "Öyle."

Hanson çığlık krizine girdi ve Lucas onu izledi, Odanın etrafında dolanıyor, ondan bir kat polis uzakta duruyor, Del ve Shrake ile konuşmasını izliyor, Jenkins her zaman Lucas'ın

Dirsek. Hanson kısa boylu, siyah saçlı bir adamdı.

Solgun bir yüzü ve siyah saçları vardı. Del onu yavaşlattı ama sakinleştiremedi: Hanson birkaç dakika uzaklıkta yaşayan bir avukatı aradı ve eve geldikten yirmi dakika sonra

Açık mavi takım elbiseli, etine dolgun, kumral bir adam olan avukat içeri girdi.

Hanson avukata Lucas'ın kendisine tebliğ ettiği arama emrini gösterdi ve avukat ona oturup çenesini kapatmasını ve Lucas'a tüm soruları Hanson'a değil kendisine yöneltmesini söyledi.

Lucas, "Sorun değil. Daha sonra bazı sorularımız olabilir." Hanson, "Neler olduğunu bilmek istiyorum." dedi.

Avukat parmağını dudaklarına götürdü ama Lucas, "Soru içermeyen bir konuşma yapabilirim," dedi.

Avukat boynunu kaşdı ve Hanson'a "Konuşmayı dinlemek istiyorsan, sorun değil. Cevap vermeyin."

O sırada Del içeri girdi ve parmağını Lucas'a doğru uzattı. Lucas onu mutfığa kadar takip etti, avukat ve Hanson'ın duyamayacağı bir yerdeydi ve Del sessizce, "Bir sorunumuz olabilir," dedi.

"Öyle mi?"

"Sadece beyaz minibüse baktım," dedi Del. "Beyaz bir minibüs, hepsi

ama her iki tarafı ve arkası büyük kırmızı güllerle kaplı. Bir çeşit çiçek çiftliğinde çalışıyor, toptan çiçek satıyor. Bloomington'la konuşanlar, minibüsü görenler, güller hakkında hiçbir şey söylemediler. İlk fark edeceğiniz şey bu olurdu."

"Adamım . . . Sanırım bu o," dedi Lucas. "Doğru görünüyor."

"Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var," dedi Del. "Sanırım işi berbat ettik."

"Bir konuşma yapacağım," dedi Lucas.

LUCAS BİR KONUŞMA YAPTI. Hanson'un babasının öldürüldüğüne inanmak için sebepleri vardı, tekreden düşmemişti ve boğuldu.

Kanıtlar onu iyi tanıyan birini işaret ediyordu. O da

Aynı kişinin Minneapolis'te bir polis memurunu ve iki kişiyi daha öldürdüğüne inanılıyordu ve eşkal Hanson'a uyuyordu. "Bütün mesele DNA testiyle çözülebilir. Tetikçiden kan aldık ve DNA işlemleri bu öğleden sonra tamamlanacak. Bu

muhtemelen şimdi yapılır. Şu anda Bay Hanson'dan DNA almak için izniniz yok, ancak gönüllü olarak vermek istemediği sürece alacağız."

"Hayır," dedi adı Jim olan avukat. "Bekle, bekle," dedi

Hanson. "Bu beni aklar mı?"

"Evet," dedi Lucas.

Avukat, "Sana bunu yapmamanı söylüyorum, Darrell," dedi.

"Jim, DNA'yı biliyorum," dedi Hanson. "Beni temize çıkaracak. Benim kanım değil. Aslında benden kan almalarına bile gerek yok."

"Darrell, bunu konuşmak için daha çok zaman harcamalıyız. bir şey söylemeden önce," dedi avukat. "Buraya bir ceza avukatı getirmeliyiz. Ben ceza hukukundan pek anlamam."

"İyi gidiyorsun," dedi Hanson. Ama Lucas'a dönüp, "İki yıl önce, Irak'a bir sivil müteahhitle birlikte gittim.

Caplan, Missouri'den Sulak Alan Restorasyonları. Biz oradaydık ülkenin güney ucundaki bazı bataklıkları restore etmeye çalışıyorlardı. Her neyse, gitmeden önce hepimize DNA testi yaptılar, bilirsiniz, havaya uçma ihtimalimize karşı. Wetland'de benim DNA dosyam var."

Kırk yaşlarında, sarışın bir kadın kapıdan içeri girdi.

Macy's alışveriş çantası taşıyan ve yüzünde şok ifadesi olan Darrell'ın eşi Carol Hanson, Darrell gibi polislere patladı ve ardından ağlamaya başladı.

Del ve Shrake ortalığı sakinleştirmeye çalışırken Lucas arka tarafa gitti. BCA'nın DNA laboratuvarının müdürünü aradı ve ona Wetland'deki dosyadan bahsetti. Şehir merkezine geri dönmeyi, birkaç telefon görüşmesi yapmayı ve dosyayı almaya çalışmayı kabul etti.

"Wetland'deki kanın dosyasını aldık.

Bloomington'da vurulma. Eğer buradan yasal bir dosya alabilirsek, bir eşleşme olup olmadığını size hemen söyleyebiliriz."

Lucas aramaya geri döndü: Kadın, Bayan Hanson, aile odasına gitmişti ve Shrake ile birlikte bir kanepede uzanıyordu.

Karşısında oturup onunla konuşuyordum. Kimsenin kalp krizi geçirmesini istemedim.

Lucas DNA laboratuvarındaki adamla konuştuktan bir saat sonra Hanson bir telefon aldı, bir dakika dinledi ve sonra, "Evet. izin ver. Onlara verin."

Lucas'a, "DNA dosyasını senin laboratuvarına gönderiyorlar. Bir dakika içinde ellerinde olacak."

"Ah, Darrell, bu Bu karardan ben sorumlu olamam," dedi avukat. "Buraya başka birini getirmeliyiz."

Lucas, "Hey, eğer o yapmadıysa, suçu ona atmaya çalışmak istemeyiz. Şu anda ona yüzde altmış oranında inanıyorum. Bir şey olmadığından emin olmak için başka bir DNA örneğine ihtiyacımız olacak.

zor gidiyor-"

"Ben yaparım," dedi Hanson.

Karısı onunla birlikte ön odaya taşınmıştı ve ağlayarak, "Yatak odamızı tamamen parçaladılar. Parçalanmış." Başladı Yine ağlıyordu.

Bir saat daha geçti. Evle işleri neredeyse bitmişti ve Lucas DNA laboratuvarını aradı. karşılaştırma yapıyordu: "Neredeyse oldu," denildi. "Diğer dosya iyiydi ve dosyada Hanson'ın adı ve Sosyal Güvenlik numarası var. Kimsenin hızlı davranmaya çalıştığını sanmıyorum ama iki kez kontrol etmemiz gerekecek."

"Ara beni," dedi Lucas. "Yirmi dakika sonra."

Lucas oturma odasındaki sandalyeye oturdu ve Hanson Lucas'ın, bazıları cinayetten olmak üzere yeni tutuklanmış insanlardan elli kez duyduğu "hiç tutuklanmadım" rutinini tekrarladı. "Tanrı şahidim olsun, hiç ama hiç ..."

Adı Gerald Taski olan LABORATUVAR MÜDÜRÜ aradı.

Dedi ki, "Buna inanmayacaksın. İnanmayacaksın Tek söyleyebileceğim bu. Bu çok garip, Los Angeles'ta buna benzer sadece bir vaka daha duydum. "

"Peki, anlat bakalım," dedi Lucas.

"Kesinlikle o değil," dedi Taski. "Yanlış adamı yakaladınız."

"Bu iyi değil ama tuhaf da değil," dedi Lucas. "Garip olan ne?"

"Adamın katili tanıyor."

"Ne?" Lucas arkasını döndü ve irkilen Hanson'a baktı. "Katili tanıdığını *bilmiyor* olabilir ama katil

Onunla yakın akraba," dedi Taski. "Birkaç nesilden fazla değil. Muhtemelen aynı büyükbabayı paylaşıyorlardı. Belki de bir büyük-Büyükbaba, ama o kadar eski olduğunu sanmıyorum. Daha fazla analize ihtiyacımız var."

Lucas, Hanson, avukat ve diğer polisler onu izlerken bir dakika daha dinledi, sonra telefonu kapatıp, "Gerçekten olağandışı bir saçmalık olmadığı sürece temizsiniz," dedi.

"*Sana söyledim*," dedi Hanson ve karısı tekrar ağlamaya başladı ve yarı yarıya "Evimizi mahvettin," diye bağırdı.

Lucas onları elinin tersiyle itti: "Ama siz katille yakın akrabasınız." Şimdi sıra Hanson'daydı: "Ne?"

"Muhtemelen aynı büyükbabayı paylaşıyorsunuzdur," dedi Lucas. "Kim olabilir?"

Hanson önce karısına, sonra yere, sonra da karısına baktı Hanson'ın yakalayamadığı bir şey mırıldandı ve etrafına bakıp "Aman Tanrım" dedi.

"Kim o?" Lucas sordu.

"Biz büyük bir aileyiz," dedi Hanson. "Yirmi kuzenim olmalı. Biz de bundan bahsediyoruz, değil mi? Kuzenler mi?"

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Kuzenler, ama amcalar ya da ikinci dereceden kuzenler de olabilir, sanırım."

Hanson dedi ki, "Roger adında bir kuzenim var. Roger Hanson. Eğer biriye, o olduğunu söyleyebilirim."

"Babanın kulübesini biliyor muydu?" Del sordu.

"Elbette. Ama kuzenlerin çoğu öyleydi. Bir aile mekânı gibiydi." "Ve babanı oldukça iyi tanıyordu," dedi Lucas.

"Evet. Ama aynı şey, herkes herkesi tanıyor. Bütün kuzenler. Hepimiz 4 Temmuz'da ve Noel'de bir araya geliriz."

"Peki neden Roger olduğunu düşünüyorsun?" Lucas sordu.

Hanson karısına baktı ve sonunda, "Çünkü o tuhaf biri. Kötü anlamda. Öfkeli, kaba ve korkutucu olabiliyor."

Yirmi dakika daha konuştular: Birkaç kuzenin muhtemelen John Fell'in tarifine uyduğu ve

doğru yaş aralığında. Roger Hanson'ın hiç öğretmenlik yapmadığını söylediler.

Bildikleri kadarıyla okul. Brian Hanson'ın kuzenlerden biri tarafından yapılan yasal bir pislği temizlemesi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Beyaz bir minibüsü var mı?" Lucas sordu.

Hanson parmağıyla onu işaret etti: "Onu birkaç yıldır görmedim ama o bir antikacı, aslında hurdacı ve her zaman bir minibüsü vardı."

Lucas diğer polisler toparlanmalarını söyledi ve hata için Hanson'lardan özür diledi. "Bunun için üzgünüm ama Olanlar göz önüne alındığında, benim açımdan buna değdiğini anlıyorum. Bu noktada tek yapmamız gereken hangi kuzenin soğukkanlı bir katil olduğunu bulmak."

O gece yaşananlar hakkında kimseyle konuşmamaları gerektiğini de sözlerine ekledi.

gelişmeler: "En son biri onu kızdırdığında, evine gidip üç kişiyi vurdu ve birini öldürdü. O yüzden sessiz olun, biz de bu işi halledelim. Ama sessiz olun."

Arabanın içinde Del, "Çok fazla karmaşa yaşadım ama hiçbirini böyle bitmedi" dedi.

Lucas, "Bu bir karmaşa değil," dedi. "Öyle ya da böyle davayı çözdük." Cep telefonuna sarıldı ve araştırmacı Sandy'yi yemek yemek üzereyken yakaladı. "Hemen ofise dönebilir misin? Acil bir durum var."

Yapabilirmiş, öyle dedi: "Krep yiyeceğim. Yirmi dakika içinde orada olabilirim. Neye ihtiyacın var?"

Ona Darrell Hanson'dan aldığı Roger Hanson'ın adını, adresini ve telefon numarasını verdi ve onun hakkında bulabildiği her şeyi. "İçeri geliyor musun?"

"Birazdan," dedi.

"NEREYE GIDIYORUZ?" Del sordu.

"Roger'ın evine bir göz atmak istiyorum. Kuzeydoğuda."

Roger Hanson, savaş öncesi Logan Park mahallesinde yaşıyordu. Minneapolis'in kuzeydoğusunda, gölge ağaçları ve park edilmiş araçlarla kaplı bir sokakta

arabalar ve pikaplar. Evi, üç basamakla çıkılan dar bir ön verandası olan, modifiye edilmiş bir bungalovdu. Çitler evin iki yanından aşağı doğru uzanıyordu.

Ev, bitişikteki evlerden ayrılıyordu; dar ve çok çatlak bir araba yolu evin bir yanından geçerek arkadaki tek arabalık garaja kadar uzanıyordu.

Etrafında hiçbir şey hareket etmiyordu: bir araba ön tarafa park edilmişti, görünürde başka bir araba yoktu, sokakta beyaz minibüsler yoktu. Orada

ve içinde bir minibüs olabilir.

"Gidip kapıyı çalabilirim, bakalım kapıya gelecek mi?" dedi Del. "Eğer vurulduysa, bunu anlayabilirim."

"Vurulursa kapıya gelmez," dedi Lucas. "Neden gelsin ki? İzci kız kurabiyelerini almak için mi?"

"Işık yok," dedi Del.

Sokağın etrafında yavaşça iki tur attılar ve sonra sokağın sonunda, üzerinde "Satıldı" tabelası olan bir evin önüne park ettiler. ile Şansları varsa, dedi Del, sahipleri taşınmıştı ve onları orada otururken görmezlerdi.

Görünüşe göre kimse bilmiyordu ya da en azından kimse merak etmiyordu: bir saat boyunca oturdular, birkaç güncel konu hakkında başıboş bir şekilde konuştular.

soruşturmalar, büyük önem arz etmeyenler, ofis çevresinde ve Marcy hakkında birkaç kişi. O saat içinde, görünürde hiçbir şey yoktu.

Hanson'ın evinin etrafındaki hareketlilik. Perdeler kıpırdamıyor, pencerede kimse yok.

"Boş hissediyorum," dedi Del.

"İşte olabilir," dedi Lucas. "Kümeden kaçmış olabilir. Markette de olabilir... hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bildiğimiz tek şey," dedi Del, "resim penceresinin perdeleri açık, arkadaki odanın perdeleri de öyle ve orası muhtemelen bir yatak odası. Daha sonra ya da bu gece kapanırlarsa evde birinin olduğunu anlarız."

"Gidelim," dedi Lucas. "Mahallenin etrafında birkaç tur daha atalım. Arazinin yapısını öğrenelim."

"Poşete koymayacak mısınız?"

"Bunu düşünüyorum," dedi Lucas. "Zaman geçiyor ve haber yayılacak. Belki tam olarak neye sahip olduğumuz değil ama *bir şeye* sahip olduğumuz."

Bir saat boyunca evi izlediler, sonra Sandy aradı ve Lucas arabanın hoparlörüne verdi. Dedi ki, "Pekâlâ. Beyaz bir minibüsü var, bir. İkincisi, büyük bir öğretmen okulu olan Moorhead'de okula gitmiş ve orada dört yıl kalmış. Kişisel kayıtlarına ulaşamadım ama mezun olmadığını öğrendim. Mezuniyet kayıtlarına ulaşabildim."

Del, "Mezun olamadı çünkü son yılında bir sekizinci sınıf öğrencisiyle yattı" dedi.

Sandy, "Aldatıldığına dair hiçbir rapor bulamadım," dedi. "Belki bir şeyler olabilir, eğer bireysel kayıtları kırabilirsem, ama onlar *çok* iyi korunuyor. Bunun için mahkeme celbine ihtiyacım var."

Hanson'ın evinde hiçbir şey hareket etmemişti ve Sandy'nin telefonundan sonra vazgeçtiler. BCA'ya dönerken Lucas, "Poşetlemek için bir neden daha: Diyelim ki arama emri aldık, içeri girelim, Jones'un kızlarının külotları gibi bazı ganimetler bulur. Ya da babası dondurucuya tıkmıştır. Sonra ne olacak? Eğer genel bir alarm vermezsek, başımıza gelmeyen kalmaz. Eğer bir şey bulursak, bu avımızın sonu olur."

"Ne olmuş yani? O zaman onu yakaladık."

Lucas göğsünü sıvazladı ve sesi acımasızdı. "Onu yakalamak istiyorum. Ben. Benim."

Hanson'ın evinin torbalanması konusunda bir sonuca varamadılar, ertesi gün konuşmak üzere anlaştılar ve evlerinin yolunu tuttular. Lucas akşam yemeği için çok geç kalmıştı ama bir sandviç yedi ve Bob Hillestad'ı aradı. Minneapolis'te evde cinayet. Hillestad, Minneapolis'in hiçbir yere varamadı ve herkes BCA'nın DNA dosyasını veri bankasıyla karşılaştırmayı bitirmesini bekliyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Lucas internette birkaç finans blogu okuyarak zaman öldürdü ve Weather yatmaya hazırlanırken garaja gitti, arka merdivenlerden bir basamağı kaldırarak Ev sahibinin dairesine girdi ve hırsızlık aletlerini çıkardı - elektrikli bir kilit tırmağı, bir yumru anahtar halkası, küçük bir levye, bir çift beyaz pamuklu bahçe eldiveni, bir LED kafa lambası. Kapıları kontrol etti.

Tırmıktaki pillerin biraz zayıf olabileceğini düşündüm ve onları tezgahdan iki yeni C hücresi ile değiştirdim.

Onları siyah naylon bir evrak çantasına koydu ve Lexus SUV'unun ön koltuğunun arkasına bıraktı. İşi bitince, arabaya geri döndü. eve gitti, bir bira aldı, Weather'a iyi geceler demek için yatak odasına girdi, sonra Letty'nin kapı aralığına eğildi ve Facebook'ta çalışmasını izledi.

"Kadınların sosyal ağlar kurmaları gerektiğini biliyorum çünkü beyinlerinde bunu yapmak var, ama ne büyük bir zaman kaybı."

dedi. "Gitar çalmayı falan öğrenmelisin." "Çalışıyorum," dedi başını kaldırmadan.

"Çalışıyor musun?" Sesindeki şüphecilik tam da oradaydı.

Şimdi başını kaldırdı. "Evet. Büyük bir gazete, belki de *New York Times* ya da *Wall Street Journal* ya da *Washington One*-" "The *Post*."

"Evet, bunlardan biri, Facebook'taki çevrimiçi zorbalılar hakkında büyük bir hikaye yaptılar ve bir kızın kendini nasıl astığını anlattılar ve beni tüm Facebook arkadaşlarıma gitmemi sağladılar.

zorbalığa uğradı, bu yüzden bu konuda bir haber yapabiliriz."

"Onlar" onun Kanal 3'teki akıl hocalarıydı.

"Asıldı," dedi Lucas. "Asılmadı. İnsanlar asılır, başka şeyler asılır."

"Yani 'Bana asıldı' ya da 'O adama gerçekten asıldı' gibi mi? Yoksa 'Tanrım, gerçekten iyi asılmış' mı? "

"Boynundan demek istedim. İnsanlar ölene kadar boyunlarından asılırlar.

Geri kalan her şey 'asılı'."

"Peki benimle ne diye uğraşıyorsun?" Letty sordu. "Ben çalışırken mi?"

"Rahatsız etmiyorum. Sadece dükkânda bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim. Gidip biraz yoğurt alacağım."

"Bana biraz kola getirebilirsin. Belki biraz da Hostess Sno Balls."

"Sanırım Sno Balls domuz ciğerinden yapılıyor," dedi Lucas.

"Bu gerçekten çok komik. Kendi kendime gülmekten hasta oldum," dedi. "Bana kola getir. Bir de şeftalili yoğurt."

"Yarın konuşuruz."

LUCAS BİRASINI BİTİRDİ, gösterişli bir şekilde

Sonra dışarı çıkıp Lexus'a bindi ve Hanson'ın evine doğru yola koyuldu. Yolda ilerlerken stresin ve heyecanın arttığını hissedebiliyordu. Gerçek şu ki, bundan hoşlanıyordu, her zaman hoşlanmıştı.

Bir keresinde Hanson'ın evine gitmiş, hiç ışık görmemiş. perdelerin pozisyonunun aynı olduğunu fark etti. Cesaretini toplayıp tekrar geçti. İkinci geçişinde, sokağın sonunda park etmiş bir arabanın farları yandı. Köşeyi döndü ve araba takip etti. Köşeyi döndü ve araba yine onu takip etti ve uzun farlarını birkaç kez yaktı.

Lucas arabayı kenara çekti, araba da onu takip etti ve dikiz aynasından Del'in arabadan inip sürücü tarafındaki cama doğru yürüdüğünü gördü. Camı indirdi ve Del, "Letty çok belli ettiğini söylüyor," dedi.

"Ah, kahretsin."

"Yani yapacak mısın?" Del sordu.

"Öyleyim," dedi Lucas. "Bence uzak durmalısın."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Hırsızlıktan hapse girmek için çok gencim ama seni hızlı aramaya aldım. Geldiğini görürsem seni ararım, sen de arkadan çıkarsın. Arkadan çıkarsan, arka bahçedeki kasırga çitinden atlayabileceğini göreceksin ve seni bloğun etrafından alacağım."

"Peki ya bu araba?"

"Ben alırım. Arabamı bir yere bırakırız, seni önden alırım. sonra bloğun etrafından dolaşıp garaj yolunu görebileceğim bir yere park edeceğim."

Lucas başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Bunu yaptılar ve Del Lexus'un direksiyonuna geçtiğinde, "Bundan memnun değilim," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Del. "Çok eskiden John Fell'i kovalamaktan seni vazgeçirdiğime dair belli belirsiz bir anım var. Bunun anlamsız olduğunu söylemiştim. Acaba bu yüzden kaç kız öldü?"

"Bu konu beni hasta ediyor," dedi Lucas, ön camdan sertçe bakarak. "Ama onu teşhis etmiş olsak bile, ne yapacaktık?"

ne yapacaktık? Elimizde ceset yoktu, tanık yoktu, parmak izleri o lanet kutunun üzerinde olan ölü bir adam vardı....."

"Hala"

"Evet. Hala."

Evleri kontrol ederek sokağı bir kez daha dolaştılar.

Işıklar: Hanson'ın evinin karşısındaki evin de, soldaki evin de ışıkları vardı. Del, "Eğer bunu yapacaksak, en iyisi tekrar daire çizmemek," dedi.

"Beni bırak," dedi Lucas ve eldivenlerini çıkardı.

Lucas ışıkları sönmüş evin önüne çıktı, hızla kaldırımdan aşağı yürüdü, sonra Hanson'ın evine doğru yürüdü ve kapının zilini çaldı. Tekrar çaldı, etrafı hızlıca kontrol etti, tırnığı çıkardı, zili tekrar çaldı ve tırnığı kilide soktu. Tırmık, birinin bir tepsi dolusu yemek çatalını sallaması gibi ses çıkarıyordu: sert değil, sadece biraz sallıyordu. Lucas kilide baskı yapmaya devam etti, ve gittiğini hissettim.

Kapı tokmağını aldı, çevirdi ve seslendi, "Hey, Roger. Evde misin?"

Cevap yok. İçeri girdi, kapıyı itti ve ışığı yaktı. Hırsızlık notları: Bir evi soyuyorsanız, kapıdan içeri girmeyin ve evi karanlıkta bırakmayın ve etrafa

El feneri. Komşular polisi arayacaktır. Öte yandan, ışığı yakmak kesinlikle normaldir.

Lucas tekrar seslendi: "Hey, Hanson? Hey"

Sessizlik.

Hareket etmeye başladı, oturma odasından hızla geçip mutfaktan geçerek arka kapıya gitti. Kilidi açtı, kırarak açtı. Sonra eve geri dönüp üç yatak odasını kontrol etti. Birinde bir ofise dönüştürülmüştü, biri hurda gibi görünen şeylerle doluydu, diğerinde ise bir yatak vardı. Yatak, sanki uyuyan kişi onlarla mücadele ediyormuş gibi bükülmüş battaniyelerle kaplıydı.

Yatak odasında üç dakika geçirdi, çekmeceleri hızla çekip karıştırdı, ilginç bir şey bulamadı ama bir sustalı bıçak ve başka bir çekmecedeki, bir çorabın içinde iki bilyalı rulman, bilyalı rulmanlar elli sentlik bir parça çapındaydı. Benzerlerini görmüştü.

ama bilyeler o kadar ağırdı ki birinin kafasına vurursanız onu öldürürdünüz. Farkında olmadığı başka bir kullanım alanı olmalı ... ya da belki Hanson bilye topluyordu
rulmanlar.

Yatak odasındaki dolapta, bir metre yüksekliğinde, eski basılı pornografiye benzeyen bir yığın buldu. Dergiler
Görünüşe göre Asya'da ucuza basılmış ve çok genç kızları içeriyordu.

Lucas *evet* diye düşündü.

Ve Scrape'in kutusunda bulunduğu pornoya geri döndü. Bu da benzerdi ama on ya da iki yıl daha yeniydi. Aynı türden.

Onu yakalamışlardı ve gitme zamanı gelmişti, diye düşündü.

GİTMEDİ. Yatak odasındaki keşif iştahını kabartınca ofisi kontrol etti ve karmakarışık bir gelir vergisi beyannamesi yığınıyla karşılaştı. Yakın tarihli olanları karıştırdı, 30.000 ila 40.000 dolar arasında beyan edilmiş gelirler ve kartvizitler buldu.

Roger Hanson'ın antika satıcısı olduğunu belirledik. Bu da yatak odasındaki ıvır zıvırı açıklıyor.

Banka hesap özetleriyle dolu bir dosya buldu: en sonuncusu bakiye 789 dolar; ve 4.560 dolar bakiye gösteren bir Visa hesap özeti dosyası. Hanson beş parasızdı. Bir çekmece dolusu faturaları karıştırdı, Verizon'dan bir cep telefonu faturası çıkardı ve cebine soktu.

Ev yapımı broşürlerle dolu büyük bir dosya buldu. Tayland, renkli lazer yazıcılarda basılmış, seks turlarının reklamını yapıyor ve genç kızlara teklifte bulunuyordu. Yerine geri koydu.

Dinledim. Hiçbir şey yok. Del'den henüz bir arama yok. Risk artıyordu. Saatine baktı: sekiz dakikadır içerideydi; en fazla riske atmak istediği miktar beşti ve o çoktan üçü geçmişti.

Ama iki dakika daha. . .

Mutfaktan arka kapıya doğru aceleyle ilerledi. Kapıyı çekti. kapattı, olduğu gibi kilitledi. Bir dolabı kontrol etti, ilginç bir şey görmedi. Başka bir kapıyı açtı, bodruma inen dik bir merdiven gördü. Işığı yaktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıktı:

iki oda: biri çamaşır makinesi, kurutucu, küvet, fırın, su ısıtıcı, üstten açılır dondurucu içeren bir yardımcı oda.

Diğerk taraf daha eski hurdalarla doluydu ama antika değıildi. Hava antikaları satın alıyordu ve antikacılık gezileri Lucas'a bir gözün temellerini vermişti. Gözleri ona bu şeylerin hurda olduğunu syliyordu. Saatine baktı: on dakika. Koşma zamanı. Telefonu aldı: Del.

"yle mi?"

"ık oradan dostum," dedi Del. "On dakikadır oradasın." "Biri mi geliyor?"

"Henüz değıil," dedi

Del. "Ben de geliyorum."

Merdivenlerden çıkmaya başladı, dondurucunun flaşını yakaladı. O Geri çekildi, kapıyı açtı ve kasapların geyik etini paketlemek için kullandıkları türden bir yığın beyaz et paketi, birkaç kutu tatlı mısır ve bir ayakkabı gördü.

Beyni "Ne?" dedi.

Birkaç kutuyu kenara itti ve Brian Hanson'ın buz tutmuş yüzünü ve saçlarını gördü.

"*Vay anasını*" diye düşündü. Birkaç saniye sonra, tatlı mısır kutularını l adamın yüzüne geri itti, dondurucunun üstünü kapattı ve merdivenlerden yukarı koştu. Bodrum katını kapatmayı hatırladı. ve kapıyı kapattı. n kapıya doğru yürüdü, cep telefonunun hızlı arama düğmesine dokundu ve Del, "Ne?" dedi.

"Dışarı ıkıyorum."

"On beş saniye."

Lucas ışığı söndürdü, verandaya çıktı, kapıyı çekti ve olabildiğince rahat bir şekilde halka açık alana doğru yürüdü.

Kaldırımı. Del kaldırımı yanaştı ve Lucas Lexus'a bindi.

"ONDAN HİÇBİR İZ YOK," dedi Del, uzaklaşırlarken. "Hiçbir iz yok Herhangi bir şey. Biz temiziz. Ama Tanrım, uzun zamandır oradaydın."

Lucas, "Evet." dedi.

Lucas zihninde Brian Hanson'ın donmuş yüzünü görebiliyordu. Hanson'dan hiç hoşlanmamıştı -Lucas için fazla eski tarz- ama

kötü bir araştırmacı değildi.

Köşeyi döndüklerinde Del bir şeyler söylüyordu ve Lucas geri döndü: "Ne aldın?" diye sormuştu ve şimdi Lucas'a biraz garip bir şekilde bakıyordu. "İçeride misin?" dedi.

"Brian Hanson'ı dondurucuda ölü buldum."

Del güldü ve sonra gülmeyi kesti. "Benimle dalga geçiyorsun. Yani, şaka yapıyordun, onu bir yerde bulmakla ilgili bir şeyler söyledin. dondurucu."

"Hadi canım sen de. Adam bodrumdaki dondurucuda, kaskatı kesilmiş. Yüzünün her tarafı buz tutmuş. Beni korkuttu. Bir yığın çocuk pornosu ve daha fazla şey olması gereken bir bilgisayar var - bakmadım - ve Tayland'dan satılık genç kızların reklamını yapan bir dosya dolusu şey var. Del, oradaki pisliğe inanamazsın. Bir çeşit antikacı, her yer ıvır zıvırla dolu."

Bir süre daha devam etti ve Del sonunda şöyle dedi.....delice."

"Bu delilik. Aynen öyle. Çılgınca."

Del'in arabasının arkasına yanaştılar ve Lucas bahçe eldivenlerini çıkarıp cebine soktu, tırnığı da koltuğun arkasındaki çantaya geri koydu ve Del, "Eğer gerçekten deliyse hayatını St. Peter'da geçirecek," dedi.

St. Peter Minnesota'nın suçlu deliler hastanesiydi. Lucas omuz silkti.

Del dedi ki, "Dostum, eğer onu öldürürsen-"

"O dersi zaten aldım," dedi Lucas. "Bırak artık."

Birkaç dakika oturdular ve sonra Del, "Eğer herhangi birinden arama izni alabilirsek, yarın oraya girip dışarıda bir yerde. Birkaç saat içinde onu yakalayacağız."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Lucas. "Ama kesin olarak yapmamız gereken şey Shrike ya da Jenkins'i buraya getirip bir gece burada bekletmek. Hanson gelirse haberimiz olmalı, amcasını oradan çıkarıp kaçmasını istemeyiz."

"Başka ne var?"

"Ondan cep telefonu numarasıyla birlikte bir Verizon faturası aldım. Biz Verizon'la temasa geçip nereden aradığını öğrenmeliyiz. Muhtemelen bir mahkeme celbine ihtiyacımız var."

"Bütün bunlar yarın olacak," dedi Del. "Jenkins'i buraya getirip evin üzerine oturtalım. Sonra da yarın onu indiririz."

"Onun Aziz Peter'a gitmesini istemiyorum," dedi Lucas. "Bunu şimdi halletmek istiyorum."

Del ona baktı, sonra da "Bana saçmalama, bu gece başka bir şey yapmayacaksın" dedi.

Lucas başını salladı: "Hayır. Ben memnunum. Onu yakaladık-şimdi onu *yakalamanın* bir yolunu bulmalıyım. Markete uğrayacağım, sonra da eve gideceğim."

"Dükkan mı?"

"Biraz yoğurt ve altılı kola alacağım, böylece Letty üstüme atladığında elimde olacak," dedi Lucas. Karanlıkta sıırttı. "Tam bir baş belası. Cep telefonunu da kapat ki seni arayamasın. Bütün gece uyanık kalıp olanlar hakkında endişelenmesini istiyorum."

"Bu çok kaba," dedi Del.

"Hayat böyle," dedi Lucas. "Birine bulaştığında, o da sana karşılık verdiğinde çok fazla şikayet edemezsin. Bu senin kızın olsa bile."

Lucas yatağa girdi ve bir saat boyunca uyanık kalarak Roger Hanson'ı nasıl ele geçireceklerini düşündü. Ekibinin Roger Hanson üzerinde çalıştığı haberi yayılmadan önce iki günleri olabileceğini düşünüyordu. sağlam bir şey. Bundan sonra, kolluk kuvvetleri bürokratları işin içine girerek, yasayı çiğnedikleri için kendilerine düşen paydan bir parça koparmaya çalışacaklardı.

ve çok sevilen bir polisin katilini yakalamak. İşin içine girdiklerinde, eyaletin dört bir yanındaki polislerin çalıları döverek Hanson'ı açığa çıkarmaya çalıştığı bir yılan avına dönüşecekti.

Lucas'ın birkaç büyük avantajı vardı: Katilin kim olduğunu ve cep telefonu aracılığıyla onu nasıl bulacağını *biliyordu*. Ama *nasıl* bildiğine dair meraktan kaçınmak için -siyah çanta işi hakkında- mantıksal bir çıkarım izi bırakması gerekiyordu. Bu konuda Roger'ı işaret eden Darrell Hanson ve karısından biraz yardım almıştı. Parmakla işaret etmek tutuklama emri çıkartmak için yeterli değildi ama bu da bir başlangıçtı.

Yapması gereken şey, her polisin yapacağı gibi Darrell Hanson'ın önerisini görünüşte kabul etmek ve Roger'a karşı bir dava açmaktı. Darrell'a karşı dava açmak için yaptığı her şeyi yeniden yaparak bu yolda ilerleyebilirdi.

Roger'ın beyaz minibüsü gerçekten beyaz mıydı, güllerle falan kaplı değil miydi? Okulda öğretmenlik yaptı mı? Darrell hiç öğrettiğini sanmıyordu, ama yanılıyor olabilir.

Ve Lucas, Hanson'ın nereye gittiğini merak etti. Ya Meksika'ya ya da Tayland'a gitmişse? Ya Seattle ya da Los Angeles havaalanında oturmuş, onu yabancı bir bilinmezliğe götürecek uçağı bekliyor olsaydı?

Ama bunu yapmamıştı, diye düşündü Lucas. Ev, birileri ülkeden kaçtığına olacağı şekilde harap edilmemişti. Birinin geri döneceği bir eve benziyordu: bütün

iç çamaşırları hala yatak odasındaki büroda duruyordu, çamaşır makinesinin önünde bir yığın kirli çamaşır duruyordu, bir yığın bilgisayar ekipmanı karanlıkta yanıp sönüyordu, hala çalışıyordu, bir kavanoz bozuk para

"Bir saat daha bekle," dedi Lucas. "Olaya farklı bir açıdan bakacağız."

"Kapıyı çalıp ona bir dergi aboneliği satmaya çalışmamı ister misin?"

"Hayır." Lucas ona, evin bir ev olduğunu *bildiğini* söylemek istemedi.

Boş. Sonra dedi ki, "Ama bir düşüneyim. Seni tekrar arayabilirim." Tıraş olurken ve duş alırken düşündü, sonra aradı

Jenkins, "Kapıya gidin ve eğer oradaysa, amcası Brian Hanson'ın kayboluşunu araştırdığınızı söyleyin. Ona her zamanki şeyleri sorun: Onu son gördüğünde depresif görünüp görünmediğini. St. Louis İlçe Şerifliği adına sorduğunuzu söyleyin.

Ofis. Orada olacağını sanmıyorum ama ön kapıyı çalın ve sonra etrafından dolaşıp arka kapıyı çalın."

"Arka kapı . . . ?"

"Sadece onu kaçırmadığınızdan emin olmak için. Ama bu seni garaja geri götürecektir. Garajın üst kapısında dört pencere var ve sanırım bir de yan kapı var - olması gerekiyor gibi görünüyor. Garajın içine bakacak olursanız, sadece yürüme meselesi olarak ve eğer içeride bir arazi motosikleti görürseniz... Eğer bir arazi motosikleti varsa gerçekten ilgilenirim. Ve eğer evin içinde ehliyet etiketi . . ."

"Bunu yapabilirim," dedi Jenkins. "Seni on dakika sonra ararım."

"Ben işe gidiyorum," dedi Lucas. "Seninle orada görüşürüz."

Jenkins rapor verdiğinde ekibin yanında olmasını tercih etti.

Bu şekilde daha fazla iz olur.

LUCAS hızlı bir yağsız vejetaryen kahvaltı yaptı -Trader Joe'nun pirinç sütlü mısır gevreği- ve BCA'ya doğru yola çıktı; hızlıca bir kahvaltı yaptı, bir lokantada durdu, sosisli çırpılmış yumurta ve bir fincan kahve sipariş etti ve hepsinin tadı ve kokusu o kadar güzeldi ki bayılacağını düşündü. Hızlı yedi, en ufak bir suçluluk hissetmedi ve kimseye söylemeyeceğini biliyordu. Ve BCA'ya.

Sandy bekliyordu ve ona ismi ve listeyi verdi: önce cep telefonu, motorlu araçlar, fotoğraflar, geçmiş.

O gitti ve Shrike içeri girdi, ardından Del geldi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Sana yapman gereken işleri verene kadar takılıyorum. Lucas dedi ki. "Yeterli bilgiye ulaştığımızda, arama emri çıkartacağız. Ama resmi bir şey yapmadan önce nerede olduğunu bilmek istiyorum. o yöne doğru gidiyor. Bir şeylerin peşinde olduğumuza dair söylentiler yayılmaya başlayacak."

Sandy geri geldi: "Haklıymışsın. Bu onun telefon numarası ve Verizon'da çalışıyor. Telefonunun nereden geldiğini öğrenmek için arama iznine ihtiyacımız var."

"Arama emri mi? Yoksa sadece mahkeme celbi mi? Onu dinlemek istemiyoruz, sadece nerede olduğunu bilmek istiyoruz."

Dedi ki, "O saçı ben ayırmadım. Verizon'da konuşmamız gereken adamın adı bende var."

Lucas, Del'e, "Adamı ara, mahkeme celbine indirgemeye çalış, sonra da avukatlarla konuş," dedi.

Del başıyla onayladı. Lucas Sandy'ye, "Sırada fotoğraflar var. Önümüzdeki beş dakika içinde alabileceğin her şeyi al. Ehliyetiyle başla."

O ve Del birlikte ayrıldılar ve Jenkins elinde bir kağıt parçasıyla içeri girdi. "Garaja baktım ve orada park edilmiş bir arazi motosikleti vardı. Bu hurda kağıda etiket numarasını yazdım."

"Şanslıymışsın," dedi Lucas. "Kâğıt parçalarını dosyaya koyduğundan emin ol. Araştırdın mı?"

"Ben yaptım. Bisiklet Brian Hanson adına kayıtlı."

Shrake, "Onu yakaladık." dedi.

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Dinle, Sandy o fotoğrafları dakika. Onlar hakkında üç farklı kadınla konuştum ve sizden onları araştırmanızı, Roger'ın yüzüne bakmalarını istiyorum."

Onlara Dorcas Ryan'ın telefon numaralarını ve adreslerini verdi, Lucy Landry ve Kelly Barker. Bilgileri aldılar ve Lucas, "Olabildiğinize hızlı olun. Kimlikleri alın ve buraya geri dönün."

HERKES İŞBAŞINDAYKEN, Lucas DNA laboratuvarına gitti ve hâlâ heyecanlı olan birim başkanı Gerald Taski ile konuştu Darrell Hanson'ın DNA'sına yapılan saldırı hakkında. "Bu ilk defa bizimle oldu," dedi Taski. "Ama pek çok olasılığın önünü açıyor. Diyelim ki DNA aldınız ve kötü adamın kim olduğunu bildiğinizi düşünüyorsunuz, ama emin değilsiniz ve onun sizin kim olduğunuzu bilmesini istemiyorsunuz.

ona bakarak. Bu yüzden DNA için başka bir aile üyesine gidersiniz - bilirsiniz, gönüllü olarak ya da başka bir tutuklama ile zorlarsınız - ve ilk adamı yakalamak için bu DNA'yı kullanırsınız."

"Bu beni biraz rahatsız ediyor," dedi Lucas. "Kulağa Nazilerin düşünebileceği bir şeymiş gibi geliyor."

Taski, "Ama verimliliği bir düşünün" dedi.

"Naziler de böyle düşünürdü," dedi Lucas. "İnternette Godwin Yasası'nın bir sonucu olarak bilinen bir şey var, Bu da bir tartışmada Nazilerden ilk bahsedenin kaybedeceğini söylüyor," dedi Taski.

"Naziler hakkında bir şey bilmek istemiyorum," dedi Lucas. "Senden istediğim şey, arama emri başvurusuna koyabileceğim bir kağıt parçası.

Bloomington'daki DNA katilden X derece uzakta. Üç ya da dört derece gibi, her neyse."

"Kimliğinin belirlenmesine yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Taski sordu.

"Zaten var. Onu yakaladık, sadece arama emrine ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Peki... kâğıt parçası?"

SANDY geldi ve dedi ki, "Moorhead mahkeme celbi istiyor. Üniversiteler oldukça sıkı."

"Virgil orada bir yerde değil mi? Sanırım az önce bana orada olduğunu söyledi." Kafasını ofisinden dışarı çıkardı ve sekreterine seslendi, "Virgil nerede?"

"Pope County," dedi.

"Moorhead'e yakın değil mi?"

"Haritaya bir bakayım," dedi ve duvar haritasına gitti, sonra geri aradı, "Biraz uzakta ama I-94'ün hemen yukarısında. Muhtemelen yüz mil kadar."

Lucas cep telefonuna gitti ve Virgil'i aradı: "Hâlâ Pope County'de misin?"
"Kahvaltımı bitirene kadar," dedi Virgil. "Sonra da eve gideceğim."
"Moorhead'den uzak değilsiniz, değil mi?"
"Ah, kahretsin," dedi Virgil.
"Bir mahkeme celbine ihtiyacın olacak," dedi Lucas. "Oraya vardığında seni bekliyor olacak."

LUCAS HERKESİ adım attırıp getirdikten sonra ofisine çekildi ve düşünmeye başladı. Elinde arama emri için yeterli kanıt vardı ama Roger Hanson'ın nerede saklandığını bulması gerekiyordu. Del'i aradı:
"Verizon'dan ne alıyoruz?"
"Bence sorun yok ama onların avukatları bizim avukatlarımızla konuşuyor,
ve sanırım dinlememiz yasak olacak ... ama telefon görüşmelerinin nereden geldiğini öğrenebileceğiz."
"Tek ihtiyacımız olan bu. Ne kadar sürecek?"
"Tüm bu yasal saçmalıkların üstesinden gelmemiz gerekiyor ve sonra hızlıca halledeceğiz. Bizi geciktiren yasal saçmalıklar."
"Üzerinde kal. Sıkı it," dedi Lucas.

O ve Jenkins ayrıldıktan bir saat sonra, Shrake St.
Paul Park, Dorcas Ryan'la konuştuktan sonra, "Ona gösterdiğin ilk adamdan çok Fell'e benzediğini söylüyor. Hâlâ yüzde yüz değil ama yüzde doksan beş benzediğini söyledi."
Jenkins gelirken telefon etti: Hem Lucy Landry hem de Kelly Barker'la konuşmuştu ve Landry fotoğrafın Fell'e ilkinden daha çok benzediği konusunda hemfikirdi ve Barker da saldırganın Fell olduğuna yüzde yüz emin olduğunu söyledi. "Kesinlikle emin olduğunu söylüyor."
"Pekâlâ. Buraya gelin. Yerini öğrenir öğrenmez adamın peşine düşeceğiz."

"Başka bir şey," dedi Jenkins. "Todd Barker'ın büyük bir Sorunlar. İğnelerden biri ciğerlerine kemik parçacıkları püskürtmüş ve enfeksiyonu kontrol altına alamıyorlar. Söylemiyorlar ama sanırım onu kaybedecekler. Çifte cinayet yaşayacağız."

Del içeri girdi. "Hanson bu sabah bir telefon görüşmesi yapmadı ama dün öğleden sonra Waconia'daki bir kliniği aradı.

St. Paul. Klinikte nereye gittiğini bilmiyoruz -bir ana numaraya gitmiş- ama vurulduysa ağrı kesici ya da antibiyotik arıyor olabilir."

Lucas, "Onu inandırıcı bir şekilde arayabilecek birileri var mı? Bakalım ne görebileceğiz?"

Del, "Biriyle konuşmama izin verin," dedi ve gitti.

Jenkins içeri girdi ve Lucas ona ve Shrake'e öğle yemeğini erken yemelerini söyledi: "Sanırım onu yakaladığımız gibi birkaç saat içinde buradan çıkacağız. Biraz koşturmamız gerekecek ama uzun sürmez."

Del geri geldi ve dedi ki, "Bir Chevy satıcısı Chevrolet ürünü için eksiksiz hizmet teklif eden bir robocall. Cevap verirse, nerede olduğunu bileceğiz."

"Ne kadar sürecek?"

"On dakika."

"Bir arama emri başvurusu hazırlamaya başlayacağım. Hazır olur olmaz Carsonet ile konuşacağım."

"Paulson'a geri dönmeyecek misin?"

Lucas başını salladı: "Elimizde Carsonet'in bize vereceği kadar var. Paulson'a tekrar sormasam da olur. İlk seferinde ne olduğunu merak edebilir. . . . Yani, Darrell Hanson'ın o kişi olduğuna yemin etmiştim."

"Yakaladım," dedi Del. Saatine baktı. "Gidip Verizon'daki adamımı arayacağım."

LUCAS, Roger Hanson'ın evi için bir arama emri hazırlamaya başladı. Virgil Flowers Moorhead'den aradığında yarısına gelmişti. "Çok fazla bir şey yok ama düşündürücü. İngilizce yan dalıyla eğitim bölümünü bitirmiş ve yarıda bırakmış.

son yılının ilk döneminde. O dönem Red Lake Falls'ta uygulama öğretmenliği yapıyordu."

"Evine git," dedi Lucas.

İnternette Red Lake Falls'u araştırdı, adı Lawrence Olafson olan müfettişi aradı, durumu açıkladı ve üç ya da dört öğretmenin Hanson öğretmenlik yaparken neler olduğunu hatırlayabileceği söylendi. Öğretmenleri sınıflarından çağırmayı teklif etmiş, Lucas da bunu kabul etmiş ve konuşmanın gizli kalmasını istemiş.

İlk öğretmen Steve Little on beş dakika sonra aradı: "George Anderson'la konuştum, onun da sizi araması gerekiyordu; bu konuda hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor, bu yüzden aramayacak."

"Tamam ama sen arıyorsun... adamı hatırlıyor musun?" Lucas sordu.

"Oh, evet. Larry, işin içinde seks olup olmadığını merak edeceğinizi düşündü. Adını unutmuştum, Hanson.

Bunu unutmuştum ama burada genç bir kızla takılmıştı. Hatırladığım kadarıyla kız oldukça gönüllüydü ama kız bunun bir anlam ifade etmesi için çok küçüktü. Onu tecavüzden tutuklayabilirlerdi ama kızın ailesi bunu yapmak istemedi. Hatırladığım kadarıyla. Yanılıyor olabilirim."

"Peki ne oldu?"

"Onu dışarı attılar," dedi Little. "Yapmaları gerektiği gibi. Moorhead de onun kışına tekmeyi bastı ve her şey sona erdi. Hatırladığım kadarıyla. Bakın, bunların hiçbirisi için yemin etmiyorum, bunlar uzun zaman önceydi."

"Yani yasal bir şey yapmadılar. Kovuşturma yok mu?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Onu dışarı atmak dışında," dedi Little. "Aynı şeyi şimdi yapsaydınız, tabii ki kızın ya da ailesinin ne istediği fark etmezdi. On u tutuklarlar ve hapse atarlardı. O zamanlar işler farklıydı."

"Kızın kaç yaşında olduğunu hatırlıyor musun?" Lucas sordu.

"Bir düşüneyim. Yani, onu hala tanıyorum, bu neredeyse otuz yıl önceydi ve tahminimce kırklı yaşlarının başında olmalı. Sanırım on üç yaşındaydı. Belki on dört."

"Zayıf, sarışın?" Lucas sordu.

"Evet. Bu önemli mi?"

"Olabilir," dedi Lucas. "Dinle Steve, sana geri dönüyor olabiliriz. Eğer aramak için başka birini sıraya koyduysanız, buna gerek kalmayacaktır. Bu sadece bazı bilgileri teyit etmek için gayri resmi bir kontroldü. Elimizdeki bilgiler. Eğer daha resmi bir şeye ihtiyacımız olursa, hepinizin ifadesini almak üzere birilerini göndeririz. Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

"Ne olacak?"

"*Star Tribune* gazetesini okuyun. Ya da bir hafta kadar sonra beni arayın, size anlatayım," dedi Lucas.

DEL GELDİ ve dedi ki, "Hâlâ Waconia'da. Aradık, orada telefonu açtı."

"Yani hazırız," dedi Lucas. "Yarım saat içinde buradan çıkmak istiyoruz. Carsonet'le konuşacağım -geleceğimi biliyor- o yüzden hemen döneceğim. Senden bir giriş ekibi toplamanı istiyorum. Onlara arama emrini vereceğim ve saat ikide Hanson'ın evine gitmelerini istiyorum. saat. Bu bizi Waconia'ya götürür. Sonra Google Waconia'da ne kadar motel varmış öğren. Darrell Hanson'ı ara, Waconia'da akrabası olup olmadığını sor. Bakalım Roger'ın tam olarak nerede olduğunu bulabilecek misin?"

"Kaç kişi gidiyoruz?"

"Sen, ben, Jenkins ve Shrake. Yeter de artar bile."

Lucas arama iznini aldı. Del, Darrell Hanson'ı aradı ve bildiği kadarıyla Waconia'da akrabası olmadığını söyledi. Del internette Waconia'yı araştırdı ve iki motel buldu, bir Americlın ve şehrin batı yakasında Wadell's Inn adında bir anne ve pop gibi görünen bir şey. Bölgenin uydu haritalarının çıktısını aldı.

Lucas Ramsey County Adliyesi'nden döndüğünde giriş ekibine arama emrini verdi ve saat ikiye kadar tebliğ etmemeleri gerektiğini anladıklarından emin oldu. "Eğer evdeyse dikkatli olun.

Bir polisi vurdu ve bir başkasını vurarak kaybedecek bir şeyi yok. İçeri girdiğinizde beni arayın ve önemli bir şey bulursanız beni arayın." Adının

Johnston olduğunu söyleyen ekip lideri

Paul'e ne yaptıklarını anlatmış, Lucas da harekete geçene kadar telefon etmemesini önermişti. "St. Paul'e karşı değilim ama bunu gerçekten gizli tutmak istiyorum. Eğer sızarsa, bir televizyon kanalı bunu ele geçirirse ve bir teaser yayınlarsa ... Hanson'ın nerede olduğundan emin değiliz ve kaçmasını istemiyoruz. Eğer onu Waconia'da kaybedersek, hava kararmadan önce Missouri'den Kanada sınırına kadar herhangi bir yerde olabilir."

İki arabayla gittiler; Lucas ve Del birlikte Lucas'ın Lexus'una bindiler, arabayı Del kullanıyordu ve Shrake ile Jenkins de Shrake'in Cadillac'ına bindiler; öğleden sonra saat biri on beş geçe BCA otoparkından çıktılar.

Gün sıcak ve durgundu, ama batıda hiçbir şey olmuyordu: bulut belirtisi yoktu. Havada gök gürültülü fırtınaların habercisi olan ılık bir titreşim vardı ama birkaç gün daha hiçbiri beklenmiyordu.

"Baskın yapmak için harika bir gün," dedi Del, I-35E'de güneye doğru ilerlerken.

"Ne oldu, dört gün önce mi? Marcy'ye saçmalıyordum."

"Ah, pekala."

İlk hedefleri Americİnn'di. Kasabadan çıkarken Lucas, Del'in bastırıldığı uydu haritalarına baktı. Waconia iyi büyüklükte bir kasabaydı -her neyse, birkaç bin kişi

Beş kilometrekarelik bir gölün güney yakasında. Paul'den yaklaşık bir saat uzaklıkta, metropolitan bölgenin en batı ucunda yer alıyordu; Eyalet Otoyolu 5 onu metro bölgesine bağladı.

Her ne kadar muhtemelen bir çiftlik kasabası olarak başlamış olsa da, güneyde 5. Otoyol ile kuzeyde göl arasında uzanan Uydu fotoğrafları, Waconia'nın 5. Otoyolun güneyindeki geniş konut alanlarıyla Minneapolis ve St. Paul'u çevreleyen yatak odası kasabalarından biri haline geldiğini gösteriyordu. Çok uzak değildi - yirmi Minnesota'daki en zengin konut emlaklarından, Minnetonka Gölü etrafında uzanan kasabalardan birkaç dakika.

Yolda pek konuşmadılar: Lucas, Marcy Sherrill'i düşünmekle meşguldü ve Barker'ın evinde yerde ölü yatarkenki yüzünün görüntüsü tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu. Del aldı

ve Americİnn'de bir oda girişini nasıl halledebilecekleri konusunda birkaç öneride bulunduktan sonra

Carver İlçe Şerifliği ile temasa geçmeleri gerektiğinde sustu ve arabayı sürdü.

I-494'ün güneybatı köşesinde metronun eyaletler arası otoyol döngüsünden çıktılar, 212 numaralı otoyoldan birkaç mil batıya gittiler, sonra tekrar 5 numaralı otoyola ayrılarak yoğun yapılaşmış Minnetonka'nın güneyindeki taşra kırsalında. Waconia'ya dört şeritli bir otoyoldan girdiler, bir Kwik Trip marketini ve bir Otoyolun kuzey tarafındaki alışveriş merkezini, bir bankayı, bir hırdavatçıyı ve oto yedek parça dükkanlarını, bir Holiday istasyonunu ve bir hastaneyi geçtikten sonra sağdan Americİnn geliyor.

Lucas telefona sarıldı ve Hanson'ın evindeki giriş ekibinin liderini aradı: "Var mısın?"

"Oradayız, kapıyı çalıyoruz ama içeride değiliz. İki dakika daha bekleyin."

"Ara beni."

JENKINS VE SHRAKE onları otoparka kadar takip etti. Del, "Beyaz bir minibüs var." dedi.

"Görüyorum," dedi Lucas. Minibüs park yerinin yarısında, diğer araba ve kamyonların arasındaydı. Yanından geçtiler ve Lucas, Sandy'nin ona verdiği çıktıyı buldu ve Del, "Çok yeni görünüyor," derken Lucas, park yerindeki minibüsün karşısında Hanson'ın plaka numarasını okudu: "Yanlış numara," dedi.

"Kaçmış olabilir," dedi Del.

"Bakmamız gereken başka bir motel var."

"Burayı kontrol etmek ister misin, bakalım odası var mı?" "Olabilir."

Shrake ve Jenkins girişe birkaç adım yaklaşacak şekilde park ettiler. Arabadan indiler ve Shrake, Jenkins'le birlikte arabanın burnundan dolaşarak Lucas'ın kamyonetiyle motelin girişi arasındaki kaldırım kapattı.

Shrake, "İçeri girmeden önce konuşmalıyız," dedi.

Lucas, kaşlarını çattı: "Ne?"

Jenkins, "Shrake, Del ve ben bu adamı patlatacağınızdan korkuyoruz. Bunu hepimizi aşağı çekecek şekilde yapacaksın. Biz Sırf biriyle ödeşmek için üç iyi arkadaşınızı bu pisiğe bulaştırmayacağınızı bilmelisiniz."

Lucas bir öfke dalgası hissedip Del'e döndü. "Sen de mi bu işin içindesin?"

"Evet, sadece biz de değiliz. Seni tanıyan herkes endişeli. Ailen."

"Arkamdan konuşuyormuşsun," dedi Lucas daha da sinirlenerek.

Shrake başını salladı: "Evet. Yaptık. Eğer bir sorun olmasaydı sizi aşağılamak istemezdik. Ama bize bir sorunuz varmış gibi görünüyor. Bu büstü hazırlama şeklin. Elinizde süslü bir şey var. kokusunu alabiliyorduk." "Peki ne yapacaksın:

silahımı almaya mı çalışacaksın?" "Belki," dedi

Shrake. "Eğer mecbur kalırsak."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Lucas bir adım geri çekilerek sordu. Hem Jenkins hem de Shrake iri yarı ve serttiler ve fiziksel güç konusunda uzmanlaşmışlardı. yüzleşme.

Jenkins, "Üçümüz yapabiliriz, evet." dedi.

Lucas yarım bir dönüşle ağzı sabit bir çizgide duran Del'e baktı. Del dedi ki, "Lanet silahını istemiyoruz. İstedğimiz şey bir söz: Üç arkadaşını sırf bu bokun içine sürüklemeyeceksin.

Hanson'ı devirmek. Sen bir cellat değilsin. Ve biz de bir infaza tanık olmak istemiyoruz."

Lucas üçüne baktı, başını salladı, sesi soğuktu: "Bunun ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Sanırım biliyoruz," dedi Del. "Günlerdir bunun için endişeleniyoruz. Bunun hakkında konuşuyorduk. Yapacak başka bir şey düşünemedik."

"Sizden tek istediğimiz bize söz vermeniz: idam yok, infaz yok. Bir tür düzmece tuzak," dedi Jenkins. "İçeri giriyoruz, onu alıyoruz, fişler nereye düşerse düşsün. Bunu dümdüz yaparız."

Lucas zor nefes alıyordu, hayatında hiç olmadığı kadar parçalanmıştı: Bu üç adam onun yarım düzine en iyi arkadaşından biriydi. Yaptıkları şey ihanet gibi geliyordu ama kafasının arkasındaki küçük adam ona yeterince samimi olduklarını söylüyordu.

"Siktir git" dedi.

Shrake, "Bunu bile yapamıyorsun, ha?" dedi.

"Bu konuda ne yapacaksın? Gerekirse yalnız giderim."

"Seninle uğraşacağız," dedi Jenkins. "Carver County Şerif Bürosu'nu hızlı aramaya aldık. Onları arayacağım, buraya gelmelerini sağlayacağım. Sen içeri gir ve resepsiyon görevlisine oda numarasını sor, ben de sana vermemesini söyleyerek seni utandırayım."

"Sizi orospu çocukları," dedi Lucas, aniden kararsızlaşmıştı; kendini köşeye sıkışmış hissediyordu ve belki de yanılıyordu.

Del çok sessiz bir şekilde, "Ne dersen inanacağız. İnfaza gitmeyeceğimize dair bize söz verersen kabul ederiz."

Hepsi bir araya toplanmıştı ve Lucas hayal kırıklığından titremeye başlayacakmış gibi hissediyordu ama kafasının arkasındaki adam ısrarcıydı: Üçü de ciddiye, samimiydi ve onun arkadaşlarıydı.

Sonunda başını salladı: "Pekâlâ. Doğruca yukarı."

"Bu bizim için yeterince iyi," dedi Shrake ve Jenkins geri çekilip Lucas'ın geçmesine izin vererek onları motelin lobisine götürdüler.

MOTEL KÂTİBİ altın sarısı saçları özenle taranmış, Fargo aksanıyla konuşan, yumuşak dilli bir kadındı; Lucas kimliğini gösterdiğinde mavi gözleri büyüdü. "Roger adında bir adamı arıyoruz."

Muhtemelen dün giriş yapmış olan Hanson. İri yapılı, siyah saçlı, belki kalın siyah sakallı. Chevrolet marka bir minibüs kullanıyor."

"Gördüğüm birine benzemiyor ama bir kontrol edeyim" dedi.

Bilgisayarının başına geçtiğinde Lucas'ın telefonu çaldı. Masadan uzaklaştı ve Hanson'ın evindeki giriş ekibi lideri, "Dostum, buna inanamayacaksın. Elimizde bir erkek cesedi var.

adamın dondurucusunda. Olay yeri incelemesi yapılana kadar onu bırakacağız, yani elimizde kimlik yok."

Lucas, "Yaşlı, belki yetmişli yaşların ortasında, beyaz saçlı, tıknaz-" "Bu o," dedi ekip lideri. "Kim o?"

"Muhtemelen amcası, Brian Hanson. Minneapolis'te eski bir dedektif. Minneapolis'te birkaç yaşlı adam var.

Onu sizin için teşhis edebilecek bir cinayet masası. Minneapolis'in eski şefi Quentin Daniel da onunla çalışmıştı. Daniel emekli oldu ve muhtemelen ezip geçebilir. İhtiyacın olursa onun için bir telefon numaram var. Tanrım: Dinle, başka bir şey var mı?"

"Bir sürü porno, çocuk pornosu. Bu o adam, Lucas. Bir şeyler çeviriyorsun, değil mi?"

"Tam arkasında olduğumuzu düşünüyoruz. Belki de." Motel tezgahının yanında duran Jenkins'e baktı. Jenkins başını salladı. "Belki de değildir. Olaylar geliştikçe irtibatta kalacağım. Nerede olduğunu söyleyebilecek bir şey bulursanız beni arayın. Televizyonun oraya yaklaşmasına izin verme. Kimse konuşmasın. Bu adama gizlice yaklaşmak için hâlâ şansımız var."

"Anladım."

Lucas zili kapattı ve Jenkins masanın arkasındaki memura başını sallayarak, "Hanson diye biri yok. Ona benzeyen birini hatırlamıyor. Minibüs de yok ama kasabanın sonunda bir anne-baba yeri var ve daha ucuz."

"Gidelim," dedi Lucas. Ve katibe: "Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin. Adamın peşindeyiz ve eğer duyulursa uyarılabilir."

"Kimseye söylemem." dedi.

Shrake ona, "Bu konuda daha sonra konuşabilirsiniz," dedi. "Ama onu yakalayana kadar olmaz. O tehlikeli bir adam."

Park yerine geri dönen Shrake, "Arayan giriş ekibi miydi?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Hanson'ın dondurucusunda bir ceset buldular.

Tarifine bakılırsa, Brian Hanson olduğu neredeyse kesin. Şu ana kadar iki polis öldürdü ve Todd Barker'ı da öldürebilir."

"Ve Tanrı bilir kaç çocuk var," dedi Del.

"Öyleyse onu bulalım," dedi Jenkins.

Diğer motele giderken Lucas Del'e, "Bunu oturup konuşmamız gerekecek. Sanki bana güvenmiyorsun. Başımızdan çok şey geçti dostum-"

"Ah, Tanrı aşkına, sana hayatım pahasına güvenirim," dedi Del. "Sana hayatım pahasına güvendim. Sadece *sana* hayatın konusunda güvenip güvenemeyeceğimizden emin değiliz. Hepimiz bu konuda endişeliyiz."

"Çok kızgıyım."

"Ah, içine bir çorap sok," dedi Del.

WADELL'İN HANI şehrin batı ucunda eski bir yerdi, tek katlı, L şeklinde, gri ve kirli beyaz süslemeli, on beş ya da

En uçtaki girişten doğuya doğru uzanan yirmi küçük odanın hepsi çakıllı bir otoparka bakıyordu. Her odanın otoparka bakan bir kapısı vardı.

park yeri ve kapının yanında bir pencere. L'nin diğer kolu olan giriş lobisi, çiftlik tarzı bir ev olarak inşa edilmişti ve sahibinin konutu olarak ikiye katlanmış olabilirdi. Lobinin arkasında hiçbir şey yoktu.

motel değil, çiftlik tarlaları vardı; Pit Stop adında başka bir market de otoyolun karşısındaydı.

Yukarı çıktıklarında Del, "İşte minibüs." dedi.

Eski beyaz bir minibüs odaların bulunduğu sıranın ortasına park edilmişti. Yanlarından geçerken Lucas etiketteki numaralara baktı ve şöyle dedi,

"Bu o."

Del son hızla motelin yanından geçti, onu Shrake izledi; yolun çeyrek mil aşağısında bir U dönüşü yaptılar ve geri döndüler, minibüsten görülemeyecekleri L'nin konut tarafına kaydılar.

Dışarı atladılar ve Lucas ile Del lobiye girerken, Jenkins ile Shrake L'nin köşesinde durup minibüse göz kulak oldular.

İNCE, YAŞLI, güneşten kavrulmuş bir kadın lobideki masanın arkasında dolap büyüklüğünde bir ofiste oturmuş sigara içiyor ve bilgisayara bakıyordu

Ekran. Lucas içeri girdiğinde ayağa kalktı, onu diğerleri izledi, hepsi loş ışıktaki göz kırpmıyordu.

Lucas kimliğini göstererek, "Biz Suçluları Yakalama Bürosu'ndan polis memurlarıyız. Arazinizin yarısına kadar park etmiş olan beyaz minibüsün sahibi Roger Hanson adında bir adamı arıyoruz. Siyah saçlı, iri yapılı bir adam. Hangi odada olduğunu bilmemiz gerekiyor, ve bir anahtara ihtiyacımız var."

"Adının ne olduğunu bilmiyorum ama On Beş'te," dedi kadın. Sesi karga vıraklamasına benziyordu, ömür boyu içtiği sigaradan dolayı pürüzlüydü. "Burada bir anahtarım var."

Bir çekmeceyi karıştırdı ve plastik bir etiketin üzerinde bir anahtar buldu. Lucas anahtarı aldı ve, "Lütfen içeride kal. Biz çıkarken kapıyı kilitle. Dışarı çıkmak güvenli olduğunda size haber veririm."

"Tehlikeli biri mi?" diye sordu.

"O bir katil," dedi Del.

Dışarı çıktılar ve yaşlı kadının kapıyı kilitlediğini duydular. Lucas, "Pekâlâ. Bunu nasıl yapacağız?"

Shrake, "Aşağı indim ve ilk kapıya baktım. Bunlar metal yangın kapıları. Tekmeleyemeyiz."

Lucas, "Bir anahtarım var ama bu daha yavaş olacak," dedi.

Jenkins dedi ki, "Sen çevir, aç. Ben tekmeleyeceğim. zincirle bağla ve geri zıpla. Shrake ve Del silahlarını hazırlayıp hemen içeri girebilirler."

Lucas başıyla onayladı. "Bu işe yarar. Hadi yapalım şu işi."

Del ve Shrake silahlarını çekerek motelin saçaklarının altındaki geçitten aşağı indiler. On beşinci katın yarısına geldiklerinde Jenkins fısıldadı: "On sekiz tekerlekli bir araç geliyor. Anahtarı içeri sokarsan ..."

Lucas kamyonu fark etti ve hızla kapıya doğru ilerleyip yanında diz çökerek kamyonu izledi. Birkaç araba geçti, sonra kamyon geldi ve motor sesi yükselmeye başladığında anahtarı kapı kilidine soktu, anahtarı çevirdi, biraz itti, kapının gevşediğini hissetti ve kamyon geçerken Jenkins'e, "Şimdi," dedi.

Jenkins kapıyı tekmeleyerek neredeyse çerçevesinden ayırdı; zincir yoktu. Del ve Shrake otel odasına daldılar, doğrudan banyoya girdiler ve Shrake, "Temiz. Lanet olsun!" dedi.

Televizyon çalışıyordu, yatağın yanında yerde bir bavul duruyordu ve başucu lambasının altında bir güneş gözlüğüyle birlikte bir anahtarlık vardı. Del bavulu tekmeledi ve "Burada bir silah var" dedi.

Lucas ona baktı: bir Glock.

"Çok yakın..."

Shrake, "Eminim otoyolun karşısındaki dükkândadır," dedi.

Hepsi kapıdan dışarı, yolun karşısındaki dükkâna baktı. Çok küçüktü. Lucas, "Eğer içerideyse, büyük ihtimalle ön pencereden bize bakıyor."

"Silahı yok," dedi Del. "En azından bu silahı yok."

Lucas Shrake'e, "Sözümün arkasındayım.

herhangi bir infaz. Ama diğer odalardan birinde olma ihtimaline karşı birinin burada kalması gerek. Del ve ben Marcy'nin arkadaşlarıyız ve baskın sırasında orada olmak istiyoruz. Kaçma ihtimaline karşı Jenkins senden daha hızlı."

Shrake "Git" dedi.

Lucas, "Silahını dışarıda tut; diğer odalardan birinde olabilir. Biriyle ya da başka bir şeyle karşılaşmış olabilir."

"Ben hallederim," dedi Shrake. "Git."

BCA ajanları odasına girdiğinde HANSON'ın yüzü soda soğutucusundaydı. Kasaya doğru yürürken Dışarı çıktılar ve onları hemen gördü ve kim olduklarını anladı: bir çeşit polis.

Arabası yoktu, anahtarı yoktu, fazla parası yoktu ve üzerindikilerden başka giysisi de yoktu. İyileşiyor gibi görünen tarafı yine de ateş gibi yanıyordu. Onların motelden çıktıklarını gördü, ve arkasını dönüp dükkana doğru yürüdü.

Tuvaletler ve arka girişten, üzerinde "Çıkış Yok" yazan bir kapıdan çıktı ve dışarı çıkarken görevlinin "Hey" diye seslendiğini duydu.

Arka kapıdan girdi, çünkü gidemiyordu. ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arka kapıdan çıktığında iki şey gördü: Tezgâhtarın park halindeki kamyonu ve park alanının karşısında, muhtemelen elli metre ötede, yanında eski bir Corolla olan başka bir arabanın park halinde durduğu küçük bir ev. O tarafa doğru koştu.

Eğer birkaç anahtar bulabilirse.

Sonra ne olacak?

Ne kadar uzağa gidebilir?

Bunu düşünmedi: koştu ve düşündü, *Keys*. Sadece koştu.

LUCAS dükkânın camından gün ışığına benzeyen bir parıltı gördü ve aklından birinin az önce arka taraftan kaçtığı geçti. O, Del ve Jenkins otoyolun kenarında dizilmiş, koşarak karşıya geçmeyi bekliyorlardı ki Lucas parıltıyı gördü ve

Şansını denedi ve trafiğin içinden geçerek bir arabanın bir diğeri frene öyle sert bastı ki çığlık attılar ve Del, "Hey," diye bağırdı ama Lucas otoyolun karşısındaydı ve Zorlu bir koşu.

Del ve Jenkins daha fazla araba tarafından yavaşlatıldılar ama Lucas'ın elli metre gerisinde karşıya geçtiler ve arabanın önüne geçmek yerine

Dükkân Lucas sola doğru gitti, en uca kadar gitti, arkadaki küçük eski püskü evi ve ona doğru koşan siyah saçlı şişman adamı gördü ve yarı dönerek Jenkins ile Del'e doğru bir kol salladı.

"Bu taraftan" diye bağırdı ve koşmaya devam etti.

Önünde, Hanson yarı kapalı bir kapıyı tekmeleyerek geçti. Kasırga çitini aştı, beton bloklu bir verandadan geçti ve yarım dönüp Lucas'ın geldiğini gördü, sadece yirmi beş ya da otuz metre gerideydi, paravan kapıyı çekip açtı ve iç kapıdan evin oturma odasına daldı.

Mutfakta bir kadın duruyordu ve ona bağırdı ve mutfak tezgahının üzerinde bir kasap bıçağı gördü ve kadın ondan geri geri kaçtı ve sonra ona bir havlu fırlattı ve o da

Havluyu savuşturup bir eliyle bıçağı, diğer eliyle de kadını saçından yakaladı ve kadın iki büklüm olup çığlık attı, sonra Lucas arkalarındaki kapıdan içeri daldı.

Hanson bir şeyler bağırmaya çalıştı - "*Onu öldüreceğim*" ya da "*Bıçağım var*"- ama Lucas ona hiç zaman tanımadı ve kanepenin üzerinden atlayarak Hanson'ın boğazına uzandı. Hanson'ın vücudu Hanson'ın sol tarafı, çarpmanın etkisiyle şişman adamı mutfak lavabosuna doğru itti. Bıçakla Lucas'ın yüzüne vurdu ve Kadın kurtulup yere düştü ve Lucas Hanson'ın bıçaklı elini yakalamaya çalıştı ama ıskaladı, gömleğinin koluna takıldı ama bıçağın omzunu ve boynunun arkasını kestiğini hissetti ve bıçaktan uzaklaştı ve kadının vücudu ayak bileklerinin arkasına çarptı ve Hanson'a tutunamayarak yere düştü,

BOOM.

Kurşunun değil, silahın sesi bir şimşek gibiydi ve sonra bir **BOOM** daha ve Lucas, kafası karışmış ve kandan yarı kör olmuş bir halde yatan kadının üzerine atladı, onu Hanson'dan uzaklaştırmaya çalıştı ve sonra Hanson'ın yere düştüğünü fark etti.

Jenkins, "Yerde kal, yerde kal..." dedi ve Lucas'ı itti. eliyle aşağı indirdi. Kadın çığlık atıyordu ve Del şöyle diyordu: "... ambulans şu anda Pit Stop adlı bir yerde. Ağır yaralı bir polis memurumuz var "

Jenkins ona baktı ve Lucas, "Ciddi bir yara almadım," dedi.

Jenkins, "Belki değil ama ciddi bir şekilde yaralanmış gibi kanaman var. O yüzden yerde kal."

Del ona doğru yaklaştı: "Aptal bok."

"Peki ya Hanson?" Lucas sordu.

Jenkins arkasına, yerdeki forma baktı ve Lucas hâlâ silahının elinde olduğunu fark etti, bir otoyol devriyesinden satın aldığı büyük, 357'lik bir tabancaydı bu.

"İstedığınızı aldınız," dedi Jenkins. "O taş gibi ölü."

Del, Lucas'ı düz bir şekilde itti ve "Dur bir bakayım," dedi.

Lucas bakmasına izin verdi: Del bir kâğıt havluyla Lucas'ın alnındaki kanı sildi, sonra Lucas'ın ceketindeki bir yarıktan omzuna baktı ve sonunda, "O kadar da kötü değil. Saç çizginin hemen yanında kötü bir kesik var ama kemik falan görmüyorum. Yine de deli gibi kanıyor.

Omzunda başka bir kesik daha var ama

Hasarın çoğunu ceket aldı. Dikiş attırman gerek."

Başına daha fazla kâğıt havlu bastırarak kan akışını durdurmaya çalıştılar ve o yerde kalarak ambulansı bekledi.

Carver County şerif yardımcıları vurulma olayından iki dakika sonra geldi ve Jenkins tarafından idare edildi. Sonra ambulans geldi ve Lucas, Hanson'ın cesedinin üzerinden geçerek kendi başına ambulansa doğru yürüdü.

Evden çıkarken yüzüstü yatıyordu. Evin sahibi olan kadın yara almamış ancak şok geçirmiştir.

Lucas ile ambulans.

Hastanede, kanamayı kontrol altına almak için yaraları sıkıştırdılar. Lucas on beş dakika kadar bekledikten sonra bir plastik cerrah geldi, kesiklere uzun uzun baktı ve "Çok kötü değil ama iyileşme süreci rahatsız edici olacak. Hadi onları kapatalım."

Yaraları lokal anesteziyle kapattılar, ayrıca bir tür damar içi gevşetici verdiler. Başlamadan önce Lucas, Weather'ı aradı, onu tam hastaneden çıkarken yakaladı ve

bir kavgada yaralandığını ve dikiş atılacağını söyledi. Detayları istedi, o da telefonu cerraha verdi,

Bir dakika sonra, "Evet, seni tanıyorum," dedi ve Lucas'ın kaza geçirmekten beter olduğunu ama yine de o gün evde olacağını söyledi.

Öğleden sonra.

İndiğinde, "Hava Karkinnen, ha? En iyi işimi yapsam iyi olur."

Sonra LUCAS bir süreliğine uzaklaştı, dikilmiş ve sarılmış olarak geri geldi ve Del'i hastane yatağının yanında otururken buldu.

"Doktor, ayağa kalktığında seni eve götürebileceğimizi söyledi. Yine de gelip seninle konuşacak."

"Herkes nasıl?" Lucas mırıldandı. Kendini hâlâ bulanık hissediyordu.

"Jenkins, Hanson'ı göğsünün ortasından iki kez vurdu. O bitti.

Orada şerif departmanı ile birlikte çalışıyordunuz. Oradaki kadının adı Betty Ludwig, durumu iyi, belki biraz morlukları var; onu sizinle birlikte getirdiler ve ona bazı haplar verdiler. . . . Shrake, Jenkins'le birlikte, şerifin adamlarının yerini dolduruyor.

Soruşturma. Onları aramadığımız için biraz kızgın olabilirler ve sizden bir açıklama istiyorlar, ancak bugün olmak zorunda değil."

"Büyük bir sorun değil," dedi Lucas. Kendini toparlıyordu: Del'in sesi ona odaklanacak bir şey veriyordu. "Del'den haber aldın mı? Johnston?" Johnston, Hanson'ın evindeki giriş ekibinin lideriydi. "Kupaları var. Saç tutamları, iç çamaşırı, bir çocuk kolyesi. Ve ev filmleri," dedi Del. "Jones kızlarının VHS filmleri var." "Bunu görmek istemiyorum," dedi Lucas.

"Kimsenin bunu yapacağını sanmıyorum - onları onun aldığını biliyoruz ve şimdi o öldü. Bir anlamı yok."

Bir süre sonra doktor geldi, sargılara baktı, Lucas'a birkaç soru sordu, ağrı kesici ve antibiyotik reçetesi verdi ve gidebileceğini söyledi. "Karın yarın ve ondan sonraki her iki günde bir sargıyı yeniden yapsın," dedi.

"Bana geri dönebilirsin ama gelmek zorunda değilsin." Lucas ona teşekkür etti ve arabaya doğru yürüdüler.

"Bilmek istediğim şey," dedi Del, hastanenin otoparkından çıktıklarında, "ne halt ediyordun?"

Lucas, "Onu yakalamak istedim. Eve girdiğinde hemen arkasıydım, silahı yoktu, ben de doğruca içeri girdim ve elinde bir kadın ve bir bıçak vardı.

Çok hızlı hareket ediyordu, ben de devam ettim. Kesilmesini engellemenin en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Onu ondan uzaklaştırmak istedim.

Aralarında. Adam deliydi. Sırf bunu yapmak için onu öldürebileceğini düşünüyordum. Ve sizin de tam arkamda olduğunuzu biliyordum."

"Jenkins onu vurmak zorunda kalsın diye mi kesilmedin?"

Lucas, "Ben o kadar deli değilim. Gittiğim zamandan beri kapıdan girmemle ona ulaşmam arasında belki yarım saniye vardı. Tek düşündüğüm onu yere yıkmak ve kızdan uzaklaştırmaktı."

CERRAH İYİLEŞMENİN RAHATSIZ OLDUĞU KONUSUNDA HAKLI ÇIKTI:

Rahatsızlık eve gittiğinde başladı ve Weather köşeye sıkıştırdı Del ve Lucas'ın tam olarak nasıl yaralandığının ayrıntılarını istedi. Bunu öğrendiğinde Lucas'ı çiğneyerek bir kütük haline getirdi ve sonra da yatmasını emretti. Hem yüzünde hem de sırtında kesikler olan Lucas yatakta yatmanın neredeyse hiç rahat bir yolu olmadığını fark etti ve yarı oturur halde, sırtının küçük kısmına bir yastıkla desteklenerek yattı.

Jenkins ve Shrake günün ilerleyen saatlerinde rapor vermek için geldiler.

suç mahalli süreci. Kadının saldırıya uğraması, Lucas'ın öldürülmesi ve Hanson'ın birden fazla çocuk katili olması nedeniyle, vurulma olayında bir sorun olmayacağını söylediler.

Dahası, Kamu Güvenliği Komiseri ve Lucas'ın gerçek patronu Rose Marie Roux'nun Hanson'ın evine gittiğini söylediler, kurbanlardan alınan iç çamaşırları ve seksenli ve doksanlı yıllara ait VHS ev filmleri de dahil olmak üzere bazı hatıraları incelemişti. Jones kardeşler de dahil olmak üzere- ve daha sonra bir basın toplantısı düzenlemişti.

Hanson'ın, amcası ve Marcy Sherrill'in yanı sıra muhtemelen en az altı ya da yedi çocuğu öldürdüğünü söyledi.

Ne yaptığını ve kurbanların kimler olduğunu anlamak için haftalarca araştırma yapmak gerekecekti.

ROSE MARIE, Jenkins ve Shrake tam ayrılırken ortaya çıktı ve Lucas'ı biraz daha çiğnemek için Weather'la birlik oldu. Weather

"Shrake ve Jenkins, seni biraz itip kaktıkları için onları küçümsediğinden endişeleniyorlar. Lucas, onlar senin dünyadaki en iyi arkadaşların. Bunu göremeyecek kadar aptal değilsin."

Rose Marie başını salladı. "Ne dediyse o."
"Benimle araları iyi," dedi Lucas. "Sanırım bunu biliyorlar." "O zaman söyle onlara," dedi Weather.

MARCY SHERRILL TOPRAĞA VERİLDİ ve külleri evinin üzerine serpildi. ailenin çiftliği. Brian Hanson gaziler mezarlığına gömüldü. Jones'un iki kızı da St. Paul'de büyükanne ve büyükbabalarının yanına gömüldü. Lucas bütün cenazelere gitti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Roger Hanson'ın cesedine ne olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu.

TODD BARKER NEREDEYSE AKCİĞER ENFEKSİYONUNDAN ÖLÜYORDU, AMA SONUNDA ÖLMEDİ. Kelly Barker, Kanal Üç'e birkaç kez daha çıkararak vurulma deneyiminden bahsetti ve ardından Kocasının iyileşmesine yardım ediyordu; *Oprah*'ya hiç çıkmadı. Görüşmelerin çoğunu yapan Jennifer Carey daha sonra Lucas'a Todd Barker'ın asıl hatasının elinde silahla kapıya gitmemesi olduğunu düşündüğünü söyledi. Carey Lucas'a, "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağını söylüyor," dedi. "Hatta birkaç tane de yeni aldı. Artık bir garaj tabancası var, çöpü götürürken kullanmak için. dışarı."

DARRELL HANSON ve eşi, arama nedeniyle evlerinde meydana gelen hasar için devlete dava açmak üzere bazı ön girişimlerde bulunmuş, ancak mahkeme dışında küçük bir ödeme karşılığında anlaşmaya varmışlardı. Lucas'ın tanıdığı eyalet avukatlarından biri, Roger Hanson'la kamuoyu önünde bağlantılı olma ihtimalinin fikirlerini değiştirdiğini söyledi, özellikle de Çünkü arama sonucunda Darrell Hanson'a ait DNA testi bulunmuş ve suç Roger'ın üzerine atılmıştı.

BCA'NIN LABORATUVAR PATRONU, bir akraba üzerinde yapılan testler yoluyla bir katili tespit etmek için DNA'nın kullanımı hakkında bir dizi röportaj yaptı. Bunun, bir zamanlar, etkili bir şekilde, yepyeni kapılar açtığını öne sürdü,

ülkedeki herkes DNA yoluyla takip edilebilir olacaktı. Üzerinde "DNA" ve onun altında da "Dünya Turu" yazan tişörtler bastırdı. Herkes bunların ucuz ve çirkin göründüğünü düşünüyordu ama Lucas'ın hizmetçisi bunların mükemmel toz bezi olduğunu keşfetti.

LUCAS iki hafta içinde büyük ölçüde iyileşti. Hava durumu Dikişleri çıkarırken mırıldanıyordu. Biraz acımişti ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

LUCAS, ev bir anlığına boşaldığında nihayet çalışma odasında yalnız başına oturdu ve her şeyi düşündü. Daha önce Jones kızlarının kaçırılmasından Hanson sorumluydu. VHS kasetleri Hanson'ın kızları öldürmeden önce çok uzun süre elinde tutmadığını gösteriyordu, yani Lucas zorlamış ve başarılı olmuş olsa bile onları kurtaramazdı.

John Fell'i aramaya devam etseydi diğerlerini de kurtarabilirdi. Hava durumu ona sürekli mükemmel bir dünya değildi ve zaten o da mükemmel değildi. Bir şeyler olacaktı. İyi, çalışkan, masum insanlar kanserden ölüyordu. ve Hanson sosyal sistemde bir kanser olmuştu.

Lucas tüm bunların doğru olduğunu biliyordu ama bu onun yapabileceği bir şey değildi.

duygusal olarak satın aldı. Dünyayı düzeltebileceğine inanmıyordu ama yapabileceğini hissetti.

Sadece daha çok çabalaması gerekiyordu.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

